

SAMÔN KHOẢNG HẢI

THIỆT YẾN BẦY QUỶ
ĐẠI DƯƠNG

YUMEMAKURA

BAKU

Phản diện dịch

沙門空海唐の国にて鬼と宴す・夢枕獏

THƯ TIÊN

THƯ TIÊN

THƯ TIÊN

SẢ MÔN KHÔNG HẢI

THẾT YẾN BẦY QUỲ
ĐẠI ĐƯỜNG

<1>

沙門空海唐の国にて鬼と宴す。夢枕獏

YUMEMAKURA
BAKU。Uyen Thiêm dịch

#1
Bestselling
Series
from
Japan

SÀ MÔN ICHÔNG HẢI

THẾT YẾN BẦY QUỲ
ĐẠI ĐƯỜNG

<2>

沙門空海唐の国にて鬼と宴す。夢枕獏

YUMEMAKURA BAKU。Nguyên Thiêm dịch

! eBook!
Ebook
Fun
and
Free

THIÊN

BOOK

THIÊN

BOOK

THIÊN

BOOK

Tác giả: Yumemakura Baku

Dịch giả: Uyên Thiễm

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

Sách: My Hanh

Typer:

Quế Trân, Janetta Dang, Chi Pham, Ngọc Trân, SH Trinity, Oanh
Phuong Pham, Zhen Lai, Nguyễn Hoàng Anh

Beta:

Gấu Nha, Bao Tram

Chụp pic và Làm ebook: Horcrux Vu

Ebook phi thương mại được thực hiện dựa trên tiểu thuyết ***Sa môn Không Hải thết yến bầy quỷ Đại Đường*** do *Nhã Nam* phát hành, chỉ lưu hành nội bộ. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức.

Mục lục

[Giới thiệu](#)

[LỜI DẪN](#)

[Mở đầu](#)

[I - I - I - M - V - VI](#)

[VI - VI - K - X - XI](#)

[XI - XI - XM - XV](#)

[XVI - XVI - XVI](#)

[XX - XX - XXI - XXI](#)

Giới thiệu

Nhà sư trẻ tuổi **Kōgō** Hải, cùng người bạn thân Quất Dật Thế, từ Nhật Bản vượt biển tới **Điền** với tư cách sứ thần sang du học. Vào thời đại độ Trường An, kinh đô nhà **Điền** là nơi nổi tiếng thịnh vượng phồn hoa, tập trung nhiều sắc dân từ khắp nơi đổ về. Như bóng tối luôn song hành cùng ánh sáng, nhiều loài yêu ma quái cũng bệthứ về đây. **M** con yêu quái mèo đã ám định cơ cả viên chức dịch họ Lưu và đưa ra lời tiên tri về cái chết cả hoàng đế. Tự tin vào vốn kiến thức uyên bác cùng tài ứng biến phi thường cả bản thân, **Kōgō** Hải đã dẫn Quất Dật Thế đến nhà họ Lưu để đương đầu với yêu mèo. Song họ không ngờ, mình đã vô tình dính líu vào một sự kiện lớn làm rung chuyển nhà **Điền**. **Kết** tác tiểu thuyết truyền kì Nhật Bản lấy bối cảnh Trung Hoa mở ra từ đây.

~

Yumemakura Baku

Sinh năm 1951 tại Odarawa, **Kanagawa**, là nhà văn phiêu lưu và khoa học viễn tưởng Nhật Bản. Sau khi ra mắt văn đàn năm 1977, ông đã viết bản nhiều tác phẩm nổi tiếng. Năm 1989 ông nhận được giải thưởng tiểu thuyết khoa học viễn tưởng Nhật Bản cho tiểu thuyết **Sống chết** tới năm 1998 thì được trao giải Shibata **Bunzaburou** lần thứ 1 cho tác phẩm **Đh**. Ông là thành viên của câu lạc bộ các nhà văn viết tiểu thuyết khoa học viễn tưởng Nhật Bản.

Các tác phẩm của ông đã được dựng thành phim điện ảnh, truyền hình và truyện tranh. Bộ tiểu thuyết **Sống chết** từng được đạo diễn Trần **Khai** Ca chuyển thể thành phim điện ảnh **Đh** năm 2018.

LỜI DẪN

Kôg Hải (**K**kai, 7485) là Tổ sư cả phái Chân Ngô Tôg (Shingon-shu) Phật giáo Nhật Bản.

Với phương tiện tra cứu ngày nay, người ta có thể dễ dàng tìm thấy tranh vẽ chân dung, bút tích và các trước tác của **Kôg** Hải trên mạng, trong các sách nghiên cứu **ra** nay nhưng những thông tin ấy không hề làm giảm sự nét siêu phàm thoát tục, thần bí nơi vị Tổ sư này.

Sách **ra** không thuật rõ thuở nhỏ như thế nào chỉ biết năm mười lần tuổi **Kôg** Hải đã học thông các sách chữ Hán cả bản như Luận Ngữ, Hiếu **K**h; năm mười tám tuổi lầu thông Tả Thị Xuân Thu, Thượng Thư. Từ năm mười chín tuổi, **Kôg** Hải bắt đầu tu tập trong rừng sâu núi cao; năm hai mươi tư tuổi đã viết sách so sánh, bình luận Phật - Nho - Lão. Cũng vào thời gian này, **Kôg** Hải bắt đầu tiếp **á** và nghiên cứu **Đ** Nhật **K**h - một trong những bộ kinh **M** giáo cơ sở, học tiếng Trung Hoa, chữ Phạn (Sanskrit) và chữ Tất **Đ**m (Shiddham). **Đ**ng thời, **Kôg** Hải được một vị sư không rõ danh tính truyền cho phép tu Hư **Kôg** Tạng Cầu Vả Trì” và lui vào chuyên tu trong một hang đá (nay vẫn còn di tích ở thành phố **M**oto, tỉnh **K**chi). Sau khi tu tập thành công, tương truyền **Kôg** Hải có trí nhớ siêu phàm - sự việc gì đã nghe, đã thấy một lần lập tức nhớ mãi không quên. Về sau, chính nhờ trí nhớ siêu việt và trình độ, năng lực ngoại ngữ tuyệt vời mà **Kôg** Hải được triều đình Nhật Bản thời bấy giờ chọn đưa sang Trung Hoa du học. Truyền kỳ kể **H**o thượng Huệ Quả - tổ thứ bảy của **M** giáo Trung Hoa – vừa nhìn thấy **Kôg** Hải lần đầu tại Thanh Long Tự đã vỗ tay chào con đã lâu” và lập tức truyền thụ mọi sở học của mình cho **Kôg** Hải. Với năng lực phi phàm của mình, **Kôg** Hải đã hoàn thành chương trình học trong hai năm thay vì du học hai mươi năm như dự định ban đầu. Sư đã dùng một số tiền rất lớn, vốn mang theo để trang trải cho việc du học, vào việc thỉnh kinh sách và các pháp khí cần thiết mang về Nhật Bản.

Năm 86, **Kôg** Hải từ Trung Hoa trở về Nhật Bản, sớm hơn rất nhiều so với dự kiến nhưng phải đợi đến năm 89 mới được chấp thuận cho vào kinh đô yết kiến Thiên hoàng. Câu chuyện chậm trễ này cũng không có ghi chép cụ thể nào trong sử sách chính thống và, do đó, phủ thêm một lớp thần bí nữa lên cuộc đời **Kôg** Hải. Sau khi về kinh, **Kôg** Hải lập tức được trọng dụng, đóng góp rất nhiều cho triều đình thời đó. **Kôg** Hải ấy dựng tổ đình ở núi Koya (tỉnh Wakayama, Nhật Bản) đúc kết và phát triển kiến thức tu học từ Trung Hoa thành Chân Ngộ Tông và truyền dạy cho rất nhiều đệ tử.

Năm 85, **Kôg** Hải “nhập định vĩnh viễn” ở tuổi sáu mươi mốt. Người ta không dùng từ “viên tịch” hay “nhập diệt” mà dùng “nhập định” vì tin rằng **Kôg** Hải vẫn còn sống và chỉ nhập định trong căn phòng nhỏ được xây ngầm dưới nền một ngôi miếu ở phía sau tổ đình Chân Ngộ Tông trên núi Koya. Cho đến tận khi bạn đang đọc những dòng này thì hằng ngày các vị sư ở nơi ấy vẫn đều đặn dâng cơm nước đúng giờ buổi sáng và buổi trưa vào tận cửa phòng. Mỗi năm, các sư lại dâng một bộ cà sa mới cho Tổ sư và mang bộ cũ đi đốt. **Kôg** Hải ở thế kỷ hai mươi mốt vẫn là một nhân vật thần bí sống động như thế.

Bạn đọc đang cầm trên tay tập đầu tiên trong bộ trường thiên tiểu thuyết **Sa mû Kôg Hải thế yếu bại quỷ Đ Đờg** gồm bốn tập của nhà văn Yumemakura Baku - tác giả rất nổi tiếng với thể loại tiểu thuyết truyền kỳ tại Nhật Bản, được Uyên Thiễm chuyển dịch sang tiếng Việt rất nhuần nhị. Uyên Thiễm là dịch giả quen thuộc được bạn đọc biết đến qua các bản dịch văn chương Nhật Bản do Nhã Nam ấn hành. Tôi tin bạn đọc lần này cũng sẽ đón nhận và yêu quý tác phẩm **Sa mû Kôg Hải thế yếu bại quỷ Đ Đờg**, thích thú với tuyến nhân vật được xây dựng rất công phu, giàu cá tính và các tình tiết được đan xen khéo léo, đầy kịch tính.

Mời các bạn vào truyện...

Nguyễn Anh Rong

Đ Lạt, Vũ Lan 2019

CÁC NHÂN VẬT CHÍNH

Từ đời **Đông** Tông hoàng đế đến đời **Thuận** Tông hoàng đế

Kông Hải (âm Nhật là Kkai): Vị tướng trẻ sang **Đông** tìm học **M**

Quả Đạt Thế (âm Nhật là Tachibana-no-Hayanari): Nho sinh Nhật Bản tới Trường An theo đoàn thuyền **Kiến** **Đông** sứ. Bạn thân **Kông Hải**.

Đạo Ông : Vị đạo sĩ luôn giúp rập và thoát ần thoát hiện **ông** **qanh** **Kông Hải**.

Lưu Vô Tiêu: Chức dịch Trường An, bị yêu miêu ám trong nhà và cướp mất người vợ yêu.

Từ Văn Cường : Chủ nhân cả cánh đồng trồng bông, nơi ấy ra vụ án cướp thì thâm hiểm.

Trương Ngộ Cao: Chức dịch Trường An, người quen cả **Từ Văn Cường**.

Đinh : Gã hộ pháp sinh ra ở Thiên Trúc.

Ngô Liên : **K**ũ cả Hồ Ngọc Lâu.

Lê Hưng : **K**ũ cả Nhã Phong Lâu.

Mohammed: Thương nhân người Ba Tư, có ba cô con gái là Trisnai, Tursungri, Griteken.

Huỳnh : Vị **h**à thượng cả Thanh Long Tự.

Rạng Minh : Tả mô tả Thanh Long Tự. Người Tây Tạng.

Átát Bảo : Người coi giữ đền thờ Hiên giáo.

Bạch Lạc Thiên: M thi nhân lớn về sau. Đg áp ủ bản trường ca về mối tình của Đờng Huyền Tôg và Dương QuýPhi.

Vương Thúc Vãn : Tể tướng dưới thời Thuận Tôg hoàng đế.

Liễu Tôg Nguyên : K thân cận của Vương Thúc Vãn. Vãn nhân tiêu biểu thời kỳ trung Đờng.

Hàn Dũ: Đ ng liêu của Liễu Tôg Nguyên. Cũng là một vãn nhân tiêu biểu thời kỳ trung Đờng.

Tử Áh : Bộ hạ của Liễu Tôg Nguyên.

Xích : Bộ hạ của Liễu Tôg Nguyên.

Chu Minh Đ : Phương sĩ Thừa của Druj

Druj(*): Krapan (một kiểu pháp sư ở Ba Tư).

(*) Trong Hiên giáo nghĩa là Giả dối, Gian trá

Đi Huyền Tôg hoàng đế

A Bội Trọng Ma Lữ (âm Nhật là Abe-no-Nakamaro): Sang Đờng vào đời Huyền Tôg. Sống ở Đờng đến hết đời. Tên Trung Quốc là Triều Hành.

Lý Bạch : Thi nhân tiêu biểu đời Đờng. Đợc Huyền Tôg sủng ái, nhưng về sau thì thất sủng.

Huyền Tông : Hoàng đế nhà Tống. **M** ái thiếp yêu là Dương Quý Phi.

Dương Quý Phi : Thiếp yêu của Huyền Tông. Nhận được tất cả sự sủng ái của Huyền Tông, song đã phải chịu cái chết thảm bởi Loạn An Sử.

Ái Lộc Sơn : Tướng nhà Tống. **Đ** ược Quý Phi yêu mến và nhận làm con nuôi nhưng về sau làm phản và đuổi bọn Huyền Tông chạy khỏi Trường An.

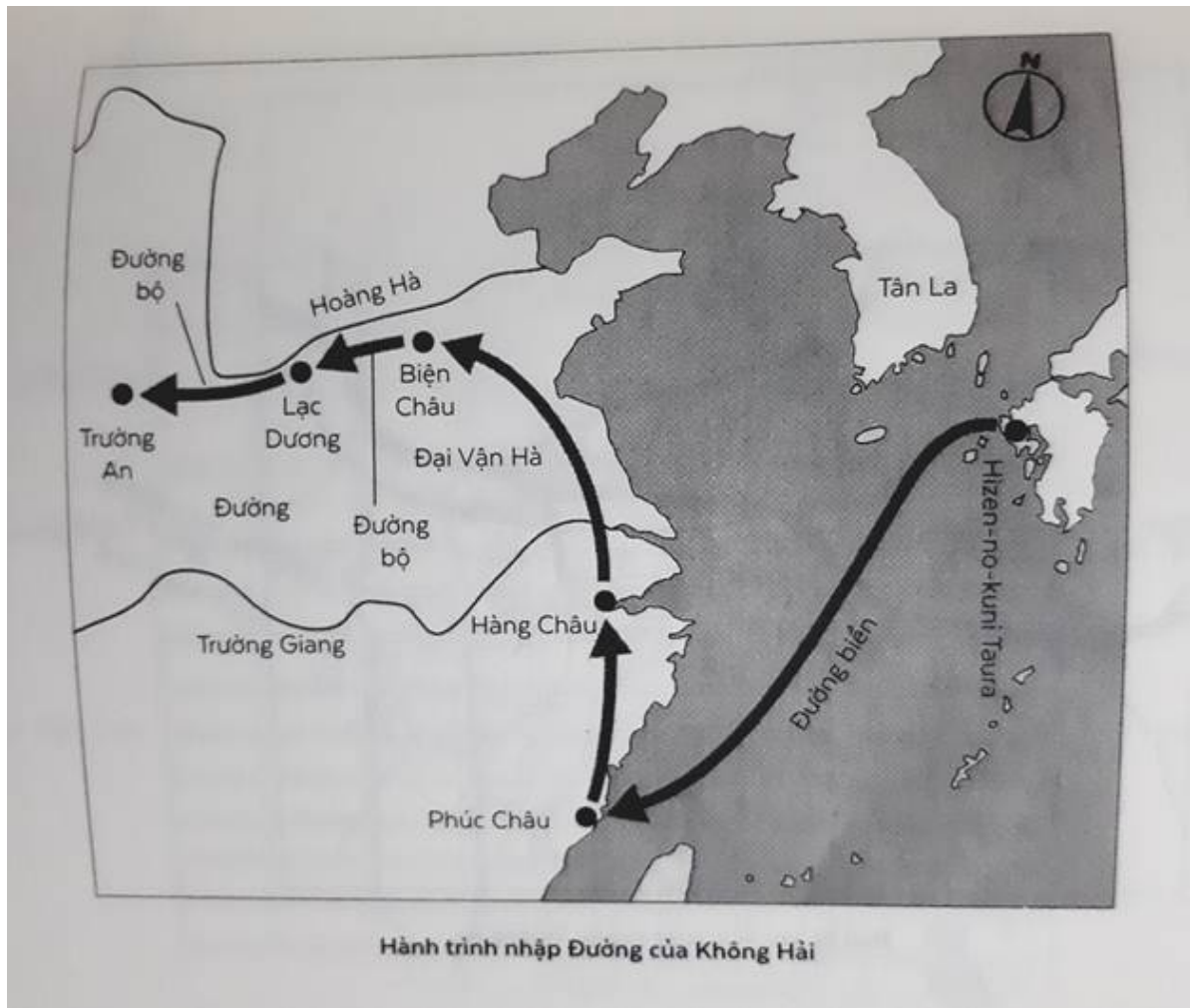
Cao力士 : Hoạn quan hầu cận của Huyền Tông.

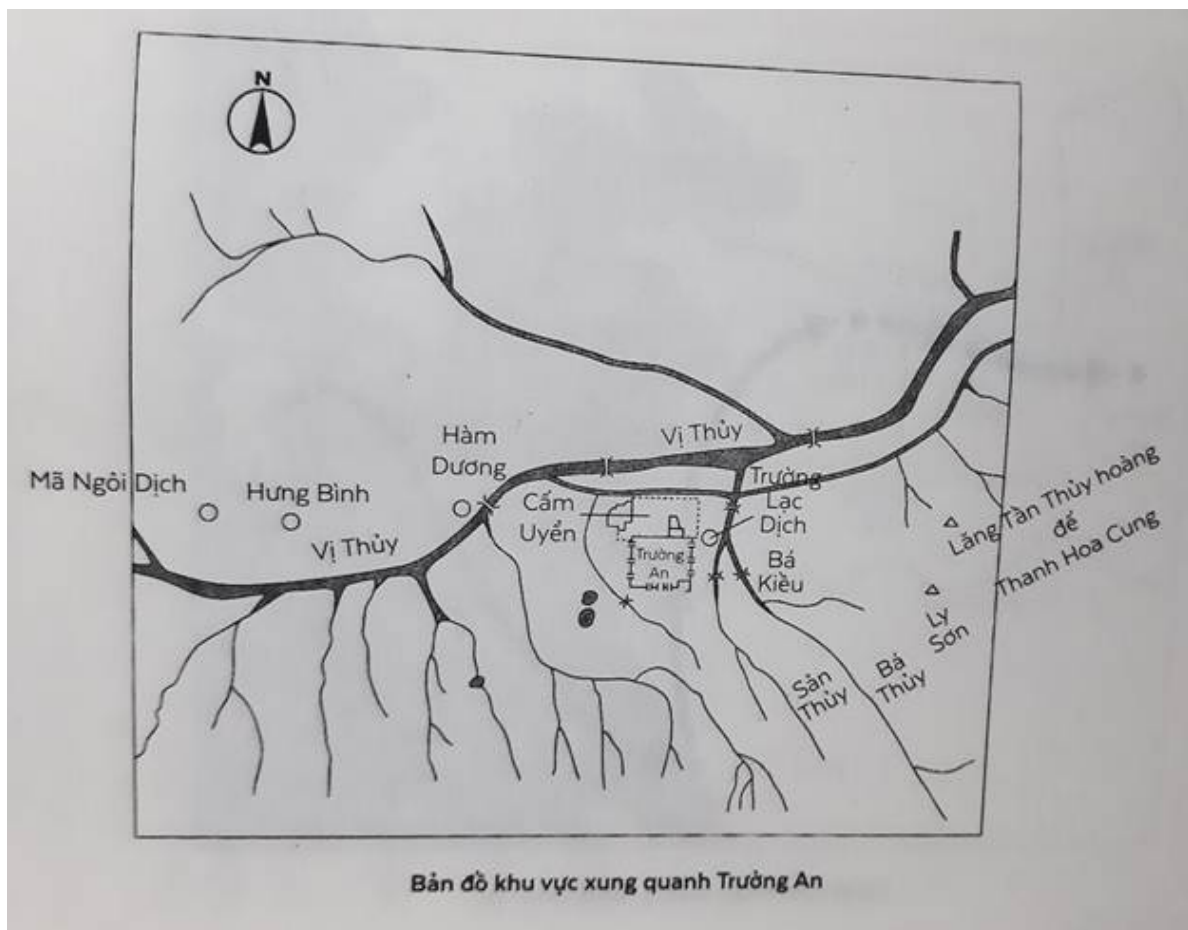
Hoàng Hạc : **Đ** ỗ sĩ người Hồ. **K** ết đã hiến một kế về việc **h** ết tử Dương Quý Phi.

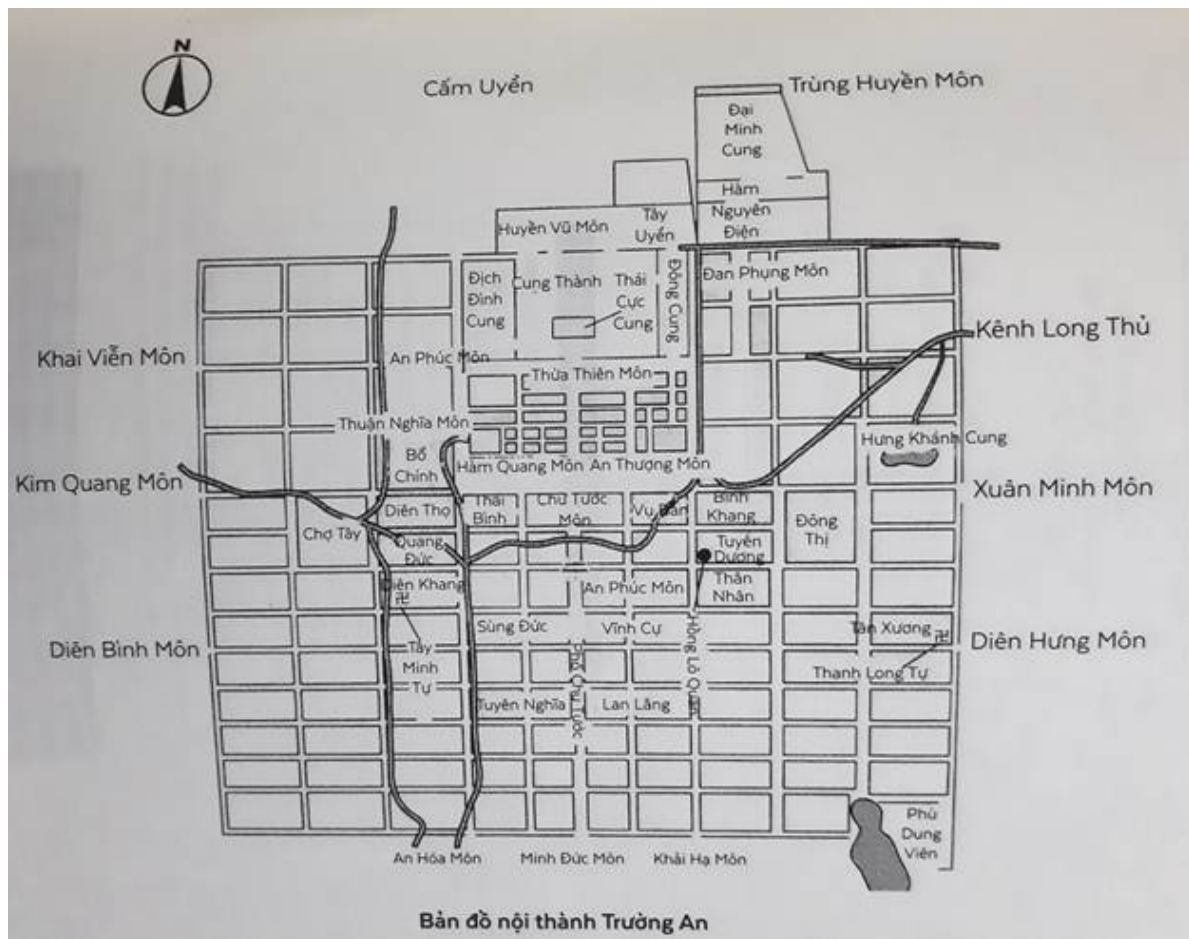
Đinh Long : **Đ** ỗ tử của Hoàng Hạc.

Bạch Long : **Đ** ỗ tử của Hoàng Hạc.

Bá Kỵ : **M** ột giáo tử.

Chương XII

Yến tiệc

1

Quất Dật Thế từ nãy tới giờ uống rượu bồ đào với vẻ mặt nặng trĩu. Cậu ta uống bằng chén lưu li. Ngắm nghía thứ chất lỏng màu đỏ được rót đầy trong chén một lát thì đưa lên miệng, uống xong lại nhìn sang **Kôg** Hải ngồi đối diện bên kia lò

Chẳng rõ **Kôg** Hải có biết là Dật Thế đang rất muốn nói chuyện với mình hay không, nhưng có vẻ cậu đang chìm trong suy tư một mình. Cậu hầu như không động tay vào chén lưu li.

Đng ở Hồ Ngọc Lâu. **M** kỹ viện nơi có các Hồ cơ. Vật trái sàn là thảm Ba Tư. Tranh treo trên tường, chum vại bày biện đều là đồ Tây vực.

Chén lưu li, tức là chén thủy tinh được đem tới T rường An từ Tây vực.

Trên đường trở về sau khi gặp Lưu Vân Tiêu, Dật Thế bảo hay là ghé vào Hồ Ngọc Lâu, nên **Kôg** Hải cùng Dật Thế mới đang có mặt ở đây .

Đ Hải thì đã chia tay với **Kôg** Hải và Dật Thế ở giữa đường để đi xem xét tình hình ngôi nhà của đạo sĩ mà họ cho là Lệ Hương đang ở đó

M gọi nhớ chiêm y, hoa gọi nhớ dung nhan?... **Kôg** Hải lầm nhảm trong miệng.

Đ là bài thơ Lưu Vân Tiêu nói đến hôm nay. Là một khổ trong bài thơ mà cô vợ Xuân Cầm, bỗng nhiên biến thành bà lão, rồi vừa hát và vừa má theo.

Kôg Hải đặt mảnh giấy trên mặt lộ hết nhìn mảnh giấy lại lảm nhảm những câu thơ ghi trên đó Ngọc Liên ngoan ngoãn ngồi cạnh **Kôg** Hải, thì thoảng khi **Kôg** Hải nhớ gì đó vì sự nhớ ra có Ngọc Liên ngồi cạnh, nàng sẽ đáp lời với nựcười tẩn tẩn thường trực.

M Hải thì ngồi cạnh Dật Thế nhưng bỗng sự nhớ ra điều gì nên vừa rời khỏi chỗ và chạy đi đâu đó mà chưa thấy quay lại. Có vẻ như bộ mặt nặng trĩu của Dật Thế một phần bắt nguồn từ đó

Dật Thế à, bài thơ này được lắm...” **Kôg** Hải nhớ trong khi nhìn như bị hút hồn vào mảnh giấy .

Đấy là lần thứ ba **Kôg** Hải thốt ra câu này .

Cái đờ thì tớ biết rồi.’ Dật Thế nhắc lại y nguyên câu trả lời ban nãy .

Đã yên, ha g d g

Đã phải, tha g

Nhà pi g Ngộ s

Hg Dg g g

Bài thơ mà **Kôg** Hải đọc đi đọc lại từ ban nãy là một bài nhớ về tư dung của người con gái: Nhìn mây thì nhớ đến iếm áo nàng, trông hoa thì nhớ đến dung nhan nàng. Gió xuân thổi qua song, sương rơi đầm trên cánh hoa thật diễm lệ. Người con gái đẹp nhường ấy, nếu không gặp được ở chân núi Quần Ngọc, thì biết đâu có thể gặp dưới ánh trăng Dao **H**.

Ý bài thơ là như vậy .

Theo truyền thuyết, núi Quần Ngọc là nơi các tiên nữ xinh đẹp cư ngụ còn Dao **H** là cung điện xây bằng ngọc ngũ sắc, cũng là nơi ở của các

nàng tiên.

Tóm lại, bài thơ ví tự dung cả người con gái trong bài với vẻ đẹp cả các tiên nữ trong truyền thuyết.

Thật là tốt vời...’Kôg Hải nữ trong tiếng thở dài.

Cái gì cơ? Dật Thế hỏi.

Bài thơ chứ còn cái gì.”

Tốt vời như thế nào?

Tốt vời không phải bởi thơ hay, thơ đẹp, Dật Thế ạ. Bài thơ được viết ra không phải bằng chuẩn mực cả thơ mà bởi một tài năng.”

Tài năng?

Tớ thấy tài năng dâng trào trong đó M thứ tài năng sung mãn. Nó cứ tự nhiên tuôn ra từ miệng vậy thôi. Tài năng ấy có lẽ chẳng khi nào cạn. Tớ mừng tượng ra chủ nhân cả tài năng ấy, chỉ cần vừa uống rượu vừa ngắm trăng, là có thể thoải thoải viết ra những vần thơ như thế, thậm chí liên tục trong suốt cả một đêm, với tốc độ nhanh như nở”

Cách khen cả cậu cũng hào hoa lắm.”

M tài năng thông thường sẽ cần đến một chút lý lẽ, thành thử khi rượu vào rồi thì khó mà làm được thơ, nhưng chủ nhân cả tài năng này cứ như thể rượu càng vào thì thơ càng lai láng vậy.”

Ừm.”

Nở ví von thì nó như thể một thứ được viết bừa trên chiếu rượu vậy. Ấy thế mà tự nhiên lại thành thơ. Cái câu *đi g y hư g, ha g dg*, nếu là người phàm thì hẳn đã viết thành: Nhìn iêm y nàng ta tưởng đến mây, trong dung nhan nàng ta tưởng đến hoa mất rồi. Người viết bài thơ

này đã đảo ý thơ ấy mới nhẹ nhàng làm sao: Nhìn mây ta tưởng đến iêm y
nàng, trông hoa ta tưởng đến dung nhan nàng...”

“R là vậy à?”

Hoa ở đây chắc hẳn là mẫu đơn rồi.” Kôg Hải nỡ

Sau thời Kôg Hải t lâu, ở Nhật Bản khi nỡ đến hoa, thì có nghĩa là
hoa anh đào. Ở Trung Quốc đời nhà Đờng, khi nhắc đến hoa khôg, thì đó
thường là mẫu đơn hoặc hoa đào.

Dật Thế à, một nhân vật viết ra áng thơ tài hoa thế này, thì dù bọn mình
khôg biết, cũng sẽ phải có ai đó biết. Chưa chừng chúng ta sẽ tìm ra gốc
gác bài thơ này sớm hơn ta tưởng.” Kôg Hải đang tự nỡ với mình thì
đúng hơn là nỡ với Dật Thế.

Nhưng trước khi nỡ đến chuyện đó khôg biết M Đn đi đâu mất
rồi Kôg Hải nhỉ?

Dật Thế có vẻ bận tâm về việc M Đn đi đâu mất từ ban nãy hơn là về
bài thơ. Nhân Kôg Hải nỡ đến hoa mẫu đơn lại khiến Dật Thế nhớ đến
M Đn.

Em M Đn bảo là có thể biết manh mối về bài thơ này...” Ngọc Liên
nỡ

Vừa rồi, M Đn khi nhìn thấy bài thơ mà Kôg Hải viết trên mảnh
giấy đã gặt gùmột mình.

Có thể em biết manh mối bài thơ, để em đi lấy cái này cho huynh
Kôg Hải em...” M Đn nỡ vậy rồi rời khỏi phòng từ lúc nãy.

Mh mối gì? Dật Thế hỏi.

Huynh cứ chờ một chút” M Đn ngoái lại đáp rồi quay lưng bước
đi.

Từ bấy đã một lúc lâu trở lại. Lúc Dật Thế thở dài chán chường thì cố gắng bước chân ngoài hành lang, rồi Mẫn bước vào phòng.

Em đã biết bài thơ đó rồi.” Mẫn nở giọng hồ hởi, sau đó phẩy phẩy mảnh giấy cầm trên tay phải.

Đó là phần tiếp theo của bài thơ.”

Nghe đến đó mắt Không Hải bừng sáng.

Em giỏi lắm. Cho ta xem nào.”

Vâng.” Mẫn ngồi xuống bên Dật Thế và đưa mảnh giấy cho Không Hải.

Không Hải đó lấy, mở mảnh giấy ra. Dật Thế rướn nhìn vào mảnh giấy từ bên cạnh.

Nhan đề bài thơ là: *Thanh bình điệu*

Thanh bình điệu là tên gọi một điệu nhạc đời Đường. Sau có thêm chữ từ trên chắc là lời ca được hát theo điệu thanh bình.

Bài thơ này có tất cả ba đoạn, đoạn mà huynh Không Hải viết trên giấy hình như là đoạn đầu, nên em đã nhờ người đó viết ra đoạn hai và đoạn ba vào đây.” Mẫn nở

Em nhờ ai viết thế? Ngọc Liên hỏi.

Em sẽ kể sau. Đệ huynh Không Hải đọc trước đã.”

Mẫn cũng rướn lên nhìn vào mảnh giấy. Trên đó là hai đoạn sau của bài thơ được viết bằng những nét chữ ngay ngắn còn thơm mùi mực.

Nét chữ rất quen. Nhưng trước khi nghĩ xem nét chữ đó là của ai, Không Hải quyết định đọc bài thơ đã.

Thanh bình điệu từ nhị

Nhất chi hồng diễm lộ ngưng hương

Vân vũ u Sơn uổng đoạn trường

Tá vãn Hán Cung thệ đắc tự

Khả liên Phi Yến yên trang

Thanh bình điệu từ tam

Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan

Trường đắc quân vương đối tiểu khan

Giải thích nhân phong vãn hận

Trầm hương đình bắc yên can.

(Dịch thơ.

Hương đông mọc đượm một cảnh hồng

Non Giáp mây mưa những cực lòng

Ởm hỏi Hán Cung ai màng tượng

Ởm tônàng Yến mắt bao Công.

Sắc nước hương trời khéo sánh đôi

Quân vương nhìn ngắm những tươi cười

Sầu ~~h~~ân man mác tan đầu gió

Cửa bắc đình Trầm đứng lả lơi. (*)

(*) *Bản dịch thơ của cụ Ngô Tất Tố (1894-1954).*

Đã toàn bộ bài thơ.

Kông Hải vừa đọc vừa tấm tắc, nhưng dường như cậu tỏ ra thán phục trước tác giả **cả** bài thơ hơn chính sự **nhất** sắc **cả** bài thơ ấy: “Ồ trời, Dật Thế ơi. Diễm lệ đến thế là cùng. **Đ**ến mức này thì thật là đã lãng phí tài **năng** mất rồi. Nhưng tài **năng** ấy dù có lãng phí bao nhiêu cũng **khô**ng khi nào cạn.”

Dật Thế hiểu ý **K**ông Hải, vì cậu ta cũng phần nào nắm được nội dung bài thơ.

Cậu có vẻ cảm động trước tài **năng** **cả** nhà thơ hơn là bài thơ đó nhỉ.”
Dật Thế nở

Cười **đ**úng thế.”

Nhưng mà nghe cách nở **cả** cậu tỏ thấy có cái gì đó hơi mỉa mai, **K**ông Hải ạ.”

Cậu thấy thế hả?

Tớ thấy thế.”

Hay lắm Dật Thế. Cậu nỡ đứng đây . Nỡ thảng ra thì đây là một bài thơ nịnh hót. Nhưng dù là nịnh hót thì nó vẫn là một bài thơ rất sắc khi được một người có tài năng viết ra. Tớ đã thoáng nghĩ rằng, ô thật là phí phạm thay, nhưng thực ra không phải vậy. Bởi vì tài năng ấy như một dòng suối dãi dạt đi bao nhiêu nước cũng không cạn...’Kôg Hải tìm tì nỡ

Quả là chỉ ở Trường An cả nhà Đổng mới có kẻ tài tử viết ra một bài thơ diễm lệ dường này mà cứ như không.’Kôg Hải nỡ tiếp.

Nghe vậy, Dật Thế bèn hỏi: Kôg Hải à, có phải ý cậu muốn nỡ chỉ những kẻ bắt tài mới nghĩ rằng lãng phí tài năng là phí phạm?

À em M Đn, bài thơ này là cả ai thế? Kôg Hải đổi chủ đề câu chuyện, nhưng không có vẻ gì là định đánh trống lảng trước câu hỏi cả Dật Thế:

Nghe nỡ là bài thơ cả một người tên Lý Bạch...’M Đn đáp.

Ờ... Kôg Hải khẽ thốt lên. Thảo nào... Hóa ra là thơ cả Lý Bạch.” Kôg Hải gật gù một mình như vừa vỡ lẽ.

Ở thời kỳ này, thơ cả Lý Bạch vẫn chưa được giới thiệu vào Nhật Bản. Thời điểm Kôg Hải nhập Đổng (năm 804), Lý Bạch đã không còn là người cả cồ này nữa, ông khép lại cuộc đời mình ở tuổi sáu mươi hai, tức trước đổng bốn mươi hai năm (năm 762).

Ghi chép sớm nhất cả Nhật Bản về thơ Lý Bạch là “Lý Bạch thi ca hành tam quyển” nằm ở bộ *Nhật B ấ ậ hư mục ậ* do Hiywara-no-Sukeyo tuyển chọn vào niên hiệu Koan Bình (889-898). Giả sử bộ thư mục này được biên soạn vào đầu niên hiệu Koan Bình (năm 889), thì khi đó Kôg Hải đã không còn ở trên cồ đời này. Kôg Hải mất trước đó năm mươi tư năm.

Đ có hai đoàn thuyền Kiển Đổng sứ rất dương trong khoảng thời gian sau khi Lý Bạch mất đến khi Kôg Hải nhập Đổng. Có thể các đoàn Kiển Đổng sứ này đã đem một số bài thơ cả Lý Bạch về Nhật Bản, nên

nhiều khả năng **Kông** Hải - một tài năng và chương hiếm có - đã biết đến thơ Lý Bạch trước khi nhập **Đ**òng. Song lẽ, chắc chắn là **Kông** Hải chưa từng xem qua các bộ sách có tính toàn tập như *Lưu hà tân ph* của Ngụy Hạo hay *Hải g* của Lý Dương Băg biên soạn sau này ở **Đ**òng. Như vậy, sau khi sang **Đ**òng, **Kông** Hải mới có những hiểu biết đầy đủ về Lý Bạch.

Tất nhiên, trong giai đoạn này, các tập thơ và cả Lý Bạch vẫn chưa được biên soạn, thành thử không có gì vô lý khi **Kông** Hải chưa hề biết đến bài *Thah bh đr*. Nhưng những đánh giá về thi nhân Lý Bạch của người đời, chẳng hạn như đoạn trong bài *Th g bút đ ca cả Đ* Phụ thì hẳn là **Kông** Hải đã từng nghe qua:

Lý Bạch một đầu viết trăm bài,

Trường An quán rượu nằm sóng soài,

Thuyền vua đến gọi không buồn dậy ,

Đẹp lại rằng thần, lão tiên say .

R vậy. Quả là thơ của ngài Trách Tiên nên mới thế.” **Kông** Hải vừa dán mắt vào mảnh giấy vừa nở

Trách Tiên, tức là vị tiên trên Thiên đình vì phạm tội nên bị đày xuống sống ở trần gian. Do kính phục tài năng thơ phú của Lý Bạch mà Hạ Tri Chương đã so sánh Lý Bạch với Trách Tiên và gọi ông như vậy .

Nhưng rốt cuộc thì ai đã nói cho em **M** **Đ** biết bài thơ này? **Kông** Hải hỏi.

Ông Bạch ạ. **M** **Đ** đáp.

Ồ hóa ra người đũa ông Bạch. Ngọc Liên nở với vẻ thỏa mãn.

Ông Bạch... có phải ông Bạch làm bài thơ mà lần trước các em cho ta xem không? Không Hải hỏi.

Cách đây t lâu, khi đến Hồ Ngọc Lâu cùng Dật Thế, Không Hải được nghe Ngọc Liên và Mẫn kể về một vị khách của Ngọc Liên, lần nào tới đây cũng đồ chuẩn bị bút và mực để viết thơ. Vị khách đó họ Bạch. Không Hải đã được xem mảnh giấy có bài thơ mà ông Bạch viết rồi vứt đi.

Chỉ cần xem qua bài thơ mà dễ chừng là khổ đầu của một bản trường ca dài, cũng có thể đoán được tác giả đang dồn biết bao tâm huyết vào trong bài thơ còn chưa thành hình ấy.

Ông rồi ạ. Mẫn gật đầu.

Vậy là ông ta biết bài thơ đó? Không Hải lẩm bẩm, với vẻ mặt như muốn nỡ một người như thế mà biết thơ Lý Bạch thì cũng là lẽ thường.

Lú thấy bài thơ này, em đoán ông Bạch thế nào cũng biết..." Mẫn nói giọng hào hứng.

Biết ông Bạch sắp ra về nên em mới mang bài thơ mượn của huynh Không Hải cho ông ấy xem. Thế là"... Mẫn đổi giọng, như để nhại lại kiểu nói của ông Bạch khi ấy: "À là *thần bí* từ của Lý Bạch đây mà."

Có vẻ ông Bạch đã nỡ như vậy.

Ông Bạch ơi, ông có biết toàn bộ bài thơ đó không? Mẫn hỏi.

Biết chứ. Ông Bạch đáp.

Nghe thế, Mẫn liền đem mực và bút nhờ ông Bạch chép lại bài thơ.

Bây giờ ông Bạch đang ở đâu? Không Hải hỏi.

Ông Bạch chép xong bài thơ thì về luôn. Ông ấy bảo phải đi đến một chỗ...”

Em hỏi là bài thơ này được viết ra trong hoàn cảnh nào không?

Thôi chết, em nhầm lỗi. Em sợ quá, nên việc đó thôi”..

Không sao đâu em Mạnh. Chỉ cần biết được đây là bài *Thơ* của Lý Bạch là mừng lắm rồi. Những thứ còn lại ta có thể tự tìm hiểu được.”

Thấy huynh Không Hải mừng là em vui rồi...”

Hình như bọn em kể ông Bạch là một lại viên phải không?

Vâng.”

Bạch là họ, vậy tên là gì?

Cư Di. Họ Bạch, tên Cư Di”

Bạch Cư Di..Không Hải tự nhảm với mình.

Bạch Cư Di tự là Lạc Thiên.

Một năm sau đó Bạch Cư Di đã công bố bài thơ *Tề hạc* dưới cái tên Bạch Lạc Thiên và ghi tên mình vào thi đàn Trường An.

Nhưng tại thời điểm này, Bạch Lạc Thiên vẫn chỉ là một lại viên vô danh với cái tên Bạch Cư Di. Và Không Hải, vào lúc này, cũng chỉ là một lưu học tăng vô danh tới từ nước Oa, một quốc đảo nhỏ ở Đông Hải mà thôi

Thi sĩ thiên quốc

(Vua Hán thích sắc, muốn có người đẹp nghiêng nước”..

Kôg Hải không hề biết rằng, câu thơ mà mình từng xem qua ấy chính là dòng mở đầu của bài thơ kể về những yêu hận giữa Huyền Tông hoàng đế và Dương Quý phi được đặt tên là *Tên huyệt*.

Bạch Lạc Thiên bảy giờ ba mươi tư tuổi.

Sa môn **Kôg** Hải bảy giờ ba mươi hai tuổi.

Bạch Lạc Thiên vẫn còn là một thanh niên vô danh, đang ấp ủ trong lòng cầu tứ của *Tên huyệt*, mong góp tài năng thi phú của mình với đời.

Kôg Hải cũng là một sa môn vô danh, tới Trường An ngõ hầu hiểu tận các pháp của Phật này.

Ngay cả Dật Thế, dù bên **Kôg** Hải, nhưng trong mơ cũng chẳng dám nghĩ rằng rồi thì hệ thống M giáo mà **Kôg** Hải mang về Nhật Bản sẽ trở thành một lực lượng làm thay đổi đáng kể lịch sử tôn giáo của Nhật Bản sau này.

Duy chỉ có **Kôg** Hải là luôn canh cánh tham vọng đở trong lòng...

2

Ta sẽ đi tới M Ngõ Dịch. **Kôg** Hải nỗ lực vào buổi sáng hôm sau.

Sao cậu lại đột nhiên nảy ra ý định ấy? Dật Thế hỏi vẻ ngạc nhiên.

Dật Thế biết cả đêm qua **Kôg** Hải không ngủ mà chong đèn ngồi tra cứu gì đó Chiều qua, sau khi biết được tác giả của *Tên huyệt* là Lý Bạch, **Kôg** Hải và Dật Thế đã rời khỏi Hồ Ngọc Lâu từ sớm. Rồi Dật Thế chia tay với **Kôg** Hải ở đó

Tớ phải đi tìm cái này.” **Kôg** Hải bảo vậy với Dật Thế rồi biến mất dạng.

Kông Hải quay về vào lúc xế tà, ngay trước khi mặt trời bắt đầu giáng lên và cửa phòng sắp đóng lại. Kông Hải về đến nơi, đứng trước mặt Dật Thế với bọc áo căng phồng. Nhìn kỹ thì thấy trong bọc áo Kông Hải đầy ắp những quyển truyện.

Gì thế? Dật Thế hỏi.

Tớ vừa đi mượn về.” Kông Hải đáp gọn. Giờ tớ phải đọc chỗ quyển truyện này.”

Đã hết?

Đã hết.”

Nỗ đoạn, Kông Hải bỏ bữa, nhốt mình trong phòng và bắt đầu đọc đồng quyển truyện ấy.

Trong lúc Dật Thế ngủ ở bên cạnh, Kông Hải vẫn tiếp tục đọc dưới ánh đèn. Sáng hôm sau, khi Dật Thế tỉnh giấc thì đã không thấy Kông Hải đâu nữa. Nhìn sang chỗ Kông Hải vẫn thường nằm, xem ra đêm qua Kông Hải không ngủ.

Cậu đã ra ngoài. Có bóng Kông Hải ở ngoài vườn. Kông Hải đang đứng giữa hàng mẫu đơn, đưa tay che một cành hoa. Vàng dương chắt vừa ló lên khỏi đường chân trời, bầu trời xanh bừng sáng, nhưng ánh nắng chưa chiếu xuống tới khu vườn. Hơi lạnh của màn đêm tĩnh lặng vẫn còn vương vất.

Dật Thế tìm thấy Kông Hải ở đó

Kông Hải...’ Dật Thế gọi. Đêm qua cậu không ngủ?

Ờ, tớ không ngủ’ Kông Hải đáp với một giọng khỏe khoắn không có vẻ gì là đã thức trắng đêm.

Sao thế? Dật Thế hỏi, bước lại gần Kôg Hải.

Vì tớ phải đọc đồng quyền trụ đó?

Đến sáng?

Đến sáng. Kôg Hải đáp không chút ngập ngừng.

Cậu thật khác người thường. Dật Thế nở

Dật Thế còn đang làm ra vẻ ngán ngẩm thì Kôg Hải bảo: Tớ a sẽ đi tới M Ngõ Dịch.”

Nhưng Kôg Hải à, M Ngõ Dịch cách Tờ trường An khá xa đấy.”

Ừ, khá xa.”

M Ngõ Dịch là một thị trấn nằm cách Trường An tám mươi cây số về phía Tây. Tuy gọi là thị trấn nhưng giống với một ngôi làng hơn. Tại sao Kôg Hải lại muốn tới đó?

Nghĩ vậy, Dật Thế mới hỏi: Sao cậu lại đột nhiên nảy ra ý định ấy?

Tớ chợt nảy ra sau khi đọc đồng quyền trụ đêm qua... Kôg Hải nở

Hiếu ra do đọc sách hả? Mớ tớ nhớ là trong đồng sách đêm qua có cả Lý Bạch phải không?

Lý Bạch thật chẳng khác nào một mỏ tài năng. Ông để cho tài năng ấy tuôn tràn như một dòng chảy sôi sục mà không thấy tiếc. Đêm qua tớ đã thật sự phấn khích. Tất nhiên tớ không chỉ đọc có thế.”

Cậu còn đọc những sách khác nữa à?

Ừ.”

Nghe vậy, Dật Thế liền nhìn K ông Hải với ánh mắt đầy thán phục. Vì chỉ trong một đêm, K ông Hải đã đọc hết toàn bộ số quyển truyện đó.

Có gì trong đó?

Nó là cớ gì thì không chính xác bằng đã hiểu ra.”

Hiểu ra cái gì?

Ông phải đi tới M Ngõ Dịch.”

Thầy K ông Hải, cậu phải nhớ cho rõ biết chứ, cậu hiểu ra cái gì?

Về Mahabharata.”

Cụ thể là cái gì!?

Tớ đã hiểu ra bài thơ đó được viết ra trong hoàn cảnh nào.”

Thì người ta bảo bài thơ viết về Huyền Tông hoàng đế và Dương quý phi còn gì...”

Đúng vậy. Nhưng hãy nghe tớ kể này Dật Thế...”

Nó đoạn, K ông Hải bắt đầu kể.

Lý Bạch viết Mahabharata vào năm Thiên Bảo thứ hai (năm 743), trước khi K ông Hải nhập Đền sáu mươi một năm.

Lý Bạch bảy giờ bốn mươi ba tuổi.

Huyền Tông hoàng đế bảy giờ năm mươi chín tuổi.

Dương quý phi bảy giờ hai mươi năm tuổi.

Khí đô Trường An đang ở độ rực rỡ nhất. Lý Bạch lên kinh nhờ sự tiến cử của đạo sĩ Ngô Quân một năm trước đó. Dương quý phi chịu ân sủng của Huyền Tông đã được bốn năm.

Một năm năm độ Huyền Tông đem theo Dương quý phi tới Trầm Hương Địch nằm ở phía đông hồ Hưng Khánh. Nơi đây nổi tiếng về hoa mẫu đơn.

Đó là chuyến ngự hành của Hoàng đế cùng Quý phi để thưởng lãm mẫu đơn ở đó.

Tháp tùng ngự giá có đội nhạc trong cung. Hoàng đế chọn ra những người đặc biệt nhất sắc từ đội nhạc đó và tổ chức một nhạc hội bao gồm mười sáu ban ở Trầm Hương Địch.

Ca nhân khi đã giọng ca bậc nhất thiên hạ đương thời Lý Quy Niên.

Khi ấy, Lý Quy Niên cầm lấy phách toan cất tiếng hát thì Huyền Tông ngỡ lại.

Thưởng lãm những đóa hoa diễm lệ nhường này cùng với Quý phi, không lẽ khanh lại định hát những lời ca cũ.

Nỗ khác đi thì ý Huyền Tông ở đây là: Sáng tác một lời ca mới và hát riêng cho Dương quý phi, chẳng phải sẽ làm bữa tiệc thêm phần giá trị hay sao? Cũng có thể coi đây là sự tự hứng bất chợt của Huyền Tông. Nhưng dù là bất chợt hay tự hứng, thì cũng là ý chỉ của Hoàng đế.

Và kẻ được vờ đến là Lý Bạch.

Thế là, thi nhân đang ngủ gật vì cơn say từ hôn qua được gọi gấp tới bên bàn tiệc.

Tài năng của Lý Bạch dư sức đáp ứng yêu cầu của vị hoàng đế tự hứng. Với một thiên tài thơ như Lý Bạch, đó chẳng qua chỉ là một trò mua vui bên bàn tiệc mà thôi.

Và Lý Bạch đã không tiếc tài năng của mình để phô diễn cho trò mua vui ấy.

Hắn là khi vừa tới nơi, Lý Bạch liền nói: “Xin hãy cho thần một đấu rượu...”

Lý Bạch sẽ thông thả uống cạn một đấu rượu ngay trước mắt Hoàng đế và Quý phi. Trong lúc đó Lý Bạch đã cấu tứ xong bài thơ.

Gọi là cấu tứ, chứ thực ra chỉ cần vạch ra một, hai câu mở đầu là đủ. Chỉ cần vạch ra ngần ấy, phần còn lại cứ tùy ý mà làm.

Một đấu, tức là bằng mười thúng rượu. Vừa uống cạn và ngẩng mặt lên, thì thì tứ đã xong.

Trong lúc đó mực đã được mài, bút đã sắp ra.

Lý Bạch đưa tay trái để lấy cuộn giấy kim hoa tiên được đưa cho một cách đầy tự tin, tay phải cầm bút, đứng tại chỗ viết liền ba khổ thơ. Hầu như là ngẫu hứng. Ba khổ thơ được viết ra chính là *Khah bh đr*.

Thế rồi Lý Quy Niên cất giọng hát bằng lời ca mới đó. Lời ca được viết ra bởi tài năng của Lý Bạch, diễn tả rất sắc vẻ đẹp của Dương quý phi. Thật không hổ danh là thiên tài thơ Lý Bạch.

Nhưng chính vì bài thơ đó mà về sau Lý Bạch đã bị đuổi khỏi Trường An.

Có người thấy khó chịu khi một kẻ vừa chân ướt chân ráo tới Trường An như Lý Bạch đã ngay lập tức nhận được sự sủng ái của Huyền Tông. Đó là Cao Lực Sĩ.

Cao Lực Sĩ là một hoạn quan thân tín của Huyền Tông. Trong bữa tiệc ở Trầm Hương Điện, Lý Bạch mượn cơn say đã đòi Cao Lực Sĩ cưỡi giày cho

mình. Hơn thế nữa, lại ngay trước mắt Huyền Tôg. ~~Đ~~ cũng là một nguyên nhân nữa khiến Lý Bạch sa cơ.

Chính Cao Lực Sĩ sau này đã gièm pha ~~Wah bh đr~~ cả Lý Bạch. Cho rằng, trong bài thơ, Lý Bạch đã so sánh vẻ đẹp cả Dương quý phi với Triệu Phi Yến(*), kẻ sinh ra với thân phận thấp hèn và cuối cùng đã tự kết liễu đời mình sau khi bị giáng xuống làm thường dân. ~~Đ~~ng bài thơ này đã hạ nhục Quýphi...

(*) Là hoàng hậu thứ hai của Hán Thành Đế, hoàng đế thứ 12 nhà Hán, Trung Quốc.

Thực ra đđầu như là nỗqàng.

Nhưng chính vì những lời nỗ qàng ấy mà Lý Bạch được ban cho vàng bạc và phải rời khỏi Trường An.

~~Đ~~ là năm Thiên Bảo thứ ba, một năm sau khi Lý Bạch viết ~~Wah bh đr~~.

~~Kôg~~ Hải kể vắn tắt lại toàn bộ chuyện ấy cho Dật Thế nghe.

Vậy à...”

Dật Thế trả lời, nhưng vẻ như nửa hiểu nửa không.

Chỉ có điều, ~~Kôg~~ Hải à, chuyện cả Lý Bạch thì tớ rõ rồi, nhưng nó liên qan gì tới việc đi đến ~~M~~NgôDịch?

Nghe câu hỏi, ~~Kôg~~ Hải tẩn tẩn cười đầy ẩn ý

Thồ nào ~~Kôg~~ Hải, tớ lại là tại sao? ~~Đ~~ng có làm ra vẻ nữa, nỗ cho tớ biết đi nào.”

~~Kôg~~ Hải cười trước lời vật nài cả Dật Thế, rồi nử Dật Thế à, vì ở ~~M~~NgôDịch ấy, cómộ cả Dương quýphi cậu ạ.”

Chương XIII

Mã Ngôi Dịch

1

Mặt đất mà nân.

Mặt xanh non đang đâm lên từ lòng đất. Sức mạnh to lớn cỡ nào đã ngủ yên trong lòng đất suốt quãng thời gian vừa qua? Sức mạnh ấy thấm ra từ mặt đất từng ngày. Nó thành màu xanh lá, rồi hồ như sắp sửa hiện hình.

Hai bên phố trồng liễu. Lá liễu xanh đung đưa trong gió

Mặt nân. Gió thổi qua mặt đất mang theo hơi cỏ. Hai bên phố, cứ một quãng lại có một cây hoa đào, màu đỏ thắm cả hoa khiến King Hải và Dật Thế nhìn mãi không chán mắt.

Họ đang đi bộ. Ngày thứ hai sau khi rời Trường An. King Hải và Dật Thế chỉ còn cách Mã Ngôi Dịch chừng một dặm nữa. Ở Mã Ngôi Dịch có mộ cả Dương quý phi.

Dương quý phi, tên thật là Dương Ngọc Hoàn, con út cả gia đình an tư hộ Thọ châu Dương Huyền Diễm, sinh vào năm Kai Nguyên thứ bảy đời nhà Đường. Nhưng vì cha chết sớm nên từ nhỏ đã được người chú ruột Dương Huyền Kiều nhận về làm con nuôi

Năm Kai Nguyên thứ hai mươi ba, Dương Ngọc Hoàn mười bảy tuổi, trở thành phi cả Thọ Vương Lý Minh, hoàng tử thứ mười tám cả Hoàng đế khi ấy là Huyền Tông. Tuy nhiên, năm nàng hai mươi hai tuổi, tức năm Kai Nguyên thứ hai mươi tám, nàng được hoàng đế Huyền Tông triệu vào cung.

Đi với Lý Mộ thì như thế có nghĩa là đã bị hoàng đế Huyền Tông, tức cha ruột mình, đoạt mất vợ. Kí ấy, Huyền Tông năm mươi sáu tuổi.

Tất nhiên, cho dù là Huyền Tông đi chăng nữa thì cũng thấy rằng trắng trợn đoạt vợ con trai là không ổn, mới buộc Ngọc Hoàn tạm thời xuất gia để làm đạo cô (nữ đạo sĩ), ban cho hiệu là Thái Chân. Sau đó ba năm, Hoàng đế đưa Ngọc Hoàn vào cung, tức năm Thiên Bảo thứ hai.

Và phải thêm một năm nữa, Ngọc Hoàn mới chính thức trở thành quý phi, khi ấy nàng hai mươi bảy tuổi.

Con tim chán chường việc chấp chính cả Huyền Tông đã bị Ngọc Hoàn, tức Dương quý phi, chiếm trọn. Quý phi được gọi là nương tử, được ban cho ân sủng và quyền lực ngang với hoàng hậu.

Người được gia ân không chỉ có bản thân Ngọc Hoàn. Cả nhà nàng ai nấy đều được làm quan to hoặc lấy người hoàng tộc; ba cô chị gái lần lượt được phong tước Hàn quốc phu nhân, Quốc quốc phu nhân, Tần quốc phu nhân, người anh họ Dương Chiêu được ban cho tên Quốc Trung. Dương Quốc Trung có năng khiếu khác thường về tài chính, nên sau khi tể tướng Lý Lâm Phủ chết, Dương Quốc Trung liền trở thành tể tướng và nắm thực quyền.

Dinh thự cả gia tộc họ Dương nổi nhau mọc lên, tranh đua vẽ họa; mỗi khi tông giá thì nhà nào nhà nấy đều xếp thành đội ngũ với trang phục chỉnh tề. Đám đàn bà con gái thì mặc quần ống dài, diêm dúa theo lối Hồ, giày cao cổ bằng da kiểu Tây vực và cười ngửa. Vinh hoa ấy cả nhà họ Dương khiến bao kẻ ghen ghét.

Sự khốc liệt và đen tối cả những cuộc tranh giành quyền lực sống cò trong cung vốn dĩ đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng cả người thường. Số phận kẻ thua cuộc, nếu kém may mắn thì là cái chết cho cả gia tộc, nếu may mắn thì bị giáng xuống làm chức dịch ở miền biên viễn, hoặc bị tước hết cuộc sống quyền quý trước đó và trở thành thường dân.

Những cuộc tranh giành như thế không bao giờ là đủ. Việc cố gắng leo lên những nấc thang quyền lực chưa chắc đã phải vì dự vọng, mà bởi một khi đã sa chân vào con đường ấy, thì chỉ còn cách là phải leo đến cùng mới mong bảo vệ được bản thân.

Ngay với Ngọc Hoàn cũng vậy, nếu không tập hợp quanh mình các thành viên của gia tộc, nàng làm sao có thể bảo vệ nổi mình. Người ta có thể dễ dàng bị truy sát bởi những lời đồn đại hoặc gièm pha. Kẻ thù của Dương quý phi, đầu tiên phải kể đến là những người phụ nữ trong cung từng nhận được sự sủng ái trước đó của Hoàng đế. Một vài người bọn họ đã bị giết chết do bại trận trong cuộc đấu đá quyền lực với Dương Ngọc Hoàn. Họ hàng kẻ thua cuộc sẽ hận nàng, nếu để cho chúng sống sẽ thành hậu họa về sau. Vì vậy, một khi đã chôn vùi thì phải chôn vùi cả nhà kẻ thù.

Gia tộc họ Dương đã đi qua cuộc đấu đá quyền lực ấy và lên đến tột cùng nấc thang quyền lực. Huyền Tông vì mê đắm Dương quý phi nên đã trao cho họ Dương nhiều quyền lực hơn mức cần thiết. Đám mắt của kẻ chấp chính đã thành ra mùáng, khiến cho đám bề tôi tràn đầy bất mãn.

Trong đám ấy có một kẻ tên là An Lộc Sơn. Hắn không phải người Hán mà là người Hồ, còn là tạp Hồ sinh ra bởi cha là người Sogdia và mẹ là người Địch Quyết.

Trong khi làm tiết độ sứ ở vùng biên cương phía Bắc, An Lộc Sơn đã là một võ tướng lừng danh vì dẹp yên nhiều cuộc nổi loạn ở vùng biên cương. Cuối cùng, hắn trở thành con nuôi của Dương quý phi, lập mưu cùng Dương Quốc Trung là anh họ Dương quý phi hạ bệ kẻ có thực quyền khi ấy là Lý Lâm Phủ.

Sau này, An Lộc Sơn lại quay ra trở mặt với Dương Quốc Trung khi ấy đã lên làm tể tướng. Vì có ấy mà năm Thiên Bảo thứ mười bốn, An Lộc Sơn dấy binh. Đây cuộc bạo loạn mà về sau được gọi là loạn An Sử.

An Lộc Sơn chẳng mấy chốc đã đánh đến Lạc Dương, đóng đô cả Đế quốc Địch Quyết, sau đó hạ thành Lạc Dương và đóng lại đây. Sang năm

Thiên Bảo thứ mười lăm, An Lộc Sơn tự xưng là Yên Hoàng đế, tuyên bố cải niên hiệu thành Thánh Vũ

An Lộc Sơn liên tiếp đẩy lui các cuộc tấn công của quân nhà Đường, rốt đến tháng Sáu, hai mươi vạn sáu ngàn quân Đường do Ca Thục Hàn thống lĩnh cũng bại trận dưới tay An Lộc Sơn.

Trường An đã loạn càng thêm loạn. Phò lớn tràn ngập những kẻ mê gia tài đi trốn để tránh cuộc can qua sắp ập tới.

Còn Huyền Tông hoàng đế cuối cùng cũng hạ quyết tâm cùng các cận thần và gia quyến trốn khỏi Trường An, lánh về đất Thục. Phò giá Huyền Tông ngoài tể tướng Dương Quốc Trung và Dương Quý phi còn có các thân vương, vương phi, công chúa, hoàng tử, kể thêm quân cận vệ nữa là khoảng ba ngàn người.

Hoàng đế cùng đoàn tùy tùng nhân đêm tối đã rời khỏi Trường An theo Diên Thu Mã. Trời mưa lâm thâm. Sau khi vượt sông Vị Thủy thì đến Vọng Hiền Dịch ở Hàm Dương. Bữa ăn của Huyền Tông khi ấy chỉ có bánh nướng đậm bạc.

Nghe nói cùng ngày, dân chúng khi biết rằng cung điện chỉ còn là một cái vỏ rỗng không đã đổ xô vào trong cung, cướp đoạt vàng bạc, châu báu rồi châm lửa đốt.

Bọn Huyền Tông đi bộ giữa thảo nguyên khô héo mùa hạ, dưới cơn mưa dầm. Trên vùng thảo nguyên ấy, những lăng mộ của các đời vua nhà Hán nằm rải rác đang bốc khói trong mưa.

Đàn người đến Mã Ngô Dịch vào sáng hôm sau. Ở những vùng đất mà đoàn người đến, huyện lệnh và dân chúng đều đã bỏ trốn cả. Mã Ngô Dịch cũng không phải ngoại lệ. Lương thực không còn. Trên đường đi, đã có những cận thần và binh sĩ bỏ trốn. Không ai chỉ huy nổi đoàn người nữa. Quân binh sĩ bắt đầu bực dọc vì đói và lo lắng.

Dương Quốc Trung khốn kiếp. 'Cái đốn

Nếu như tể tướng Dương Quốc Trung khéo với An Lộc Sơn thì đã không xảy ra có sự này.

Dương quý phi khôn kiếp.”Thậm chí kẻ nỡ

Hoàng đế vì mê đắm người đàn bà đó mà sao nhãng chính sự.

Những tiếng nỡ như vậy nổi lên khắp đây đó

Phải giết Dương Quốc Trung!”Ai hét lên.

Phải giết Dương quý phi!”Ai hét lên.

Phải tru di cả nhà họ Dương!”

Tể tướng Trần Huyền Lễ, người thống lĩnh Long Vũ quân, và đám binh sĩ hộ giá nhao nhao hét lên những lời như vậy. Cuộc nổi loạn đã nổ ra. Đám binh sĩ nhanh chóng giết chết những người nhà họ Dương.

Đầu tiên là Dương Quốc Trung và gia quyến.

Đến lượt ba người chị gái cả Dương quý phi.

Huyền Tông hoàng đế và Dương quý phi trông thấy sự việc ấy qua cửa sổ cả dè dặt.

Dương quý phi nhìn thấy đầu cả anh họ và ba chị gái mình bị cắm vào mũi thương cả đám binh sĩ và bêu lên cao.

Còn lại mầm họa duy nhất, nó đang ở trong dè dặt...” Trần Huyền Lễ đứng trước cánh cửa thét lớn.

Mầm họa, ấy chính là Dương quý phi. Có thể nỡ Dương quý phi vừa có tội mà lại vừa vô tội. Chính nhờ cả Dương quý phi nên mới cả Dương Quốc

Trung và sự hiển đạt của cả nhà họ Dương. Tuy nhiên, tình thế lúc ấy không cho phép người ta suy xét đến nguyên nhân sự việc hay thế nào là tốt, xấu.

Trần Huyền Lễ đã giết gần hết người nhà họ Dương. Nếu tha cho Dương quý phi, thì nghĩa là nhà họ Dương vẫn còn có kẻ sống sót ở bên cạnh Hoàng đế, và rõ ràng là Dương quý phi sẽ sớm báo thù Trần Huyền Lễ, kẻ thù địch của gia tộc mình. Vì vậy đối với Trần Huyền Lễ, ông ta sẽ chẳng còn đường sống nếu không tận diệt nhà họ Dương.

Lời giải chỉ có một.

Đến cuộc, Huyền Tông hoàng đế đã lệnh cho hoạn quan Cao Lực Sĩ giết chết Dương quý phi. Cao Lực Sĩ cùng Quý phi đi ra trung đình, sau đó lấy một mảnh vải siết vào chiếc cổ trắng ngần của Quý phi và giết chết nàng trước một Phật đường nhỏ. Thi thể nàng được đem ra ngoài để Trần Huyền Lễ kiểm tra, nhờ vậy mà cuối cùng tình thế đã lắng dịu trở lại, cứ như thể đám binh sĩ vừa khỏi bima ám vậy.

Thi hài cả Quý phi được táng ở một đồng cỏ không xa dịch quán. Nghe nói là ở một vạt đồi nhỏ nằm lui vào hơi sâu từ con đường cái dẫn tới đất Thục.

Sau đó Huyền Tông hoàng đế đã đến đất Thục bình an vô sự và trải hơn một năm trời tại đó

Ở thành Lạc Dương, An Lộc Sơn bị **lò**, đã thế lại mắc ung nhọt. Trong lúc ấy, người thiếp yêu là **Đan** Thịsinh con trai. An Lộc Sơn lập mưu **hòng** đưa người con này lên làm thế tử thay cho thế tử **Khánh** Tự. **M** mưu này bị Khánh Tự biết được, thành thử An Lộc Sơn lại bị chính **Khánh** Tự giết chết.

~~Đ~~ur kể về việc này như sau:

Đm độ Nghê Tag cề Kẽ ư đm heo h chò gũ cắ.
Tu Nhĩ uố, cằ đầ hén w g b h h
ấn dứ gổ hợ kộ há y. Su đ bán v có hà ê ê kờ

là gã t g hà u!’ Trg chó đ đ gan số a gđ bà ấ hỏ đ
gđ. Kĩ hữ mữ

Huyền Tôg trở lại Trường An vào tháng Mđi một năm Chí Đc thứ hai. Chuyện kể rằng trước khi quay về Trường An, Huyền Tôg muốn cải táng cho Quýphi, nhưng trong quần thần có kẻ phản đối, nên đành hoãn

Đã toàn bộ những gì viết trong sách sử mà Kôg Hải biết được.

Đsáp đến MNgôDịch.

2

Này , Kôg Hải.’Dật Thế quay sang gọi Kôg Hải đang đi bên cạnh.

‘Liệu có hạnh phúc không nhỉ?’ Giọng Dật Thế chưa bao giờ lại ngậm ngùi như thế.

Cái gì cơ? Kôg Hải hỏi.

Kôg Hải vừa bước đi vừa bâng quơ nhìn những mảng xanh non trên đồng cỏ.

Thì Quýphi Dương Ngọc Hoàn ấy ...”

Suốt dọc đường đi, Kôg Hải đã kể cho Dật Thế nghe những gì mình tìm hiểu được. Hình như Dật Thế có vài điều suy nghĩ liên quan đến chuyện ấy.

Ừ, chẳng biết thế nào nhỉ?

Nàng là Quýphi, nên chắc hẳn đã trải qua tội đình vinh hoa...”

Ừ”

Nhưng cuối cùng lại chết theo cái cách như thế thì thật là...”

Nếu không chết theo cái cách như thế thì sẽ làm sao?

Bị ~~K~~ Hải hỏi, Dật Thế vặn vẹo đầu, ứ trong miệng: Ờ thì...”

M lát sau mới nỡ được tiếp: Nhưng tớn lại là tở có hiểu. Vì đó không phải chuyện cả tở. ~~Đ~~ ngay cả chuyện cả tở đôi khi tở còn chả hiểu, huống hồ là chuyện cả một người đàn bà, vốn đã không cùng một giống, lại khác nhau về thân phận.”

Ừm.”

~~K~~ Hải à. ~~K~~ còn ở đất nước ấy, tở đã từng là một kẻ bất hạnh. Trong lòng lú nào cũng cảm thấy bất bình và bất mãn. Tở thèm khát được khoe ra tài năng cả mình, vậy mà trên đời này chẳng có ai thật sự hiểu được tài năng cả tở, tở đã từng nghĩ vậy ...”

“ ”

Ở đất nước ấy , tở đã từng bất hạnh...”

Nếu là ~~Đ~~ Đồng thổ thì sẽ khác, tở đã từng tin như vậy cho tới khi đến được đây, nhưng đến rồi lại thấy toàn những chuyện khiến tở nhận ra sự bé mọn cả mình. Cỡ tài năng như tở, có qét đi cũng không hết. Tở chỉ toàn nghĩ về Nhật Bản, nơi mà đáng lẽ ra tở đã rất bất hạnh. Nhưng giờ đây, khi tự hỏi mình có bất hạnh hay không...”

Thì sao?

Tở cũng chẳng rõ nữa.”

“ ”

Tớ không rõ nhưng **Kôg** Hải ạ, tớ thật sự nghĩ mình may mắn khi được gặp cậu. Hoặc t ra cũng có thể nhờ rằng, tớ cảm thấy hạnh phúc hơn kể từ khi biết đến con người cậu.”

“...”

Tớ nghĩ thế này **Kôg** Hải ạ. Hẳn là Quý phi cũng đã hạnh phúc. Tất nhiên cũng có phần bất hạnh. Trong một con người, lúc nào chả tồn tại hai thứ ấy, phải không? Thử ngẫm về tiền thì sẽ hiểu. Có tiền rồi sẽ không còn nữa những lo toan, vất vả trong cuộc sống nhưng thay vào đó người ta lại canh cánh nỗi lo sợ mất tiền. Ở bên cô gái mà mình yêu thật vui biết mấy, nhưng ở riết cùng nhau, thì rồi một trong hai người, sẽ lại có kẻ thay lòng đổi dạ...”

Ừm.”

Nhờ về cuộc đời một con người, làm sao biết cuộc đời ấy là hạnh phúc hay bất hạnh?

Dật Thế dường như đang độc thoại thì đúng hơn là nói với **Kôg** Hải.

Nhưng dầu vậy, đã là con người thì ai cũng sẽ nghĩ đến việc hạnh phúc hay bất hạnh.”

Cậu vẫn nói về Dương quý phi?

Ừm.” Dật Thế gật đầu, rồi im lặng, âm thầm bước đi giữa đồng cỏ mà yên.

Thấy Dật Thế như vậy, **Kôg** Hải cất tiếng: Dật Thế này...”

Kôg biết chừng cậu là một gã tốt bụng hơn tớ nhiều.”

Này **Kôg** Hải, cậu nói thế làm tớ thấy như thể bị bảo là thằng ngốc vậy.”

Đu nào. Đg như nghã đen thồ”

M gã tốt bụng ư?

Phải.”

Tớ vui được khôg?

Độc chứ. Cậu là một gã tốt bụng.”

Dật Thế bắt chợt tỏ vẻ bẽn lễn như một đứa trẻ, rồi làm mặt nghiêm nghị nử Thế thônhé, Kôg Hải. Tớ vui thế đừôi.”

Dật Thế hít một hơi sâu, rồi lại thở ra một cách ấa.

3

Triền đồi dốc hơn tưởng tượng.

Người ta khoét đất để tạo thành bậc cấp, rồi đóng những khú gỗ tròn đã cắt thành đoạn ngắn nhằm giữ cho đất khỏi bịmưa cuốn trôi

Tuy nhiên quá nửa số bậc cấp đã bị hư hỏng. M đã cuốn trôi đất và những khú gỗ.

Kôg Hải và Dật Thế đang leo lên theo con đường đó M rừng hè. M xanh non cả những búp lộc mới nhú rộp trên đầu Kôg Hải và Dật Thế. Ánh nắng chiều chiếu lên những búp chồi xanh non khiến chúng sáng lấp lánh. Bên dưới độ Kôg Hải và Dật Thế đang leo lên q a những tia nắng lọt khe.

Tuy là mộ phần cả quý phi, song cũng khôg được trang hoàng gì cả cậu nhĩ. Dật Thế nở

Con đường họ đang đi có thể tạm gọi là khá khảm hơn so với những con đường nức khác quanh đó

M dù thân phận là quý phi, song ết đến cùng thì cũng chỉ là một người đàn bà bị giết cho khỏi hậu họa về sau, nên mộ phần đương nhiên không thể nào tráng lệ quá được.

Đng đi thì Dật Thế dừng lại, nhìn sang Kôg Hải bên cạnh.

Này cậu...’Dật Thế gọi khẽ. Cậu có nghe thấy không?

Dĩ nhiên, Kôg Hải đã nghe trước đây một lúc rồi. Đ là tiếng người. M giọng đàn ông. Nghe lờ mờ như đang niệm chú

Â thanh dóng vọng nóng dứt quãng từ trên đầu họ.

Đà tiếng người.”

Ừ, đúng rồi.’Kôg Hải đáp.

Có vẻ như là những câu thơ. Người đàn ông ở phía trên họ đang ngâm thơ. Nhưng giọng rất nhỏ và đứt quãng, không hẳn thành những tiếng ngâm đều đặn.

Anh ta lặp đi lặp lại một đoạn thơ giống nhau.

Đà những câu thơ mà hình như Kôg Hải cũng biết.

Thị s, thị q

Ngũ t, t

Kôg Hải lại chậm rãi cất bước trong lúc lắng tai nghe giọng nữ ấy. Dật Thế nói gót theo sau.

Ho đã lên đến bên trên. Bên trên nhưng không phải đỉnh đồi, mà chỉ là lưng chừng của con dốc. Cây cối xanh đó được phát quang, đất được san bằng tạo thành một bình đài nhỏ. Chính giữa khu đất bằng ấy có một tấm bia được dựng lên. Trên mặt tấm bia bằng đá hoa cương đen sì khắc dòng chữ: Dương quý phi mộ.

Có một người đàn ông đang đứng trước mộ. Người đàn ông khi thì chăm chú nhìn ngắm mộ đá, chốc lại đưa mắt lên mấy cành hoa xung quanh, miệng lầm bầm những câu thơ. Có vẻ anh ta không nhận thấy Dật Thế và Không Hải đã lên tới nơi.

Hai bên nền đất ấy, một nửa là ánh nắng lọt qua khe, còn một nửa là bóng đổ của những cành hò.

Người đàn ông áp tay lên mộ đá như đang mong tròn một thứ gì yêu thương, và tận hưởng cảm giác đó

Bên hông mộ là một tảng đá lớn nhô lên từ lòng đất. Người đàn ông chùng như đã mệt bèn ngồi xuống tảng đá, vừa chăm chú nhìn ngó mộ vừa buông một tiếng thở dài trĩu nặng. Về phần muộn sâu thẳm, không hẳn là sâu ai cũng không hẳn là xa, hiện lên trên gương mặt ấy.

Những mảng nắng loang hắt bóng xuống gương mặt người đàn ông, khiến cho trong thoáng chốc, người đàn ông tựa như đang khó.

Nhưng tất nhiên người đàn ông không khó.

Một cách tự nhiên, Không Hải và Dật Thế đang đứng sau bóng cây hò, ở vị trí mà người đàn ông không nhìn thấy được.

Một lát sau, người đàn ông lại cất giọng ngâm mấy câu thơ, rì rầm như thể niệm chú

Thị trấn, thị trấn

Người ~~đ~~ ~~đ~~ ~~đ~~

Đúng lúc đó, Kôg Hải liền bước ra khỏi bóng cây .

~~Đ~~ ~~đ~~ ~~đ~~ ~~đ~~

Vừa ngâm câu thơ tiếp theo, Kôg Hải vừa tiến đến chỗ người đàn ông.

Người đàn ông ngẩng mặt lên nhìn Kôg Hải, vẻ kinh ngạc.

Đường tại thâm khuê nhân vị thức?... Kôg Hải ngâm tới đó thì người đàn ông liền lẩm nhẩm câu tiếp theo: Thiên sinh lệ chất nan tự khí..”

Người đàn ông ~~ch~~ chú nhìn Kôg Hải đang đứng trước mặt mình, rồi cất tiếng: Tại sao ông lại biết câu thơ ấy? Câu thơ mà ông vừa đọc là...”

Ông muốn nói rằng đó là một phần của bài thơ chưa hoàn thành phải không?

T rời, đúng vậy! Ông là như vậy!”

Ông ngâm đi ngâm lại như thế ở đây, ai nghe thấy cũng sẽ thuộc cả thôi”

Vậy mà tôi lại nghĩ sẽ chẳng có ai đến đây .’Người đàn ông nói

Người đàn ông có gương mặt hơi tiêu tụy, nước da trắng. Cả gương mặt lẫn vó người đều có thể nói là gầy. Đôi mắt đen, có vẻ gì đó thấp thỏm. Mặc dầu vậy, hình dạng đồ mỗ của anh ta đem đến cảm giác như thể trong lòng đang ẩn giấu một cội tình mãnh liệt.

Xin thứ lỗi vì đã quấy rầy ông, ông Bạch.”

Sao ông biết tên tôi?

Ồ thật thất lễ vì đã làm ông kinh động. Tôi biết tên ông qua em Ngọc Liên ở Hồ Ngọc Lâu. Tôi nghe kể rằng, ở Hồ Ngọc Lâu, ông thường cho đồ búi và mực. ~~M~~ bữa trước, tôi đã vinh hạnh được đọc bài thơ viết hồng mà ông bỏ lại trong phòng. Đó chính là bài thơ mà ông Bạch vừa ngâm lúc này.”

Ồ..”

Lẽ ra tôi phải giới thiệu sớm hơn, tôi tên là ~~K~~ Hải, lưu học tăng tới từ Oa quốc.”

Ồ kìa, hóa ra là vị đại huynh đã chữa lành cho cánh tay của Ngọc Liên!”

Vâng.”

Tôi đã được nghe Ngọc Liên kể về ông. ~~K~~ ngờ tiếng ~~Đ~~ của ông giỏi quá. Ông ở ~~Đ~~ đã lâu chưa?

Chưa thưa ông, tôi mới sang được chừng bảy tháng.”

Tiếng ~~Đ~~ của ông chẳng khác gì chúng tôi”

Vừa hay Quát Dật Thế cũng đi đến, đứng ngay cạnh ~~K~~ Hải.

Còn đây là bạn thân của tôi Quát Dật Thế, cũng là một lưu học sinh tới từ Oa quốc.”

Tôi là Quát Dật Thế. Tôi đang học Nho.”

Tôi họ Bạch, Bạch Cư Dị”

Thật ra, tở đã từng đọc một bài thơ khác nữa cả ông: *Thi Mĩ* *mã hử Ngã*. *Kô* Hải nhắc đến tên bài thơ.

Vậy là ông đã đọc bài thơ đó?

Hiện giờ tở và Dật Thế đang ở Tây *Mh* Tự.”

Chí *Mh* phải không? Có phải Chí *Mh* ở Tây *Mh* Tự đã cho ông xem bài thơ đó?

Phải.”

Kô Hải gật đầu, lúc ấy Bạch Cư Dị - Bạch Lạc Thiên bèn buông một tiếng thở dài rồi ngẩng nhìn lên. Chừng như đang nghĩ về điều gì đó sâu xa.

Kô Hải và Dật Thế im lặng chờ đợi Bạch Lạc Thiên nói ra điều ấy, nhưng Bạch Lạc Thiên rốt cuộc đã không nói mà dường như vừa nuốt ý nghĩ ấy vào sâu trong dạ.

Nhưng tại sao các vị người nước Oa lại tới một nơi như thế này? Bạch Lạc Thiên như chợt nhớ ra, bèn cất tiếng hỏi.

Ồ đâu có gì, chỉ là chúng tở bỗng dưng muốn tới thăm mộ phần cả giai nhân ngày trước...”

Nó là ngày trước, nhưng cũng mới bốn mươi chín năm mà thôi”

Đúng như lời Bạch Lạc Thiên, Dương quý phi cũng ở đây cho tới nay đã bốn mươi chín năm.

Cả *Kô* Hải lẫn Dật Thế đều có hiểu biết tương đối về hoàng đế Huyền Tông và Dương quý phi.

Thật tình mà nói, ấy là vì bài *Thi Mĩ* từ cả Lý Bạch mà ông đã chỉ cho chúng tở. Sau khi đọc bài thơ đó tở bỗng nảy ra ý định đến đây.”

Ồ..”

Thế còn ông Lạc Thiên, tại sao ông lại đến đây? Có phải hai hôm trước ông cũng đã ở Hồ Ngọc Lâu giống như chúng tôi?

Tôi cũng giống như hai vị?”

Giống là sao?

Tôi cũng vì bài *Thơ* được ông đưa cho mà bỗng nhớ đến Dương quý phi, mới bất chợt nảy ra ý định đến đây. Tuy là một chức lại trong Bí thư sảnh, nhưng chừng nào không màng đến chuyện thăng quan tiến chức thì chừng ấy tôi vẫn có thể làm được những việc thế này.”

Vì ông có mối quan tâm đối với Quýphi?

Cũng không hẳn, chẳng lẽ tôi có một vài điều cần suy nghĩ nên thỉnh thoảng lại tìm đến những nơi gần liền với Dương Ngọc Hoàn như thế này. Các ông cũng quan tâm tới câu chuyện của Huyền Tông và Quýphi?

Ông vậy.”

Kông Hải vừa trả lời thì Bạch Lạc Thiên lại buông một tiếng thở dài náo nức.

Phải chăng vì mọi thứ đã nguội lạnh nên thế gian mới biến nó thành một chuyện tình buồn và đẹp?

Có vẻ là như vậy.”

Nhưng thực tế lại hơi khác. Không, rất khác.”

Bạch Lạc Thiên đột nhiên nở to. Hành động đó vô tình để lộ ra cảm xúc hưng phấn không rõ nguồn cơn bên trong Bạch Lạc Thiên.

Hoàn toàn khác.'Bạch Lạc Thiên nữa thêm.

Kác ở điều gì?

Có thể đó là một cuộc tình buồn, nhưng không phải một cuộc tình đẹp. Nếu đẹp thì phải kể đến câu chuyện Hạng Vũ lấy kiếm chém chết Ngu mỹ nhân(*) trước khi tận số. Ở đó có cảm giác bi thiết như thể chính thân mình bị chém, và một vẻ đẹp thuần khiết. Tôi thấy nỗi buồn đau và giằng xé dữ dội cả Hạng vương khi ấy, cứ như thể ông ta đang tự tay lột ruột mình ra vậy. Chính vì sẽ phải chết, nên Hạng vương mới làm được điều đó. Nhưng...”

() Tức Ngu Cơ, thiếp yêu của Sở Vương Hạng Vũ. Có thuyết cho rằng khi Hạng Vũ bị Lưu Bang vây khốn, Ngu Cơ đã lấy gươm tự vẫn để khỏi làm Hạng Vũ vươngng bận.*

Ý ông muốn nói nhưng chúng ta không biết được sự thể giữa Quý phi và Huyền Tông hoàng đế?

Thì nhân khế lác đầu trước câu hỏi cả **K**ông Hải.

Kông phải thế. Trong cuộc tình cả Hạng vương và Ngu mỹ nhân, cái đẹp ấy đã kết thúc trọn vẹn trong cái đẹp. Có thể nỗi bản thân điều đó đã là một bài thơ”..

”..

Ở đó không có vai diễn nào cho tôi”

Nhưng nếu là câu chuyện giữa Quý phi và Huyền Tông hoàng đế...”

Thì, biết đâu tôi sẽ có một vai diễn cho mình. Trong thời khắc Huyền Tông bị buộc phải giết Quý phi, ông ta đã quyết đấu tranh, đã cố gắng biện hộ cho Quý phi trước mặt chúng thần, nhưng rốt cuộc thì sao, ông thấy đây, để mình được sống, hay nỗi cách khác là để giữ mạng mình, ông ta đã giết chết Quý phi. Nhưng khác với Hạng Vũ ông ta đã sai hoạn nạn

Cao Lực Sĩ chứ không phải tự mình ra tay. Thật khó hài làm sao, thật khó coi làm sao...”

“..

Nhưng thật kỳ lạ là tở lại thích cái chỗ rất người ấy ở ông ta. Tở luôn canh cánh một nỗi niềm. Ông biết đâu ở đó sẽ có một vai diễn cho mình. M không, chắc chắn là có chứ. Nó ở trong ngực tở trong bụng tở đây này. Nó nhiều tới mức khiến tở ghệt thở...”

Giọng thi nhân mỗi lúc một to.

“.. Nhưng tở không thể biến nó thành lời. Tở không biết phải kể câu chuyện ấy ra như thế nào.”

Nghĩa là ông muốn kể câu chuyện cả Quý phi và Huyền Tông hoàng đế bằng thơ?

Bạch Lạc Thiên đột nhiên im bất trước câu hỏi cả Không Hải. Vẻ mặt như thể vừa sức tỉnh khỏi cơn ma ám.

Ồ chà, hình như tở đã nỗ hơi nhiều.” Dứt lời, Bạch Lạc Thiên liền nghiêm nét mặt rồi đứng dậy.

Thật q ấy qà ông qá, ông Lạc Thiên. Nhưng nếu ông không vội, tở có chút việc muốn hỏi ông...”

Gì vậy?

Là Quý phi bị Cao Lực Sĩ thắt cổ, dải dây dùng để thắt cổ đó được làm bằng gì?

M dải lụa. Bạch Lạc Thiên đáp.

Là! Người thốt lên là Dật Thế.

Cũng có thuyết cho rằng đó là vải gai trắng, nhưng tôi tin theo thuyết dải lụa. Nhưng lụa thì sao?

À không có gì. Còn một việc nữa tôi muốn hỏi ông, có đúng là Quý phi đã múa theo bài *Thập bát đờ* của Lý Bạch thật không?

Tất nhiên là tôi không được chứng kiến, nhưng tôi tin là như vậy.” Bạch Lạc Thiên đáp.

Liệu ông có biết điệu múa đó như thế nào không?..

Tôi không biết.”

Nếu ông, Bạch Lạc Thiên quay sang nhìn chằm chằm vào Không Hải và Dật Thế với ánh mắt hau háu.

Hình như quý vị biết điều gì đó mà tôi chưa biết về Dương quý phi?

Nếu có thời gian, tôi muốn trao đổi thêm nhiều chuyện nữa. Đêm nay ông nghỉ ở đâu?

Tôi đang định nghỉ lại khách điếm ở *MN* Ngô Dịch.”

Chúng tôi cũng sẽ nghỉ lại đó. Nên chẳng ta sẽ nói về chuyện này vào đêm nay?

Độc thế thì hay quá.”

Nhân tiện, thưa ông Lạc Thiên, tảng đá mà ông vừa ngồi trên đó phải chăng đã cõng đây từ trước?

Đúng vậy. Năm ngoái tôi có tới đây hai lần, vào tháng Ba và tháng Năm, thì đã thấy tảng đá này ở đây. À nhưng mà hình như nó thấp hơn trước. Cảm giác khi ngồi lên không giống trước đây.”

Phải chăng là do nền đất cao lên chứ không tảng đá lún xuống?

Kông Hải trở tay nống nền đất gần tảng đá.

Ông có thấy màu đất dưới chân tảng đá, à mà không, chính xác là dưới chân mộ Quýphi có vẻ hơi khác so với màu xanh không?

Ồ quả tình nghe ông nói vậy tôi mới để ý

Kông Hải à, ý cậu là gì thế? Dật Thế hỏi.

Tớ nghĩ rằng sau lần ông Lạc Thiên tới đây hồi tháng Năm, đã có bọn trộm mộ hoặc kẻ nào đào mộ Quýphi lên.”

Sao cơ!?

Chỗ có màu hơi khác hẳn là phần đất bị bới lên.”

Cậu nói vớ vẩn gì thế!?”

Tớ cũng như cậu, có đến nửa phần là không tin, nhưng có vẻ ta sẽ buộc phải coi đây là một khả năng cần suy xét.”

Cậu nói gì cơ, Kông Hải?

Kông Hải dường như không để tâm đến câu hỏi của Dật Thế. Cậu sờ vào bia mộ, đi quanh một vòng, bò nống mặt đất, áp tay vào đất, rồi gật gù một mình và thở dài.

Bạch Lạc Thiên và Dật Thế nhìn như dán mắt vào cảnh tượng ấy.

Lát sau, Kông Hải quay trở về chỗ hai người.

Tớ quyết định rồi. Kông Hải nói

Quyết định cái gì?

Ời đêm nay ta sẽ thử đào lên ẻm.”

Đào lên!?”

Đào lên sao!?”

Dật Thế và Bạch Lạc Thiên đồng thanh thốt lên.

Chúng ta sẽ đào.”

Nếu bị phát hiện sẽ to chuyện đấy .”

Không ai phát hiện được đâu.” Không Hải bình thản đáp. Mà dù cho bị phát hiện, chúng ta vẫn có lý do chính đáng.”

Là gì?

Là để bảo vệ thiên tử.”

Ông Lạc Thiên, đêm nay ông sẽ đi cùng chúng tôi chứ?

Đào trộm mộ?

Ừng vậy. Trong bữa tối, tôi sẽ thông thả kể ông nghe những điều tôi biết được cho đến nay. Nghe ẻm, nếu thấy hứng thú thì mời ông đi cùng chúng tôi được chứ? Không Hải nở

Tôi hiểu. Tôi sẽ quyết định sau khi nghe ẻm câu chuyện...”

Nhưng mà tớ...” Dật Thế nở được nửa chừng thì nhận ra có lẽ cũng vô ích, nên đành ngậm miệng. Thế thì mặc cậu, Không Hải. Coi như tớ không biết gì. Nếu xảy ra chuyện thì tớ không biết gì đâu đấy .”

Kông Hải, Quát Dật Thế và Bạch Lạc Thiên rời khỏi khách điểm ở **M** Ngõ Dìch sau khi mọi người đã chìm vào giấc ngủ

Đm sáng trăng. Vàng bán nguyệt lơ lửng trên trời.

Có gió thổi. Những đám mây rải rác trở về phía **Đ** theo làn gió

Vàng trăng chốc chốc lại chui vào mây, rồi lại hiện ra. Tựa như từng bầy thỏ lao qua không trung, hết nuốt mây vào rồi lại nhả mây ra.

Họ đi về phía Tây theo đường cái.

Gidành hơn ban ngày .

Ánh trăng soi rõ đường đi.

Kông Hải này.” Giọng Dật Thế hơi run, có lẽ vì hồi hộp. Cậu định làm thật đấy à?

“Làm thật chứ.” **K**ông Hải đáp nhẹ tênh.

Đền cạnh **K**ông Hải, Bạch Lạc Thiên còn hồi hộp hơn cả Dật Thế.

Bạch Lạc Thiên, tức Bạch Cư Dị là một lại viên của **B**í thư sảnh.

Vì đâu một viên chức triều đình lại dám cả gan đào trộm mộ Quý phi? Nếu bại lộ, anh ta chắc chắn sẽ mất chức.

Bạch Lạc Thiên dám liều lĩnh như thế là bởi vô cùng tò mò trước câu chuyện được **K**ông Hải kể cho nghe.

Câu chuyện về con yêu quái ở nhà Lưu Văn Tuyền.

Câu chuyện kỳ quái ở cánh đồng bông của Từ Văn Cường.

Thêm nữa, hai câu chuyện này dường như có mối liên hệ với nhau.

Con yêu mèo nít ắt hiện ở nhà Lưu Vân Tiêu đã tiên đoán về ngày Đc Tông hoàng đế ngã bệnh. Tiếng nổ ma quái ở cánh đồng cả Từ Văn Cường đã tiên đoán về ngày LýTng, con trai cả Đc Tông, ngã bệnh.

Và cả hai lời tiên đoán ấy đều hoàn toàn trùng khớp với thực tế.

Thế rồi người vợ bị mèo ám cả Lưu Vân Tiêu vừa ngân nga khúc *hah bh ừ* vừa múa theo điệu múa cả Dương quýphi.

Đy là dải lụa. Thiếp sẽ thắt cổ chàng bằng dải lụa này. Lụa sẽ thắt rất chặt...”

Vợ Lưu Vân Tiêu đã nở như vậy với chồng.

Chàng sẽ không chôn thiếp rồi bỏ mặc thiếp trong lòng đất bao nhiêu năm đâu đã hứa là sẽ đào thiếp lên ngay khi có thể phải không?

Ân yên trong câu nói

hah bh ừ và điệu múa.

Chuyện thắt cổ bằng dải lụa.

Những bóng gió về việc có một người phụ nữ bạch ô.

Tất cả hẳn cđiên tạn gì đđới Dương quýphi.

Cđai kẻ đang vđng tđmđề chuyện ấy .

Bạch Lạc Thiên cố gắng không biểu lộ cảm nít ra mặt, có lẽ vì nghĩ mặt mình đang cđng lên do tò mò chđng? Hơn thế nữa, có vẻ như người đàn ông tên Bạch Lạc Thiên này, sâu trong lòng đang rất thích thú với hành động đào trộm mộ giai nhân giữa đêm khuya.

Thêm một lý do nữa khiến Bạch Lạc Thiên tham gia vào kế hoạch đêm nay, ấy là vì **K**ông Hải. Bạch Lạc Thiên cảm thấy một niềm hứng thú kỳ lạ với chàng lưu học **t**ăng tới từ nước Oa này. Anh ta lập tức nghe theo lời **K**ông Hải rủ, cứ như thể bịnham chằm hứ

Tuy nhiên, Bạch Lạc Thiên **kh**ông **q**uên **đ**ặt vị **q**an lại **c**ả mình. **M**à dù **l**òng **h**ung anh ta thừa hiểu việc sắp làm vượt ra khỏi luân thường như thế nào. **M**à dù phân vân giữa hai ý nghĩ nhưng trong **l**òng Bạch Lạc Thiên lại đang chất chứa biết bao hồi hộp.

Bây giờ thì tớ đã hiểu vì sao cậu lại muốn đến **M** Ngõ Dịch để thăm mộ Dương quý phi, nhưng liệu có cần phải làm chuyện này **kh**ông? Dật Thế hỏi.

Cũng **kh**ông nhất thiết phải làm chuyện này, tuy nhiên...” **K**ông Hải cắt lời đáp. **Đ**ứt **c**ông đến đây rồi thì bắt buộc phải làm **th**ôi”

Kông Hải vừa **n**ở **o**ng thì cũng là lúc cả bọn tới trước gò đất có mộ Dương **q**úy phi.

5

Ngước nhìn lên, dưới bầu trời đêm, họ nghe thấy tiếng cành hò loạt soạt trong gió

Hừ hừ. Dật Thế bất giác phát ra tiếng rên.

Cậu sợ hả Dật Thế? **K**ông Hải hỏi bằng tiếng nước Oa.

Tớ không sợ.” Dật Thế trả lời bằng giọng hơi bực mình. **Chỉ** là **kh**ông được dễ chịu lắm **th**ôi”

Dật Thế vừa dứt lời thì từ sau góc hò gần lối lên có một gã đàn ông bước ra.

“Chúng mày vừa nói với nhau bằng tiếng nước Oa phỏng.”

Đi phá sau hẳn nhất hiện thêm hai kẻ nữa. Ba tên đứng chắn trước mặt bọn Không Hải. Cả ba tên ra đều rất dũng mãnh. Không Hải nào kẻ nấy đeo kiếm bên hông. Nhưng không phải binh lính hay chức dịch. Có vẻ chính là bọn lang bạt đã ngồi tẩn tẩn ở tửu lâu dưới tầng một của khách điếm.

Thằng sư này là Không Hải ở Tây Môn Tự, còn thằng kia là Quát Dật Thế chứ gì.” Một tên vừa quát mắt nhìn Không Hải và Dật Thế vừa nói. “Chúng mày mang cuộc đi làm gì? Đi đào trộm mộ hử? Tên đó đưa mắt sang mấy chiếc cuộc bọn Không Hải đang cầm.

Còn một thằng nữa kia. Thằng này hình như là người Đổng.” Một tên khác nói thêm vào.

Thêm một thằng nữa cũng có bồ bèn gì.” Tên còn lại nói rồi nhả nước bọt.

Các vị có việc gì không? Không Hải chẳng hề tỏ ra sợ hãi, hỏi lại rành rọt bằng tiếng Đổng.

Bọn tao chỉ định cho chúng mày ném tí trái đấng thổ mà.” Một trong ba tên rút kiếm.

Tiếp theo hai tên còn lại cũng tuốt kiếm. Lưỡi kiếm bằng thép chạm vào ánh trăng tỏa ra những tia sáng sắc lạnh.

Dật Thế suy nghĩ nửa thì kêu lên nhưng kịp kìm lại, rút thanh đoản kiếm đeo bên hông ra. Đây là thanh đoản kiếm mà Dật Thế luôn mang theo bên mình từ Oa quốc.

Rất cái đấy ra là nguy to đó con. Ngoan ngoãn thì bọn tao chỉ cần một cách tay hoặc một cẳng chân, bằng không thì mất mạng đó”

Cẩn thận, Dật Thế, bọn chúng không đùa đâu.”

Kông Hải vừa dứt lời thì có giọng nữ vang lên từ phía sau những gã đàn ông.

Hà làm gì với thầy ta thế, bọn kia!”

Ba gã giật mình ngoảnh lại: ‘Ai!’?

Những lưỡi kiếm loang loáng chuyển động dưới ánh trăng theo từng cử động của ba gã đàn ông.

Bỗng một người khổng lồ đứng đó lưng lững, che khuất cả ánh trăng đang rỏ xuống từ trên trời. Một người đàn ông to lớn tới mức ai nấy đều sững sờ.

Hà! Dật Thế kêu lên.

Người đứng đó là **H**à với mái tóc tốt bời bời vội ra sau. Một đáng lẽ anh ta phải đang ở Trường An chứ nhỉ.

Thầy **K**ông Hải, tôi làm sao bọn này được chứ? **H**à hỏi.

Dọc, nhưng nhớ chừa lại một kẻ lạnh lợi.”

Kông Hải chưa kịp nói xong thì **H**à liền xông thẳng vào kẻ gần nhất. Hắn ta luống cuống chém về phía **H**à. **H**à đưa tay phải đó lấy đường kiếm.

Kông!

Có tiếng kim loại va vào đá. Hình như tay phải **H**à đang cầm hòn đá hay thứ gì đó. Cùng lúc ấy, tay trái **H**à nắm lấy cổ tay cầm kiếm của gã đàn ông, dùng hòn đá trên tay phải phang thẳng vào trán gã. **K**ông kịp kêu lên một tiếng, gã đàn ông đổ sấp dưới chân **H**à. Tay trái **H**à giằng lấy thanh kiếm từ tay gã đàn ông.

‘À, mày dám hả!’

Hai tên còn lại gườm gườm nhìn Đ Hải, vừa giữ miếng với thanh kiếm trên tay vừa xoay vòng xung quanh chờ đợi sơ hở của đối thủ

Tiếp theo là ai nhỉ? Đ Hải nghĩ về phía hai tên còn lại, hơi thở vẫn nhẹ nhàng như không. Không đưa nào tới thì ta đành tự chọn vậy ...”

Đ Hải tiến lên một bước, thấy thế bọn chúng nhất tề lao vào từ hai phía. Đ Hải liền ném hòn đá trong tay về phía tên bên phải. Hòn đá to gấp đôi nắm tay người va vào kiếm rồi văng trúng chính giữa mặt gã. Một âm thanh hoàn hảo vang lên. Tên này cứ thế ngã vật xuống đất.

Cùng lúc, Đ Hải vùng kiếm gạt đường kiếm chém xuống cả tên còn lại. Đ Hải gần như không phải vận sức nhiều cho lắm, vậy mà thanh kiếm của gã đàn ông bị gạt văng ra rất xa, khiến gã ta lao đảo.

Bàn tay trái của Đ Hải vươn ra, gấp lấy yết hầu gã. Tên này lấy hai tay định giằng cổ tay trái của Đ Hải đang siết chặt cổ họng mình ra. Nhưng sức hai cánh tay gã cộng lại cũng chẳng làm gì nổi một bàn tay Đ Hải.

Mày cho mày đọc về thằng lành lợi nhất là mày ...”

Khi ấy, hai chân gã ta gần như đang lơ lửng trên không, chỉ có đầu gối là hơi chạm được xuống đất. Có lẽ vì không thở được, nên mặt gã mỗi lúc một sưng phồng, trong mắt chỉ chứa cơn giận.

Lúc Đ Hải hạ hai chân xuống đất, nới lỏng lực tay, gã liền hóp lấy hơi để không khí

‘Anh đã cứu bọn ta, Đ Hải.’ Không Hải nghĩ

Đ Hải, giỏi lắm!” Dật Thế kêu lên bằng giọng cảm kích, hơi thở hỗn hển như chính mình vừa đánh nhau xong.

Đy là người quen cả các vị Bạch Lạc Thiên hỏi, giọng như thờ phào.

‘Anh ta tên là Đ Hâu. Đ đến lúc thông thả tôi sẽ giới thiệu kỹ sau, tuy nhiên trong việc này , Đ Hâu giúp đỡ tôi rất đắc lực.’

Tôi không phải người dạn chuyện đao kiếm, nên nhất thời đã nghĩ chẳng biết mạng mình sẽ ra sao.” Bạch Lạc Thiên nở trong lúc nhìn bóng gã đàn ông đang ngã lả dưới đất, mặt tím tái không thốt nên lời.

Hai tên còn lại, một tên thì võ hàm, một tên thì giập mũ và gãy mất gần nửa số răng cửa.

Hai tên này còn gì mới tinh lại được.” Đ Hâu nở

À mà Đ Hâu này , sao anh lại có mặt ở đây thế? Không Hải hỏi.

Chả là gần giữa trưa hai hôm trước, cái hôm mà thầy rời Trường An ấy, trong lúc tôi đang trông chừng trước cửa nhà tay đao sĩ đó thì thấy mấy thằng này đi vào trong ngõ nhà.”

Ừm.”

Nhìn mặt bọn chúng đã thấy khả nghi. Thật tình thì tôi đã định lên vào bên trong để nghe xem bọn chúng bàn bạc những chuyện gì.”

Thế anh có vào không?

Tôi không. Vì thầy bảo tôi chớ có lại gần, mà chỉ đứng trông chừng từ xa thôi”

Thế thì tốt.”

Thế rồi một lát sau bọn chúng đi ra. Tôi có vẻ đầy tiền, nên mặt mũi hoan hỉ lắm. Tôi mới nghĩ bụng, chắc là có điều gì ám muội đây, bèn thử

bám theo bọn chúng.” Đ Hải nỡ như để cho gã đàn ông mà mình vừa bốp cốp nghe thấy .

Ông như tổ đoán, lũ này chui vào một tửu lâu tên là Diệu Duyệt ở Bình Khang Phường. Thường thì khi có tiền, người ta sẽ nghĩ ngay đến rượu và đồ ăn, hoặc là gái mà”..

Sau đhì sao?

Tổ mới vờ như không biết, ngồi nống ghế sau lưng bọn chúng để nghe chuyện. Thế là tổ nghe thấy bọn chúng nhắc đến tên thầy Không Hải.”

Theo lời Đ Hải, ba gã đàn ông vừa uống rượu vừa nỡ chuyện với nhau đại ý thế này .

Tóm lại là bọn ta chỉ cần bám theo hai tên người nước Oa hiện đang ở Tây Môn Tự đến NgôDịch là được chứ gì.”

Tên đầu trọc Không Hải và tên nho sinh Quát Đạt Thế.”

Nhưng người nước Oa thì đến NgôDịch để làm gì nhỉ?

‘Ai mà biết được. Theo như họ nỡ thì cũng không có gì to tát. Tóm lại, ta chỉ cần ông tới chém lìa một cánh tay nếu bọn chúng định chọc ngoáy gì đở mộ cả Quýphi là được rồi.”

Họ bảo tỳ tình hình cách giết phăng cũng được phải không?

Ồ Nhưng chọc ngoáy nghẽ là sao?

Là qật mộ chứ sao.”

Đ mộ? Hay là dưới mộ có chôn cả q?

Lấy dàu ra. Nếu có chôn thì khỏi kẻ đã đào lên rồi.”

Nhờ thế mà **Đ** Hàu mới biết bọn **K**ôg Hải có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Lú ấy kể mà **q**ật lũ chúng nó **n**óng để hỏi chuyện thì cũng được. Nhưng hiểm nổi, nếu làm vậy thì sau đó chẳng biết phải **ă** nỗ thế nào để che mắt thiên hạ. Nên **t**ờ tự nhủ, **th**ờ thì cứ bám đuôi chúng nó cái đã, đến lúc hữu sự **t**ờ ra tay cũng chưa muộn. **T**ờ bám theo chúng mãi, tới tận **M** Ngõ Dích này ...'**Đ** Hàu thuật lại duyên cớ mình đến đây .

Ba gã đàn ông và **Đ** Hàu tới **M** Ngõ Dích vào **ế** chiều hôm nay .

Chúng dò **ét** và biết được bọn **K**ôg Hải vừa lấy phòng trọ ở khách điểm, lại bí mật chuẩn bị cuộc thuổng. Chắc hẳn là buổi tối, khi mọi người đã chìm vào giấc ngủ bọn **K**ôg Hải sẽ lên ra khỏi khách điểm để đi **q**ật mộ." Vậy là chúng đã đến đây từ trước để đợi.

Sao không đến báo ngay cho bọn ta biết?" **D**ật Thế hỏi **Đ** Hàu.

Làm vậy, ngộ nhớ thầy **K**ôg Hải **th**ờ không đào mộ nữa, thì bọn này cũng sẽ **th**ờ không tấn công thầy nữa. Như thế sao có thể khiến chúng phun ra những chuyện bí mật."

“...”

Vả lại, nếu **t**ờ **n**ất hiện đúng lúc nguy nan thì sẽ được biết ơn hơn."

Kôg giơ nhờ ơn anh, suýt chút nữa ta đã bị **ă** một nhát kiếm rồi." **D**ật Thế hơi tỏ vẻ tức giận.

Thờ nào **D**ật Thế. Dù gì cũng nhờ **Đ** Hàu mà chúng ta vô sự. Thay vì cật vấn **Đ** Hàu, chi bằng hãy hỏi gã này **em** tại sao lại tấn công chúng ta cái đã. **K**ôg Hải nỗ

Êmày nghe thấy rồi chứ! Sao nào?

Đi. Hài siết mạnh mấy ngón tay đang bóp dưới hàm của gã đàn ông. Có tiếng xương hàm kêu lên kèn kẹt. Gã đàn ông dường như cố hé mồm để lấy hơi, nhưng rõ ràng là không khí hoàn toàn không vào được tới phổi gã.

“Làm thế hẳn có muốn nỗ cũng không nỗ được. Hãy nói tay một chút xem sao.”

Đi. Hài vừa thả lỏng ngón tay theo lời Không Hải, gã đàn ông liền hóp lấy hóp để không khí

Độc rồi, nỗ đi.” Đi. Hài ra lệnh.

Tôi.. tôi được thuê.”

“Ai thuê?” Người hỏi là Không Hải.

Một... một phụ nữ.”

Phụ nữ?

Người phụ nữ sống trong ngôi nhà đó. Một người phụ nữ rất đẹp. Hình như dẫn dòng máu không phải của người Hán.”

Có phải tên là Lệ Hương không?

Tên... tên thì tôi không biết. Cô ta không nỗ”

Sao người biết cô ta?

Con... con mèo.”

Con mèo?

Bọn tôi không có tiền, đang lượn lờ trước một cửa lâu thì có con mèo đen đi tới.”

Ồ..”

Con mèo khi ấy ngậm một hồ lô rượu. Rồi nó đặt hồ lô nóng trước mặt bọn tổ..”

g/đ

Con mèo bảo vậy.

Bọn tổ toát mồ hôi Bảo nhau sao con mèo lại biết nấu người cầm hồ lô lên thì thấy quả nhiên bên trong có rượu.”

Ba gã đàn ông uống chỗ rượu đó ngay trước mặt con mèo.

Thấy vậy, con mèo hỏi: Muốn có thêm rượu nữa không?

Có Bọn chúng đáp.

Con mèo liền bảo: Ta không cho các người rượu nữa, nhưng ta sẽ cho tiền. Có một công việc kiếm khá. Nếu các người muốn uống rượu, hãy dùng tiền đó mà mua.”

Vậy là con mèo chỉ cho bọn tổ chỗ có ngõ nhà ấy. Con mèo nở miệng liền biến mất. Bọn tổ quyết định cứ thử đến ngõ nhà mà con mèo nở tới. Và thế là...”

Các người gặp người phụ nữ ở ngõ nhà ấy phải không? Không Hỏi hỏi.

Phải... phải rồi.”

Cô ta nói những gì?

Y như những gì ông vừa nghe ban nãy thôi Cô ta bảo: Không Hỏi và Quát Dật Thế ở Tây Môn Tự đang đi về M Ngõ Dịch. Hình như chúng

đang định giờ trò gì đó với mộ Dương quý phi, nếu phát hiện thấy chúng sắp giờ trỗi hãy dẫn mặt chúng cho ta...”

Cô thể chết vì họ đã ẹ mộ bà tuy bọn chúng cũng ẹ. Kĩ cần phải học hỏi.

Hiểu ra cái gì?

Cô ta nỗ để các ông hiểu rằng không nên động đến chuyện cả Dương quý phi...”

Cô ta còn bảo, tỳ vào tình hình, các người có đoạt mạng đối phương cũng không sao, phải vậy không?

Gã đàn ông gật đầu trước câu hỏi cả Dật Thế. Dật Thế còn định hỏi gì đó nữa, nhưng Không Hải đã cướp lời.

Ở gần nhà ấy, người chỉ gặp người phụ nữ đó hả?

Phải.”

Không còn ai khác sao?

Không.”

Có vẻ gì là có người nào nữa không?

Hình như cô ta không sống một mình. Nơi bọn tôi vào là một căn phòng rất bình thường, nhưng căn phòng ở trong cùng thì hơi lạ.”

Lạ như thế nào?

Tôi muốn đi nhà kia chắc hẳn nhà kia nằm ở trong cùng nên mới đi vào đó thế là cửa cuống tự động theo, bảo không phải đằng ấy...”

Thế rồi sao...”

Đến lúc ấy thì tôi đã kịp liếc qua cả phòng trong cùng. Bên trong đặt một cái lư và một bàn thờ kiểu Hồ.”

Ồ”

Còn có một tượng đồng lớn.”

Đồng!?

Phải, đúng là như vậy .”

Đồng, tức tượng hình người.

Đấy là các hình nhân bằng đất nung hoặc gỗ, được chôn theo thi thể cả vương hoặc hoàng đế, để thay cho kẻ tuần táng.

Đồng đồng to lắm. To hơn tôi nhiều. Hình như là một đồng chiến binh, vì tượng đồng ấy mặc chiến bào.”

Thực ra thì lời kể của gã đàn ông không được trôi chảy cho lắm. Vì cứ bị ngớ tay cả Đ Hải bóp mạnh vào dưới hàm nên gã phải nỗ trong tiếng hỏn hển. M lần gã ta ngắc ngứ, Đ Hải sẽ lỏng tay ra. Vậy là gã lại nỗ được. Cứ lặp đi lặp lại như thế.

Sau đó Không Hải còn hỏi han gã đàn ông một lúc, nhưng không moi thêm được điều gì đặc biệt mới mẻ từ miệng gã nữa.

Thôi được rồi, Đ Hải, hãy thả hấn ta đi. Không Hải nỗ

Có ổn không ạ? Ngộ nhớ sau này chúng sinh chuyện rầy rà, chi bằng chôn quách cả ba đứa cho xong. Đ Hải nỗ ráo hoành.

Gã đàn ông kêu lên ứ.

Kông được, không được.” **K**ông Hải lắc đầu, rồi quay sang nói với gã đàn ông: Ngươi nghe đây. Người phụ nữ đó đã lừa phỉnh ngươi. Bọn ta tới đây theo lệnh của Thiên tử và phải giữ bí mật. Câu chuyện ngươi vừa kể vô cùng thú vị. Do đó lần này bọn ta sẽ không hỏi tội ngươi. Ngươi nên nhớ, việc đêm nay dù có hé răng ra với ai cũng vô ích. Và chẳng, bọn ta còn chưa làm gì cả. Chỉ là tình cờ gặp ngươi ở đây mà thôi. Nếu có định nói gì, thì chỉ được phép nói rằng bọn ta chưa làm gì cả.”

Hi... hiểu rồi.” Gã đàn ông trả lời dứt khoát.

Kông Hải đưa mắt ra hiệu cho **Đ** Hải. **Đ** Hải lúc ấy **Đ** Hải mới chịu thả gã đàn ông ra.

Gã đàn ông luống cuống nhặt thanh kiếm dưới đất lên rồi đá mạnh vào hai tên đang nằm gục ở đó. Nhờ vậy mà hai tên còn lại kịp hồi tỉnh. Tuy mặt mũi biến dạng, nhưng chân tay không hề hấn gì. Bọn chúng bò dậy trong tiếng rên rỉ, rồi chậm chạp biến khỏi đó.

Độc rồi!” **K**ông Hải lắc bả. Chúng ta phải tiếp tục công việc của mình thôi.”

Nổ loạn, **K**ông Hải nhìn sang Bạch Lạc Thiên.

Thế nào, ông Bạch? Nếu đổi ý ông có thể quay về ngay bây giờ hoặc đợi chúng tôi ở đây. Còn nếu chưa cật hứng, ông sẽ đi với chúng tôi chứ?

Tất nhiên tôi sẽ đi cùng. **Đ** tới đây rồi sao còn thoái lui được nữa. Nhưng đổi lại, sau khi xong việc, ông có thể kể tường tận cho tôi sự việc được chứ? Bạch Lạc Thiên nở gương mặt hơi ửng đỏ.

Chắc chắn rồi, ông Bạch. Tôi cũng định bụng sẽ kể cho ông những chuyện mà tôi có thể kể được.” **K**ông Hải đáp.

Họ thấp đuốc.

Đi Hài cầm đuốc đi trước, cả bọn bắt đầu leo lên cây rừng hò.

Làn hương của lá hò non hò lẫn trong hơi đêm, mỗi lần hít vào là hương thơm ấy sẽ vào lỗ mũi. Có thể thấy thấp thoáng mặt trăng qua kẽ lá, nhưng khi đã vào trong rừng rồi thì thật khó mà lần bước nếu không có ánh sáng. Thế nên họ đã thấp cây đuốc mang theo.

Đi sau Đại Hài là Không Hải, tiếp theo là Dật Thế, cuối cùng là Bạch Lạc Thiên.

Không Hải này... Dật Thế gọi từ phía sau.

Gì thế?

Trong lúc bước đi như thế này, càng lúc tớ càng thấm thía một cảm giác: vậy là mình đã lún sâu vào chuyện này mất rồi.”

Ờ! Là lún sâu mất rồi. Không Hải đáp lời Dật Thế.

Đúng! Không Hải à, tớ đâu có nỗi với cậu để được nghe cậu bảo vậy. Tớ những muốn cậu sẽ bảo: không đời nào, chứ cớ?”

Không Hải cười khoái trí khi nghe Dật Thế nói

Tớ thật ghen tị với tính cách của cậu đấy.” Vừa nói Dật Thế vừa dùng cuốc thay gậy chống để leo lên.

Bất thành linh...

Đi Hài đang đi trước dừng chân.

Sao thế? Không Hải cất tiếng hỏi.

Con có...”

Đi! Hàu nổ rồi tránh sang một bên. Không! Hải tiến lên đứng cạnh Đi! Hàu. Quả đúng là con có.

Ở lưng chừng bậc cấp đã bị sạt, một con có đang đứng trên hai chân sau, trừng trừng nhìn bọn Không! Hải bằng đôi mắt lồi sang hai bên.

Con Có được soi sáng bởi ngọn đuốc trên tay Đi! Hàu, làm nổi rõ những mụn có trên da và cái bụng vàng vắn vện.

Ánh lửa hồng rực chiếu lên bụng và lưng con có.

Chẳng những thế, con có đó còn mang bộ dạng của một chiến binh. Đuôi dài, mình mặc giáp, hông đeo kiếm.

Bọn Không! Hải còn đang quan sát thì con có đã rút thanh kiếm đeo bên hông ra, thét lên bằng một giọng nhỏ nhưng the thé: Các người đến đây làm gì?

Chúng tôi đến mộ Quý phi... Không! Hải đáp.

Đi! Hàu: mộ để làm gì? Đi! Hải: đào trộm mộ phỏng!? Con có khua kiếm, rồi nói tiếp: Về đi!”

Lập tức, những giọng nói khác cũng vang lên từ bóng tối trong rừng:

Về đi!”

Về đi!”

Về đi!”

Trông kỹ thì thấy có những con có giống nhau rào rào nhảy ra từ trong rừng. Cơ thể nhỏ bé khiến giọng chúng rất cao. Nếu không để ý kỹ sẽ chỉ nghe thấy những tiếng chiếp chiếp như chim non kêu.

Dật Thế và Bạch Lạc Thiên đứng sau **Kôg** Hải liền tiến lại **em** có chuyện gì.

K.. Kôg Hải, con có biết nữa kia!”

Ờ, biết nữa”

Có chuyện gì thế?

Đ **em...**” **Kôg** Hải nữa rồi nhìn con có nọ. Thưa ngài có, ngài là ai vậy?

Ờ! Con có cất tiếng đáp. Bọn ta được lệnh bảo vệ ngỗm này .”

Thầy **Kôg** Hải, để tởáo chết bọn chúng đi cho khỏi nhiều sự nhé?

Đ **Hầu** vừa tiến lên một bước thì con có bỗng lớn bỗng.

Thêm bước nữa.

Con có lại lớn thêm lên, lần này thì bằng con mèo.

Áchà, chuyện gì thế! Nón lên kia!” **Đ** **Hầu** kêu lên.

Chớ bị mê hoặc, **Đ** **Hầu**. Nghe này, từ giờ không ai được nỡ chuyện với bọn chúng. Chỉ cửa được nỡ với bọn chúng thôi”

Kôg Hải nữa rồi tiến lên trước, đưa bàn tay phải ra, chộp lấy con có vừa to lên bằng con mèo đó **K** i bị tở, con có chỉ cò bé bằng lú đầu, chứ không to như con mèo nữa. **Kôg** Hải dùng tay trái bóp thứ gì như một mẩu giấy từ trên lưng con có ra. Thế là, những mớ giáp trụ con có mang trên mình lập tức biến mất.

Lú **Kôg** Hải ném con có ra khỏi tay, nó quả nhiên chỉ là một con có bình thường. Con có ấy chậm chạp biến mất vào trong rừng.

Kông Hải làm như thế và biến cả thầy năm con có trở lại bình thường. Trên tay trái Kông Hải là năm mẫu giấy .

Mẫu giấy đũa gì thế! Dật Thế hỏi.

‘Ai đã ếm bà lên lũc bằng những mẫu giấy này .’

Là ai?

‘Làm sao biết được.’ Kông Hải lắc đầu.

Đi Hàu, Dật Thế và Bạch Lạc Thiên nhằm vào những mẫu giấy trên tay Kông Hải. Trên đó có viết chữ.

Hỏi cho tôi coi cái đó một chút được không?

Bạch Lạc Thiên đưa tay ra đó lấy mẫu giấy .

Thầy học hèn

Trên mẫu giấy viết như vậy.

Cái này là...’ Bạch Lạc Thiên cất tiếng hỏi.

“Thầy học ý là chữ của Phật giáo, chữ hèn tức là gọi hèn.” Kông Hải nói ‘Chuyện này xem ra càng lúc càng thú vị’

Nỗ đoạn, Kông Hải ngược nhìn vào khoảng tối phía trên những bậc cấp.

Phải chăng gió vừa nổi lên? Những cành hò cọ vào nhau kéo kẹt trong bóng tối phía trên đầu họ.

Kông biết chúng ta có được trên đỉnh an vui không đây?

Kông Hải buông một câu cứ như thể đang nỗ về việc cả ai đờ rồi tở
tở cười.

7

Cuối cùng họ cũng lên tới bên trên.

Này Kông Hải, ta tới nơi rồi.'Giọng Dật Thế cứng lại vì cắ thẳng.

Bốn bề tới om bởi ửng ạnh là rặng hè; trên đầu, những cành cây bị
gió lay uốn éo đến rợn người. Mỗi lần bị mây nuốt vào rồi nhả ra, ánh trăng
yếu ớt là chiếu xuống ạ những cành cây, nhưng ánh sáng ấy chẳng thấm
vào đâu nếu đem so với ngọn đuốc mà Dật Thế và Đ Hải đang cầm trên
tay.

M lần gió thổi làm ngọn đuốc lay động, những cái bóng do lửa tạo
thành cũng nhảy nhót theo. Những cái bóng từ mặt người này in trên mặt
người kia cũng rung rinh, chuyển động theo ngọn lửa.

Đ Hải này, đằng ấy là mộ của Quý phi." Kông Hải nỗ với Đ Hải,
rồi chỉ về chỗ có tấm bia đá. H ấy lấy cước thử đào một chút dưới chân tấm
bia đó được không?

Đ lấy cây cước, cầm chắc trong tay, Đ Hải ngược nhìn lên tấm bia.
M tấm bia bằng đá hoa cương cao đứng bằng Đ Hải.

Thầy Kông Hải, tấm bia này vương quá, khó mà đào ổng bên dưới
được, tởch nớ chỗ khác thì cậ gì không?

Koan đã, Đ Hải! Người lên tiếng là Dật Thế.

Dật Thế nhìn Kông Hải chăm chăm, nỗ Kông Hải à, cứ coi như
việc ặt mộ cậu sắp làm là một việc chẳng đáng dừng, vì chắc rằng cậu đã
có những tính toán riêng, nhưng dù sao thì đây cũng là mộ cả Quý phi!

Hơn nữa cậu lại là nhà sư. Chẳng lẽ không thể tụng một bài kinh trước khi đào được ư?

Nghe Dật Thế nói vậy, Không Hải cất tiếng: Cậu nói cũng phải. Tớ sợ yên không nghĩ ra, nhưng cậu nói đúng. Dật Thế ạ.”

Không nghĩ ra!?

Ồ! Thật ra, đối với người chết, dù tụng kinh hay tụng gì đi nữa thì cũng chẳng đến được với họ, nhưng nếu điều ấy giúp cậu yên lòng, thì tụng một bài kinh cho người sống cũng không phải một ý tưởng tồi.” Không Hải đáp.

Cậu bảo kinh không thể đến được với người chết là sao, hả Không Hải!?

Thì đúng là như thế.”

Thật vậy sao?

Thật vậy. Kinh là để dành cho người sống.” Không Hải nói một cách dứt khoát.

Nhìn vẻ mặt tự tin của cậu, tự nhiên tớ cảm thấy mình mới chính là kẻ sai. Nhưng thôi gì cũng được, cậu hãy tụng cho bà ấy một bài kinh đi.”

Dật Thế à, cậu nói rất đúng. Nhiều khi tớ hay chệnh mảng những chuyện đời thường kiểu này. Tớ thật sợ ỷ”

Không Hải và Dật Thế nói với nhau bằng tiếng Nhật. Trong lúc độ Bạch Lạc Thiên và Địch Hạo đang cố lắng nghe xem, câu chuyện được trao đổi bằng tiếng Nhật giữa hai người là gì. Khi họ thấy Không Hải bước lên phía trước, đứng hướng về mộ Quý phi, chấp hai tay. Ánh điệu trầm thấp nhẹ nhàng phát ra từ miệng Không Hải.

X lập *tr* *đ* *b* *đ* *k* *g*, *k* *g* *b* *đ* *đ*, *đ* *tr* *h* *k* *o* *g*, *k* *g*
tr *h* *đ*.

Giọng tưng trầm thấp với nhịp điệu êm tại cửa Kô Hải tản vào trong hơi đêm.

Thế là xong. **K**ông Hải nỗ

Đầu cầm lấy cuốc và bắt đầu bở nống chỗ chân tấm bia. Có vẻ như anh ta định khoét phần đất quanh chân tấm bia rồi nhấc nó ra. Cuốc được một thờ thì tay Đ. Hầu bỗng khựng lại ở đúng tư thế mà lưỡi cuốc vừa bở nống. Hình như lưỡi cuốc ngập sâu tới mức không thể rút lên được.

Vừa đưa ánh mắt lơ đãng nhìn vào trong hồ, nơi lưỡi cuốc đang cắm nóng, Đ. Hàu bỗng kêu ối!” rồi rụt người về phía sau, tay buông khỏi cuốc.

Ông soi đuốc vào trong hố mà ~~em.~~ Di Hài nói

Dật Thế cầm cây đuốc soi **nóng** hồ. Nhưng **khô**ng thấy gì ngoài lưới **cuối**.

Chuyện gì thế? Không Hải hỏi.

Bach Lạc Thiên cũng tiến gần miệng hồ để xem có chuyện gì.

Chả là hồi nãy, khi tồ vừa bỏ cuộc nông thì từ dưới đất có một cánh tay trắng thên, tồ lấy chỗ tra cán. Súc nó mạnh kinh khủng...”

Nghe **Đ** Hài kể, mắt **D**ật **T**hế cắt **k**hông c**ò** giọt máu.

Không Hải! Giọng Dật Thế hơi lạc đi.

Thế hả...” Không Hải nữ vẻ như đã đoán trước, rồi lầm bầm: “Vậy là bài kinh vẫn chưa đủ.”

Thôi không sao, cứ tiếp tục đi Đệ Hài.”

Điền lấy lại tinh thần sau câu nói của Kôg Hải, lại tiếp tục cuộc. Trong khi ấy, Dật Thế và Kôg Hải cầm đuốc và đứng ở gần đoạn sát.

Nhất cuộc thứ hai, nhất cuộc thứ ba, rồi khi nhất cuộc thứ tư bỗng nóng...

Thì đột nhiên từ trong lòng đất chỗ lưỡi cuốc cắm nóng, một bàn tay trắng vụt lên, tóm lấy chỗ tra cán.

Ồ! Người kêu lên là Dật Thế.

Không Hải soi đuốc và không rời mắt khỏi đáy hồ. Nhưng làm rằm niệm chú

“Namahsamanta-buddhān vaṃ vaṃsvāḥ.”

Đà chân ngô củ Kai Phu Hoa Vương Như Lai.

Tay trái cầm đuốc, vừa niệm chú **Kong Hải** vừa **qùy** gối **nóng** mép **hố**, rồi đưa bàn tay phải về **phá** cánh tay trắng bệch đang nắm chặt cán **cuộc**.

Kôg Hải! Dật Thế kêu ré lên.

Kôg Hải cầm lấy bàn tay ấy, gỡ nó ra khỏi cán cuốc, rồi ra lệnh: Đ Hàu, lấy cuốc chặt đứt chỗ khuỷ tay này đi...”

Đ Hàu mặc dù hết sức kinh ngạc song vẫn bỏ lưỡi cuốc trúng vào chỗ khuỷ tay ấy .

Phập! Cánh tay đứt lìa.

Kôg Hải đứng dậy .

Chân tướng của nó đây .”

Kôg Hải giơ cánh tay ấy ra dưới ánh đuốc, hóa ra nó không phải cánh tay, mà là một cái rễ cây.

Sao lại thế? Dật Thế hỏi trong tiếng thở hồn hển và mồ hôi vã ra trên trán.

Bởi vì có kẻ nào đó muốn nhấn nhủ chúng ta rằng hãy dừng việc gạt mộ Quýphi lên.”

Kđđà ai?

Tớ không biết.”

Hừm...’Dật Thế rên rỉ.

Tồ đào tiếp nhé thầy Kôg Hải...’Đ Hàu hỏi.

Hượm đã. Chắc sẽ còn nhiều trò ma quái khác cản trở chúng ta, để ta tìm có cách nào?... Kôg Hải nhìn quanh một lượt, rồi đưa cây đuốc cho Bạch Lạc Thiên: Ông Bạch, hãy cầm gíp tồ cái này một lát.”

Sau khi Bạch Lạc Thiên cầm lấy cây đuốc, **K**ôg Hải liền khom lưng đi một vòng quanh tám bia mộ.

Hừm, đây rồi.”

Vừa vò g ra mặt sau **c**ả tám bia thì **K**ôg Hải dừng bước. **K**ôg Hải chỉ tay **n**óng mặt đất gần chân tám bia.

Đ Hải, cuốc nhẹ chỗ này lên giúp ta.”

Đ Hải làm theo lời **K**ôg Hải, nhưng vừa bỏ lưỡi cuốc **n**óng thì lập tức chạm phải vật gì rất cứng.

Chính nó? **K**ôg Hải nó Bây giờ hãy thử đào cái vật vừa chạm vào lưỡi cuốc lên **x**m nào, chạm rãi thôi”

Đ Hải đào một cách cẩn trọng, để nó lộ dần ra từ trong đất. **M** vật màu trắng. **Đ** Hải nhặt cái vật dính đầy đất ấy lên.

Ồ trời...’Dật Thế bất giác bật ra một tiếng rên.

Thứ trên tay **Đ** Hải là đầu lâu trắng ớn **c**ả một con thú

Đầu lâu chớ đây mà.’**K**ôg Hải nó

Cái gì đó như là **v**ũ tự trên này .’**Đ** Hải nó

Đa ta **x**m nào.”

Kôg Hải đó lấy chiếc đầu lâu từ tay **Đ** Hải.

Ông Bạch, phiền ông soi giùm tởm một chút..”

Bạch Lạc Thiên giơ đuốc lên, bản thân cũng đưa mắt nhìn về phía cái vật đang nổi bật dưới ánh đuốc trên tay **K**ôg Hải.

Kông Hải lấy tay và ống áo phủ bừa bãi đất bám trên cái đầu lâu. Quả là trên đầu lâu có viết gì đó

Kông phải chữ Đờng.” Kông Hải nở là và tự Hồ đây mà. Kông đến nỗi không đọc được, nhưng tốt hơn là nên để Đ Hải đọc. Anh đọc những chữ trên này sang tiếng Đờng được chứ?

À, tôi biết mấy chữ này. Đ là chữ Ba Tư.”

Ba Tư sao? Bạch Lạc Thiên cất tiếng.

Đờng chữ nớ gì vậy? Dật Thế hỏi.

K nào làm ô uế đất này sẽ bị nguyên rủa. K nào phá phách đất này sẽ gặp tai ương. Nhân danh mọi tinh linh cả đất mẹ, hãy khiến những kẻ đó khiếp sợ...”

Đ Hải đọc bằng một giọng vô cảm.

Này này Kông Hải, điều Đ Hải vừa nớ là thật hả? Dật Thế hỏi, mặt tái mét tới nỗi ai cũng có thể nhận thấy ngay cả dưới ánh đuốc chập chờn.

Ồ, quả đúng là chúng được viết như thế.”

K... không sao chứ?

Hừm...” Kông Hải nở một nụ cười rất nhẹ trên môi Koi lo. Trò này cũng chỉ đến thế là cùng.”

Kông Hải quay quay cái rẽ cây vẫn cầm từ lúc nãy bằng đầu ngón tay.

Như... nhưng mà...”

Yên tâm đi, Dật Thế...”

Kôg Hải nỗ đoạn bắt đầu bước đi, sau khi cách bia mộ một quãng thì đứng lại.

Kôg Hải ngồi xổm trên hai chân, ấn một đầu rễ cây xuống đất, rồi bắt đầu vẽ một đường tròn quanh bia mộ.

Cậu làm gì vậy , **Kôg** Hải?

Đ mấy thứ nhảm nhí khỏi làm phiền. Dật Thế cứ yên tâm đứng trong đómà theo dõi”

Kôg Hải đã vẽ xong một vòng tròn lớn trên mặt đất, với tâm vòng tròn là tấm bia.

Cậu vẽ thêm một vòng tròn nhỏ hơn bên trong vòng tròn đó rồi ngừng lên hỏi: Ông Bạch, hướng **Đ** là phía nào nhỉ?

Hình như là phía này .’Bạch Lạc Thiên đáp.

’Đúng rồi.”

Kôg Hải lấy tấm bia làm tâm, dóng theo hướng **Đ** mà bước, rồi dừng lại và viết mấy chữ ở khoảng đất giữa hai vòng tròn.

Từ Quốc Thiên”

Sau đó đi chuyển về hướng Nam và viết mấy chữ.

Tăng Từ rường Thiên”

Tiếp tục vòng sang hướng Tây , viết:

Quảng Từ Thiên”

Vòng sang hướng Bắc, viết:

ĐVũ Thiên”

Đy là tên các vị thần bảo hộ Phật giáo.

Vốn là bốn vị thần của Thiên Trú, hợp lại được gọi bằng Tứ Thiên Vương. Các vị thần này - được gọi là **Đy**, bảo vệ bốn phương **Đg** Tây Nam Bắc của núi Tu Di được cho là án ngữ ở trung tâm của thế giới Phật giáo.

Pha **Đg** là T rì Quốc Thiên.

Pha Nam là Tãg T rường Thiên.

Pha Tây là Quảng **M**Thiên.

Pha Bắc là **ĐVũ** Thiên.

Kôg Hải vừa làm rằm niệm bài chúgì đởng miệng vừa viết chữ lên phần đất trống giữa tên của bốn vị thần.

Đ giúp **Kôg** Hải làm công việc đó dễ dàng hơn, **Đ** Hải vừa soi đuốc vừa đi theo ngay kế bên.

Cậu viết gì thế **Kôg** Hải? **D**ặt Thế hỏi.

Kôg Tước **Mh** Vương Chụ tức là chân ngừ của **Kôg** Tước **Mh** Vương.”

Kôg Hải nỡ vậy khi vừa viết xong, rồi ngẩng lên.

Đọc rồi, **Đ** Hải, tiếp tục đi.”

Độc lệnh của **Kôg** Hải, **Đ** Hải hô lên một tiếng: **Đ** nào!” rồi đưa cây đuốc cho **Kôg** Hải và bước về phía tám bia.

Đ làm luôn thế này cho khỏi mất việc.”

Đi Hàu chậm rãi bám vào tấm bia.

Hự...”

Đi Hàu tống ra một hơi thật mạnh từ sâu trong cổ họng. Cơ bắp trên người Đi Hàu nổi lên cuộn cuộn. Đứng lú đột tấm bia lắc lư.

Đi Hàu nhô tấm bia lên khỏi mặt đất rồi bước đi. Vì phải ôm một vật khá nặng, nên mỗi bước chân Đại Hàu giậm xuống, mặt đất dường như lại phát ra một tiếng rền và rung lên. Đến ngoài vòng tròn thì Đi Hàu dựng tấm bia xuống mặt đất.

Thế này là ổn rồi chứ ạ? Đi Hàu hỏi.

Quá ổn rồi.”

Giọng Không Hải đầy thán phục.

8

Mọi việc diễn ra suôn sẻ.

Giữa chừng, có ai đó đề nghị đổi tay, nhưng Đi Hàu bảo: Mọi cái việc này chả bèn gì với tôi” rồi chẳng thèm bận tâm và cứ thế hi hụ đào.

Đi Hàu đào được đến khoảng ngang thắt lưng thì lưỡi cuốc lại va vào một vật gì dứat cứng.

Cái gì này...”

Đi Hàu lấy cuốc nhẹ nhàng gạt chỗ đất bên trên vật cứng ấy ra.

Mọi cái tạn tài bằng đá.” Đi Hàu nở

Nhìn từ trên nóng thì thấy qan là một chiếc qan tài bằng đá thật. Lúc giờ được lên, Kôg Hải và Dật Thế trông thấy ánh lửa nhảy nhót đầy ma quái trên phần nắp cò dính đất cả chiếc qan tài đá. Giữa màn đêm trên đầu họ, những cánh hồ reo lên ào ạt. Bạch Lạc Thiên quỳ gối, chống hai tay bên mép huyết và nhìn nóng chiếc qan tài.

Cả Quý phi đây ư?... Vừa lẩm bẩm một mình, Bạch Lạc Thiên vừa nuốt nước miếng ứa ra trong miệng.

Mắt ẩm nóng nặc lặn vào trong hơi đêm.

Thầy Kôg Hải, ta làm thế nào bây giờ? Đ Hải hỏi.

Mthử ra em.”

Độc lệnh cả Kôg Hải, Đ Hải lấy cuốc đào một khoảnh bên cạnh qan tài để làm chỗ đứng, rồi đưa mũ cuốc vào dưới nắp qan tài. Sau khi khoét một khe hở đủ để đầu vừa ngó tay, Đ Hải ném cuốc lên trên miệng huyết, thọc ngó tay vào khe hở đó. Tiếp đến rẽ mạnh nắp đá sang ngang, rồi nắm lấy bằng hai tay và nhấc bổng lên chỉ trong một hơi. Đ Hải đặt chiếc nắp đá lên trên bờ huyết.

K... không có gì! Người kêu lên là Dật Thế.

Đg như Dật Thế nỡ trong chiếc qan tài đá chẳng có gì, ngoại trừ một hai nắm đất rơi vào bên trong lúc Đ Hải nhấc nắp ra.

Quả đúng như mình nghĩ? Kôg Hải lẩm bẩm một mình.

Quả đúng như mình nghĩ? Nghĩ là cậu đã biết trước rằng trong mộ không có gì thể cả Quý phi? Dật Thế hỏi.

Tớ không hề biết trước. Tuy nhiên, tớ đã hình dung ra khả năng này.”

Chuyện quái quỷ gì thế.”

Dật Thế vừa dứt lời, thì Bạch Lạc Thiên bật ra một tiếng trầm như tiếng thú

Sao vậy ông Bạch? Không Hải hỏi.

Ông nhìn đi.”

Phải Bạch Lạc Thiên trở tay không phải bên trong qan tài, mà là chiếc nắp Đ. Hầu vừa nhấc ra khỏi huyết ban này. Chiếc nắp qan được đặt nằm ngửa. Bạch Lạc Thiên đang trở vào mặt trong chiếc nắp.

Ở mặt trong chiếc nắp, có những dấu vết rợn người.

Những vết cào?

Có vẻ đúng là như vậy .

Trên đá có những vết màu nâu thẫm chạy dài.

Đá vết máu.

Bất cứ ai cũng lập tức hiểu ra tại sao lại có những vết ấy. Bị nhét vào trong chiếc qan tài này đã cố cào lên vách áo qan hòng thoát ra ngoài. Vì vậy, những đầu móng tay bị bật ra, ứa máu; máu ấy bám vào mặt trong của nắp qan tài, trở thành những vết máu khô mà bọn Không Hải đang nhìn thấy lúc này .

Những vết cào nhiều không đếm nổi. Để lại những vết cào này, ở dưới lòng huyết này , đã phải mở trừng mắt nhìn chiếc nắp đá trong bao lâu?

Đó là một cảnh tượng khiến người ta dựng tóc gáy .

Dật Thế rụt cổ lại và rùng mình như thể có một cơn lạnh vừa chạy dọc sống lưng.

Hừm...” Không Hải khẽ hừ lên một tiếng.

Dật Thế nuốt đánh ự thứ gì đó đang dâng đầy trong miệng.

Này , Không Hải...” Dật Thế vừa nhìn mặt trong chiếc nắp đá vừa nở như thì thầm. Nếu tớ chết, đừng cho tớ vào qan tài, hãy đốt tớ đi.”

Ờ tớ hiểu rồi.’Không Hải đáp.

Đứng lú đó.

Như nhận thấy điều gì, Không Hải ngẩng mặt lên, ngoái đầu về phía sau, rồi dừng sững ở tư thế ấy.

Sao thế?

Sau khi cất tiếng hỏi, Dật Thế cũng ngoái đầu về phía sau và dừng sững ở tư thế ấy.

Đi Hào và Bạch Lạc Thiên đưa mắt theo hướng nhìn của Không Hải. Cả hai người bọn họ cũng đều khựng lại.

Ở cuối tầm mắt, tấm bia mộ Dương quý phi mà Đi Hào vừa dịch chuyển ban nãy đang đứng đó một cách chênh vênh.

Và bên trên...

Có người.

Tấm bia mộ hơi nghiêng sang bên, một người gầy guộc đang ngồi trên chóp, gổ chân đặt lên gờ trên của tấm bia, hai cánh tay buông thõng nơi đầu gối. Người đó đang nhìn nóng bỏng bọn Không Hải.

Đó là một ông già. Ông ta bận trên mình bộ trang phục màu đen theo kiểu phương sĩ đã sờn rách như miếng giẻ lau. Mái tóc mọc dài tua tủa, nhưng thấy đều đã bạc. Ngay đến hàng ria và bộ râu cũng trắng phau như cước. Những vết nhăn sâu trên gương mặt gầy gò.

Ông lão nở một nụ cười hiền hòa nơi khó miệng, nhìn xuống bốn người bọn họ.

Hai ngọn đuốc soi sáng ông lão từ bên dưới. Phá trên đầu ông ta, những cành hò oằn mình trong gió. Tuy khó miệng đang cười, nhưng không có bóng dáng cả nụ cười trong đôi mắt ẩn dưới những nếp nhăn. Chỉ có cái bóng rung rinh cả hai ngọn đuốc trên bề mặt con người đang phát ra những tia sắc lẹm.

Ồ kìa, chẳng phải là ngài Kổng Tước Mh Vương đây sao...” Không Hải cất tiếng.

Người đã nhận ra rồi sao? Ông lão hỏi bằng một giọng khẽ khốc.

Bận độn ngài đã cho tôi một lời nhắc nhở quý báu.” Không Hải nở

Chuyện gì thế Không Hải? Dật Thế hỏi.

Ít bữa trước, tôi có kể với cậu rằng đã gặp ngài Kổng Tước Mh Vương trong khu vườn cả Tây Mh Tự, cậu nhớ chứ?

Và vị này chính là...”

Phải.” Không Hải trả lời ngắn gọn.

Ta hẳn đã nói với người ở Tây Mh Tự. Sao không sớm tới Thanh Long Tự đi? Người còn nhiều việc phải làm hơn là dính dáng vào những chuyện vớ vẩn thế này...”

Đúng vậy ạ, nhưng có vẻ như tôi đã dính dáng quá sâu, tới mức không thể thoái lui được nữa...”

Đó là vì người đang làm tướng. Cứ thế rồi bỏ chỗ này, quên hết những việc trước đây, chỉ làm những điều mà một lưu học tăng tới từ Oa quốc cần làm...”

Ông ra thì, càng dần sâu vào vụ việc này, không hiểu sao tôi lại càng thấy thú vị.”

Từ đầu chí cuối, Không Hải luôn tỏ ra chừng mực, cung kính trong cách ăn nói nhưng không hiểu sao vẫn phảng phất đâu đó vẻ tung tung, hài hước.

Đến lúc đó như rót cuộc đã vỡ ra điều gì, Dật Thế bỗng kêu lên và vỗ vào vai Không Hải: Không Hải! Ô ô. Ông già này có phải chính là...”

Ông vậy. Chính là Ông mà chúng ta đã gặp ở thành Lạc Dương.” Không Hải nở

Thật lâu rồi mới gặp lại...” Ông già, tức Ông, nở

Nhìn ngoài, trước khi tới Trường An này, Không Hải và Dật Thế đã ghé qua Lạc Dương. Trong lúc đang dạo phố ở Lạc Dương, họ tình cờ gặp Ông. Địa điểm là một góc của chợ Nam. Ông đứng đó trong vai một nghệ sĩ đường phố, phô diễn phép trồng dưa giữa đám đông vây quanh.

Người gieo hạt dưa nóng đất, làm cho chúng nảy mầm, ra lá, kết quả và bán cho khách chính là Ông này. Phép trồng dưa của Ông bị Không Hải phá được, Ông cảm phục mới tặng cho Không Hải một trái dưa. Nhưng thứ thoát tương là dưa ấy, thực ra là đầu một con chó. Vụ việc Không Hải hoàn toàn bị đánh lừa ấy xảy ra ở Lạc Dương.

Quả tình, tôi cũng không dám nghĩ ngài Không Tước Minh Vương khi ấy lại là Ông...” Không Hải nở

Tới đây hai người nhìn chằm chằm nhau.

Thưa Ông, có một việc tôi muốn hỏi, những kẻ tấn công chúng tôi hồi nãy có phải là đồng bọn của ông không?

Người làm rồi.”

Vậy kẻ nào đã dùng lưới bủa chúng tôi rồi khỏi đây?

Đã việc do ta làm.”

Còn đây...” Nỗ đến đó Kô g Hải bèn cử xống nhặt chiếc đầu lâu chôn dưới chân lên. ‘Cớ phải cũng là việc do ông làm?’

Cái ấy không phải ta.”

Vậy là do người nào làm?

Biết nỗ sao đây.” M biểu cảm đều biến mất trên gương mặt ông.

Tôi nghe nỗ dạo gần đây có rất nhiều mô đệ, tn đồ các tông phái chính giáo, tà giáo từ Hồ thâm nhập vào đất Đông này ...”

Cớ là như vậy .”

Trong số đó có một tông giáo thờ lửa gọi là Bái Hỏa giáo. Nghe nỗ rằng, cùng với những lời dạy của ngọn lửa tức thần ánh sáng ấy, thì những kẻ thờ thần bóng tối cũng có mặt ở Trường An...”

“ ”

Những kẻ ấy được gọi là Y aatu hay Krapan gì đó.”

Nghe Kô g Hải nỗ đến đó ông cười gằn.

Chính vì mền tài người nên ta mới nỗ đây là chuyện cấp bách. Trong lúc người còn chần chừ, biết đâu sẽ xảy ra những chuyện không thể cứu vãn được.”

Những chuyện không thể cứu vãn được?

Phải. Chẳng hạn như hà thượng Huệ Quả ở Thanh Long Tự...”

Hà thượng Huệ Quả làm sao ạ...”

Đó có thể hà thượng Huệ Quả sẽ chết. Người sẽ làm gì nếu ấy ra chuyện đó

...

Người sẽ thọ M từ ai bây giờ?

...

Không, ta nỗ ra điều này không chỉ vì người. M còn vì M nữa. Hệ thống cả M từ Thiên Trú truyền tới đây, những lời dạy khai mở bí mật cả trời đất này, chẳng lẽ sẽ đứt đoạn ở đất này mà không truyền được cho ai?

...

Chính vì ta tiếc M, nên ta mới giúp người mau chóng lên.”

Từ trên cao, ông rầu rầu nỗ với Không Hải.

Theo lời ông nỗ thì cứ như hà thượng Huệ Quả sẽ chết ngay ngày mai vậy.”

Ta không nỗ thế. Nhưng cũng không dám cả quyết rằng điều ấy sẽ không ấy ra.”

Ông biết điều gì đó chẳng?

Không biết, không biết. Ta chẳng có gì để bảo cho người biết.”

Đinh Ông chậm rãi đứng lên khỏi tấm bia. Gió mạnh dần lên. Trên đầu Đinh Ông, những cành hò đen sẫm đang rung bần bật.

Đinh Ông nhìn nóng Kôg Hải.

Ông hãy đợi đã. Ai là kẻ đã đưa Quý phi ra khỏi ngõ mộ này? Kôg Hải tiến lên một vài bước. Những kẻ đưa Quý phi ra khỏi mộ rồi cuộc đang toan tính điều gì? Hay chính ông là người đã đào Quý phi lên?

Kôg Hải hỏi gì Đinh Ông cũng không trả lời. Đinh Ông nhìn lên những cành hò đang kêu ào ạt ở trên đầu.

Quý phi hiện giờ ở đâu?

Đinh Ông nhìn nóng Kôg Hải trong thoáng chốc lúc Kôg Hải đặt câu hỏi.

Kôg Hải, ngươi có tiếc chẳng? Vì quá cậy tài mà ngươi chọn con đường diệt thân ư... Đinh Ông lắc bả.

Thế rồi Đinh Ông lại ngẩng mặt lên trời, và ngay sau cú nhún người, toàn bộ thân mình Đinh Ông bay lên lơ lửng giữa không trung.

Đinh Ông nắm tay vào một trong những cành hò đang rung lắc trên đầu. Cành cây trĩu hẳn nóng vì sức nặng của Đinh Ông. Nhưng ngay lập tức nó bật mạnh trở lại. Nương theo đà ấy, Đinh Ông buông tay ra.

Phụt! Cánh hò phát ra tiếng kêu.

Thân mình Đinh Ông bay vọt vào bầu không tối đen của khu rừng, rồi cứ thế biến mất. Ở chỗ mà bọn Kôg Hải nhìn lên, chỉ còn lại những cành hò đang oằn mình dữ dội vì gió

Kôg Hải ơi... Dật Thế gọi.

Nhưng Kôg Hải không đáp lời.

Kôg Hải vẫn đang nhìn lên những cành hò oải trong bóng tối.

Kôg Hải đang nhìn vào hư không ă ă.

Chương XIV

Liễu Tông Nguyên

1

Ngựa đi trong gió.

Kông Hải và Quát Dật Thế đang ngồi trên lưng ngựa. Đ phía trước bọn họ là Trương Ngạn Cao. Trương Ngạn Cao là một chức dịch của Kỵ Ngô Vệ. Đ sau ba người là ngựa của Đ Hầu. Vó đáng to lớn của Đ Hầu khiến cho con ngựa như nhỏ lại. Đ sau Đ Hầu còn có bảy chức dịch nữa. Đàn người đang hướng tới chân núi Ly Sơn theo sự dẫn dắt của Trương Ngạn Cao.

Người bạn nối khố của Trương là Từ Văn Cường có một cánh đồng bông ở phía Bắc núi Ly Sơn. Khi mà ở đây ra trên cánh đồng ấy, vì vậy lúc này Kông Hải và Dật Thế đang trên đường tới đó để xem sự tình.

Cả bọn rời thành Trường An và đi về phía Bắc được nửa ngày ...

Họ Trương nói ra chuyện ấy với Kông Hải khi sắp vào đến dịch trạm Vụ Kỵ ở giữa đường.

Ông Kông Hải?.. Trương ngoái đầu lại từ trên ngựa, nhìn về phía Kông Hải. Thật tình thì tỏ đã giấu ông một việc, cũng là vì cớ đó...”

Họ Trương nói với về ấy này .

Chuyện gì vậy?

Xin ông cho tôi được dẫn theo một người này cùng tới chân núi Ly Sơn.”

Tất nhiên là không sao, nhưng người đàn ông như thế nào?

Bị không Hải hỏi, sau mấy giây phân vân và ấp úng, họ Trương quyết định nói:

Người này là kẻ thân cận cả một quý ông, làm quân sư cho quý ông đã trong nhiều chuyện về chính sự.”

Quý ông đàn ông ai?

Đó là kỳ hờ vây hãm cận bên Hoàng đế...”

Kông Hải không để anh ta nói hết câu. Ông là ngài Vương Thúc Vĩ...”

Ông vậy. Những lời người này tâu trình lên sẽ tới được tại Thuận Tông hoàng đế thông qua ngài Vương Thúc Vĩ.”

Người đàn ông là gì?

Tổng thống đã từng nghe đến cái tên đó rồi, là Liễu Tông Nguyên.”

Người này thì tôi biết. Tôi đã từng đọc bài thơ *Thi Họa* của ông ta.”

Kông Hải liền cất giọng ngâm:

Ngàn bóng chim bay

Đang bay về

Đâu

Đang bay về

(*)

(*) Nguyên văn âm Hán Việt:

Thiên sơn điều phi tuyết

Vạn kính nhân tung diệt

Cô chu thoa lập ông

Độc điều hàn giang tuyết.

(Dịch nghĩa: Giữa ngàn non, chim bay hút bóng; Muôn ngả đường tắt, người không dấu vết; Trên sông lạnh chỉ có độc một ông già mặc mặc nón lá, áo tơ trên chiếc thuyền cô quạnh ngồi câu tuyết.)

Ông biết rõ quá nhỉ.”

Họ Trương nhắm lại trong miệng bài thơ **Kô** Hải vừa ngâm.

Sau đó Trương cho ngựa đi song song bên tay trái **Kô** Hải: “Chả là tối qua, ngài Liễu Tông Nguyên đến chỗ tớ”

Trương kể rằng, Liễu Tông Nguyên gọi Trương lại, hỏi: “Có phải bữa trước anh bảo rằng, ngày mai sẽ đi cùng với một nhà sư người nước Oa.”

“Nếu tên nhà sư đó là **Kô** Hải thì ta cũng sẽ đi cùng.” Liễu Tông Nguyên yêu cầu như vậy.

Thật dường đột quá, nhưng chuyện là như vậy. Hiện giờ, ngài Liễu Tông Nguyên đang cùng với một người thân cận chờ ông ở Vưu **Kê**.
Trương nói với **Kô** Hải.

Người thân cận?

Phải. Tôi không biết tên người này, nhưng nghe đâu ngài Liễu Tông Nguyên biết đến ông ta ông ta.”

Kông Hải ra chiều suy nghĩ

Tô không đoán ra được.”

Hôm nay, ngài Liễu Tông Nguyên rất hành bí mật. Việc ngài ấy đến đây, ngoài chú g ta và ngài Vương Thù Vĩ ra thì không ai được biết. Nhằm tránh những con mắt dòm ngó ngài Liễu Tông Nguyên đã cùng với người thân cận ấy rời khỏi Trường An từ sáng sớm để đến được Vưu Kê trước rồi chờ chúng ta.”

Vưu Kê đã ở ngay trước mặt.

2

Kông Hải và Dật Thế đi theo Trương vào một khách điểm nhỏ ở dịch trạm Vưu Kê. Chủ nhân của khách điểm dường như đã biết mọi chuyện.

Chúng tôi đang chờ các ông đến, xin mời đi lối này ...”

Ba người Kông Hải được chủ khách điểm dẫn xuyên qua các gian để vào đến phòng trong cùng.

Có hai người đàn ông cường tráng giắt kiếm bên hông đang đứng ở hai bên tả hữu trước cửa vào. Kông Hải, Dật Thế và Trương cùng với chủ khách điểm lách qua giữa hai người đó vào trong phòng.

Trong phòng có đặt một cái bàn, đã có hai người đàn ông ngồi trên hai trong số những chiếc ghế kê quanh bàn.

Cả hai người đó Kông Hải đều quen.

Ông Kông Hải, ông Dật Thế, lại được gặp các ông ở đây.” Người nhìn thẳng vào Kông Hải và mỉm cười chính là Bạch Lạc Thiên.

Ông Lạc Thiên!” Quả là ngay đến Kôg Hải cũng phải thốt lên đầy ngạc nhiên.

Còn đây là Liễu Tô Nguyên. Cũng là một chức dịch, đồng thời là bạn thơ của tổ Kỉ tổ nói chuyện về ông Kôg Hải, ông ấy đã tỏ ra vô cùng hứng thú và được gặp ông hôm nay ...”

Nói chuyện Kôg Hải hỏi như để xác nhận lại lời Lạc Thiên.

Ông đã nói những gì?

Kôg Hải đang ngẫm hỏi Lạc Thiên: Phải chăng ông đã kể hết mọi chuyện, thậm chí là cả chuyện ở mộ Dương quý phi?

Ấy đây, chẳng phải chúng ta đã đàm đạo rất nhiều về thơ trong những lần vui vẻ cùng em Ngọc Liên ở Hồ Ngọc Lâu đấy thôi Tô đã kể cho ông ấy nghe những chuyện như thế.”

Qua câu nói ấy, Lạc Thiên ngẫm thông báo với Kôg Hải rằng, tổ chưa hề tiết lộ sự việc ở mộ của Dương quý phi.

Kôg Hải rời ánh mắt khỏi Bạch Lạc Thiên và quay sang người đàn ông để râu.

Lâu rồi mới gặp lại ông. Ông còn nhớ tổ chứ? Tô là Kôg Hải, lưu học tăng tới từ Oa quốc. Tô vẫn còn nhớ, khi đó ông đã tự xưng là Tử Hậu...” Kôg Hải lên tiếng.

Tô nhớ chứ. Kỉ nghe nói trong đoàn đi đến Ly Sơn có nhà sư tới từ Oa quốc, tổ liền nghĩ ngay là thầy ...”

Vâng.”

Tử Hậu khi ấy là tự, còn tên thật của tổ là Liễu Tô Nguyên.” Người đàn ông, tức Liễu Tô Nguyên, nói bằng một giọng băng khuâng.

Lú bấy giờ, Liễu Tông Nguyên ba mươi ba tuổi. Lớn hơn **Kôg** Hải một tuổi.

Hai người đã biết nhau rồi sao? T rương Ngạn Cao hỏi.

Hôm ấy là một ngày tháng Giêng, chúng sáu ngày trước khi Đức Tông hoàng đế băng hà, phải không nhỉ? **Kôg** Hải nở

Tô nhớ đó là quán rượu Hồng Long, ở Bình **Kang** Phường.” Liễu Tông Nguyên kể ra không chút ngập ngừng.

Tô đã ~~em~~ bài thơ thầy viết ở Hồ Ngọc Lâu.”

Có vẻ như tất cả những cuộc trò chuyện, những án thơ ~~vã~~ trao ~~qa~~ đổi lại với **Kôg** Hải trên đường trở về từ **M** Ngõ Dịch, Bạch Lạc Thiên đều kể cho Liễu Tông Nguyên nghe như thể chúng đã diễn ra ở Hồ Ngọc Lâu vậy.

Ngay đến cả Trường An, cũ g hiếm người có được ~~vã~~ và chữ đến mức ấy. Thầy đúng thật là người nước Oa đấy chứ?...”

Đg, từ từ nước Oa sang.”

Kôg Hải nở ra câu ấy bằng tiếng Nhật, rồi lập tức nở lại bằng tiếng **Đ**ồng với một âm điệu trôchảy .

3

Chừng hai tháng trước. Ngày mười tám tháng Giêng.

Ki ấy **Kôg** Hải và Dật Thế đang ở giữa đám huyền não cả chợ **Đg**.

Kôg Hải, ~~em~~ kìa!”

M lần thấy gì lạ, Dật Thế lại huých Kôg Hải, rồi bảo Kôg Hải nhìn sang.

Đ vài lần đến chợ Đg, nhưng lần nào sự huyền ảo cả khu chợ này cũng đầy mới mẻ trong mắt Dật Thế.

Về phần Kôg Hải cũng vậy .

Người Hồ mắt xanh và khách buôn đến từ Thổ Phồn đang bày hàng trong chợ. Những người bán thảm Ba Tư, những người bán bình lọ Hồ, và cả những thương nhân đang dỡ từ lưng lạc đà những đồ y phục, giày cao cổ kiểu ngoại quốc vừa được chở tới và bày lên sạp.

Cả Dật Thế lẫn Kôg Hải đều hoa mắt trước cảnh tượng không thể tin nổi ấy.

Đg lú đó.

Tiếng huyền ảo xanh quanh bỗng lặng nỗng. Các thương nhân khắp chợ cuống quýt thu dọn hàng. Những thanh âm hời hả ấy đã thay thế cho tiếng tập nập chợ búa.

Xảy ra chuyện gì thế Kôg Hải?

Dật Thế đảo mắt nhìn xanh thì thấy từ đằng sau có mấy người đàn ông mặc trang phục lộng lẫy, rất nhiều người khác đi trên con phố lớn trong chợ.

Hoạn nạn kia.'Dật Thế nở

Cả Kôg Hải lẫn Dật Thế đều đã nhìn thấy hoạn nạn nhân lú yết kiến Đc Tông hoàng đế.

Hoạn nạn là những người đàn ông bị thiếu mất bộ phận sinh dục.

Họ là những kẻ bị tước mất khả năng đàn ông để không thể nạn hệ hoặc khiến cho các ái phi trong hậu cung cả hoàng đế mang thai, nhưng vì

được ở gần hoàng đế cũng như hoàng hậu và các ái phi nên tiếng nỡ cả bọn họ trong cung cũng càng lượng ghé góm.

Ngay cả giới quý tộc, để được yết kiến hoàng đế cũng phải thông qua hoạn quan. Có biết bao người muốn gặp hoàng đế đã phải trả một khoản hối lộ lớn đến mức khiến người ta không khỏi choáng váng cho hoạn quan để được đẩy lên hàng đầu trong danh sách chờ đợi.

Tiếng nỡ cả hoạn quan thậm chí còn tác động tới cả chuyện nhân sự, chính sự trong cung.

Vì đã mất đi khả năng đàn ông nên đáng dấp cả họ có một vẻ gì đó rất lưỡng tính và khác hẳn người thường. Dù đang cười hay đang tức giận, khuôn mặt họ luôn thường trực một vẻ trười trụi khó nắm bắt.

Khi rời cung ra ngoài, họ mặc trên mình những bộ trang phục để bị lầm tưởng là phụ nữ quý tộc, còn chân thì đi trong những đôi giày cao cổ theo lối Hồ. Dù bất gặp ở đâu, các hoạn quan cũng không bao giờ bị nhìn nhầm với người thường.

Sáu hoạn quan đang đi trên đường dẫn theo một đám đàn ông để có đến hơn hai trăm người ở đằng sau. Đám đàn ông đó chia ra theo từng hoạn quan và tản vào bốn góc chợ.

Chỉn mười chiếc ngựa trống...

Những chiếc này cũng tản vào bốn góc chợ cùng đám đàn ông.

Gần ba mươi người đàn ông cùng một hoạn quan đang đi về phía Cổng Hải và Dật Thế.

Đã những kẻ tới chợ để thu dọn các đồ cần thiết trong cung.

Chẳng hạn như khi có yến tiệc, chưa nỡ đến rượu và đồ nhắm để dùng trong tiệc, các hoạn quan dẫn theo đám người kia sẽ đem từ chợ về bất kỳ thứ gì có giá trị từ nội niêu, bát đĩa cho đến thảm trải.

Phá bên kia cất tiếng hô **Cung thị** (*) và sau đó tiếng kêu tuyệt vọng của một người đàn ông chừng như là thương nhân.

(*) *Cung thị là một chế độ dưới triều nhà Đường, cho phép hoạn quan ra chợ mua hàng hóa của người dân với giá vô cùng rẻ mạt để phục vụ nhu cầu trong cung. Chế độ này sau đó bị bãi bỏ trong cuộc cải cách của Vương Thúc Văn.*

Tên hoạn quan vừa đi ngang qua **Không** Hải đang bắt đầu xem xét những chiếc bình ở cửa hàng của một người Hồ ngay trong tầm mắt.

Người đàn ông có vẻ là chủ tiệm nhỏ với tên hoạn quan đang lọc lựa chỗ chum vại với giọng cố giấu tức giận: Nhà tôi chẳng có món nào đáng giá cả. Toàn đồ bỏ đi thôi”

Nhưng tên hoạn quan chẳng buồn lưu tâm. Hắn đưa tay với lấy những chiếc bình, nhìn không chớp mắt, rồi lầm bầm: Cũng ra trò đấy chứ...”

Hắn nhìn chủ tiệm bảo, **Độc”** , rồi quay về phá đám đàn ông hô lên: **Cung thị”**

Chừng ba mươi, bốn mươi chiếc là được rồi.”

Đàn ông nhanh chóng với lấy những chiếc bình bày trong tiệm và chất lên **xe**. Tiếng kêu tuyệt vọng người chủ tiệm gọi tên một vị thần ngoại quốc. Hai cô gái trẻ hình như là con gái chủ tiệm đang phụ giúp cha bán hàng bắt đầu nổi giận với đám đàn ông bằng tiếng ngoại quốc.

Chỉ có thể đoán được rằng các cô đang nhiech mớ bọn họ.

Ba mươi chiếc bình được chất lên **xe**.

Hoạn quan nhỏ với chủ tiệm: “Ta sẽ để tiền lại đây. **Đu** phải ta cướp không của người.”

Nỗ rồi tên hoạn qan lấy từ trong bọc áo ra một trăm tiền, ấn vào tay chủ tiệm người Hồ. Số tiền đó chỉ bằng một phần mấy chợ giá trị thật cả những chiếc bình.

Với số lượng và chất lượng cả những chiếc bình ấy, nếu mua đúng giá, thì phải trả đến vài chợ lượng.

Như thế này thì t quá.'Chủ tiệm nỗ cố nén cơn giận dữ.

Chẳng phải ban nãy người bảo toàn đồ bỏ đi đấy thôi. Số tiền này là để mua đồ bỏ đi. M trăm tiền thì t ở chỗ nào?... Tên hoạn qan không thềm đếm xa đến lời chủ tiệm.

Đi hẳn quay sang hai cô con gái đang la hét bằng tiếng ngoại quốc.

Hai đứa con gái kia, nếu người cũng bán nốt thì để ta mua cho." Hẳn cất tiếng cười nhợt nhạt.

Lập tức, cô gái trẻ hơn trong hai cô gái có lẽ là một cặp chị em liền thét lên bằng tiếng Đường: Thằng ngốc. M mua về nhưng liệu có cái để cho vào không?

Vừa đúng lúc tên hoạn qan đổi sắc mặt thì Không Hải nỗ vọng lại từ đằng sau: Xin lỗi vì tở ngốc quá. Cái để cho vào thì tở có mang đến đây,'rồi tiến lên phá trước.

Không cho tên hoạn qan cơ hội cất tiếng, Không Hải lấy từ bọc áo ra một cuốn kinh: Nếu là cuốn kinh này thì có đúng không?

Đấy là B Nhã k đã dịch sang tiếng Đường mà ngài Huyền Trang Tam Tạng mang về từ Thiên Trúc. Tở thấy cuốn kinh này thật hợp để cho vào cái hộp đồ

Người là ai?'Hoạn qan hỏi Không Hải.

Tồ là lưu học tăng tới từ nước Oa. Chả là hôm qua, lúc tồ đến cửa hàng này thì thấy có một cái hộp rất đẹp để ở đằng kia. Tồ ưng quá, nên nỉ ông chủ bán cho tồ nhưng ông ấy bảo không bán, vì đó không phải món đồ để bán...”

Kông Hải chỉ về phía chiếc hộp khảm trai để ở tt trong góc.

Tồ bèn giải thích vì sao tồ lại muốn mua nó thì ông chủ đây mới bảo rằng: Đây là chiếc hộp mà người mẹ quá cố của tồ dùng để đựng các đồ trang sức. Nó là món di vật quý giá của mẹ tồ nên giả sử có bán đi, thì nó phải được dùng để đựng cái gì đó xứng đáng, bằng không tồ chẳng biết phải xử thế nào với người mẹ quá cố của mình. Ngày mai ông hãy mang đến cho tồ xem thứ mà ông định đựng vào trong đó. Xem xong tồ sẽ suy nghĩ”

Kông Hải nhìn như dán mắt vào chiếc hộp để ở góc trong cùg.

Ờ ra là vậy. Nếu là một cuốn kinh ghi những lời dạy của đức Phật thì không cớ gì phải phàn nàn nữa.”

Người chủ tiệm không chút do dự, cầm chiếc hộp khảm trai lên tay và tiến đến trước mặt Kông Hải.

Thật may mắn quá. Vậy , chiếc hộp này giá bao nhiêu thưa ông?

Thầy xử gì vậy, tồ làm sao dám phát giá cho một vật mà thầy sẽ dùng để đựng cuốn kinh vô giá đó? Thầy cứ trả bao nhiêu tùy thầy .”

Ông chủ tiệm người Hồ xử như vậy với Kông Hải bằng một thứ tiếng Đờng lơ lơ.

4

Cậu làm tớ bất ngờ quá Kông Hải ạ. Sao cậu lại có thể ứng tác tài tình thế kia chứ. Tớ đứng nhìn mà thở hết cả bực.” Dật Thế xử với Kông

Hải.

Đy là nhờ ông chủ tiệm phối hợp ấ ý mới trở lợt được như thế. M cũng may là tờ lại tình cờ mang theo cuốn kinh. Kôg có thì cũng chẳng biết phải làm sao.”

Nhưng mà cậu đã mua cái hộp đđhat cò gì.”

Đg như Dật Thế nỡ Kôg Hải đang ôn trong lòng chiếc hộp khám trai cho đến khi này vẫn cò nằm trong một góc cửa hàng củ người Hồ nọ.

Sau khi tên hoạn qan có vẻ hơi tẽn tò bỏ đi, Kôg Hải đã mua lại chiếc hộp đđhat.

Ông chủ tiệm ban đầu nhất định không chịu nhận số tiền Kôg Hải đưa cho, nhưng Kôg Hải cương quyết để tiền lại và rời khỏi cửa hàng.

Lú này, hai người đang thả bộ trên con phố lớn củ Bình Kàng Phường.

Nhưng mà lữhoạn qan lộng hành quá nhi. Đthế, thuế má lại cò cao, cộng thêm cái trời cướp ấy nữa, thật quá sức tưởng tượng.”

Kôg Hải gật đầu tán thành với Dật Thế.

Quả thật, hệ thống sưu thuế thời bấy giờ củ Trường An bị ta thán rất nhiều, thậm chí có thể nỡ là tỵ tiện. Đc Tông hoàng đế vừa lên ngôi đã lập tức tiến hành cải cách thuế, áp đặt Lưỡng thuế pháp nhằm ốc lại nền tài chính đã bịtàn phá vì loạn An Sử.

Đi với dân chúng thì đây là một sự cđi .

Lưỡng thuế pháp có những điểm khác biệt lớn so với chế độ tộ dung, điều(*) trước đó. Nó quy định mức thuế phải nộp dựa trên sức lao động và tài sản. Hệ thống này không chia các sắc thuế thành hai loại đạ tô(**) và phu dịch (***), mà gộp tất cả vào làm một và chủ yếu trưng thu bằng tiền.

(*) *Tô, dung, điều là tên các loại thuế thời nhà Đường, trước khi áp dụng Lương thuế pháp. Tô là thuế; Dung, Điều giống như sưu.*

(**) *Thuế đánh trên hoa lợi từ đất.*

(***) *Ở Việt Nam gọi là sưu hay sưu dịch, là một loại thuế thân, trưng thu bằng sức lao động.*

Tên gọi “Lương thuế pháp” bắt nguồn từ việc thuế được thu thành hai lần trong một năm, vào mùa hạ và mùa thu.

Kể ban hành Lương thuế pháp, Đức Tông truyền bố cáo đi cả nước rằng, kẻ nào đặt ra những sắc thuế khác ngoài lệ này thì sẽ bị nghiêm trị nhưng người đầu tiên phá vỡ lệ ấy không ai khác chính là Đức Tông.

Nhờ Lương thuế pháp mà nguồn thu từ thuế cả triều đình tăng lên gấp đôi nhưng vẫn không đủ để bù đắp các phí tổn quân sự khổng lồ, dẫn đến việc Đức Tông cứ tăng hết loại thuế này đến loại thuế khác: thuế chè, thuế sơn, thuế gỗ, thuế nhà, thuế thuê mướn, thuế giao dịch...

Triều đình thậm chí trưng thu số thuế bằng một phần tư giá trị giao dịch đối với mọi loại giao dịch ở các chợ cả Trường An. Không những thế còn tăng thuế thương nghiệp, nâng giá muối do nhà nước độc quyền kinh doanh, ép thương nhân mua quốc trái.

Triều đình sử dụng gần như mọi thủ đoạn để bóc lột tiền bạc cả dân chúng. Bởi vậy đã có rất nhiều người tự sát vì không một cách đánh tử. Việc này không chỉ diễn ra ở kinh đô Trường An, mà ở địa phương, các trạm thu thuế cũng được dựng lên ở hầu khắp những nơi ra tiền, đến cả những người đẩy rau đi bán rong còn bị thu thuế.

Còn cực hơn nữa, triều đình còn đánh thuế lên cả người chết.

Không Hải đến Trường An đúng vào thời kỳ này. Trường An quả thật đã giống như một trái chín nẫu sắp rụng.

Những thứ cần dùng trong cung đều được hoạn quan thu gom từ các chợ cả Trường An. Sự việc mà Kô ng Hải và Dật Thế vừa chứng kiến ban nãy đã trở thành chuyện hằng ngày.

Hoạn quan khi mua hàng chỉ trả một chút tiền gọi là, có khi còn không trả xu nào. Thậm chí nghe nói có những hoạn quan còn đồ ngược một khoản tiền gọi là phívận chuyển.

Các quan đứng đầu địa phương thì đưa nhau cung tiến lên hoàng đế dâng được cất nhắc về triều đình. Những thức được dâng lên theo mùa, những thức dâng lên hàng tháng, những thức được dâng lên hằng ngày... số tiền dùng để mua những cống vật ấy nhiều như núi và tất cả, đều được lấy từ tiền thuế cả dân chúng.

Chức tước do hoàng đế ban sẽ được định đoạt tùy vào giá trị cả cống vật.

Mặc dầu vậy, Trường An thời kỳ này vẫn là đô thị số một thế giới với dân số lên đến một triệu người, tựa như điều kỳ diệu trong lịch sử nhân loại.

Kô ng Hải và Dật Thế đang đi trên phố lớn cả Bình Khang Phường, ở giữa cái đô thị Trường An kỳ diệu ấy.

Bụng tôi ngổmát rồi.”

Dật Thế kêu đỡ từ ban nãy nên giờ đây hai người đang đi dọc phố để tìm một quán cơm hay quán rượu có thể vào ăn được.

Đang đi thì nhìn thấy ở dãy phố trước mặt có biển hiệu viết bằng chữ son: Quán rượu Hồng Long.”

Kô rồi, Kô ng Hải!” Bước chân Dật Thế nhanh hẳn lên.

Lúc hai người đến trước cửa quán rượu Hồng Long thì thấy có một đám đông. Vòng ngoài là những kẻ có lẽ là khách qua đường đứng châu hẩu. Ngay trước cửa là ba gã trai đang la lối gì đó vào phá trong.

Có chuyện gì vậy nhỉ?

Dật Thế và **Kôg** Hải dừng bước.

Ba gã trai hình như đã có rượu vào. **M** đỏ gay, tiếng la lối và lời lẽ mang đặc trưng của những kẻ chơi men.

Nhìn kỹ thì thấy trên bãi đất trước cửa quán có một thứ gì đó vừa thuôn vừa dài đang chuyển động.

Àn kìa, **Kôg** Hải.”

Dật Thế thốt lên, nhưng tất nhiên **Kôg** Hải đã biết điều đó vì cậu cũng đang nhìn về phía ấy.

M trong ba gã trai đánh tiếng vào bên trong.

Này nhé, ngài rắn này thường bắt chim để dâng lên thiên tử đó. Bọn ta lúc nào cũng phải cẩn thận chu đáo để ngài không bị đổ bưng.”

Hắn ta nói như vậy.

Bọn chúng là ai vậy? **Kôg** Hải hỏi một người đàn ông đứng gần đó.

Ngũ phường tiểu nhi đây. Người đàn ông trả lời.

Ngũ **ph** là nơi hoàng đế nuôi nhữn loài động vật: đại bàng, cắt lớn, cắt hỏa mai, ung, chó **T** là những kẻ làm việc ở đó nhưng đây là lần đầu tiên **Kôg** Hải tận mắt thấy bọn người được gọi là **g** **ph** **h**.

Bọn chúng thường mang trò ấy ra để quấy nhiễu người ta.” Người đàn ông bảo cho **Kôg** Hải biết đó là bọn ngũ phường tiểu nhi, chau mày giải thích thêm.

Bọn chúng sẽ không thờ cái trò qủy nhiều ấy cho đến khi được người ta cho tiền, chứ không chỉ dừng lại ở việc để được ~~ã~~ không uống không trong quán người ta.

Tuy nỗ rằng làm việc dưới trướng cả hoàng đế, nhưng bọn chúng gây cho người ta cái cảm giác chẳng khác nào một lũ đầu đường ~~ách~~ợ.”

Nỗ như thế thì kiểu cách cả đám hoạn quan khi này cũng hết như một lũ đầu đường ~~ách~~ợ.

Đã vô tiền, bọn ngũ phường tiểu nhi này thậm chí còn làm cả những việc không thể tin nổi. Chẳng hạn, bọn chúng sẽ giăng lưới bắt chim ở cổng ra vào những con phố mà mọi người bắt buộc phải đi qua hoặc trên những miệng giếng mà người dân thường dùng, để hễ có ai đó lại gần, chúng sẽ đổ vấy cho cái tội là làm sổng mất chim dâng lên hoàng đế, rồi đâm đá và cướp đoạt tiền cả người ta.

Trường An, nỗ rộng ra là nhà Đường, trái thơm cả lịch sử loài người, thời kỳ này đã bắt đầu tỏa mùn hôi rữa từ bên trong.

Trong sách sử có những đoạn ghi chép như sau.

Đấy là con số thống kê cả một vài hương thôn ở Thiểm Tây khi đó

Vã Hương vốn là một hương có ba ngàn hộ, nhưng vì không chịu nổi sự bóc lột tàn khốc nên hai phần ba số hương dân đã phải bỏ trốn hoặc chết.

Hơn nữa, ở một hương có bốn trăm hộ tên là Trường Nguyên hương thuộc huyện Vị Nam, có tới hơn chín phần mười hương dân đã chết hoặc phải bỏ đi biệt xứ.

Tại thời điểm đó Tông ban hành Lương thuế pháp (năm 780), tổng số hộ (tức số hộ phải nộp thuế) cả đế quốc ~~Đ~~ Đòng là hơn bốn triệu một trăm ngàn hộ. Con số này sau hai mươi tư năm, khi ~~K~~ g Hải nhập Đòng, đã giảm xuống còn hai triệu bốn trăm ngàn hộ.

Ước chừng khoảng bốn phần mười số dân chúng cả một đế quốc đã chết hoặc trở thành lưu dân không một tác đất.

Mặc dầu vậy, Trường An thời kỳ này vẫn là sự kết tinh rực rỡ mà lịch sử loài người đã tạo ra.

Bấy giờ, Không Hải mới chỉ vừa xuất hiện trên cái vũ đài lịch sử Trường An ấy và vẫn còn là một sa môn vô danh tới từ một tiểu quốc ở phía Đông - nước Oa.

Không Hải xuất hiện trên vũ đài ấy là để gánh vác vai trò làm cho hệ thống M giáo ra đời ở Ấn Độ kết trái trong gian-nhà-kính-Nhật-Bản ở một mức độ hoàn thiện hiếm thấy trong lịch sử Phật giáo, điều mà cả Dật Thế lẫn lịch sử đều chưa nhận ra.

Về phía M giáo, cuộc hội ngộ với một thiên tài cháy bỏng tham vọng có tên Không Hải ngay trước bờ vực thất truyền chính là một trong những sự may mắn tựa như phép màu.

Hoặc có thể nói theo cách ngược lại, M giáo sau khi sinh ra ở Thiên Trúc, đã đi suốt dọc chiều dài thời gian, vượt qua con đường tơ lụa rồi tới Trường An chính là để tạo ngộ với chàng sa môn Không Hải và kết thành trái thơm tựa như một hòn ngọc ở nơi đảo quốc phía Đông - Nhật Bản.

Có thể coi M giáo là một hệ thống tư tưởng thừa nhận toàn bộ vũ trụ bao gồm cả con người, cái thiện, cái ác và mọi thứ thuộc về nó

Kể nghĩ về cuộc hội ngộ giữa Không Hải và M giáo, ta có cảm giác như số phận, hay nói cách khác là một thứ gì đó giống như quy luật đang xoay vần vũ trụ và thế giới loài người, hoàn toàn cố định trên cõi đời này.

Vào lúc này, nếu có kẻ ý thức được vai trò lịch sử mà Không Hải sẽ gánh vác, thì kẻ đó không ai khác chính là Không Hải.

Mặc dù thế, nói là ý thức được e rằng vẫn còn sớm. Nên gọi là ham mê thì dễ phù hợp hơn với nội tâm của Không Hải lúc này.

Hóa ra là con rắn bắt chim cho thiên tử đây ư? Không Hải cất tiếng.

Bọn ngũ phương tiểu nhi như giật mình trước giọng nữ ấy, liền đổ dồn ánh mắt về phía Không Hải.

Không Hải, cậu làm gì thế?... Dật Thế hoảng hồn khẽ gọi giật Không Hải.

Hắn là Dật Thế không thể tưởng tượng rằng Không Hải sẽ dây vào bọn chúng.

Lú ánh mắt cả ba kẻ đó đổ dồn vào mình, Không Hải bèn rào bước về phía trước theo đúng nhịp thở cả bọn chúng.

Hóa ra vì thế mà con rắn này có cánh phải không? Không Hải nở trong lúc chần chừ nhìn ba kẻ đó

Cánh à? Bọn chúng ngờ vực hỏi lại.

Phải.”

Sau khi gạt đầu vờ về mặt ráo hoảnh, Không Hải cũng nóng qợ lấy con rắn dưới mặt đất.

Các người không thấy đồ cánh cả nó đang ếp lại như thế này à? Không Hải chỉ vào lưng con rắn đang cầm trên tay trái.

Vì có cánh nên nó mới bắt được chim đây mà.” Không Hải nở ra một điều khờn.

Lú ấy, Dật Thế không còn lời nào để nữ chỉ biết đứng nhìn điệu bộ của Không Hải.

Ồ kìa, đồ cánh ếp lại ban này bắt đầu ờ ra rồi này. Chà, một đồ cánh trắng muốt đẹp đẽ. Quả không hổ danh là con rắn cả thiên tử?..

Kôg Hải vừa dứt lời thì bọn ngũphường tiểu nhi bèn đua nhau ồ lên.

Ba gã trai đưa mắt về phá con rắn quấn trên cánh tay Kôg Hải như thể chúng đang nhìn thấy đồcánh ờ rộng ra từ chỗ ấy .

Đy là loài thự thú(*) có tên tường ờ (**) sống ở Sơn Hải Châu(***) nằm về phương Nam. Các người kiếm được loài thú này ở đâu vậy?

(*) Nghĩa là loài thú tốt lành, may mắn.

(**) Nghĩa là con rắn bay.

(***) Là nơi sinh sống của các loại dị thú theo truyền thuyết cổ Trung Quốc.

Ch... chuyện đó thì...” Bọn chúng quá đổi kinh ngạc, tới mức không thể thốt thành lời.

K, khi vẫy cánh thế này, hình như nó đang báo hiệu điều gì đó tốt lành...”

Ồ đúng là nó đang vẫy cánh.”

Người ta bảo lúc nó bay lên trời, nếu đi theo nó nó sẽ dẫn đến một nơi cóđây châu báu không đâu sánh nổi. Xem kìa, đồcánh cả nó.”

Ồ..”

Đnó bay lên rồi. Nó sẽ bay về hướng Tây ở đằng kia.”

Kôg Hải hướng ánh nhìn lên không trung, đảo mắt như thể dò theo một thứ gì đó đang bay trên trời.

Ồ đúng thật. Nôbay rồi kia. Ở đằng kia. Đồi theo nào...”

Ba gã trai lật đật chạy đuổi theo con tường ả đang bay trên không trung, bỏ lại Kôg Hải đứng đó

Dật Thế, cậu thấy màn vừa rồi thế nào? Kôg Hải cười tinh nghịch, rồi khẽ hát đầu về phá Dật Thế.

Anh mắt những kẻ hóg chuyện đang đổ dồn về phá Kôg Hải.

Kôg Hải, cậu vừa làm gì với con rắn vậy? Tớ cũng thấy con rắn bay lên trời.”

Dật Thế đi đến bên cạnh Kôg Hải.

Ôay , chẳng phải cậu đã gặp một lần ở Lạc Dương rồi sao?

Gặp cái gì ở Lạc Dương?

Tớ chỉ diễn lại phép trồng dưa mà Đh Ông đã trở tài ở Lạc Dương thôi”

Cái đũa?

Phải.”

Nhưng tớ thấy con rắn đơbay lên trời thật mà.”

Bay đâu mà bay .”

Thế nói đâu rồi?

Này Dật Thế, trước khi nỏ đến chuyện đó ta phải quên chuyện ả đi và rời khỏi đây ngay. Ở đây có nhiều tai mắt lắm. Hơn nữa, mấy tên ngũ phương tiểu nhi đómà quay lại thì rách chuyện...”

Kông Hải hỏi Dật Thế rồi cất bước. Dật Thế bèn bám theo.

Những kẻ đứng hóng nhìn theo bóng hai người một lúc lâu cho đến khi bọn Kông Hải rẽ ngoặt ở một góc phố. Đi thêm một đoạn nữa Kông Hải dừng lại dưới gốc một cây liễu. Dưới tán lá xanh mềm mại đang đung đưa trước gió Kông Hải thọc tay vào ống tay áo lấy ra con rắn lúc này .

Hóa ra cậu đứnvào trong đây ...”

Đg thế. Giờ tớ sẽ thả nỏ đây .”

Vừa được Kông Hải đặt nỏngắt đất, con rắn liền thoăn thoắt trườn đi cho đến khi biến mất vào trong bóng một ngõ nhà gần đó

Cậu là một tay đáng sợ, Kông Hải ạ.” Chờ cho con rắn khuất dạng, Dật Thế mới cất tiếng.

Vì sao?

Vì cậu làm được những chuyện như vậy. Tớ đến không dám lại gần cậu mất.”

Sai rồi, Dật Thế. Kông Hải nỡ

Sai chỗ nào?

Thì bởi, việc một người có thể làm được gì và việc người ấy đáng sợ là hai chuyện khác nhau.”

Cậu lại sắp nỏchuyện gì khiêu phải không?

Kông có gì khó hiểu. Ví dụ thế này nhé, ở đây có một thanh đao cực sắc.”

Ừm.”

Cậu có sợ thanh đao đó không?

Sợ gì. Vì nếu thanh đao chỉ nằm đó thì đâu có chuyện nấn công tớ.”

Vậy giả sử rằng cái đó đang cầm thanh đao ấy trong tay thì sao?

Thì còn tùy thuộc vào việc ai cầm nó nữa chứ?..

Chính xác là như vậy đó Dật Thế.”

Cậu bảo cái gì chính xác cơ?

Nghĩa là, Dật Thế ạ, nó chỉ đáng sợ khi có kẻ dùng nó với ý đồ gây hại cho cậu hoặc cướp đoạt tiền của cậu. Còn một người thân thiết với cậu, dù có đang cầm một thanh đao hay cây thương sắc nhọn đến thế nào, cũng chẳng có gì đáng sợ cả.”

Đều đó thì chính xác.”

Chính thế tớ mới nỡ thanh đao không đáng sợ. Kì cậu nỡ sợ, ấy là cậu đang sợ tâm địa của cái người cầm nó kia. Chứ bản thân thanh đao không hề đáng sợ?..

Tớ hiểu rồi...”

Phép trồng dưa cũng tương tự, nó giống như thanh đao vậy, ta đâu cần sợ hãi nó đều khiến ta phải lo lắng là ai có trong tay thanh đao hay pháp thuật đó kia.” Không Hải nỡ

Ừm.”

Yên tâm đi Dật Thế. Cậu chẳng có gì phải sợ tớ cả...” Không Hải vỗ nhẹ vào vai Dật Thế rồi mỉm cười.

Đứng lú ấy một giọng nấc cất lên.

Thưa thầy' M giọng đàn ông.

Kông Hải và Dật Thế quay về phá giọng nữ thì thấy một người đàn ông đang đứng đó. Gương mặt anh ta toát lên vẻ thành thật và giàu ý chí. Người đàn ông mỉm cười trong lúc tiến lại gần.

Ồ chà, hóa ra là vậy. Thật đáng kinh ngạc! Bản thân tôi đã nhìn thấy cả hai con rắn, con bay trên trời và con ở trong ống tay áo thầy, thành thử tôi chẳng biết đâu là con thật."

Ồ, ông đã thấy cả hai con ư..."

Phải. Nhưng việc thầy làm ban nãy khiến tôi thấy thật hả dạ, tôi không thể chịu đựng được cái lối của bọn chúng."

Nổ đọt, anh ta vội vàng cúi đầu.

Xin á lỗi vì tôi quên chưa giới thiệu mình. Tên tôi là Tử Hậu."

Tôi là Kông Hải."

Tôi là Quát Dật Thế."

Kông Hải và Dật Thế lần lượt xưng tên.

Tên các vị nghe lạ quá. Các vị có phải người Đàng không?

Kông, tôi là lưu học tăng tới từ Oa quốc."

Còn tôi là lưu học sinh, cũng từ Oa quốc sang đây để học Nho."

Hai người đáp.

Vậy mà tiếng Đờng cả thầy Kôg Hải giỏi quá.”

Ồ không, tồ chưa thể thành thạo được như người bản xứ.”

À mà lúc này các thầy đang định vào ăn cơm phải không?

Vâng. Nhưng chúng tồ chưa kịp ăn.”

Vậy thì đằng trước có quán rượu cả ông chủ mà tồ quen. Ta hãy vào đấy, các thầy thấy thế nào?

Kôg Hải và Dật Thế ưng thuận đi theo Tử Hậu. Họ vào một quán rượu tên là Thanh Sơn.

Ồ không Hải đã trò chuyện với người đàn ông tên Tử Hậu.

Thầy Kôg Hải, thầy thấy nền chính trị cả nhà Đờng hiện nay thế nào? Tử Hậu hỏi.

Thật là một câu hỏi khó

Thế tồ hỏi khác đi một chút Thầy có nghĩ dân chúng nước tồ hạnh phúc hay không?

Đó có vẻ cũng là một câu hỏi khó. So với nước Oa chúng tồ Đờng, à đúng hơn thì Trường An, đã đi trước rất xa. Về đời sống, những người giàu có ở Trường An nhiều hơn hẳn Oa quốc. Cũng là giới quý tộc, song quý tộc Oa quốc chẳng thể bì kịp quý tộc Trường An. Tuy nhiên về độ xa hoa...”

Đúng vậy. Nhưng sự vượt hơn về đời sống không đồng nghĩa với việc con người cảm thấy hạnh phúc.”

Phải.”

Dân chúng Đờng hiện nay đã vô cùng mệt mỏi. Dân thì khốn đốn vì thuế nặng, nhưng quý tộc vẫn là quý tộc, chỉ mãi lo phòng thân và thăng

tiến, chẳng còn đầu óc đâu mà nghĩ đến dân.”

Vâng.”

Tổ thì cho rằng, có lẽ Đ Đờng đã đi qua thời cực thịnh mất rồi. Giờ đây chỉ còn Lạc Dương và Trường An là vẫn giữ được vẻ x hoa ấy, nhưng thực tế thì như các vị vừa chứng kiến.”

Qua cách lựa chọn từ ngữ, có vẻ Tử Hậu là người nổi chuyện dựa theo lý nhiều hơn là tình.

Nhưng dường như bên dưới cái lý ấy, lại chứa chất biết bao nhiêu tình, đến độ như muốn ngạt thở.

Nếu có cơ hội...” Tử Hậu nổi tiếp.

Cơ hội?

Phải. Nếu có được cơ hội, tổ nghĩ mình sẽ làm cho đất nước này trở nên dễ sống hơn với người dân, dù chỉ là một chút thôi so với bây giờ. Chỉ cần có một cơ hội như thế, đâu phải đánh đổi cả tính mạng mình, tổ cũng sẵn lòng x thân vì nó.”

Rộ vào, lời ra, Tử Hậu nổi như muốn trút hết bầu nhiệt huyết.

Nếu có cơ hội...”

Kôg Hải và Dật Thế trò chuyện một hồi với Tử Hậu về nhà Đờng, về thơ, rồi về Oa quốc.

Rộ đã ngà ngà, thi hứng nổi lên, Tử Hậu cho đồ mang nghiên, mực, giấy, búa, rồi thoải thoả thảo một bài thơ.

Kôg Hải cũng đối lại bằng thơ.

Hiếm khi nào Dật Thế làm thơ, vậy mà lần này cậu ta cũng cảm lấy bứ

Bài thơ bắt đầu bằng câu: “Ôa quốc, một áng mây,” sau đó kết ở hai câu: “Giê dẫu ngừng lay, Chíta vẫn đơm đầy.” Bài thơ khá liền lạc.

Tử Hậu ngạc nhiên trước nét chữ điêu luyện của hai người. Nhưng hơn hết, Tử Hậu không tiếc lời khen ngợi lối làm thơ tài hoa của Kôg Hải.

Họ ngồi với nhau thêm một lát nữa rồi chia tay trước cửa quán.

Hạnh phúc của dân chúng ư...” Vừa nhìn theo bóng lưng Tử Hậu, Kôg Hải vừa lầm bầm một mình. Thế nào là hạnh phúc, một câu hỏi thật khó ghĩ”

Tại sao? Dật Thế hỏi.

“Vì dự vọng của con người không có chỗ tận cùng.”

...

Và lại, ôn chí lớn trong lòng mà sống, quả cũng không dễ dàng gì.”

Ừm...”

Dật Thế gật đầu như thể đã cảm thấy hài lòng về câu trả lời, theo lối hiểu riêng của mình.

7

Liễu Tôg Nguyên, tự là Tử Hậu, là một văn nhân tiêu biểu thời kỳ trung Đờng. Tổ tiên vốn ở Hà Đờng, sau này là tỉnh Sơn Đờng, sau chuyển đến sinh sống ở Trường An, bản thân Tôg Nguyên cũng sinh ra ở đây. Tôg Nguyên sinh năm Quý Sửu, tức năm 812 Lịch thứ tám đời nhà Đờng (773). Tôg Nguyên nhỏ hơn Hàn Dũ một văn nhân cùng thời, năm tuổi.

Bài tựa trong *Đi g Ngụ á p* của Lưu Vũ Tích Có viết: Tử Hậu
ngay khi còn là thiếu niên đã cỡi danh vào đầu T rinh Nguyên.”

Đầu Trinh Nguyên, tức Trinh Nguyên nguyên niên (788), Liễu Tông
Nguyên mười ba tuổi. Bài tựa viết rằng ngay từ khi ấy, Liễu Tông Nguyên
đã cỡi danh,” hay nói cách khác là một người cỡi tiếng tăm từ lúc ấy.

Đ tuyệt nhiên không phải một lời tăng bốc, vì tương truyền Liễu Tông
Nguyên đã có tài năng hơn người từ thời trẻ. Bằng chứng là vào năm Trinh
Nguyên thứ chín, lúc hai mươi một tuổi, Tông Nguyên tham gia kỳ thi khoa
cử và đỗ tiến sĩ. Nếu so với việc một nhân tài khi ấy là Hàn Dũ đỗ tiến sĩ
năm hai mươi lăm tuổi thì Tông Nguyên đã đỗ tiến sĩ lúc trẻ hơn bốn tuổi.

Nhưng cũng vào năm đó Tông Nguyên mất cha.

Kể đến năm Trinh Nguyên thứ mười bốn, tức năm năm sau, Tông
Nguyên đỗ bác học hoàng tử khoa(*), được bổ làm Tập Hiền điện thư viện
chính tự (**), hiệu thư lang(***)).

(*) Là một trong những kỳ thi thuộc hệ thống khoa cử của Trung Quốc.

(**) *Tập Hiền điện thư viện* là tên cơ quan lưu trữ, quản lý các loại thư tịch dưới triều nhà
Đường. *Chính tự* là chức quan thấp nhất làm việc tại Tập Hiền điện thư viện, tương đương cửu
phẩm.

(***) Tên chức quan làm công việc đối chiếu, hiệu đính sách vở tại Bí thư sảnh.

Một năm sau, năm T rinh Nguyên thứ mười lăm, khi ấy Tông Nguyên hai
mười bảy tuổi, vợ là Dương thị mất. Tông Nguyên không có con. Lại đến
năm Trinh Nguyên thứ mười sáu, người chị gái hơn Tông Nguyên hai tuổi
mất, năm Trinh Nguyên mười chín, người chị cả mất. Ở tuổi ba mươi một,
Tông Nguyên đã mất hết anh chị em.

Cũng vào năm Trinh Nguyên thứ mười chín, trở thành giám sát ngự sử
lý hành(*), nghĩa là chưa đầy một năm, Tông Nguyên đã sánh ngang với
Hàn Dũ

(*) *Giám sát ngự sử là chức quan thuộc cơ quan giám sát quyền lực thời phong kiến. Lý hành là quan học việc.*

Một đầu g năm ấy, Hàn Dũ bị biếm về làm huyện lệnh Dương Sơn, Lưu Vũ Tích trở thành giám sát ngự sử thay cho Hàn Dũ

Vào thời kỳ này, các quan lại trẻ tuổi trong đời chọn Liễu Tông Nguyên đã tạo thành một thế lực chính trị này quan vai trò trung tâm do các nhân vật được thái tử Lý Tụng tin cậy như Vương Thúc Vĩ, Vương Phi và .v. nắm giữ.

Kông Hải nhập thành Trường An vào tháng Chạp một năm sau độ năm Trinh Nguyên thứ hai mươi.

Tháng Giêng năm kế tiếp, Đế Tông hoàng đế băng hà, Lý Tụng trở thành Thuận Tông hoàng đế.

Ấy chính là năm nay .

Nhờ đó mà Liễu Tông Nguyên, người có mối quan hệ chặt chẽ với Vương Thúc Vĩ, cũng trở thành một nhân vật thuộc về phe sẽ này chuyển nền triều chính.

Và vào lúc này, Liễu Tông Nguyên đang ngồi đối diện Kông Hải trong một khách điểm nhỏ ở dịch trạm Vụ Kê. Bên cạnh Liễu Tông Nguyên là Bạch Lạc Thiên, còn bên cạnh Kông Hải là Quát Đạt Thế.

Đường như ông đã có được cơ hội rồi phải không Kông Hải nhỉ

Lần đầu gặp nhau vào tháng Giêng, Liễu Tông Nguyên đã tỏ lộ với Kông Hải rằng mình muốn làm cho đất nước này tốt đẹp hơn. Rằng nếu có cơ hội, anh ta sẵn lòng đánh đổi cả tính mạng vì việc đó

Vả Kông Hải muốn nhắc tới chuyện ấy .

Phải. Nhưng cơ hội này không kéo dài lâu.”

Ông đang nỗ lực tới bệnh tình của thái tử, à cả Thuận Tông hoàng đế phải không?

Phải. Liễu Tông Nguyên gật đầu.

Vào tháng Tám năm ngoái, Lý Tụng bị đột quỵ vì chảy máu não. Di chứng để lại khiến Lý Tụng bị liệt và hầu như không thể chuyển được ngay cả khi đã trở thành đương kim hoàng đế.

Bấy giờ, Vương Thúc Vĩ đang là hàn lâm học sĩ khởi cư xá nhân(*). Vương Phi cũng làm tới tả tán kị thường thị (**).

(*) *Khởi cư xá nhân* là chức quan ở bên cạnh thiên tử, ghi chép lại lời nói, hành động của thiên tử.

(**) *Tán kị thường thị* là chức quan ở bên cạnh thiên tử, truyền đạt chiếu chỉ và mệnh lệnh của thiên tử.

Kởi cư xá nhân do Vương Thúc Vĩ đảm nhận là chức quan hầu cận bên thiên tử, có nhiệm vụ ghi lại mọi lời nói hành động của thiên tử. Do luôn ở bên thiên tử, Vương Thúc Vĩ đã nắm trong tay thực quyền khá lớn.

Vương Thúc Vĩ vốn dĩ được tuyển vào cung để làm người chơi cờ vây cùng thái tử Lý Tụng. Vương Thúc Vĩ được trực tiếp nghe lời Lý Tụng, mà nay đã trở thành thiên tử, khiến ông ta ở vào một vị thế có thể xoay chuyển thiên hạ.

Sau khi kẻ thao túng quyền lực cho tới bây giờ là kinh triệu doãn, tức thị trưởng Trường An, Lý Thực sa cơ, Vương Thúc Vĩ cùng Vương Phi đã bằng mọi giá đẩy mạnh công cuộc cải cách. Họ cho giải phóng những phụ nữ trong hậu cung, bãi bỏ chế độ 'chung thỉ' giáng chức nhiều quan lại ăn hối lộ.

Bởi vậy mà phe cải cách của Vương Thúc Vĩ bị những kẻ thuộc hệ thống cũ vô cùng căm hận. Giả sử Thuận Tông hoàng đế chết, hoặc truyền

lại ngỗ cho ai đó thì chắc chắn cả Vương Thú Vĩ lẫn Vương Phi đều sẽ ngã ngựa.

Và ngày ấy không còn nữa, Kôg Hải nghĩ vậy

Tuy nhiên, cuộc cải cách do bọn Vương Thú Vã thúc đẩy đã nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt của dân chúng Trường An. Cả chức dịch lẫn dân thường, có vô số người vui mừng vì Lý Thực thất thế. Việc trưng thu thuế cả Lý Thực rất hà khắc, thiếu một tiền một cắc cũng không tha. Đến cả chức dịch cũng bị giết chết nếu không thu đủ số thuế theo quy định. Từ đó có thể suy ra, nếu dân thường không nộp thuế hoặc nộp thiếu thì sẽ thế nào.

Hà Hai gà y t đ g chấ k ộ v é à bạ củ k
 đ l n đ t b n g t n g m g h u r g
 hó d y g han hộ ai y đề gủ gah đ t g g ó chũ g
 g x m. t t p ã g á n ch u t .(*)

(*) Đoạn này trích từ **Tư trị thông giám**, quyển số 236. Nguyên văn: 辛酉, 詔數京兆尹道王寶殘暴括斂之罪, 貶通州長史。市裡歡呼, 皆袖瓦礫遮道伺之, 寶田間道獲免。

Các sử gia đương thời đã chép lại như vậy.

Cuộc cải cách của bọn Vương Thú Vĩ, mặc dầu vậy, đã tạo ra vô số kẻ thù. Đám hoạn quan bị tước mất quyền lực cấu kết với đám quý tộc và tướng sĩ bị giáng chức hòng hắt cẳng Vương Thú Vĩ. Những chuyện đồn đại ấy cũng đã đến tai Không Hải và Dật Thế.

Những kẻ thù chính trị cả bọn Vương Thú Vĩ không có lý gì lại không tranh thủ sự ốm yếu cả Thuận Tông hoàng đế trong giai đoạn này. Cuộc trò chuyện giữa Liễu Tông Nguyên và Kô Hải mang ẩn ý đó

Kong Hải và Liễu Tông Nguyên gặp nhau ở Vu Kê đúng vào giai đoạn này.

Chẳng phải đây là giai đoạn rất bận rộn của ông sao? Không Hải nỗ với Tô Nguyên.

Đều đó thì khỏi phải nỗ..” Tô Nguyên gật đầu thành thật, không hề che giấu.

Vì sao đang trong giai đoạn này mà ông lại tới đây?

Chính vì đang trong giai đoạn này mà đích thân tôi phải tới đây .”

Ông là sao?

Thầy Không Hải, hẳn là thầy đã biết nhiều chuyện rồi, nên tôi đi thẳng vào vấn đề.”

Vâng.”

Tôi đã nghe chuyện xảy ra ở ruộng bông của Từ Văn Cường, nơi thầy sắp tới...”

Liều Tô Nguyên kể lại ngắn gọn sự việc mà Không Hải cũng biết ở ruộng bông của Từ Văn Cường.

Tiếp đó Liều Tô Nguyên hỏi: Thầy Không Hải, thầy có biết vụ việc những tám cáo thí được dựng lên ở phố lớn dạo gần đây không?

Cột cờ có nghe nỗ”

Những tám cáo thí quả cũng lại tiên đoán về cái chết của hoàng đế.”

Vâng.”

Lại còn một chuyện nữa. Bắt đầu từ năm ngoái, có con yêu mèo rất hiện ở nhà Lưu Văn Tiêu, một chức dịch của Khố Ngô Vệ, con mèo này

cũng tiên đoán về cái chết cả ~~Đ~~ Tông hoàng đế. Về vụ việc này, vì thầy có can dự vào, nên hẳn là thầy tường tận hơn tồ”

Vâng.”

Con yêu mèo ở nhà Lưu Vân Tiêu, những giọng nỏ ở ruộng bông cả Từ Vĩ Cường, những tấm cáo thi được dựng trên phố lớn... Tồ ngờ rằng ba sự việc này đều cdiên hệ với nhau ở đâu đó.”

Vâng.”

Tính mệnh cả Thuận Tông hoàng đế cũng chính là tính mệnh cả bọn tồ..’Liễu Tông Nguyên nỏ

Nếu Thuận Tông chết vào lúc này , Vương Thù Vĩ sẽ ngã ngựa.

Ngã ngựa nghĩa là chết.

Trước tiên, kẻ ngã ngựa sẽ bị biếm về địa phương, rồi chỉ t lâu sau sẽ bị hạ ngục, hoặc có chỉ dụ ban cho cái chết một cách chính thức.

~~K~~ông khéo, Liễu Tông Nguyên cũng sẽ bị ban cho cái chết. ~~M~~ ra thì chỉ bị biếm về địa phương. Trong trường hợp đó không chỉ riêng bản thân kẻ đắc tội, mà cả nhà đều sẽ bị biếm về địa phương.

Bọn tồ vẫn còn vô số việc cần phải làm ở kinh đô này. Trong khi thời gian thì vô cùng t”..

Các ông đang rất vội phải không?

Vội vàng là không tốt. Bọn tồ biết rõ điều đó Nhưng không vội không được”.. Liễu Tông Nguyên thở dài. Vụ việc này liên quan tới tính mạng cả Thuận Tông hoàng đế, tức là tới cái chí cả bọn tồ trong đó có cả Thuận Tông hoàng đế. Vì vậy mà tồ đã đến đây hôm nay .”

T trong cung còn có kẻ tung tin thất thiệt rằng chính bọn tồ đã rút ngắn sự sống của Đức Tông hoàng đế, tức là cha của đương kim hoàng đế bây giờ. Chúng bảo rằng vì thái tử Lý Tự ngã bệnh nên bọn tồ đã vội vã ra tay”...

“... ”

Bọn tồ còn phải chiến đấu với cả những tin đồn như thế.”

“Vâng”

Thầy Không Hải ạ, tồ đã từng nghĩ bo bo giữ lấy thân mình là việc làm của những kẻ hèn hạ, không có chí. Nhưng khi rơi vào hoàn cảnh này rồi mới thấy cần phải giữ lấy thân. Tồ không nỡ tồ thương thân mình, mà cần phải giữ lấy thân để đạt được cái chí. Đ khi, chính tồ cũng đã”... Liễu Tông Nguyên dừng lời, trứ một tiếng thở dài nặng trĩu. “... làm vậy bản tay mình.”

“... ”

Nhiều lúc tồ cứ nghĩ Những việc mình đang làm bây giờ chẳng phải rất vô nghĩa hay sao? Đ cuộc thì việc mình đang làm đâu có thấm thía gì với thế gian này? Đ chỉ là sự trao đổi cái nhân quyền lực mà thôi chứ với dân chúng thì việc bọn tồ đang làm hay Lý Thực đã từng làm thì có khác gì nhau?

“... ”

Có hững khi tồ thấy thật ư dột.”

Nhưng ông chưa từng nghĩ đến chuyện lẩn trốn đúng không?

Phải. Tồ chỉ có con đường này . Tồ không có nơi nào để lẩn trốn.”

Liễu Tông Nguyên đưa mắt sang Bạch Lạc Thiên: Có vẻ Bạch Cư Dị có suy nghĩ hơi khác với tồ”

Hơi khác là sao? ~~K~~ông Hải nhìn Bạch Lạc Thiên.

“Vì tớ không hợp với chính sự.” Bạch Lạc Thiên nở với một giọng bướng bỉnh.

“Chàng trai này là một kẻ vị tình. Quá mức vị tình.” Liễu Tông Nguyên nở

“Vị tình? ~~K~~ông Hải hỏi.

“Chính sự, tất nhiên là phải có tình, nhưng không được để cho tình kiểm soát.” Liễu Tông Nguyên nở rồi nhìn sang Bạch Lạc Thiên.

“Lú này tớ nở rằng mình không có ý định lẩn trốn. Dù là vào trong cái tình cả thơ văn. Nhưng, Bạch Cư Dị thì ngược lại, cậu ấy có cái tình đó. Tớ tuy có biết chút thơ văn, nhưng không đánh cược đời mình vào thơ văn. Trong khi Bạch Cư Dị thì...”

“Tớ cũng đâu có ý định đánh cược đời mình vào thơ văn...” Bạch Lạc Thiên ngắt lời Liễu Tông Nguyên. “Các ông hãy bỏ qua chuyện cả tớ mà tiếp tục câu chuyện kia được chứ!”

“Cậu nở phải.”

Liễu Tông Nguyên thu cảm, chuyển ánh mắt từ Bạch Lạc Thiên về lại phá ~~K~~ông Hải.

“Thật ra thì thầy ~~K~~ông Hải ạ, tớ có một vài việc muốn nhờ thầy...”

“Việc gì mà ông cứ nở ra.”

“Việc thứ nhất như tớ đã nở. Xin thầy cho tớ được đi cùng thầy hôm nay.”

“Việc nữa là gì?”

Nghe **Kông** Hải hỏi, Liễu Tông Nguyên nhìn một lượt những người xung quanh.

Trong phòng có **Kông** Hải, Quát Dật Thế, Liễu Tông Nguyên, Bạch Cư Dị rồi Trương Ngân Cao, hai người lính và **Đ** Hâu.

Chuyện gì từng nghe được thì **Đ** Hâu cũng nghe được.”

À đúng vậy. Thầy **Kông** Hải, lần trước tôi đã thấy thầy giấu con rắn đi. Tôi tin vào tấm lòng nghĩa hiệp của thầy khi ấy.”

Vâng?

Thật ra tôi muốn thầy đọc giúp tôi một bức văn.”

Một bức văn!? Nếu là một bức văn thì đâu cần đến tôi ông thừa sức đọc được chứ ạ?

Nhưng mà thầy **Kông** Hải, nó được viết bằng thứ tiếng của nước thầy.”

Bằng tiếng nước Oa?

Đúng vậy.” Liễu Tông Nguyên gật đầu.

Ông có mang theo ở đây không?

Liễu Tông Nguyên lắc đầu trước câu hỏi của **Kông** Hải.

Nó đang được cất ở một nơi.”

Bức văn đó phải chăng có quan hệ với việc này?

Phải. Tôi đoán là như thế...”

Nhưng nếu là tiếng nước Oa thì đâu cần nhờ đến tồ Trường An này chẳng phải cũng có rất nhiều người Oa đó sao?

Thật hồ thẹn khi phải thú nhận rằng, bên cạnh tồ không có kẻ nào vừa nỗ lực tiếng nước Oa mà vừa tin cậy được.”

“Rà vậy ...”

Thầy Không Hải, như tồ đã nói với thầy ban nãy, bọn tồ không còn nhiều thời gian nữa. Bọn tồ không thể tiến hành đầy đủ các bước cần thiết như dò la tin tức, giao thiệp trong một khoảng thời gian rồi cuối cùng mới quyết định có nên cậy một người nào đó hay không.”

“Thế còn nếu là tồ thì...”

K không thể tiến hành đầy đủ các bước thông thường thì chỉ còn cách tin vào trực giác. Tồ nghe đến tên thầy từ miệng Bạch Lạc Thiên, rồi sau đó Trương Ngạn Cao cũng nhắc tới thầy, tồ lập tức nhận ngay ra, Không Hải này chính là Không Hải mà mình đã gặp khi ấy. Nếu vậy thì còn gì phải nghi ngờ nữa.”

Tạm thời, tồ hứa là sẽ làm hết khả năng có thể.”

“Vậy thì may quá.”

Nhân tiện xin cho hỏi, bức vẽ bằng tiếng nước Oa đó do ai viết ra?

Đó là người mà thầy cũng biết. Tớ tên sinh Triều Hành.”

Tớ Triều Hành!?

Lú Không Hải nhắm lại cái tên đó trong miệng, Dật Thế đang im lặng bỗng kêu to: “Có phải là A Bội Tớ rợ không? (*)!?”

(*) Âm Nhật đọc là Abe-no-Nakamaro. Abe-no-Nakamaro đã từng làm tiết độ sứ ở An Nam đô hộ phủ.

Vậy thì nhất định phải cho chúng tớ xem. Ngược lại, chúng tớ mới chính là kẻ phải nhờ cậy ông.”

Dật Thế nỗ không giấu nổi sự hưng phấn.

A Bội Trọng M Lữ là con cả A Bội Thuyền Thủ(*), sinh cùng năm với Lý Bạch, tức năm 701.

(*) Âm Nhật đọc là Abe-no-Funamori.

Năm 706 khi mười sáu tuổi, A Bội Trọng M Lữ được chọn làm Kiến Đờng lưu học sinh. M năm sau đó năm 717, ông cùng Cát Bì Chân Bì(*) và nhà sư Huyền Phướng(**) theo đoàn Kiến Đờng sứ thứ tám do Đ Trị Bí Huyện Thủ(***) dẫn đầu vượt biển sang Đờng, tức tám mươi tám năm trước.

(*) Âm Nhật đọc là Kibi-no-Makibi.

(**) Âm Nhật đọc là Genbo.

(***) Âm Nhật đọc là Tajihhi-no-Agatamori.

Đ chính là thời đại cả Huyền Tông hoàng đế, cũng là thời kỳ mà Lý Bạch và Đ Phũ tị ở T rường An.

Đ hoa lớn nở ra dưới triều nhà Đờng – câu chuyện tình giữa Huyền Tông hoàng đế và Dương quý phi, khi ấy vẫn còn chưa bắt đầu.

8

Ngựa đi trên đồng cỏ mà nân.

Liều [e] Tôg Nguyên.

Bạch [f] Lạc Thiên.

Kông [f] Hải.

Quất Dật Thế.

Trương Ngạn Cao.

Đi Hàu.

Mười người một tâm tư riêng. Ngựa ngang qua lãg Tàn Thủy hoàng đế, tiến vào giữa đồng cỏ mùa xuân.

Bông liễu tung bay trong gió

9

Đàn người đã đến đích.

Mọi hạt mềm mại phún cả cánh đồng đang rung rinh trong gió

Mạnh cả lá bông non đến nhỏ lòn. Mười lần gió thổi, những phiến lá non lại rạp xuống theo chiều gió. Gió vừa làm xao xác những phiến lá non vừa trườn theo ngọn đồi thoải thoải rồi biến mất vào nền trời xanh gọn lên những đám mây ở trên đỉnh.

Gió không thổi theo một chiều cố định. Nhưng cũng không có nghĩa là thổi loạn xạ. Gió đang hòa nhập với hơi thở vĩnh cửu của bầu không.

Cảnh tượng những phiến lá non nhảy múa trong gió trông thật thích mắt. Gió cũng khuấy động những cành nhánh mới đơm chồi cả mấy cây liễu rải rác trên cánh đồng.

Đi mẹ mới rộng lớn làm sao.

Kôg Hải đứng ở chính giữa mặt đất và bầu trời bao la ấy, hít thở thỏa thuê bầu không khí căng tràn. Tưởng chừng như từng thớ thịt mình sắp hòa vào trời đất này. Cậu nghĩ thân **ác** mình là một phần **cả** bầu trời kia. Và là một phần **cả** đất mẹ này. Thân **ác** cậu là một phần **cả** gió một phần **cả** vũ trụ chứa đựng tất cả những thứ hữu hình, những thứ vô hình.

Tâm cậu cũng vậy. Tâm cũng chỉ là một phần **cả** thân **ác**. Thân **ác** cũng chỉ là một phần **cả** tâm. **Đ**hông phải logic.

Kôg Hải cảm nhận và lĩnh hội được điều đó

Kôg Hải đang đứng trong **M Đ**La.

Kôg Hải bắt đầu bước đi một cách vô định như thể đang đắm mình vào cơn say **M Đ**La ấy.

Từ đằng **α**, Dật Thế nhìn theo **Kôg** Hải đầy lo lắng.

Bên cạnh đũa **Đ** Hàu.

Bên cạnh đũa Bạch Lạc Thiên.

Bên cạnh đũa Liễu Tôg Nguyên.

Bên cạnh đũa T rương Ngạn Cao.

Bên cạnh đũa Từ **Vã** Cường.

Và một vài người lính.

Tiếng trống ngực **cả** Dật Thế truyền tới **Kôg** Hải rõ mồn một như thể sờ thấy được. **Kôg** Hải hiểu mọi thứ đều kết nối với nhau bằng một sợi tơ vô hình: những thứ có thể nhìn thấy được và những thứ **không** thể nhìn thấy được, những thứ có thể cảm nhận được và những thứ **không** thể cảm nhận được.

Kôg Hải dung nạp vào mình mọi thứ ở **ng** **q**anh, như thể cậu đang rơi vào trạng thái nhập định và thưởng thức **m** nước cam lộ **c** trời. Và ngay lập tức, khả **n**g **c** thị giác và tri giác **t**g lên gấp bội. Lưỡi cậu thậm chí còn cảm nhận được cả vị **c** không khí

Kôg Hải biết thân **ác** và khả **n**g nhập định **c** mình càng lúc càng được mài giũa cho sắc bén hơn kể từ khi sang **Đ**ồng.

Kôg Hải đang say trời đất này .

Lòng đầy khoan khoái.

Kôg Hải tự hỏi, đã bao giờ mình đạt đến trạng thái này chưa?

Cảnh giới mà hồi còn ở Oa **q**ốc cậu phải ngồi mất nửa tháng giới ở mũ đất **M**oto thì nay cậu đã đạt tới chỉ trong thoáng chốc.

K ấy, cậu đã nuốt ngỗng sao sáng vào trong miệng mình. **M** dù không thể nồng đượm được bằng khi ấy, nhưng ngược lại, giờ đây cậu cảm thấy thân **ác** mình trong suốt hơn.

Cậu biết.

Cậu biết.

Cậu biết được sức sống **c** những mầm cỏ đang cố đâm lên từ lòng đất.

Vỗ ngọn cỏ.

Vỗ loài sâu.

Những tập hợp sinh mệnh li ti.

Thứ sức mạnh mãnh liệt đến độ không thể tin nổi khi chúng hợp lại với nhau đang nguyên trong lòng đất lúc này , và chỉ chực thức giấc.

Và rồi...

Bên cạnh sức mạnh cuồng nhiệt cả sự sống ấy, còn có một sức mạnh khác đang nguyên đầu đờ trong lòng đất này.

Kông Hải nhận thấy nó

Kông Hải biết mình đang tiến chính xác về phía cái sức mạnh đen tối ấy.

Ồ..

Kông Hải biết mình đang đứng ngay trên nó. Mh đang đi trên nó

Nhưng sao mà nới rộng đến vậy?

Vẫn chưa đủ.

Thế rồi cậu tiếp tục tiến xa hơn...

Kông Hải bước đi, và dừng lại.

Đấy rồi!

Đấy mới chính là trung tâm của nó

Kông Hải đứng đó nhìn xuống g chân mình như thể đang nhìn xuống đáy sâu lòng đất.

Cả tầng lớp lớp *cổgiã* đang nằm trong lòng đất phía dưới.

M cái...

Hai cái...

Ba cái...

Kông chỉ có vậy .

Chúng nhiều vô số, không sao đếm kể.

Kông phải là sức mạnh cả sự sống.

Kông phải thứ sức mạnh ấy, mà là một dạng sức mạnh khác, không rõ chân tướng, khiến Kông Hải chột lạnh sống lưng, đang ngủ ngay dưới chân cậu.

Cậu nhận thấy nó

Chính là chỗ đó thầy Kông Hải...” Giọng Từ Vĩ Cường vọng lại từ xa.

Hóa ra đúng là chỗ này! Kông Hải gật gù

Những người đàn ông đang từ đằng xa thông thả tiến về phía Kông Hải.

Thứ gì đó đã bị phù phép với một sức mạnh khủng khiếp đang ngủ yên dưới này...

Kông Hải bình tĩnh cảm nhận nó trong lúc chờ theo đám người đang tiến lại phía mình.

Một dấu vậy , nó vẫn ngoài sức tưởng tượng...

Đến lúc này, Kông Hải mới thực sự cảm nhận hết quy mô cả thứ mà mình đang dính líu vào.

Chương XV

Chú đông

1

Trong nắng **h**ân, một đám đàn ông đang đào đất bằng cuốc ở giữa cánh đồng rộng lớn cả Từ Vĩ Cường. **Đ** là mấy người tá điền ở chỗ Từ Vĩ Cường, và **Đ** Hàu. Khoảng chừng năm người.

Đgan nửa ngày trởqua từ lú bắt đầu đào.

Cái hố đã sâu quá đầu người. **K** đứng dưới đáy hố thì ngay cả **Đ** Hàu với thân hình to lớn cũng không thể với tay chạm đến mép hố được.

Lú bắt đầu đào, họ đào theo hướng thẳng đứng từ trên **h**ông, nhưng hố càng sâu thì việc đưa đất lên càng mất công.

Thấy thế, **K**ông Hải ra lệnh: T a không đào thẳng từ trên **h**ố ng nữa, hãy đào vát đi để tạo thành đường dốc...”

Kông Hải ác định độ rộng lòng hố và góc đào, phân bố nhân lực đào đất và nhân lực vận chuyển đất lên trên, yêu cầu họ đổi phiên cho nhau để có thể duy trì công việc.

Sau khi được **K**ông Hải chỉ dẫn, tiến độ công việc đã nhanh hơn gấp đôi

Quan sát điều độ **D**ật Thế bảo: **K**ông Hải à, cậu thật là một kẻ kỳ tài.”

Những chỉ dẫn cả **K**ông Hải vô cùng chuẩn **á**c, ngay cả những người đứng **á**m cũng nhận thấy năng suất đào hố đã được cải thiện rõ rệt.

Sau này khi về nước, **Kôg** Hải đã tham gia vào rất nhiều công trình xây dựng Ở Nhật Bản. Ngay tại Sanuki quê nhà, **Kôg** Hải đã thành công trong việc đắp đê bao cho hồ chứa **Mino** (*), một công trình khó tới mức mà các chuyên gia thời ấy đã phải bỏ cuộc. Chu vi hồ chứa ban đầu vào khoảng bốn dặm(**). Diện tích vào khoảng tám mươi một nghìn (***) . Lòng hồ trải rộng trên ba thôn (****) là Shichikamura, **Knoson** và Yoshinomura, nguồn nước tưới tiêu cả mấy trăm làng trong khu vực đều phải dựa vào hồ chứa này. Năm nào mưa lớn cũng gây vỡ đê, không chỉ khiến nhà cửa, ruộng đồng ngập úng, mà còn làm chết bò ngựa và người. Đê thì mất mà, dịch bệnh hoành hành.

() Hồ nhân tạo xây dựng lần đầu tiên vào khoảng đầu những năm 700, là công trình thủy lợi lớn nhất Nhật Bản thời bấy giờ.*

(**) Không rõ đơn vị dặm mà tác giả nói đến ở đây nếu tính theo hệ mét thì dài bao nhiêu. Trong Tập 1 tác giả có giải thích đơn vị chiều dài “dặm” sử dụng ở Nhật Bản thời kỳ Hei'an tương đương 700m, như vậy 4 dặm chỉ tương đương 2,8km. Tuy nhiên, theo các số liệu người dịch tìm thấy trên Internet thì chu vi hồ chứa Manno lúc bấy giờ được cho là khoảng 10km.

(***) Tiếng Nhật: 町歩, là đơn vị diện tích cũ sử dụng tại Nhật Bản. 81 nghìn bộ tương đương 81ha.

(****) Đơn vị hành chính “thôn” của Nhật Bản lớn hơn làng của Việt Nam, thôn bao gồm nhiều làng.

Các chức dịch và chuyên gia đã tốn mất một năm cho công trình đồ nhưng rốt cuộc đành bỏ cuộc và phải cậy đến **Kôg** Hải.

Vậy mà **Kôg** Hải đã hoàn thành công trình đó chỉ trong hơn một tháng(*). Xây dựng là một dạng thao tác lập luận logic. Huy động hiệu quả sức người, sức ngựa để tạo nên những công trình hợp lý với một quy trình và phương pháp hợp lý. Và dường như, đầu óc **Kôg** Hải rất hợp với công việc tư duy logic như thế.

() Có thuyết nói Không Hải mất 3 tháng để hoàn thành công trình này.*

Nỗ thêm nữa thì **Kôg** Hải rất giỏi thuật đặc nhân tâm và khéo biết cách dẫn dụ người khác.

Đạo này toàn bắt phải đào hố thờ thầy **Kông** Hải ạ.”

Đ Hải vừa đào đất vừa nỡ với lên từ dưới hố.

Đ Hải có vẻ thật sự vui khi được làm việc dưới sự chứng kiến cả **Kông** Hải. Bùn bám đầy trên làn da trần cả **Đ** Hải, trộn với mồ hôi chảy thành dòng.

Trên miệng hố đã đặt sẵn một chiếc chum đồ đầy nước lạnh để mọi người cố gắng lấy gáo uống bất cứ lúc nào.

Kông chỉ **Kông** Hải và Dật Thế, ngay cả Liễu Tông Nguyên, Bạch Lạc Thiên, Trương Ngạn Cao, Từ Văn Cường cũng không chịu ngồi xuống ghế được kê dưới bóng liễu ngay gần đó mà cứ đứng quanh miệng hố để nhìn xuống dưới. Có lẽ họ muốn tận mắt chứng kiến cái giây phút mà thứ gì đó sẽ hiện ra từ dưới hố.

Chỗ thấp nhất trong lòng hố đã sâu hơn chín thước (*).

() Một thước thời Đường tương đương 30-36cm. Một thước Nhật cũng vào khoảng 30cm.*

Vẫn đào tiếp hả thầy **Kông** Hải? **Đ** Hải hỏi.

Cứ đào tiếp cho đến khi có cái gì đổ ra.”

Kông cần đợi sự xác nhận cả **Kông** Hải, đôi bàn tay **Đ** Hải vẫn đang chuyển động.

Mặt cả đất ộc lên từ dưới hố.

Kông Hải à, rốt cuộc thì có thứ gì được chôn ở dưới này? Dật Thế hỏi.

Tớ chịu. **Kông** Hải trả lời, mắt vẫn nhìn xuống dưới hố.

Đúng lúc đó.

Cái răng kim loại va vào một vật cứng.

Cái gì này!” Đ. Hùng kêu lên trong hố.

Muóc của Đ. Hùng đã chạm phải vật cứng gì đó trong đất.

Từ Liễu Tông Nguyên cho đến tất cả đám người đang đứng xung quanh miệng hố liền thò cổ ra để nhìn xuống dưới. Những kẻ đang làm việc dưới hố cũng dừng lại cả.

Không biết là cái gì nhỉ?” Đ. Hùng nói

Đ. Hùng bỏ mấy nhát cuốc xuống chỗ đất xung quanh vật cứng, sau đó để cuốc sang một bên, quỳ xuống và lấy tay không bới đất ra.

Ồ chà chà...” Đ. Hùng kêu lên. Thầy Không Hải, há ra nó là cái đầu người.”

Đ. Hùng phủ sạch đất bám trên đầu đờn đứng dậy và tránh sang bên để những người trên miệng hố có thể nhìn thấy nó

Quả đúng là một cái đầu người. Nhưng tất nhiên không phải của người thật, mà là đầu người giả.

Tôi cũng không dám. Nó đoạn Không Hải đi xuống đáy hố.

Liễu Tông Nguyên, Bạch Lạc Thiên, Quát Đạt Thế cũng đi theo. Để chữa chỗ, những người đào hố ngoại trừ Đ. Hùng liền ra khỏi hố.

Năm người đứng xung quanh đầu đờn khiến cho lòng hố vốn khá rộng cũng trở nên chật kín. Đó là một cái đầu người tương đương kích thước thật, chỉ thò ra đến cổ từ trong đất. Không Hải ngồi xuống, sờ tay lên đầu đờn. Cứng. Nhưng không phải độ cứng của đá.

Có vẻ như là một tượng đồng bằng đất nung.'Kôg Hải nỗ

Đã có râu và ria, tóc búi tóc Kuôn mặt, mắt, mũi miệng, tai được làm giống thật tới nỗi không ai nghĩ đây là tượng đồng.

"Hỏi cách này theo lối thời nào? Câu hỏi của Kôg Hải không nhằm vào một người nào cụ thể.

Kôg rõ' Liễu Tôg Nguyên nỗ như thể đại diện cho ý kiến của tất cả mọi người, rồi lắc đầu.

Trương Ngạn Cao là người đứng dưới hố sau cùng, anh ta ngó qua vai Dật Thế rồi kêu lên: 'Là... là nỗ'

Kêu chui lên từ lòng đất đêm ấy rồi biến đi đâu đó đúng là có khuôn mặt giống như thế này."

Giọng nỗ của Trương Ngạn Cao run run vì hào hứng và đượm một nỗi bất an vô cớ.

2

Cho đến xế chiều thì họ đã đào lên được hai tượng đồng từ dưới hố.

Họ được đặt đứng cạnh mộ đất đắp quanh miệng hố. Đó là hai tượng đồng chiến binh ở tư thế đứng. Chúng lớn hơn người thật một cái đầu. Không khác mấy so với Đệ Hâu.

Lúc đang đào pho thứ nhất lên thì Đệ Hâu phát hiện thêm pho thứ hai: 'À chà, còn một con như thế nữa được chôn ở đây này...'

Thế rồi, trong lúc mở rộng lòng hố để đưa hai pho đó lên thì lại phát hiện thêm bốn pho nữa.

'Cứ đà này thì đào đến bao giờ mới hết."

Nghĩ như vậy nên họ quyết định tạm thời chỉ đưa hai pho đầu tiên lên khỏi hố. Hai tượng đồng đang đứng trước mặt mọi người dưới ánh nắng chiều chênh chếch. Cả hai đều mặc giáp chiến. Tất nhiên, không phải giáp thật, mà chỉ là một phần của tượng đồng. Chân đồng đi giày. Một pho đi giày đầu bằng mũvông, pho còn lại đi giày ống cao.

Cả hai tượng đồng đều có râu, nhưng đường nét khuôn mặt khác nhau.

Một pho cầm kiếm trên tay phải. Thanh kiếm đó không phải bằng đất nung mà là kiếm thật. Thực tế thì thanh kiếm không nằm trong tay pho tượng đồng chiến binh, mà rơi ở dưới chân. Tuy nhiên, tư thế của bàn tay phải có vẻ như đang nắm chuôi kiếm, giữa ngón cái và các ngón còn lại là một cái lỗ tròn như thể để đút thứ gì đó vào. Chắc hẳn là thanh kiếm rơi dưới chân kia đã từng nằm trong cái lỗ đó.

Pho tượng đồng còn lại cầm trên tay thứ gì đó giống như một cây thương bằng đồng, nhưng trong quá trình đào bới, cây thương bị mẻ ra mất, thành thử chỉ lấy lên được mũthương đồng.

Bên dưới giày là một cái bệ, cả hai đều đứng trên những chiếc bệ này.

"Xem ra đúng là tượng đồng thật." Không Hải vừa ngắm hai pho tượng đồng vừa nói.

Đồng nghĩa là hình nộm giống như người thật. Hai pho tượng đồng này được làm bằng đất nung.

"Ồchao, thật là hoàn hảo." Liễu Tô Nguyên thốt lên đầy thán phục.

Bạch Lạc Thiên không nói lời nào, chỉ ngắm mô với vẻ mặt hồ như tức giận.

"Không Hải này, nếu đây là đồng thì có nghĩa là..." Dật Thế nói đến đó thì nín bặt như thể không muốn nhắc đến những từ tiếp theo.

Dỡ là hình nộm **chôn** trong mộ vua, tức một mớ đồ tỳ táng. Nếu làm bằng gỗ thì gọi là mộc **dỡ**, còn làm bằng đất nung thì gọi là **đào dỡ**.

Ban đầu, theo tục lệ tuấn táng, người sống bị **chôn** cùng vua trong mộ, nhưng sau này, người ta đổi sang dùng **dỡ**.

Kổng Tử từng có câu:

Thử dễ giảchờ

lệg hửidg chidã

(*).

(*) Câu này nằm trong sách *Mạnh Tử*, phê phán tục dùng người thật để tuấn táng lẫn tục làm tượng đồng thay cho người thật, nhưng được *Mạnh Tử* cho là do *Khổng Tử* nói.

(**K** đầu tiên khởi ra việc làm tượng **dỡ** rồi thì cũng chẳng có hậu (tuyệt đường con cháu)! Bởi vì kẻ đó vẫn làm ra thứ giống người để dùng vậy.)

Nếu **át** theo vị trí này thì đây có lẽ là **dỡ** của **Tần Thủy** hoàng đế.”
Kổng Hải nỗ

Sau đó **Kổng** Hải quay lưng lại. Sừng sững ở **à** kia là **lăng** mộ của **Tần Thủy** hoàng đế. Chiều cao ước đến bốn mươi **lăm** gian(*) (tám mươi mét), **Đ** Tây Nam Bắc mỗi chiều dài trên hai **trăm** gian (ba **trăm** sáu mươi mét). **Đ**à một cái **g**không lồ và khá cao do con người **ây** nên.

(*) Gian là một đơn vị đo chiều dài dùng trong kiến trúc thời xưa ở Trung Quốc và Nhật Bản.

Vị trí mà **Kổng** Hải đang đứng trên ruộng **bông** nằm về phía **Đ** và cách **lăng** mộ **Tần Thủy** hoàng đế chừng một phẩy tám kilômét.

Cđẽ vậy .’Liều **Tôg** Nguyên nỗ

Vấn đề là ở chỗ, **Tần Thủy** hoàng đế mất **năm** **Thủy** Hoàng thứ ba mươi bảy, nên nếu đây là đồ thật...’**Dật** Thế nỗđây hào hứng.

Thì có nghĩa là nó đã trải qua hơn một ngàn năm rồi...” Không Hải nỗ tiếp.

Tần Thủy hoàng đế băng hà ở Bình Đ, Sa Kâu vào năm 210 trước Công nguyên.

Không Hải nhập Đông và đến Trường An vào năm 85

Nghĩa là, nếu nỗ một cách chính xác, đã một ngàn lẻ mười bốn năm trôi qua kể từ lúc Tần Thủy hoàng đế qua đời.

Thật không biết nỗ sao...

Dật Thế dường như không cưỡi ngựa nào để tả về tầm vóc của dòng chảy thời gian ấy.

Chắc chắn còn nhiều tượng đồng tương tự khác đang nằm khắp cả một vùng rộng lớn bên dưới cánh đồng này .”Không Hải nỗ

Sao có thể...”Người kêu lên thăm thiết là Từ Văn Cường.

Thế thì đào sao nỗ...”Điền Hầu pha trò nhưng chẳng ai cười.

Thầy nỗ có thật không? Liễu Tông Nguyên hỏi.

Đúng vậy. Kỉ này tôi đã đi một vòng để xem xét khí đất nơi đây, cảm thấy như có những ác quỷ vừa chết đang được chôn dưới đất này. Hơn nữa, chúng trải ra khắp cả cánh đồng...”

Không Hải rũ rụi người như để phủ sợi tơ nhện vô hình đang bám trên cơ thể.

Vùng đất này đã bị yểm bởi một phép chú ghê gớm cả về quy mô lẫn sức mạnh. Lẽ dĩ nhiên, điều đó không có gì lạ vì đây là lăng mộ của Tần Thủy hoàng đế. Tuy nhiên...”

Không Hải thở dài, rồi nhìn khắp một lượt cánh đồng bông bát ngát.

Giờ thôi làm lá bông non lay động.

Trên bầu trời xanh lơ lửng những đám mây trắng đang sáng lên dưới nắng chiều.

Không thể hình dung nổi...

Sao lại có thứ niệm tưởng phát ra những luồng khí hung hiểm đến vậy được chỗ giấu bên dưới bầu trời trong sáng này?

Thật khó để giải thích điều mà Không Hải đang cảm nhận thấy cho những người không thể cảm nhận được nó

Nhưng dường như ai nấy đều hình dung được những tượng đồng nhiều vô số, xếp trùng trùng điệp điệp dưới lớp đất này.

Không ai phá vỡ sự im lặng của Không Hải.

Mọi phép chữa trị nguyên nhân bằng ấy chiều dài không-thời gian.

Thật rộng lớn biết bao...”

Đi dai và con người đi đồng có vẻ cũng rộng lớn như bầu trời.

Có tiếng rãg khẽ va vào nhau. Không Hải nhìn về phía đó thì thấy Bạch Lạc Thiên. Bạch Lạc Thiên đang run lên cảm cập.

Bạch Lạc Thiên dồn ánh mắt vào anh, không hẳn nhìn trời, cũng không hẳn nhìn đất, mờ mờ như muốn mím lại. Nhưng những cơn lầy bấy có vẻ đã không cho Lạc Thiên làm thế. Vì vậy mới có tiếng rãg đập vào nhau.

Ánh mắt Bạch Lạc Thiên đang dồn vào bên trong mình thì đúng hơn là vào hư vô. Dường như có một cơn nhiệt huyết hay một niềm tin động

mãnh liệt nào đó đang kìm giữ thân thể người đàn ông này .

“~~Đ~~ cả Tư Mã Thiên đoạn kể về lăng mộ Tần Thủy hoàng để có tiết: ~~Đ~~ ba con suối, đổ đồng ~~h~~ống mà đưa ~~q~~ách vào. ~~C~~ả hay vật lạ trong cung ~~q~~ án, ~~c~~ả bá ~~q~~an được chuyển tới cất đầy bên trong(*).’ Đây hẳn là những chiến binh được ~~ch~~ôn cùng để bảo vệ cung điện ngầm dưới đất, vốn chính là ~~l~~ăng mộ ~~c~~ả Tần Thủy Hoàng. Chúng ta đang tận mắt chứng kiến một phần ~~c~~ả cái cung điện ngầm trong truyền thuyết ấy...” ~~Đ~~ n giọng nói ~~c~~ả Bạch Lạc Thiên cũng đang run lên.

() Đoạn này trích trong “Tần Thủy Hoàng bản ký”, **Sử ký Tư Mã Thiên** theo bản dịch của dịch giả Trần Quang Đức.*

Người đàn ông này dường như đang cố chống lại luồng cảm ~~h~~ồ ạt tuôn ra từ bên trong mình bằng cách nỗ lực nhiều.

~~Đ~~u mà Tần Thủy hoàng để muốn làm là ~~â~~y dựng một cung điện nguy nga dưới lòng đất để sống ở đó sau khi chết. ~~Đ~~u ta muốn ~~â~~y dưới lòng đất một cung điện giống y như cung điện trên mặt đất. Tương truyền công trình ấy đã được khởi công ngay trong năm Tần Vương Chính (*) tự ~~h~~ưng là Thủy hoàng để sau khi bình định ~~h~~ong các nước khác.

() Tên thật của Tần Thủy Hoàng.*

Tần Thủy hoàng để huy động hơn bảy mươi vạn tội đồ và mất hơn hai mươi ~~n~~ăm mà vẫn chưa hoàn thành.

Cung điện dưới lòng đất ấy về sau bị quân ~~c~~ả Hạng Vũ tràn vào tấn công, cướp bóc và đốt phá.

Bạch Lạc Thiên đã để lại một bài thơ tựa đề là ~~l~~ả ~~mag~~ ~~mag~~ (*) viết về ~~l~~ăng mộ ~~c~~ả Tần Thủy Hoàng.

() Nghĩa là “cỏ tốt bời bời”.*

Bồ Địch nh

○ *Xh xh, bɔ̃ɔ̃nɔ̃*

O ~~khi~~ ~~đang~~ ~~mở~~

Kết cấu chi phí hao

F **W** **u** **đ** **g** **g** **s** **c** **h** **á**

U **Thyphibêg cữ**

Như hươu hươu ao

A **Đ** **T** **g** **ch**

N ~~gl~~ēm piyāñāṭṭh

D 8 k, bốn địa

Định ba hệ trục tọa độ

R **Ҳа** ҳаго ӯхӯи

E hể hénag đầ hủ hạ

E X ha hìtshì

E Học tích chũ

F Kệ thờ ở Nam mô

F ***Đi, kết*** (*) ***mặc*** ***ngũ***

(*) *Tức Hán Văn đế.*

Mặc dầu vậy, Bạch Lạc Thiên chưa từng biết tới sự tồn tại cả đồng trước đó

Cả Liễu Tông Nguyên, Không Hải lẫn Dật Thế đều đã đọc qua *Số K*, nên điều mà Bạch Lạc Thiên ngỡ tới dĩ nhiên đã có sẵn trong đầu họ như một kiến thức cơ bản.

Tuy nhiên, khi thấy người thi nhân ngỡ bằng một giọng run run vì dòng cảm xúc dâng lên ào ạt trong lòng tới độ như muốn cuốn phăng mọi thứ, họ lại càng thêm thấm thía ý nghĩa cả cảnh tượng mà mình đang chứng kiến.

“Chính là thứ này...” Trương Ngạn Cao hạ giọng thì thầm, rồi lại cất cao giọng: “Chính là thứ này ạ!”

Thứ xuất hiện ở ruộng bông vào tháng Tám năm ngoái chính là thứ này.” Vừa ngỡ dứt thì Trương Ngạn Cao lắc đầu. À không. Tượng đồng này lúc này còn nằm ở trong đất nên không phải là nó. Ngỡ đúng hơn thì khi ấy đã có một thứ giống hệt hình nộm này chui ra từ dưới đất.”

Có lẽ vì vừa nhớ lại sự việc xảy ra vào đêm hôm đó nên môg Trương hơi lù về phía sau, nhưng chân vẫn ở nguyên chỗ cũ

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy khuôn mặt cả mỗi chiến binh đều được tạo hình theo một cách riêng. Một pho có xương gò má nhô cao, đôi mắt đang trừng lên; trong khi pho kia có một khuôn mặt tẹt, mũi bè sang ngang, mắt nhỏ và dài. Sẽ hợp lý hơn nếu cho rằng người ta đã tạo hình khuôn mặt cả các tượng đồng này dựa trên những hình mẫu chiến binh có thật, chứ không phải theo tưởng tượng. Lối tạo hình tả thực tới mức có thể cảm thấy các pho tượng đồng như sắp sửa cử động vậy.

Không Hải tiến lên đứng trước mặt một tượng đồng.

Không Hải đưa tay ra toan chạm vào pho tượng thì Trương Ngạn Cao kêu lên bằng một giọng thấp, nhưng gần như tiếng rú: “Thầy Không Hải!”

Không sao.'Không Hải nữ rồi chạm vào pho tượng đồng.

Không Hải chạm rãi lần theo bề mặt tượng bằng các đầu ngón tay, rồi gập ngón tay lại và gõ lên đó

Cái tiếng kêu.

Qua tiếng kêu ấy và dáng vẻ của Đĩnh Hải lúc vác chúng lên, có thể thấy các pho tượng rồng ở trong.

Chỉ là một pho tượng đồng bằng đất nung, rất cứng..." Không Hải lầm bầm. Nếu định cử động như người thật, chúng sẽ vỡ ngay..."

Nhưng..."

Ồ không, tôi không có ý nói ông Trương nhìn gà hóa cuốc. Các bộ hạ của ông khi ấy, kẻ thì bị giết, kẻ thì trọng thương, phải không nào?

Đĩnh vậy..." Trương Ngạn Cao đáp lại.

Và ông cũng kể rằng, mới t bửa trước lại có giọng nói vọng lên từ lòng đất và lại có thứ gì đó chui lên từ dưới ruộng, có đúng không?

Ph... phải."

Hừm. Nói rồi Không Hải trầm ngâm một lát.

Và từ bấy đến nay thứ đó chưa xuất hiện lại có đúng không?

Vâng.'Người trả lời là Từ Văn Cường, chủ nhân của cánh đồng bông.

Buổi tối tôi sợ nên không dám đặt chân ra đây, nhưng ban ngày thì vẫn đi một vòng để xem xét ruộng đồng..."

Anh ta nói rằng dường như không có gì chui lên từ lòng đất nữa.

Vậy thì rõ rồi.” Kôg Hải nỡ ông Từ, ông có thể chuẩn bị giúp tôi một tấm chiếu to còn tốt, một ít rượu cùng đồ nhắm được không?

Hả? Từ Văn Cường ngó người ra, tỏ vẻ nghi hoặc.

T rõi có lẽ vẫn còn hơi lạnh, nhưng đêm nay chúng ta sẽ bày tiệc ở đây và chờ thứ ấy chui ra, được chứ các vị?

Ở đây?

Phải. Có thể sẽ khiến thừa ruộng quý giá của ông tanh bành chút ít, nhưng nếu ta bứng mấy cây bông này sang chỗ khác thì chắc sẽ không bận gì. Hãy chuẩn bị sẵn càng nhiều lửa càng tốt. Tôi nghĩ đêm sẽ khá lạnh đấy.”

Này ... này cậu! Dật Thế gọi giật Kôg Hải.

Cậu khỏi lo. Đêm nay chắc không có mưa đâu.” Kôg Hải bảo Dật Thế.

Tớ không nỡ chuyện ấy. Liệu có ổn không hả Kôg Hải?

Tớ chịu. Kôg Hải đáp gọn lỏn.

Dật Thế à, nếu thấy lo lắng, cậu có thể ngủ lại nhà ông Trương đêm nay. Các vị ở đây cũng in chớ cả nể. Nếu không có ai, một mình tôi thức trọn đêm nay ở đây cũng được.”

Cả tởn nữa chứ. Dật Hải nỡ

Tôi cũng sẽ ở lại. Liễu Tô Nguyên gạt đầu một cách dứt khoát.

Cả tởn nữa... Bạch Lạc Thiên nhìn thẳng vào Kôg Hải, nỡ

Ồ. Vậy thì vui quá. Ông Lạc Thiên, đêm nay ta sẽ ngắm trăng Ly Sơn và làm thơ giống như Huyền Tông hoàng đế và Dương quý phi, ông thấy thế nào? Vừa hay có cả Liễu Tông Nguyên tiên sinh ở đây nữa. Chà chà, sẽ là một bữa tiệc vui đây...’Kông Hải nổi với giọng hào hứng.

Còn Dật Thế, cậu tính sao?Kông Hải quay sang nhìn Dật Thế.

Hừm hừm...” Dật Thế rên rỉ, rồi nổi với giọng buồn khổ. “Thôi thì... tớ cũng ở lại vậy.”

3

Họ đang uống rượu.

Ấy là Hồ tửu.

Đầu thứ rượu làm từ nho bằng chén ngọc rồi đưa lên mũi

Họ trải chiếu ở giữa ruộng bông, ngồi vây thành vòng tròn.

Kông Hải người nước Oa.

Quất Dật Thế.

M thì nhân hiếm cứ trong đời, Bạch Lạc Thiên.

M và nhân trên đỉnh cao đơn độc, Liễu Tông Nguyên của ông.

Họ châm cho nhau Hồ tửu, mặc hứng viết thơ ra giấy, rồi sang sảng ngâm lên dưới ánh trăng.

Dật Thế vừa xong.

Đy rồi, lượt tiếp theo là tớ...”

Liễu Tôg Nguyên đang cao hứng, liền thoã thoắt má bứ viết ra một bài thơ rồi cất giọng ngâm. Sau đó đưa bứ sang cho Bạch Lạc Thiên.

Bạch Lạc Thiên mặt hăng cò khó đăn đăn nhưng loáng một cái cũng đã viết xong bài thơ.

Ly Sơn biên địa hạ cung điện

Xuân dạ kiêu nguyệt tưởng Tần vương

Hồ tửu dụ ẩm vô quân huyền

Phong sách sách nguyệt mãn ngọc bờ..

Viết xong, Bạch Lạc Thiên bèn tự mình ngâm lên.

Bên cung điện dưới đất Ly Sơn

Đêm xuân trăng sáng nhớ vua Tần

Rượu Hồ muốn uống mà không nhạc

Trăng tràn chén ngọc, gió băng khuâng...

Bạch Lạc Thiên không cười, hướng lên trời, ngâm như đọc thoại bài thơ khá dài ấy. Một bài thơ đúng phong cách cả người đàn ông này: tình ý đẹp dễ, tròn đầy.

Tiếp theo đến Không Hải.

Cảnh cảnh tinh hà Nam thiên nguyệt

Ngọc bô¹ yết thiên tường Thái Chân

Kêu nguyệt hàm thần đào tự nguyệt...

Bài Không Hải cất tiếng ngâm:

Sông sao rục rở, trăng trời Nam

Chén ngọc nâng lên, nhớ Thái Chân

Mغام² trăng sáng, say trăng sáng...

Bài thơ Không Hải dựa theo ý “trăng tràn chén ngọc” trong thơ Bạch Lạc Thiên. Thái Chân ở đây tức là Dương Quýphi. Kởi từ lời thơ của Bạch Lạc Thiên, thơ Không Hải nảy nở, sinh sôi trở chảy, tựa như chơi đùa với chữ nghĩa, tựa như câu thơ này say đắm trong câu thơ kia, rồi bỗng quay ngoắt thành một lời tự sự.

Ngủ một giấc thối³ bao mộng mị

Thoắt vui, thoắt khổ, mấy ai lường

Nhân gian, địa ngục, và thiên các

Chợt khó, chợt ca, luống đoạn trường (*).

(*) Đoạn này trích từ bài **Vịnh như mộng dụ** của Không Hải, nguyên văn bằng âm Hán Việt như sau:

Nhất niệm miên trung, thiên vạn mộng

Sạ ngu, sạ khổ, bất năng trừ

Nhân gian, địa ngục dữ thiên các

Nhất khóc, nhất ca, kỉ hứa sầu.

Lú Kô ng Hải dừng lại sau một hồi ngâm ngợi, Liễu Tông Nguyên mới cất giọng bùng không rã thở dài hay rên rỉ.

Ồ chao, tồ ngạc nhiên quá thầy Kô Hải ạ. Biết nỗ thế nào nhỉ? Thơ thầy tuy vượt ra ngoài cái lẽ củ thơ, vậy mà lại dâng đầy cảm ả mang tính thơ.”

Liễu Tông Nguyên không giấu nổi vẻ mặt ngạc nhiên trước Kô Hải. Lời cảm thán cũng đầy thành thật.

Bạch, cậu thấy thế nào? Liễu Tông Nguyên hỏi Bạch Lạc Thiên.

Chà, thật không ngờ...” Bạch Lạc Thiên trả lời ngắn gọn.

Dường như đang có một cảm ả sâu kín nào đó dâng lên trong lòng, Bạch Lạc Thiên ngồi co một chân lên, đưa tay trái vòng qua đầu gối, tay phải vẫn cầm chén trong lú hết đồ ánh mắt về phía cánh đồng ướt đầm trắng đêm lại thơ thẩn nhìn ả nóng đáy hồ. Tư thế ngồi bó gối củ Bạch Lạc Thiên, ở một góc nhìn nào đó trông như đứa trẻ đang dần đổi.

Đi Hàu đang đứng bên mép hồ. Gã đàn ông hộ pháp này không uống rượu mà chỉ đứng khoanh tay nhìn ả nóng đáy hồ.

Bên cạnh đó là chủ nhân củ cánh đồng Từ Vĩ Cường và người bạn thân, một chức dịch kn Ngõ Vệ, Trương Ngạn Cao.

Tuy có chiếu, nhưng họ không ngồi trong chiếu. Hai người Từ Vĩ Cường và Trương Ngạn Cao có vẻ quá lo lắng nên không thể nâng chén.

Dưới đáy hồ lộ ra vài pho tượng đồng, pho thì đang đào dở để lộ nửa thân trên, pho thì chỉ có phần đầu thừa.

Những pho dỡ g ấy dễ phải đến một ngàn năm rồi mới được tiếp xúc với không khí Chúng đang tắm trong ánh trăng.

Thế rồi...

Bạch Lạc Thiên, vẫn nhìn không đáy hồ với gương mặt đầy vẻ ngậm ngùi bỗng lẩm bầm bằng một giọng trầm lắng.

Thế nhân quả thật khờ dốt...”

Khờ dốt thì mới là thế nhân.’Liễu Tô Nguyên nở

một nụ cười.’Bạch Lạc Thiên đột nhiên gọi Không Hải.

Tôi đây...”

Ông sống vì điều gì?

Câu hỏi khó quá.”

‘À vâng...”

Không cần nỗ lực thêm, Bạch Lạc Thiên cũng thừa biết chất lượng câu hỏi của mình.

Hiểu được mình nên sống như thế nào tức là hiểu được mình là ai.”
Bạch Lạc Thiên nở

một nụ cười.’Không Hải gật đầu.

Con người có ý nghĩa như thế nào trong cõi đời này là câu hỏi mà chẳng ai trả lời được. Hoặc phải mãi về sau, may ra lịch sử mới có câu trả lời. Nhưng đối với bản thân kẻ ấy...”

Tôi hiểu điều ông đang nói”

Mh là ai không phải do thần thánh quyết định. M cuối cùng là do bản thân quyết định. Tự bản thân mình quyết định mình là ai và sẽ là ai.”

“ ”
...

Gần đây tở mới dần hiểu ra điều ấy. K làm thơ Bạch Lạc Thiên lú nào cũng mê lung, nhưng không mê lung đến như Bạch Cư Dị”

Nghĩa là...’Kôg Hải đợi câu nối tiếp theo cả Bạch Lạc Thiên.

Bởi vì trong những hoàn cảnh mà Bạch Cư Dị thấy mê lung, thì đồ khi thi nhân Bạch Lạc Thiên lại có câu trả lời rằng nên làm gì.”

“ ”
...

Ông Kôg Hải ạ, người ta là thi nhân vì người ta làm thơ. Nếu muốn trở thành thi nhân thì phải làm thơ. Tở nên bỏ ngay công việc hiện giờ để chuyên tâm làm thơ mới phải. Nhưng người ta không thể chỉ sống bằng thơ. Con người sống trong đời thực với nhiều cương vị khác nhau. Vừa là con cả ai đó vừa là chức dịch, vừa là thi nhân, vừa là bằng hữu cả vài người...”

“ ”
...

Chính vì có muôn vàn những cương vị khác nhau như thế thì mới là con người. Nếu có thể chọn ra một trong số muôn vàn cách sống ấy thì còn gì nhẹ nhàng, dễ chịu hơn...”

Ông vậy .”

Tuy nhiên, ông Kôg Hải ạ, t ra thì có vẻ tở cũng là một kẻ ôm mộng làm thi nhân.”

Bạch Lạc Thiên uống một hơi cạn hết chỗ rượu bỏ đũa trong chén.

Ông Kôg Hải, tài cả ông tổ vời lắm. Chỉ có điều...” Bạch Lạc Thiên ngập ngừng.

Xin cứ nối tiếp đi ông Bạch.”

À vì tở chưa diễn đạt được điều muốn nỏ Tở chưa tìm thấy từ ngữ phù hợp...”

“ ”
...

Phải rồi. Ông và tở dường như đối lập nhau. Ý là trong thơ...”

Ông nỏ trong thơ’nghĩa là sao?

Nghĩa là, tài năg cả tở là để dành cho thơ. Nhờ vào thơ mà tài năg cả tở mới được tỏa rạng...”

“ ”
...

Còn đối với ông...”

Với tở thì sao?

Thơ dường như là để tô cái tài cả ông lên. Đối với ông, thơ hay hình thức thơ ăm ra chỉ tồn tại trên đời này để thể hiện cái tài cả ông ra mà thôi..”

Bạch Lạc Thiên trầm ngâm một lát rồi nỏ mà như chẳng nỏ với ai: Liệu cđạnh phú khôg nhỉ?

‘Ai hạnh phú’Liều Tôg Nguyên hỏi.

Quý phi...” Bạch Lạc Thiên trả lời với vẻ mặt hâu như khôg cười, rồi im bặt.

Có vẻ như sắp bắt đầu rồi.”

Kông Hải nỗ lực sau đó không lâu.

Cái gì sắp bắt đầu vậy? Liễu Tông Nguyên hỏi.

Chỉ là có điều gì đó sắp bắt đầu thôi”

Điều gì sẽ xảy ra vậy Kông Hải? Dật Thế hỏi với giọng pha chút sợ hãi.

Tớ chịu. Kông Hải đáp. Nhưng nó đang mạnh dần lên.”

Nhưng là cái gì mới được chứ?

Sức mạnh của phép chú yểm lên vùng này.” Kông Hải trả lời trong lúc nhìn băng rạn ra ngoài xanh.

Hồ như sức mạnh thần bí của ánh trăng rõ nóng từ trên trời đang thấm sâu và bồi đắp lòng đất vậy .

Từ trường, từ tính, áp suất giữa mặt đất và không khí đang gia tăng.

Mặt trăng sắp đi qua kinh tuyến Nam. Hay nỗ lực khác, mặt trăng sắp lên tới đỉnh trên quỹ đạo của nó. Các pha của mặt đất đang biến đổi diện mạo. Nhưng chỉ có Kông Hải mới cảm nhận được những thay đổi ấy .

Ánh trăng rơi vào lòng hồ, tạo thành những mảng bóng đổ đậm nét trên mặt và thân thể các pho tượng đồng.

N... nó chuyển động...” Từ Văn Cường kêu lên bằng một giọng sợ hãi.

Từ Văn Cường nhìn nóng đáy hồ với vẻ mặt hốt hoảng. Những cột đuốc đặt quanh hồ rung rinh phản chiếu trên gương mặt với đôi mắt mở to

cả Từ Vĩ Cường.

Có chuyện gì vậy?

Ph... pho tượng đồng...”

Kông Hải đứng dậy .

G... gì thế...”

Dật Thế đứng dậy, rồi Liễu Tông Nguyên, Bạch Lạc Thiên cũng đứng dậy theo.

Kông Hải chạy đến bên cạnh hố.

Sao hả, Đ Hải? Kông Hải hỏi Đ Hải đang đứng bên mép hố.

Hừm, tởm đàng quá nên hình như đã bỏ lỡ mất...”

Quả là nó đã chuyển động thật. Nhìn pho tượng đồng nhô nửa người khỏi mặt đất mà ăm...”

Kông Hải nhìn sang pho tượng đồng đó

Nhưng không có vẻ gì là nó đã chuyển động. Chỉ có bóng cả pho tượng đồng dưới ánh trăng đỏ nóng cháy hố tối đen.

C... cổ nó chuyển động. Nó ngả sang ngang như thế này này, rồi nó chớp mắt và nhìn tởm như người sống vậy .”

Ông cứ bình tĩnh. Nó không hề chuyển động.” Kông Hải nở rồi đặt tay lên vai Từ Vĩ Cường. Ông không nên nhìn thứ này nữa. Hãy ra kia nghỉ ngơi một chút”

Sau đó Kông Hải đưa mắt cho Dật Thế.

Dật Thế, phiền cậu đưa ông Từ ra nghỉ ở chiếu giúp tớ.”

Độc rồi.’M Dật Thế trắng bệch.

Dật Thế cầm lấy tay Từ, rồi bỗng quay lại hỏi: **K**ông Hải này , việc này cũng giống như phép trồng dưa ở Lạc Dương phải không?

Cđế thế.”

Phép trồng dưa là một trong những trò biểu diễn đường phố mà **K**ông Hải và Dật Thế được **x**m lú ghé qua thành Lạc Dương để đi tiếp tới Trường An ngay sau khi nhập **Đ**ồng. Người làm phép ấy gieo hạt dưa **n**óng đất, làm cho nó lớn lên và ra quả ngay trước mắt người **x**m rồi bán cho họ. Phép này gây một sự ám thị mạnh lên người **x**m, từ đó khiến họ nhìn thấy những ảo giác không có thật.

Ông già **Đ**n **Ô**ng chính là người đã diễn phép ấy. Họ vừa mới gặp lại **Đ**n **Ô**ng vào cái đêm cách đây hai ngày ở mộ Dương **q**ýphi.

Trong lú dán mắt vào những pho tượng **đ**ỗng với tâm trạng mong ngóng chúng chuyển động. Từ **V**ĩ Cường đã tự ám thị mình.

Đ thế, giữa lú ấy **K**ông Hải lại nở **S**ắp bắt đầu rồi.” Câu nói của **K**ông Hải đã biến thành ngọn lửa môi khiến Từ **V**ĩ Cường tưởng tượng ra ảo giác.

Phải hết sức đề phòng.

Kịch hản đã biết được **K**ông Hải và Liễu **T**ôg Nguyên đang ở cánh đồng của Từ **V**ĩ Cường. Dù **K**ông Hải và Liễu **T**ôg Nguyên đã kín đáo rời thành Trường An, song chỉ cần cho ai đó nghe ngóng ở nhà Từ **V**ĩ Cường thì sẽ biết ngay.

Đg lú Dật Thế quay lại thì bỗng...

Ừm...’M giọng trầm, nghe như tiếng thì thầm, từ đâu đó vọng lại.

Ừm...” Giọng nữ khác đáp lời.

Tớ nghe thấy nói, Kôg Hải...” Dật Thế nữ

Ừ”

Lần này là thật hay giả?

Thật đấy .” Kôg Hải đáp.

C... cái... cái pho tượng kia vừa mới nữ thì phải...” Trương Ngạn Cao nữ

Kôg phải.”

Kôg Hải lắc đầu một cách dứt khoát.

Hoặc t ra thì tai t đã nghe thấy vậy ...”

Kôg phải. Nghe này, các vị hãy giữ vững sự tỉnh táo cả mình. Bằng không sẽ nguy ngập đó”

Kôg Hải chưa kịp dứt lời thì những tiếng cười trầm đạ cất lên.

Kực.

Kực.

Kà.

Kà.

T rên mặt đất ồn ào quá nhỉ.”

T rên mặt đất ồn ào thật đấy.”

Giọng nỏ này hỏ vào giọng nỏ kia.

Hơi sớm một chút nhưng đêm nay bọn ta sẽ ra chứ?

Hơi sớm một chút nhưng đêm nay bọn ta phải ra thôi”

“Nào đi!”

“Nào đi!”

Họ nghe thấy những tiếng nổ như vậy .

Là thật chứ? Đất Thế hỏi.

‘Là thật.’ Không Hải đáp.

Đúng lúc ấy, mặt đất nền hố chỗ gần với mép vách bỗng nhấp nhô chuyển động như thể có cái gì đó đang muốn chui ra.

Ô. 'Bach Lạc Thiên ghen lời.

Từ trong lòng đất dưới đáy hồ mà Bạch Lạc Thiên nhìn xuống có cái gì
đó chui ra. Bạch Lạc Thiên nhảy bật lại sau.

Từ dưới đất, những ngón tay to lớn đang trỗi dần lên.

Kông Hải, lần này thì sao? Dật Thế hỏi.

‘Là thật đấy ...’ Không Hải đáp.

5

Bàn tay phải thò lên từ lòng đất, những ngón tay gập nóng theo hình
mô câu qào mạnh dưới ánh trăng, hồ như đang tìm kiếm thứ gì đó có thể

nắm lấy làm điểm tựa bên.

Tiếp theo là bàn tay trái.

Giống như tay phải, ban đầu các ngón tay rất hiện, rồi đến bàn tay, cổ tay, cánh tay trôi lên.

Sau đó đến đầu...

Lại có cơn nữa trôi lên kia, Dật Thế! Không Hải thét lên.

Không Hải chưa kịp dứt lời thì đã thấy những ngón tay mới lờ mờ hiện ra từ một vị trí khác.

Chúng đang chuyển động.

Làm thế nào bây giờ? Phải làm thế nào bây giờ? Dật Thế ré lên, nắm lấy tay áo bên trái của Không Hải.

Bình tĩnh nào! Không Hải vừa nhìn xuống đáy hồ vừa nói

Trong lúc ấy, phần đầu của pho tượng đồng chiến binh đã trôi hẳn lên khỏi mặt đất.

À chà chà, bọn này giỏi thật... Đệ Hào kêu lên đầy hưng phấn.

Trương Ngạn Cao, Liễu Tông Nguyên, Bạch Lạc Thiên đang đứng trên miệng hồ nhìn xuống với ánh mắt sững sờ.

Pho tượng đồng chui ra sau cũng đã bắt đầu lộ phần đỉnh đầu.

Thầy Không Hải, để tôi ném mấy tảng đá vào đầu chúng nhé? Đệ Hào nói

Ừ, cứ để kệ bọn chúng.”

Dưới ánh trăng, hai pho tượng đồng đang bờn từ lòng đất giống như hai con côn trùng khổng lồ trước sự chứng kiến của tất cả.

Cứ kệ chúng đấy Đ Hải, sẽ phải mất một lúc nữa chúng mới chui lên hẳn. Trong lúc chờ đợi, phiên anh mang rượu đến đây cho ta được không? Mọi người cả phần của Liễu tiên sinh, Bạch tiên sinh và Dật Thế nữa.”

Đ Hải dứt lời, Đ Hải liền đi đến bàn tiệc gần đó để lấy rượu bỏ vào và mấy cái chén ngọc.

Rượu à? Dật Thế nở rồi nhìn Không Hải.

Ờ.”

Không Hải gật đầu xong thì cũng là lúc Đ Hải mang rượu tới.

Tôi mang tới rồi đây .”

Các vị thấy sao? Lúc này chúng ta đang chứng kiến một cảnh tượng hiếm thấy, hãy coi đây là một niềm may mắn.”

Không Hải rót rượu bỏ vào chén ngọc, rồi đưa cho từng người.

Thật là...” Liễu Tông Nguyên vẫn giữ nguyên nét mặt, đó lấy chén rượu bỏ vào.

Đ là phong cách Oa quốc sao? Bạch Lạc Thiên nở rồi đỡ lấy chén rượu.

Dật Thế, rồi Đ Hải cũng cầm chén trên tay .

Giờ thì chúng ta hãy cùng chờ xem.”

Vậy là Không Hải đã nắm hoàn toàn quyền chủ động trong bối cảnh này .

M lát sau...

Pho tượng **dõng** chui ra trước đã lên khỏi mặt đất, tiếp đến là pho tượng **dõng** chui ra sau. Bọn chúng đang đứng đó. Tuy nỗ là trên mặt đất, song kì thực thì vẫn đang ở dưới hố.

Cuối cùng thì bọn ta cũng ra đây rồi.”

Cuối cùng thì bọn ta cũng ra đây rồi.”

Hai pho tượng **dõng** nỗ với nhau và đứng đối diện nhau dưới hố.

Phần đầu cả pho tượng **dõng** cao ngấp nghé miệng hố. Gần như chỉ cần bước ra một bước là có thể giẫm chân lên đầu tượng **dõng**.

K ~~K~~óg Hải...”

Dật Thế gọi ~~K~~óg Hải, như muốn hỏi: phải làm sao bây giờ?

Ừm.”

Ừm.”

Hai pho tượng **dõng** ngó ngác phần thân trên, nhưng cử động có phần cứng ngắc. ~~K~~ếu cử động ở những con rối thì đúng hơn là ở người.

Ồ ào quá nhỉ.”

Ồ ào thật đấy .”

Hai pho tượng **dõng** xoay đầu, ngược về phía người vừa phát ra tiếng nỗ à Dật Thế với ánh mắt sáng quắc.

Ồ giờ ời!” Dật Thế lùi lại phía sau.

Hai pho tượng đồng chậm rãi cất bước. Chúng đi theo con đường dốc được tạo ra để lên mặt đất.

Tất cả đều kinh hãi lùi lại phía sau, duy chỉ có Không Hải vẫn đứng yên.

Này này , Không Hải, nguy hiểm đấy!” Dật Thế gọi với từ đằng sau.

Nhưng Không Hải vẫn đứng đó như nghênh đón hai pho tượng đồng chiến binh.

Đi Hào ném chiếc chén đang cầm trên tay nóng đất, vớ lấy cây cuốc gần đó tiến tới cạnh Không Hải.

Không Hải cẩn thận đặt chén ngọc vào trong bọc áo, nữ Đi Hào, chớ vội ra tay cho đến khi có hiệu lệnh của ta...”

Biết thế, nhưng nếu thấy nguy cấp thì tôi vẫn cứ ra tay mà không đợi ý thầy đâu...”

Hai pho tượng đồng mỗi pho đều đeo một cây kiếm bên hông. Thân mình tuy là đồng nhưng đồ kiếm đó có vẻ như là kiếm thật.

Lần trước, khi các pho tượng đồng xuất hiện, đã có mấy người chức dịch bị giết chết.

Thầy Không Hải, thầy lùi lại đi.” Trương Ngạn Cao cầm kiếm trên tay, đứng chắn trước mặt Không Hải cùng với năm chức dịch nữa.

Không sao đâu. Nếu có gì xảy ra chắc Đi Hào sẽ lo liệu được.”

Nhưng thầy Không Hải à, sẽ nguy hiểm cho thầy đấy .”

Không sao, tôi có chuyện cần nói với chúng.”

Nói chuyện với chúng?

Phải. Vì vậy , phiên ông Trương hãy cảnh giới ông quanh giúp tôi”

Cái gì ở ông quanh thưa thầy?

Tôi chưa thể nói là cái gì, chỉ xin ông hãy làm theo lời tôi”

Trong lúc Trương Ngạn Cao còn đang phân vân thì hai pho tượng đồng đã ra khỏi hồ.

Mà đi ông...”

Kông Hải giật Trương Ngạn Cao, rồi bước về phía tượng đồng. Đệ Hầu đi cạnh Kông Hải.

Hai pho tượng đồng đưa mắt nhìn Kông Hải.

Kông Hải dừng bước ở một khoảng cách vừa đủ Hai tay nắm chặt cán cuốc, Đệ Hầu tiến thêm nửa bước so với Kông Hải rồi mới dừng lại.

Xem kia!”

Xem kia!”

Hai pho tượng đồng lên tiếng.

Mà kẻ đã làm bọn ta thức giấc sớm hơn một ngày phỏng?

Mà kẻ đã phá vỡ giấc mơ của bọn ta phỏng?

Hai pho tượng đồng đưa đôi mắt vô hồn, không hề chớp về phía Kông Hải.

Nhìn thật kỹ thì thấy con mắt chỉ là một hình tròn được tô màu trắng để làm nhân cầu rồi vẽ thêm đồng tử ở chính giữa. Chúng không phải đôi mắt sống, mà chỉ là đôi mắt vô hồn.

Làm gì cô ta chỉ giúp các người đỡ mất công hơn thôi” Không Hải
nở

Giúp bọn ta?

Đỡ mất công?

Phải.”

Công gì?

Đỡ thế nào?

Chính là cái công khai quật các người lên đó Ờ! cả cái công đưa các
người từ dưới lên nữa.”

Gì cơ!?

Gì cơ!?

Thế nào, chuyện này rốt cuộc là sao? Không Hải hỏi.

Chuyện này là chuyện nào?

Là sao nghĩa là sao?

Các người làm cái trò này là vì điều gì? Đỡ cho mẹ đẻ gì?” Không
Hải hỏi.

Hừ hừ.”

Khà khà.”

Hai pho tượng đồng cất tiếng cười.

Ông sai khiến hai con đồng này để định làm gì vậy?

Kông Hải dùng cách gọi ông. Hơn nữa còn nỗ thẳng ra là sai khiến hai con đống này?”

Kông Hải dường như đang nói chuyện với một đối tượng khác, chứ không phải với hai pho tượng đống. **K**ông Hải đang hỏi một kẻ khác không phải tượng đống bằng cách thô qua tượng đống.

Chà chà, vì cái gì nhỉ?

Ừm, vì cái gì nhỉ?

Ông cho tôi biết được chứ?

Kông nỗ được đâu.”

Hai pho tượng đống trả lời ráo hoảnh.

Nhất định là ông nỗ cho tôi biết điều đó **K**ông Hải nỗ thêm.

Nhiều lời quá nhỉ.”

Ồ, nhiều lời quá.”

Hai pho tượng đống đáp lại như vậy .

Nếu gặp phải một con ruồi vo ve quấy rầy thì làm thế nào?

Nếu gặp phải một con ruồi vo ve quấy rầy thì hãy đập chết.”

M pho tượng đống đưa tay nắm lấy chuôi kiếm.

Đúng lúc rút kiếm ra thì...

Hây!” M tiếng hét vang lên từ miệng Đ Hải, rồi một tiếng bộp nặng trĩu, cánh tay vẫn đang cầm chặt chuôi kiếm cả pho tượng đống liền

roi nóng đất.

Đi Hàu đã bỏ cây cuốc đang nắm bằng cả hai tay từ trên nóng. M cuốc chặt đứt cánh tay đống cắm phập vào đất. Nó cắm sâu tới mức không dễ gì mà nhổ lên ngay được.

Pho tượng đống bị cụt mất cánh tay không có vẻ gì đau đớn, dù cánh tay còn lại tấn công Đi Hàu. Đi Hàu buông hai bàn tay khỏi cán cuốc, lao thẳng vào pho tượng đống. Hai thân hình va vào nhau, vang lên một âm thanh nặng trĩu như thể hai tảng đá.

Hai lồng ngực tì chặt vào nhau, không bên nào chịu nhúc nhích. Thân hình hộ pháp của Đi Hàu gần như không thua kém gì pho tượng đống.

Bàn tay trái của pho tượng đống tóm lấy cổ họng Đi Hàu, trong khi bàn tay trái của Đi Hàu tóm lấy cổ họng của pho tượng đống. Còn bàn tay phải của Đi Hàu thì nắm lấy cổ tay bàn tay trái của pho tượng đống đang tóm lấy cổ họng mình.

Có thể thấy một sức mạnh ghê gớm đang dồn lên bàn tay phải của Đi Hàu. Vì bàn tay đó đang run lên bần bật.

Pho tượng đống còn lại không tham gia vào cuộc đấu ấy mà chỉ đứng ngoài quan sát.

Kông Hải...’Dật Thế gọi.

Dật Thế muốn hỏi, cứ để mặc Đi Hàu như thế có ổn không?

Đưa gíp một tay nhé, Đi Hàu...’Kông Hải hỏi.

Kông hèn hán chi. Cỡ này thì tôi vẫn lo liệu được. Nhưng con đống này tuy là hình nộm mà có sức mạnh kinh hồn...”

Đi Hàu vẫn còn nỗ lực được nghĩ là bàn tay pho tượng đống vẫn chưa siết hết cỡ vào họng Đi Hàu.

Vì ta đang ở đúng vị trí đó! Hơn nữa lại là một đêm trăng tròn...”

Đặng lú Không Hải nốc câu đố thì...

Kỳ khự...”

Bàn tay phải Đặng Hữu đã gỡ được bàn tay trái cả pho tượng đồng khỏi cổ họng mình.

Đặng khốn...”

Bàn tay trái đang nắm lấy cổ họng pho tượng đồng cả Đặng Hữu thoát nhìn như thể vừa chọc thủng đầu đối phương. Nhưng không phải vậy. Chẳng qua vì lực bóp của Đặng Hữu quá mạnh đã khiến cổ đồng gãy rời ra.

Đầu đồng rơi xuống đất, phát ra một tiếng kêu rồi vỡ tan.

Đặng Hữu vừa thở phào một hơi rõ to và đang lau trán thì pho tượng đồng không đầu bỗng đưa bàn tay trái nắm lấy Đặng Hữu.

‘Á...”

Đặng Hữu ôm lấy pho tượng đồng, lắc mạnh xuống đất, rồi giờ bàn chân phải đạp thẳng xuống ngực pho tượng đồng đã nằm ngửa lên trời. Trong lúc Đặng Hữu tìm cách rút chân ra khỏi ngực pho tượng đồng thì đối thủ thứ hai liền tham chiến.

Đặng Hữu, đằng sau! Không Hải hét lên.

Pho tượng đồng còn lại đang định tấn công Đặng Hữu từ phía sau.

Ồ! Người kêu lên là Dật Thế.

Nhưng Không Hải đã hành động trước khi Dật Thế cất lên tiếng kêu.

Kôg Hải áp hai bàn tay vào lưng pho tượng **dōg** khi nó vừa rút kiếm ra và sắp sửa tấn công **Đ** Hâu.

Đ diệt tha, a hổ lạc, **qật** lạc phạt đề, hổ thích nỏ **tó**, lụ trà, giả giá, giả giá chiếc, ni a **bôn**, nhĩ sát đa, sát đa sát diên đa, sát dã, **tó** ha...” (*)

(*) Câu thần chú này tác giả viết theo lối phiên âm thẳng từ tiếng Phạn sang tiếng Nhật, tuy nhiên do sự hạn hẹp trong kiến thức của mình, người dịch chỉ tìm được bản phiên âm Hán Việt thường sử dụng ở Việt Nam dựa trên bản dịch chữ Hán của nhà sư Huyền Trang đời Đường, nên xin được dùng theo lối phiên âm này.

Ki những câu chú bằng tiếng ngoại quốc làm râm phát ra từ miệng **Kôg** Hải, chuyển động của pho tượng **dōg** thay đổi rõ rệt. **M** chuyển động đột nhiên chậm lại.

Đa ĐLa Ni trong Quyển năm trăm bảy mươi một của **Đ**Nhã .

Đ lời chú như sau.

Chú viết: Chớ có gây hại, này những kẻ muốn gây hại. Hỡi các vị hộ trì chính pháp, hỡi chư vị phần nộ tô thần! Hãy phá tan! Hãy đoạn diệt! Hãy tận diệt tà ma! Quy kính cầu niệm.”

Trong lúc chuyển động của pho tượng **dōg** chậm lại, **Đ** Hâu đã kịp rút chân ra và túm lấy cây cuốc đang cắm ngập trong đất...

Hây aa!”

Lưỡi cuốc **đ** dọc từ đỉnh đầu, qua phần mặt trước, rồi **nh**ống tới ngực pho tượng **dōg**. **M** đầu vậy, pho tượng **dōg** vẫn còn cử động, **Kôg** Hải bèn niệm **Đ** La Ni một lần nữa, tức thì pho tượng **dōg** khựng lại rồi đổ vật ra bất động sau khi đi được một, hai bước.

6

M thoáng im lặng...

Đi những tiếng tán thưởng dậy lên từ trong đám người đứng xem.

Giỏi quá, Không Hải, Đệ Hài! Người đầu tiên chạy đến là Dật Thế.

Theo sau là Liễu Tông Nguyên, Bạch Lạc Thiên, Trương Ngạn Cao, rồi đến Từ Văn Cường vẫn theo dõi diễn biến từ xa cho đến lúc này ...

Năm chức dịch vẫn đứng ở vòng ngoài để cảnh giới theo lệnh của Không Hải.

Khi mọi người đã tề tựu đông đủ Không Hải nói

Này Đệ Hài, phiên anh mang cho tôi một pho tượng đồng ở đằng kia đến đây được không?

Chuyện vật ấy mà...”

Đệ Hài đi đến bên miệng hố, vác một bức tượng đồng đào được từ ban ngày đến.

Này Không Hải, cậu định làm gì vậy?

Dật Thế hỏi Không Hải, mặt căng ra vì tò mò

Cậu sẽ biết ngay thôi” Không Hải không trả lời thẳng vào câu hỏi của Dật Thế.

Không Hải lệnh cho Đệ Hài xếp ba bức tượng đồng nằm song song trên mặt đất. Một bức đào lên từ ban ngày và hai bức vừa chui ra từ lòng đất khi này.

Bây giờ, thưa các vị...” Không Hải thích thú nhìn khắp lượt tất cả mọi người, rồi tiếp: Trong ba bức tượng đồng đang được xếp ở đây có hai bức không phải được chôn từ đầu trong lăng mộ của Tần Thủy hoàng đế.”

Hai bức đờn hình là hai bức mà Đì Hàu vừa đập vỡ.”

Chúng khác nhau như thế nào hả Kôg Hải?

Tớ sắp giải thích đây , Dật Thế.”

Kôg Hải cầm lấy cuốc.

Đì Hàu, mang đuốc cho tớ được không?

Đì Hàu lấy một cành cây đã bén lửa trong bó đuốc đem tới soi lên những bức tượng đờn.

T rước tiên mời cái vị x m cái này ...”

Kôg Hải vừa nổ dứt lời liền bỏ bừa một nhát cuốc nóng bức tượng đờn còn lạnh lặn. Lưỡi cuốc trứng vào phần bụng tạo thành một lỗ thủng trống hoác.

Các vị thấy sao? Kôg Hải hỏi.

Liễu Tôg Nguyên nhòai người ra trước để ngó vào.

Chẳng hiểu.’ Dật Thế nổ

Nhìn kỹ sẽ thấy .”

Thônào Kôg Hải, cậu nổ luôn ra đi, đừng làm ra vẻ nữa.”

Dật Thế nổ với Kôg Hải, mặt đã hơi đỏ bừng.

Bức tượng này làm rất khéo, tuy nhiên cấu tạo củ nó chỉ là một bức tượng đờn thông thường.”

Kôg Hải củ nóng bức tượng đờn mà mình vừa đập thủng, cầm một mảnh vỡ lên và đưa cho mọi người.

Nhưng bức này thì khác.”

Kông Hải nhặt một mảnh vỡ của bức tượng đồng bị Đ Hải qật ngã lú nấy đưa cho Liễu Tông Nguyên.

Đ là vậy , đúng là khác nhau thật.’ Liễu Tông Nguyên gật gù

Ngay lập tức, những người khác liền vây lấy Liễu Tông Nguyên.

Họ nhìn vào thứ trên tay Liễu Tông Nguyên, rồi cũng gật gù

Đg thật.”

Khác nhau thật.”

M trong cả mảnh vỡ trên tay Liễu Tông Nguyên được dán kín bởi thứ gì đó màu đen.

Có lẽ khác ở chỗ này .’ Liễu Tông Nguyên nở

ôg tinh lăm.”

Đy rốt cuộc là cái gì? Liễu Tông Nguyên chỉ vào mớ màu đen hỏi?

Đy là tó.”

Tó?

Phải. Có lẽ là tó phụ nữ. Tó được dán kín bên trong hai bức tượng đồng này .”

Đ làm gì?

Đ điều khiển.”

Đều khiến gì?

Những bức tượng đồng này. Các vị đã thấy chúng vừa chuyển động phải không?

Kông Hải lại cử ngón hai bức tượng đồng lúc này, nhấc cánh tay cả chúng lên.

Các vị xem. Đây là khớp khuỷu tay, nó có thể cử động được.”

Kông Hải nắm chặt cánh tay đồ rồi lắc chỗ khớp nói. Quả nhiên cánh tay được động được là nhờ chỗ khớp nối này.

Các vị xem tiếp cái này.”

Kông Hải chỉ vào phần ngực cả bức tượng đồng không đầu đang nằm ngửa. Trên đó có những nét vẽ kiểu như hoa văn.

Đà gì? Bạch Lạc Thiên hỏi.

Thần chú cả ngoại quốc. Đây chắc hẳn là chữ Hồ.” Kông Hải nở rồi nhìn sang Đệ Hào.

“Kể từ từ của sự vật của chúng ta để kể cá thể hồ sẽ có sự vật
đó Ý nghĩa của nó như vậy.” Đệ Hào nở

Đệ Hào, anh lật sắp cái này cho ta được chứ?

Y lời Kông Hải, Đệ Hào lật bức tượng đồng không đầu sang tư thế nằm sấp.

Hãy nhìn chỗ này.”

Kông Hải chỉ vào lưng bức tượng đồng.

Ờ”

Kông chỉ riêng Liễu Tông Nguyên mà Dật Thế và Bạch Lạc Thiên đều ồ lên. Bởi lẽ ai cũng đọc được những gì viết trên đó Chính xác thì có ba chữ Hán được khắc tại chỗ **K**ông Hải chỉ tay .

h

đ

đ

Đà gì Liễu Tông Nguyên hỏi.

Là chữ

Vả chữ

Đ sức mạnh cả linh hồn trú ngụ vào bức tượng **đ**ống và khiến nó chuyển động.”

Bức tượng **đ**ống có thể chuyển động nhờ chứ này sao?

Thường thì nó chỉ có thể làm cho một tờ giấy chuyển động được mà thôi Nhưng nếu như đặt trong một sự bày bố **q**ý mĩ đến thế này thì...”

Sự bày bố nào?

M phép chú không lò đã được bày bố khắp vùng **l**ãng mộ này, người ta có thể lợi dụng phép chú ấy .”

Ồ?

Có hàng ngàn, hàng vạn bức tượng **đ**ống được chôn bên dưới mặt đất này. Nếu chôn những bức tượng **đ**ống có hình dáng tương tự **đ**ống kẻ vào độ chúng sẽ liên tục nhận được sức mạnh cả chú và cuối cùng, sẽ mang trong mình sức mạnh ghê gớm cả chữ

Nghĩa là...”

Hai bức tượng đồng này chỉ mới được làm ra gần đây thôi”

Tại sao lại phải chôn những bức tượng này xuống sau và khiến chúng chuyển động?

Chà, điều đó thì quả thật đến tởm cũng không rõ Nhưng sẽ có cách để biết thôi”

Có cách để biết ư?

Phải.”

Bằng cách nào?

Hỏi thử.”

Hỏi ai?

Thì hỏi vị đang ở đằng kia kia.”

Kông Hải nở rồi ngoảnh đầu về phía sau.

Thế nào thưa ngài? Tại sao ngài lại làm việc này?

7

Phía mà Kông Hải ngoảnh lại nhìn là cánh đồng bông bát ngát, chẳng thấy bóng dáng một ai. Chỉ cái tiếng lá bông rung ào ào dưới ánh trăng.

Đu nào Kông Hải? Ai, ở chỗ nào kia chứ?

Dật Thế nép sát vào Kông Hải.

Đang kia kia.”

Kông Hải đang nhìn sâu vào vùng bóng tối cách đó chừng bốn gian.

‘Làm gì cơ?’

‘Cái đấy...’

Kông Hải lẩm bẩm rồi tiến lên nửa bước.

‘Thế nào? Việc này có phải do ngài làm không?’

Kông Hải hỏi, và đợi câu trả lời.

Chỉ có tiếng gió rì rào monoton những phiến lá bông. Kông Hải cất lên lời nào, chỉ nhìn thở nhìn những phiến lá bông lao xao trong bóng đêm xanh thẫm.

Một lát sau...

‘Quả đúng như vậy. Chính là ta làm...’ Giọng nữ khàn khàn của một người đàn ông cất lên.

Giọng nữ ấy trầm đục tựa như tiếng bần sồ lụ lụ trong nồi đất. Và không phải của người trẻ, mà là của một ông già.

‘Cái tiếng nữ...’

Dật Thế vừa nở miệng thì bị bông ở trước mặt, cách Kông Hải chừng bốn gian khẽ rung lên, rồi một bóng đen xuất hiện. Một con thú có bốn chân.

‘Con mèo...’

Dật Thế nỗ đến đó thì á lên một tiếng rồi im bật. Vì con mèo bỗng nhiên đứng phắt dậy trên hai chân sau như người.

Xem kia, Kôg Hải, người cò đến tận đây cơ à...” Con mèo nhe hàm răng trắng, nhọn hoắt.

Đ mắt xanh lơ pha ánh vàng cả con mèo nhìn lên Kôg Hải, sau đó đến Dật Thế đang đứng cạnh.

K Kôg Hải, đây là con yêu ta gặp ở nhà Lưu Văn Tiêu t bữa trước...”Giọng Dật Thế run run.

Ta đã nỗ trước với người rồi. Học đồ làm những trò vô bổ sẽ phải nhận quả báo.”

M lần con mèo nỗ một ngọn lửa xanh lại phụt ra từ miệng nó

Quả báo như thế nào thưa ngài?

Cái chết...”

Ngài nỗ điều gì mà đáng sợ vậy .”

Người có cách bị rách chỉ nóng chảy vào lỗ tai trong lúc ngủ không...”

Bên cạnh Kôg Hải, Dật Thế vừa phát ra một âm thanh như thể có thứ gì đập ghen trong cổ. Hình như cậu ta vừa nuốt trượt nước miếng.

Hay ta sẽ lấy kim chọc mắt người? Hay ta sẽ ninh người trong vạc? Hoặc là ta sẽ thiêu chết người?

Con mèo hướng đôi mắt sáng quắc màu xanh lơ cả nó sang Dật Thế.

Này người, lửa đã bén đến chân rồi kia...”

Ồ! Dật Thế kêu lên rồi nhảy phắt ra.

Dật Thế, hãy nhắm mắt, bị tai, ngâm thành tiếng bất kỳ một bài thơ nào mà cậu thích cả Lý Bạch!” Không Hải nỡ nhỏ với Dật Thế.

Đà ngọn lửa cả ảo giác.

Tất nhiên, không có ngọn lửa nào đang cháy, Dật Thế cũng đã lập tức nhận ra điều này.

Nh... nhưng mà...”

Dật Thế vẫn đứng là Dật Thế, cậu ta không thể chỉ bảo, vậy à, rồi nhắm mắt được ngay. Nhắm mắt lại còn đáng sợ hơn thấy ảo giác.

Còn Đ Hải thì đứng là Đ Hải, anh ta lao ra, vẻ như đang phân vân có nên đập chết con mèo đen đó hay không. Ai cũng dễ dàng nhận thấy Đ Hải muốn làm thế lắm rồi.

Thầy Không Hải, con mèo này phải để tôi...”

Đi không đợi Không Hải trả lời, Đ Hải liền nhấc chân định lao lên.

Khà khà khà, con mèo cười.

Người thì làm gì được ta chứ?

Vậy thì ta không nương tay nữa.” Đ Hải nỗ

Đ Hải, đứng im!”

Không Hải chưa kịp nỗ lực thì bàn chân to tướng cả Đ Hải đã giẫm xuống. Tay phải cầm cây cuốc vừa bỏ vỡ bức tượng đồng.

Đ Hải, không phải đằng ấy!” Dật Thế kêu lên.

Đi Hàu đang lao về phía khác với phía Dật Thế nhìn thấy con mèo. Hướng mà Đi Hàu đang lao đến chẳng có gì.

Nhưng có vẻ Đi Hàu đang nhìn thấy con mèo ở đằng đó

Hay!” Đi Hàu hét lên và bỏ cuộc nóng.

Lưỡi cuốc chém đứt lá bông rồi cắm nóng đất.

Không thoát được cơ à. Đang chờ...”

Đi Hàu cảm lấy cuốc, sắp lại một hướng khác như thể con mèo đang ở đó

Lần này, anh ta bỏ cuộc sớm hơn lần trước một nhịp.

Lại thoát mất.” Đi Hàu kêu lên tức tối.

Nguy hiểm, nằm nóng Đi Hàu!”

Đang chờ với tiếng hét cả Không Hải, Đi Hàu hình như cũng cảm thấy có gì đó nguy hiểm nên đã chủ động người sau cán cuốc. Tiếng động vang lên, một thanh đoản kiếm bằng kim loại cắm phập vào cán cuốc Đi Hàu đang cầm. Một kiếm sắc nhọn đâm xuyên qua cán, chỉ cách trán Đi Hàu một chân tóc.

Vỡn thôi.” Đàng giọng nở của con mèo.

Đi Hàu, quay lại đi.” Không Hải nở

Con mèo này quả là đối thủ khó!” Đi Hàu nở khi vừa quay lại.

Khi ấy, các chức dịch đã tuốt sẵn gươm và đứng chắn phía trước Không Hải theo lệnh Liễu Tông Nguyên.

Các vị hãy thu kiếm lại và lùi nống. Nếu không các vị sẽ chém lẫn nhau đó!
Kôg Hải nỡ

Các chức dịch len lén nhìn nhau, rồi quay sang Liễu Tông Nguyên để chờ lệnh.

Kôg phải. Đhông phải Liễu Tông Nguyên tiên sinh!”

Kôg Hải vừa nỡ vừa kết ấn và niệm Kô Cang Vĩ chân ngôn.

Omīśphurad rakṣa vajra-paṇḍita hūṃphaḥ

Chân ngôn này sẽ tạo ra một chiếc lưới và giăng vào thỉnh không để ngăn các loại ma quỷ tứ phương lại gần.

Các chức dịch sực tỉnh và lộ vẻ sửng sốt, nhưng vẫn lúng túng không biết phải làm gì.

Kôg Hải vừa niệm chân ngôn vừa tiến lên phá trước như để che chở cho các chức dịch.

Ngài hãy thôi thôi đi! Kôg Hải nỡ với con mèo.

Kô khà khà... Con mèo lại cười.

Kôg Hải này , người muốn tỉ thí chú thuật với ta chăng?

Ngọn lửa xanh ẽ ẽ phụt ra từ miệng con mèo.

Phùm!

Phùm!

Ngọn lửa xanh ấy bốc lên xanh qanh con mèo như những đóm ma trôi.

Kôg Hải vẫn tỏ ra thản nhiên, nữ Tồ có việc muốn hỏi ngài.”

Ồ người nỡ đi.”

Giữa ngài và Dương Ngọc Hoàn có quan hệ như thế nào?

Câu hỏi của Kôg Hải khiến con mèo im lặng.

Thân hình con mèo nhìn như đang to dần lên.

Xác nọc rồi đấy Kôg Hải...”

Thân hình con mèo tiếp tục to hơn, giờ bắt đầu nổi lên mảng xanh nó

Giấy dán lá bông ứn ứn, rồi cuộn thành một vòng ứn ứn. Trong vòng ứn ứn có vô số đốm ma trơi nhảy múa. Hồ như có một sức mạnh vô hình nào đó đang phát ra tiếng kêu và lớn dần lên.

Đúng lúc Dật Thế vừa rút lên thì từ sâu trong màn đêm phía bên trái Kôg Hải có một giọng nữ trầm trầm cất lên.

Thế nào...”

Giọng nói của một ông già.

Con mèo đang đứng trên hai chân liền ngoảnh mặt về phía giọng nữ

Thì con mèo nhe ra, để lộ hàm răng trắng ớn.

Kề...

Con mèo gầm gừ.

Pếu đồ mắt ả nh lự pha ánh vàng của con mèo đang nhìn về có một bóng người.

Dáng người mảnh dẻ...

Bóng người ấy chậm rãi bước lại.

Người là **Đ**...’Con mèo lắm bả.

Đ như câu nử nửa chừng cả con mèo. **K** mặt người đàn ông đang tiến lại gần chính là cả **Đ** ông mà **K** Hải từng gặp.

Trước khi nhập thành Trường An, **K** Hải và Dật Thế đã gặp **Đ** ông ở thành Lạc Dương. Và ít ngày trước, họ cũng gặp nhau trước mộ Dương quý phi ở **M**NgôDịch.

Đ ông dừng lại trước mặt con mèo.

Lâu quá rồi nhỉ.’**Đ** ông nở bằng một giọng bùngù

Ồ người đây ư.Ồ..’Con mèo kêu lên vui sướng.

Vậy là huynh vẫn còn sống.”

T a đâu có chết dễ thế.”

Đ ông lặng lẽ và buồn bã lắc đầu.

M người đã chết cả rồi...”

Người nở gí thế. Ta đây vẫn còn sống. Người cũng vậy. Cả Thanh Long Tự nữa...”

Ấy là chuyện xa rồi. Tại sao giờ đây huynh lại khuấy động cả thành Trường An lên?

Người không hiểu ư. Người không hiểu việc này là vì mục đích gì ư...”

Con mèo đang đứng trên hai chân hạ phốc **x**ống đứng bằng bốn chân như ban đầu.

Những đóm ma trôi bập bùng trong ánh trăng con mèo yếu dần chực tắt.

Vậy thì ta sẽ tiếp tục cho đến khi người hiểu ra...”

Tiếp tục cái gì?

Đinh Hùng vừa dứt câu hỏi thì những đóm ma trôi tưởng như sắp tắt bỗng bùng lên thành một ngọn lửa lớn.

Kực khực.

Khà khà.

Hi hi.

Con mèo cất tiếng cười trầm đục, buồn bã như đang khó.

Cho đến khi nào người hiểu ra.”

Phụt! Đóm ma trôi tắt hẳn, con mèo xoay mình nhảy phắt về phía sau, rồi cứ thế biến mất vào bóng đêm.

Sau khi con mèo khuất hẳn, chỉ còn đám lá bông lay động vì gió dưới ánh trăng.

Đinh Hùng chậm rãi xoay về phía Không Hải.

Không Hải à, người còn chưa đến Thanh Long Tự mà lại ở chốn này ư...”

Vâng...” Không Hải lẩm bẩm vẻ biết lỗi, rồi hỏi. Đinh Hùng tiên sinh, ngài biết kẻ vừa rồi sao?

Không t cũng chẳng nhiều.”

Đã một đôi thừng thế nào?

Đều đó người không biết thì hơn. Thay vào đó ta có chuyện này muốn nói cho người biết.”

Chuyện gì ạ?

Về bức tượng đồng biết di chuyển mà các người vừa đào lên.”

Chuyện đó thì sao?

Vẫn còn khoảng mười bức giống như thế đang được chôn ở dưới này...”

Ngài nói giống như thế nghĩa là những bức tượng bị yểm chú và được tạo ra để cố gắng di chuyển được?

Đúng vậy. Nếu đào lên và phá hủy hết chúng đi thì sẽ không còn chuyện những bức tượng đồng chui lên gây rắc rối nữa.”

Và không tính hai bức chui ra vào tháng Tám năm ngoái đúng không ạ?

Phải.”

Nhưng thưa Đệ Ông tiên sinh, tại sao ngài lại biết chuyện này?

Đệ Ông ngập ngừng không muốn nói nhưng cuối cùng vẫn quyết định mở miệng.

Bởi vì ta chính là kẻ đã chôn những bức tượng đồng ấy ở đây...”

T rời ạ. Đệ Ông tiên sinh có quan hệ thế nào với con mèo đó?

Quan hệ ư... Ta quên mất rồi. Chuyện đã xa lắm. Nhưng mà thôi. Không Hải ạ, đây là chuyện của ta, ta sẽ phải tự giải quyết. Còn người, hãy làm việc mà người cần làm...”

Việc mà tôi cần làm?

Chẳng phải người đến Trường An này để đánh cắp Mư?

Vâng.”

Nếu cứ dấn sâu vào vụ việc này, không biết chừng người sẽ mất mạng. Nếu đêm nay chỉ có một mình người hoặc chỉ có một mình ta thì chưa biết chừng đã bị hắn đoạt mạng rồi cũng nên...”

Hắn vừa nói đến thì Liễu Tông Nguyên cất tiếng ản ngang.

Ngài là hắn tiên sinh?

Đi Liễu Tông Nguyên kính cẩn cúi đầu.

Tôi là Liễu Tông Nguyên.”

Tôi có nghe đến tên ông.”

Vậy thì thật may mắn cho tôi quá.” Liễu Tông Nguyên cúi đầu, rồi nỗ tiếp với hắn, Vụ việc lần này liên quan đến chuyện lớn cả thiên hạ. Cúi xin ngài hãy nỗ cho Liễu Tông Nguyên tôi tất cả những điều mà ngài biết về vụ việc này được chăng?

Không được. Chuyện này vốn dĩ là việc riêng của ta. Vì là việc riêng nên ta không cố gắng nỗ với bất kỳ ai...”

Ngài hắn...”

Như không nghe thấy lời thỉnh cầu ấy, hắn lùi lại một, hai bước rồi nhìn sang Không Hải.

Không Hải à, đêm nay ta nỗ chuyện đến đây thôi. Nếu còn giữ được mạng, hẹn người một ngày cùng nhau nâng chén!”

Chẳng đợi **K**ông Hải trả lời, **Đ**ũng lập tức xoay lưng đi về phía bóng tối. Bước chân dường như rất chậm, song loáng một cái đã thấy lưng **Đ**ũng ở tt đằng xa, rồi lẫn vào bóng đêm và biến mất.

Chỉ còn gió đang khua động đám lá bông.

Phụ Dật Thế thở phào như vừa trứ được một cơn căng thẳng.

Chương XVI

Triều Hành

1

Tây Môn Tự.

Mạnh cả lá hò mỗi ngày một đậm hơn. Những chồi non lấm tấm đầu cành ngày nào đã trở nên mập mạp, rồi nở ra và chẳng mấy chốc đã biến thành những phiến lá non.

Năm nay xuân đến sớm hơn thường lệ. Ánh nắng hiền hòa chiếu nóng trung đình.

Kông Hải và Quát Dật Thế đang đứng dưới những phiến lá non ấy.

“Lá vẫn chưa bung ra hết, vậy mà nụ hoa đã mập bằng ngón này rồi...”

Đó là cây mẫu đơn mà hằng ngày Kông Hải vẫn thường che tay lên. Chỉ có duy nhất một nụ hoa đơm ra từ giữa cành, nó đang lớn lên từng ngày một cách khác thường.

“Là do cậu làm phải không?”

“Ồ chắc là vậy...”

Kông Hải đáp cụt lủn.

Dật Thế chuyển ánh mắt từ cành mẫu đơn sang Kông Hải, nữ Tó không thể nắm bắt hết được con người cậu, Kông Hải ạ. Ngay từ đầu, tó

đã thấy cậu là kẻ không biết đâu mà lần, nhưng sau khi đến Trường An, tớ lại càng cảm thấy thế...”

Tớ thấy cậu hợp với đất Đàng này hơn là Nhật Bản.”

Vậy hả?

Tớ nhớ cái đêm bốn hôm trước, đối mặt với con mèo đỏ cậu chẳng hề tỏ ra sợ hãi mà điềm nhiên như không.”

Không phải thế. Thực thì lúc đó rất nguy cấp. Chúng ta thoát được chính là nhờ ông.”

Tớ chẳng thấy thế chút nào. Hoặc t ra, nếu không vì bọn tớ làm vương bận, thì một mình cậu đã có thể đương đầu với con mèo đười.”

Dật Thế không tiếc lời tán dương.

Ngày tiếp theo và ngày tiếp theo nữa cả cái đêm hôm ấy, họ đã đào thêm mấy chỗ nữa trên ruộng bồng mà ông chỉ cho và tìm thấy được cả thấy mười bức tượng đồng.

Tất cả đều được viết Hồ chú trên ngực và khắc ba chữ “Linh”, “Tứ”, “Đông” sau lưng. Các bộ phận ở chân và tay được chế tác khéo léo sao cho dễ dàng cử động. Khi đập vỡ các bức tượng, họ thấy cơ man tổ người bên trong lòng tượng.

Liễu Tô Nguyên lấy các bộ phận: đầu, tay, chân và thân mình, đủ để ghép lại thành một bức tượng hoàn chỉnh mang về. Ông thời cắt cử hai chức dịch ở lại đề phòng có chuyện.

Tô để những người này lại đây coi chừng ruộng bồng t lâu. Nếu có biến thì phải báo ngay cho t. Liễu Tô Nguyên nhắc Từ Văn Cường như vậy trước khi rời đi.

Từ hôm ấy liệu có xảy ra thêm chuyện gì không nhỉ?

Chẳng có gì xảy ra ở cái ruộng bông ấy nữa đâu. Có lẽ là như vậy .”

Nhưng Không Hải này, kẻ xuất hiện đêm đó là ai vậy? Là mèo? Hay là...”

“Là người.”

Người hóa thành mèo?”

Không phải.” Không Hải lắc đầu. Chỉ là có kẻ đã điều khiển con mèo ấy, và đôi lúc hẳn ta xuất hiện dưới cái lốt của nó”

“Là người ư...”

Hắn là như vậy rồi.”

Nhưng kẻ điều khiển con mèo ấy rốt cuộc đang định làm gì?

“Làm sao tớ biết được chuyện đó”

Nhưng chẳng phải cậu vẫn cho rằng, sự việc ở nhà Lưu Văn Tiêu và sự việc bức tượng đồng trên cánh đồng bông của Từ Văn Cường có liên quan với nhau đấy thôi”

Ờ”

Cỡ ấy thì tớ đây cũng hiểu. Vì con mèo chúng ta gặp ở nhà Lưu Văn Tiêu cũng xuất hiện ở cái ruộng bông đó”

Ừ”

Nhưng lúc ấy cậu đã hỏi con mèo về Dương Quý phi. Vậy cậu cho rằng câu chuyện của Quý phi cũng liên quan tới những sự việc này phải không?

Ờ đúng vậy .”

Tại sao cậu đoán ra điều đó

Cậu không biết à?

Ừ”

Thử nghĩ xem.”

Tớ chẳng thể kết nối được các tình tiết.”

Này nhé, cậu hãy nhớ lại lời con yêu nhất hiện ở nhà Lưu Văn Tiêu
xem...”

Cậu đánh đổ tớ à. Nhiều thế làm sao mà trả lời được.”

Chẳng hạn con yêu từng nói Hay là ta sẽ siết cổ người bằng dải lụa này
nhé?Cậu còn nhớ chứ?

Ừ”

Ở M Ngõ Dịch, Bạch Lạc Thiên đã kể rằng Quý phi bị thắt cổ chết
bằng một dải lụa.”

Hừm.”

Hơn nữa, người vợ của Lưu Văn Tiêu bị con yêu ám vào đột nhiên biến
thành bà lão rồi má theo Mahabharata của Lý Bạch đúng không?

Ừ hừ hừ. Dật Thế rên lên.

Ở thời điểm đó Dật Thế đã biết bài Mahabharata được viết ra để
dành riêng cho Dương quý phi.

Thực ra vì biết được điều này nên Không Hải mới quyết định đến M
Ngõ Dịch.

Hóa ra là như vậy à.”

Phải.”

Nhưng ai đã mang thi thể của Quý phi đi mất? Phải chăng là con mèo đó.”

Chà, việc đời thế nào nhỉ...”

Tớ nhớ ra rồi, Không Hải. M sau cả nắp quan tài bằng đá đầy những vết cào rướm máu, phải không nào? Ai đã tạo ra những vết cào ấy? Theo tớ đoán, thì có vẻ như Quý phi sau khi bị chôn sống, vì một cơ nào đó đã sống lại, trong lúc vùng vẫy đang thoát ra, đã lấy móng tay cào vào nắp quan tài và để lại những vết ấy.”

Nếu cậu đoán thế thì chắc là đúng như thế đấy.”

Đúng có trả lời thờ ơ vậy chứ Không Hải. Thế cậu nghĩ sao về việc đời

Ờ thì tớ cũng giống cậu thôi”

Giờ nghĩ lại vẫn thấy lạnh người. Nếu mình bị chôn sống đất, rồi bỗng tỉnh dậy trong quan tài như thế, thì biết làm sao nhỉ? Chắc là mình cũng sẽ cào vào nắp quan tài, rồi phát điên trước khi chết lại một lần nữa mất...”

Dật Thế rũ vai, rồi hơi rúm người lại như thể vừa tưởng tượng ra cảnh mình tỉnh dậy bên trong chiếc quan tài chôn dưới đất.

Không Hải này, ngài Liễu Tông Nguyên nhờ đọc hộ bức văn cũng là vì chuyện quan tới việc này phải không...”

Bức văn của ngài Triều Hành ấy hả?

Triều Hành, tức là một người Oa cưỡi A Bội Trọng Mỗ.

Ừ”

“Hình như sắp tới giờ sứ giả của ngài Liễu Tông Nguyên đến rồi đây.”

Ừ...” Không Hải gật đầu.

Hôm nay là ngày Không Hải và Dật Thế được Liễu Tông Nguyên vời đến. Mỗ đích là để đọc bức văn được cho là do A Bội Trọng Mỗ viết hiện đang ở trong tay Liễu Tông Nguyên.

Tuy nhiên, đây là bức văn mật, nên để tránh người khác biết được, Liễu Tông Nguyên không định sẵn địa điểm gặp nhau.

Tôi sẽ cho người đến đón các vị” Liễu Tông Nguyên nói. “Chỉ cần đi theo người đến đón, người ấy sẽ đưa các vị tới chỗ tôi”

Thời gian theo ước định chính là sáng hôm nay.

Tiếng hiệu cổ đã dứt. Sai nhân của Liễu Tông Nguyên cưỡi đến vào bất cứ lúc nào.

Hai người vừa nói đến đó thì Đại Hào xuất hiện và gọi: Thầy Không Hải...”

Sau đó anh ta đi về phía Không Hải và Dật Thế. Theo sau là một người đàn ông gầy gò thoạt nhìn giống như một con cáo già.

Bộ dạng của ông ta giống một văn nhân hơn là chức dịch. Hai bên mép để hàng ria giống như một nét phết nhẹ. Đôi mắt thì như mắt thú đầy cảnh giác.

“Đó là sứ giả do Liễu Tông Nguyên tiên sinh cử đến.” Đại Hào thấp giọng nói

Người đàn ông đi sau Địch Hầu kính cẩn cúi đầu chào Không Hải và Dật Thế.

Tôi là Hàn Dũ’

Không Hải và Dật Thế đáp lễ, rồi lần lượt xưng tên.

Tôi đến để đón các vị..”

Hàn Dũ mở mắt đầy cảnh giác vẫn không rời khỏi Không Hải.

Sau đây tôi sẽ dẫn các vị tới chỗ Liễu Tông Nguyên, tuy nhiên tôi có điều phải báo trước với các vị”

Điều gì vậy?

Về bức vẽ của Tể riều Hành.”

Nỗ đoạn, vẽ mặt Hàn Dũ ra u sầu.

Có chuyện gì chăng?

Trước khi trả lời câu hỏi của Không Hải, Hàn Dũ đưa mắt nhìn quanh để xem quanh đó cái đang nghe trộm câu chuyện của mình không.

Nhưng không có người nào.

Mặc dầu vậy, như thể vẫn chưa yên tâm, Hàn Dũ phải đợi vài nhịp thở mới cất tiếng trả lời.

Thực thì, bức vẽ của Tể riều Hành đã bại hoại đánh cắp đêm qua.”

Hàn Dũ hít một hơi thật sâu sau khi nói hết câu, cứ như thể ông ta đã phải dùng phần lớn không khí trong phổi để nói câu đó vậy.

Thật vậy sao? Dật Thế hỏi lại.

Vâng, đúng là như vậy .’Hàn Dũ đáp lại rành rõ

2

Tiếng bánh 𠄎 bằng gỗ nghiêng lên đá sỏi, dội dọc theo sống lưng 𠄎a mông.

Kông Hải và Quát Dật Thế đang ở trên 𠄎 ngựa.

Koang 𠄎 có hai bǎng ghé 𠄎ay mặt vào nhau dành cho bốn người ngồi. Kông Hải và Dật Thế ngồi cạnh nhau, phá đối diện là Hàn Dũ

Koang 𠄎 được phũbạt vì vậy người bên ngoài không thể thấy họ.

Tồ được lệnh không được nǎgì cho đến khi tới nơi...”

Hàn Dũ nǎ như vậy với Kông Hải và Dật Thế lúc 𠄎 bắt đầu lǎ bánh. 𠄎 từ giây phút đó 𠄎 ta chỉ im thin thĩ.

Xe ngựa ra khỏi Diên Kǎng Phường liền đi về hướng Đg. Chạy được một đoạn thì rẽ sang hướng Nam ở góc Sùng Đc Phường, rồi tiếp theo rẽ sang hướng Tây ở góc T uyên Nghĩ Phường.

Kông Hải này,” Dật Thế nǎ nhỏ với Kông Hải như vừa nhận ra điều gì đó. Chẳng phải bọn mình đang 𠄎ay lại chỗ cũ hay sao?

Các con phố lớn nằm giữa các phường chạy theo hình bàn cờ, chỉ có hai hướng Nam-Bắc và Đg-Tây . Ban đầu, chiếc 𠄎 đi theo hướng Đg, nhưng ở chỗ rẽ tiếp theo đã ngược về hướng Tây, nǎ cách khác thì 𠄎 đã 𠄎ay lại chỗ cũ

Tại sao lại phải đi vòng thế?

Chạy thêm một lúc nữa, chiếc xe liền rẽ lên hướng Bắc. Như vậy tức là
đại quay lại chỗ cũ

Kông Hải à, thế nghĩa là sao?

Chắc là họ muốn kiểm tra xem có bị bám đuôi hay không ấy mà.”

Nếu phát hiện có kẻ bám đuôi thì sao?

Kông Hải ngả lưng vào chỗ tựa, vẻ như muốn ngủ. Nhưng nào cũng sẽ
tới nơi thôi

Xe ngựa chạy lộp cộp hồi lâu, rồi đi qua một cổng phượng nào đó

Hình như là Vĩnh Lạc Phường. Dật Thế nở miệng cười.

Ebook~Fun~Free

Một lát sau thì xe dừng lại.

Xin mời các vị công tử. Hàn Dĩnh

Xuống khỏi xe, nhìn xung quanh, Kông Hải và Dật Thế thấy mình
đang đứng ở trung đình của một ngôi nhà có tường lợp ngói bao quanh.

Kông Hải thấy bóng người.

Vài ba gốc hòe.

Có một khóm mẫu đơn vừa đơm chồi và một cái ao. Bên bờ ao, một cây
liễu lớn đang rủ cành rủ xuống mặt nước.

Ngồi trên ghế, nhìn cảnh vật, Dật Thế nhìn Kông Hải như
muốn nói vậy.

Một lúc các vị theo lối này ...” Hàn Dĩnh rồi cất bước.

Kông Hải và Dật Thế đi theo sau. Họ bước qua cửa vào trong ngònhà.

Bên trong cũng không thấy bóng người.

Họ đi qua một gian phòng có bếp lò các dụng cụ nấu nướng, để vào sâu hơn...

Đy rồi...’Hàn Dĩ dừng lại.

Trước mặt ông ta là một cánh cửa.

Tô đã đưa ông Kông Hải và ông Dật Thế đến đây.” Hàn Dĩ nở vọng vào căn phòng sau cánh cửa.

Xin hãy đưa các vị ấy vào trong này .”

Giọng nõnqen thuộc của Liễu Tôg Nguyên vọng ra từ bên trong.

3

Liễu Tôg Nguyên đang ngồi phả sau chiếc bàn, bên phải là cửa sổ.

Kông Hải và Dật Thế ngồi nõng đối diện với Liễu Tôg Nguyên.

Hàn Dĩngồi nhìn thẳng ra cửa sổ nằm bên trái Kông Hải và Dật Thế.

Trên bàn đã bày sẵn trà và đồ ngọt. Quả hạnh(*) khô và một vài loại bánh Hò.

(*) Một loại mơ.

Đy là nhà bạn tớ Tô đã nõ khó để bạn tớ đi vắng ngày hôm nay. Bạn tớ không biết tớ gặp ai, thậm chí cả việc tớ đã đến đây ...”

Liễu Tông Nguyên nở rồi chằm chằm nhìn Không Hải và Dật Thế.

Thật không phải phép khi mời các vị đến theo cái cách như thế này .”

Ồ không.”

Vì dù sao, nội dung câu chuyện cũng cần được giữ bí mật.”

Tiên sinh không cần phải giữ ý với chúng tôi Nhân tiện, tình hình ở cánh đồng bông của ông Từ sau hôm đó chắc là không có gì lạ xảy ra chứ?

Một ngày một lần đều có tin báo về, nhưng không có gì đặc biệt.”

Ông đã báo cáo về việc bức tượng đồng hôm đó chưa?

Đi. Tôi đã bẩm báo với Vương tiên sinh về việc đó.”

Vương tiên sinh nói sao?

Tiên sinh bảo tạm thời chờ có để lộ cho ai biết. Tiên sinh cũng lệnh truyền cho các binh sĩ và Kỵ Ngô Vệ giữ kín, nên trước mắt tôi chỉ có cách làm như vậy...”

Đúng nào thì việc này cũng sẽ trở thành đề tài xôn xao bàn tán của dân thiên hạ thôi”

Tôi cũng e là thế.”

Vương tiên sinh định tính thế nào?

Tiên sinh bảo sẽ tìm thời điểm thuận tiện để tâu với Thuận Tông hoàng đế. Cùng với mấy việc khác nữa...”

Mấy việc khác nữa là việc gì vậy?

Chắc là mấy việc như mộ Quý phi bị qạt phá, chuyện ấy ra ở nhà Lưu Vân Tiêu, rồi cả việc Phụ g Mh bên Thanh Long Tự đang bảo vệ cho Lưu Vân Tiêu.”

Về phần Lưu Vân Tiêu, cho đến lúc này dường như cũng chưa có chuyện gì xảy ra.”

Còn khoảng ba ngày nữa thì đến ngày mừng mười như đã định phải không?

Tông hĩ là còn khoảng đó’

Kông Hải và Liễu Tông Nguyên thông thả chuyện trò

Hắn là trước khi đi vào chủ đề chính, Liễu Tông Nguyên muốn vừa nỗ dẫn ba câu chuyện phiếm với Kông Hải vừa thăm sấp ếp trong đầu những gì định nỗ M không, có lẽ chỉ đơn giản là anh ta đang tự ác nhận lại sm cónên nỗra hay không thôi

Còn về chuyện bức vẽ cả Triều Hành tiên sinh...”

Liễu Tông Nguyên nỗ tới đđiền thờ dài.

Tông hể nỗ đã bị đánh cắp phải không?

Đg vậy .”

Ông cobiết ai đã đánh cắp không?

Kông.”

Liễu Tông Nguyên khẽ lắc đầu.

Nhà nỗ có một cái kho, trong đó có một chỗ chuyên cất giấu những giấy tờ bí mật. Sáng nay nỗ vào sm thì đã thấy bức vẽ cả Triều Hành tiên sinh biến mất.”

Sao lại có chuyện đó?

Việc tổ giữ bức vẽ của Triều Hành tiên sinh có một vài người biết, bao gồm cả Hàn Dũ đây, nhưng chỉ mình tôi biết chỗ cất giấu nó.

Nhưng ai đã đánh cắp bức vẽ?

Phải...”

Liệu có thể là một tên trộm nào đó lẻn vào và tình cờ mang đi mất không?

Trong kho còn nhiều món quý giá khác, nhưng những món đó lại không hề bị đánh cắp.”

Như vậy có nghĩa là...”

Kẻ trộm ngay từ đầu đã nhắm tới bức vẽ của Triều Hành tiên sinh.”

Ông có manh mối gì về kẻ trộm không?

Liễu Tông Nguyên lặng lẽ lắc đầu trước câu hỏi của Không Hải.

Không.”

Nhưng như vậy thì có thể hiểu rằng, bức vẽ ấy khá quan trọng với một ai đó?

Ông vậy...”

Đi cuộc thì bức vẽ đó như thế nào?

Như tôi đã nói với thầy, tôi không đọc được nội dung của nó vì nó được viết bằng tiếng nước Oa. Tuy viết bằng thứ chữ mà chúng tôi vẫn

dùng, nhưng chỉ là dùng chữ cả chúng tôi để ghi lại tiếng nước Oa, nên phi người nước Oa, chẳng ai có thể đọc được.”

Ông đã từng nhờ ai biết tiếng Oa đọc hộ chưa?

Chưa.”

Liễu Tông Nguyên lại lắc đầu.

Vì tôi nghĩ rằng, những người không xứng đáng thì không nên biết nội dung bức vẽ đó. Tôi chỉ nghe nói nội dung trong đó có nhiều chỗ liên quan đến cái chết của Dương Quý phi...”

Như vậy nghĩa là?

Người cho tôi bức vẽ đó đã như vậy.”

Người cho ông bức vẽ đã là ai?

Việc đó thì tôi chưa thể tiết lộ vào lúc này. Ngay cả việc nói về sự tồn tại của bức vẽ với những người ngoại quốc như các vị tôi cũng đã phải cẩn thận rất nhiều.”

Liễu Tông Nguyên nhìn Không Hải.

Tôi đã nghe Bạch Cư Dị kể về chuyện ở mộ Dương Quý phi nên biết được rằng thi thể của Quý phi không có ở đó. Thầy Không Hải ạ, vì thầy đã biết điều đó rồi nên tôi mới nảy ra ý định nói cho thầy biết về bức vẽ của Triều Hành...”

Nhưng nói đã bị đánh cắp ngay trước thời điểm chúng ta gặp nhau.”

Phải.”

Liễu Tông Nguyên gật đầu, rồi nói tiếp.

Còn một chuyện nữa mà tồ chưa tiện nỡ với thầy .”

Về người đã cho ông bức vẽ?

Một chuyện khác.”

Là chuyện gì vậy?

Là về Lưu Vân Tiêu mà tồ nhắc tới ban nãy .”

Chuyện là như thế nào?

Tồ đã nghe về việc có một con mèo lạ xuất hiện ở nhà Lưu Vân Tiêu và tiên đoán cái chết của Hoàng đế. Bọn tồ vẫn giữ kín chuyện này với Hoàng đế, nhưng sau khi điều tra, rốt thì phát hiện ra một điều.”

Liễu Tông Nguyên tạm ngừng lời, nhìn sang Không Hải.

Xin ông cứ tiếp tục.”

Khực thì Lưu Vân Tiêu không phải là không có dính dáng tới cái chết của Quýphi.”

Ồ”

Tất nhiên, nó như thế không có nghĩa là bản thân Lưu Vân Tiêu có dính dáng trực tiếp tới Quýphi.”

Vậy thì liên quan như thế nào?

Cha cả cha cả Lưu Vân Tiêu, tức là ông nội Lưu Vân Tiêu, là người cđiên quan tới việc của Dương quýphi. Ông ta tên là Lưu Vinh Tiêu.”

Lưu Vinh Tiêu?

Phải. Lưu Vinh Tiêu là một trong những cận vệ hộ giá Huyền Tông hoàng đế lánh về đất Thục trong loạn An Sử, nhân vật này đã đi theo Hoàng

đế tới tận đất Thụ.”

“Là vậy .”

Hơn nữa, ông ta lại là một trong những nhân vật trung tâm cầm đầu đám binh sĩ mưu đồ phản loạn ở M Ngõ Dịch. Lưu Vinh Tiêu cũng tham gia vào việc chém chết và bêu đầu anh họ Quý phi là Dương Quốc Trung trên mũ giáo, đồng thời ép Huyền Tông hoàng đế giết chết Quý phi. Nghe nói chính Lưu Vinh Tiêu đã bêu đầu Hàn Quốc phu nhân, một trong những người chị cả Quý phi, trên mũ giáo.”

Thật là...”

Người kể cho tôi việc này chính là Bạch Cư Dị”

Là ông Bạch...”

Cậu ấy đang toan tính điều gì đó nên đã tìm hiểu rất nhiều về Huyền Tông hoàng đế và Dương quý phi suốt bấy lâu nay. Cậu ấy biết khá khá về hai người này.”

Như vậy là ta đã có được hình dung sơ bộ về toàn bộ sự việc.”

Đúng vậy. Tất cả những sự việc khuấy động Trường An hiện giờ ẽm ra đều có ảnh hưởng tới Quý phi.”

Nỡ rồi như mới chợt nhớ ra, Liễu Tông Nguyên đặt tay lên bàn.

Chết thật, tôi quên mất. Tôi đã chuẩn bị trà bánh sẵn đây rồi mà cứ mãi chuyện...”

Liễu Tông Nguyên đang định bỏ trà vào tách thì Hàn Dũ giành lấy hộp trà từ tay Liễu Tông Nguyên: “Đã rồi.”

Hàn Dũ thả vào mỗi tách đã bày sẵn trên bàn một nhúm trà, rồi đứng dậy và rót nước nóng vào trong tách.

Nước tuy đã hơi nguội, song vẫn thấy được màu trà từ từ thò ra.

Sau khi hớp một hai ngụm trà, Dật Thế đưa quả hạnh khô lên miệng. Còn Kôg Hải chỉ khẽ chạm môi vào tách.

4

Thế còn về việc bức vẽ...”

Đi cho đến khi không khí lắng xuống, Liễu Tông Nguyên một lần nữa gọi lại câu chuyện.

“Vâng.”

Có vẻ như đó là một bức thư mà Triều Hành tiên sinh gửi cho Lý đại nhân.”

Tức là Lý Bạch phải không ạ?

“Đúng vậy.”

Nhưng tại sao Triều Hành lại gửi thư cho Lý Bạch...”

Thầy Kôg Hải hẳn cũng biết, hai vị đã có giao du với nhau.”

Tôi có biết. Tôi đã từng đọc bài thơ Lý Bạch viết tặng Triều Hành vì tưởng Triều Hành đã chết. Kôg Hải nở

Triều Hành, tức là A Bội Trọng M Lữ, quyết định trở về Nhật Bản vào năm Thiên Bảo thứ mười hai (năm 753). Trọng M Lữ vốn rất được Huyền Tông hoàng đế yêu mến, nên dù nhiều lần tấu trình xin trở về Nhật Bản, nhưng Hoàng đế mãi vẫn không chịu.

Cuối cùng thì Hoàng đế cũng chấp thuận cho Triều Hành về nước vào năm Thiên Bảo thứ mười hai, trước khi **K**ông Hải nhập **Đ**ồng năm mươi một năm.

Triều Hành đã lên thuyền khởi hành về Nhật Bản, nhưng do gặp bão trên biển, nên thuyền lật cuộc lại trôi dạt vào đất **Đ**ồng.

Kông biết Triều Hành vẫn còn sống và đã trở lại đất **Đ**ồng, nên khi nghe tin Triều Hành chết vì gặp bão, **L**ý Bạch đã để lại một bài thơ như sau:

Kốc Triều **K**hanh Hành

Nhật Bản Triều khanh từ đế đô

Chinh phạm nhất phiên nhiều Bồng Hồ

Mh nguyệt bất **q**uỳ trăm bách hải

Bạch vân sâu sắc mãi Thương Ngô

(Dịch thơ: **K**ố Triều Hành

Nhật Bản Triều khanh(*) rời đế đô

Mảnh buồm dong cõ Bồng Hồ (**)

Trăng sáng không về, chìm bể biếc

Muộn mây trắng kín Thương Ngô (***)).

(*) *Tiếng tôn xưng người khác.*

(**) *Tức Bồng Lai.*

(***) *Còn có tên gọi Uất Châu Sơn, là một ngọn núi ở ngoài biển.*

Bức **vã** nay đã thất lạc được cho là của A Bội Trọng **M** Lữ gửi cho Lý Bạch.

"Hừm!" Người kêu lên là Dật Thế. Chuyện này thật là đáng tiếc **K**ông Hải ạ. Giá mà được tận mắt đọc bức **vã** ấy ..."

Dật Thế rên lên tiếc rẻ.

"À còn việc này nữa thầy **K**ông Hải. Nội dung toàn bộ bức **vã** thì như tôi đã nói nhưng tôi vẫn còn nhớ tựa đề của phần mở đầu bức **vã** ấy ..."

Ông đọc được sao?

Kông, tôi không đọc được, nhưng những chữ đó là chữ **Đ**ồng, nên tôi vẫn còn nhớ."

Ông có thể viết ra đây được chứ? **K**ông Hải hỏi.

Đọc. Tôi nghĩ chắc là được."

Vậy xin ông hãy viết giúp.

Chỉ có điều..."

Liễu Tông Nguyên áp hai tay vào ngực, động tác như để kiểm tra bên trong bọc áo. Hình như anh ta không chuẩn bị giấy và bút

Giấy bút thì tôi có đây ..."

Kông Hải lấy từ bọc áo ra bút mực, nghiên và giấy rồi đặt lên bàn.

Ồ vậy thì tôi sẽ viết ngay đây ..."

Liễu Tông Nguyên đó lấy bút nghiên từ **K**ông Hải, rồi trải rộng giấy ra.

Sau khi chăm chăm bú vào nghiên mực và im lặng suy nghĩ một lát, Liễu Tông Nguyên bắt đầu đưa bút

Các chữ Hán thoăn thoắt hiện ra trên giấy. Tuy là chữ Hán, nhưng không phải Hán văn, mà là dạng văn tự của 倭 国 (*). 倭 y là lối dùng chữ Hán để ký âm nên gọi là Vạn Diệp Giả Danh (**).

(*) Tức Yamato, tên gọi cổ của Nhật Bản.

(**) Tiếng Nhật đọc là Manyogana, đây là lối ký âm bằng chữ Hán được dùng trong tập thơ cổ nổi tiếng Vạn Diệp Tập (Manyoshu) nên được gọi là Manyogana.

Tông Nguyên đoạn đố hỏi này .”

Liễu Tông Nguyên quay ngược tờ giấy lại rồi đưa ra trước mặt Kô Hả và Dật Thế.

Kô Hả và Dật Thế đưa mắt nhìn nòng tờ giấy .

Ờ”

Đy là...”

Cả Kô Hả lẫn Dật Thế đều đồng thời khẽ ồ lên.

Kô Hả à, việc này chẳng phải cũng là một việc tày trời hay sao?

Ừ”

Kô Hả đang nhìn những dòng chữ mà Liễu Tông Nguyên vừa viết ra với ánh mắt sáng lạ thường.

Những chữ đó viết gì vậy?

Liễu Tông Nguyên nhào người ra trước vì không nén nổi tò mò

Những chữ này đại ý nói đến việc đưa Dương quý phi sang Oa quốc.”

Sao cơ!”

Liễu Tông Nguyên nhún thở.

Đạn ấy viết như sau:

Ước mệnh **H** là **T** hễ **đ** **K** **Đ** **s** **á** **Đ** **l** **A** **B**
T **M** **l** **Đ** **Đ**.

5

A Bội Trọng **M** Lữ nhập **Đ** vào năm 717 Tây lịch với tư cách lưu học sinh trên đoàn thuyền **K** **Đ** sứ thứ tám, khi ấy A Bội Trọng **M** Lữ mười bảy tuổi.

Lúc bấy giờ là thời đại của Huyền Tông hoàng đế, đế quốc **H** **Đ** tựa như một bông mẫu đơn đại **đ** bung nở rực rỡ.

K từ khi nhập **Đ**, Trọng **M** Lữ tự **x**ng là Triều Thần Trọng **M** (*) một thời gian rồi mới đổi tên sang lối **Đ** là Triều Hành.

(*) Âm Nhật đọc là Asonchuman.

Xin nhắc lại thân thế của Trọng **M** Lữ như đã nói đến ở trước, Trọng **M** Lữ là con của A Bội Thuyền Thủ (*), sinh ra ở nước Oa vào năm 701.

(*) Âm Nhật đọc là Abe-no-Funamori.

Năm 701 cũng là năm mà Lý Bạch sinh ra ở **Đ**. Vì vậy, Lý Bạch và Trọng **M** Lữ là đồng niên, trong khi **K** Hải và Bạch Lạc Thiên cũng **áp** ktuổi nhau.

Đ cùng Trọng M Lữ trên đoàn thuyền Kiến Đờng sứ thứ tám còn có Cát Bì Chân Bì(*) và nhà sư Huyền Phưởng(**). Sau khi nhập Đờng, Trọng M Lữ vào học ở Thái học, tức là trường đào tạo quan lại. Vì ông dự kỳ thi khoa cử và đỗ tiến sĩ Tuy mất thân ở nước Oa, một quốc đảo nhỏ bé so với Đại Đờng thời bấy giờ, nhưng ông đã làm tới hiệu thư ở Tả Xuân Phưởng Tư Khanh Cự (***), một chức quan hầu cận bên thái tử.

(*) Âm Nhật đọc là Kibi-no-Makibi.

(**) Âm Nhật đọc là Genbo.

(***) Xuân Phưởng là một cơ quan giúp việc cho thái tử dưới triều nhà Đường, trong đó có Tư Khanh Cự là bộ phận sao chép, tu sửa kinh thư.

Đ Đờng thời kỳ này có tính quốc tế hóa rất cao. Bất kể là người Hán, người Oa hay người Hồ, ai cũng có thể được bổ vào những vị trí quan trọng tùy theo năng lực. Hệ thống khoa cử tuy có mặt yếu là việc đỗ đạt được quyết định bằng hối lộ hoặc quan hệ, nhưng cũng có những mặt tiến bộ kể trên.

Trọng M Lữ sau đó kinh qua chức tả thập di, rồi lên tới tả bộ khuyết. Tả thập di và tả bộ khuyết là các chức quan hầu cận và chuyên can gián thiên tử, do vậy mà Trọng M Lữ thường xuyên được ở cạnh và trò chuyện trực tiếp với Huyền Tông.

Huyền Tông yêu mến tài năng và con người của A Bội Trọng M Lữ. Đưa là niềm hạnh phúc, vừa là nỗi bất hạnh của Trọng M Lữ.

Năm 733, Đ Tri Bí Quảng Thành(*) dẫn đầu đoàn thuyền Kiến Đờng sứ thứ chín nhập Đờng, Trọng M Lữ tâu lên Huyền Tông xin cho về cố quốc cùng sứ đoàn nhưng không được chuẩn tâu. Ngược lại, Huyền Tông còn cất nhắc Trọng M Lữ lên tới chức vệ úy thiếu khanh. Vì là chức quan trật tòng tam phẩm, nên thật không ngoa khi nói rằng, Trọng M Lữ đã đạt đến tột đỉnh hoạn lộ mà một người nước ngoài cố gắng với tới được.

(*) Âm Nhật đọc là Tajih-no-Hironari.

Năm 72 đoàn thuyền Kiến Đờng sứ thứ mười do Đờng Nguyên Thanh Hà(*) dẫn đầu cập bến. Kí sứ đoàn cả Đờng Nguyên Thanh Hà chuẩn bị quay lại Nhật Bản vào năm 73. Trọng M Lữ một lần nữa dâng biểu in Huyền Tông cho về cố quốc, lần này Hoàng đế chuẩn y, Trọng M Lữ rút cuộc đã cưỡi lên đường về nước.

(*) Âm Nhật đọc là Fujiwara-no-Kiyokawa.

Trong sứ đoàn lần ấy, có một vị Đờng tăng được mời sang Nhật Bản, rồi sống cho đến cuối đời ở đũa Giám Chân.

Trọng M Lữ bấy giờ đã năm mươi ba tuổi.

M người bạn cả Trọng M Lữ là Vương Duy khi ấy đã gửi tặng một bài thơ, tiêu đề *g bithu* *gĩn hũNhật*.

Tích thủy bất khả cực

An tri thương hải ợg

Cửu Châu hà ư viễn

Vạn lýhược thừa khôg

Hướg quốc duy khán nhật

Quy phàm đán tĩ phong

Ngao thân ảnh thiên hắc

Ngư nhĩn ư ba hỏg

Hươg thụPhũĩ ang ngoại

Chũnhĩn cũđảo trung

Biệt ly phương dị vực

Ân tĩn nhược vi thông.

(Dịch thơ: T iễn bíthư giám T riều Hành về Nhật Bản

Tích Thủy đâu là tận,

Thương Hải đâu là Đg?

Cửu Châu(*) a ngút mắt

Vạn dặm chỉ thình không

Nhằm mặt trời có quốc

Buồm về mặc gió long

Mh ba ba đen nháy

M luông chiếu đỏ lờ

Chữ nhân trong cõi ảo

Hương thụ ngoài phù tang

Biệt ly chia hai cõi

Tin tức làm sao thông)

(*) Tức là đảo Kyushu, một trong bốn hòn đảo chính nằm ở phía Nam quần đảo Nhật Bản.

Bài thơ được làm theo luật ngũ ngôn, các câu chẵn vận âm với nhau. 'Tích Thủy' là biển, 'Thương Hải' là vùng biển được cho là có ngọn núi nơi thần tiên trú ngụ

Vào thời Đổng, người ta quan niệm rằng Nhật Bản chính là nước Bồng Lai, nơi các vị thần tiên sinh sống.

Trong các hình vẽ thuật lại những tích truyện theo truyền thuyết, có mô tả một loài động vật giống như con rùa khổng lồ nổi trên mặt biển và cõng nước Bồng Lai ấy ở trên lưng, “mình ba ba” chính là nỗ lực đến mình con rùa ấy.

Kể ấy, Vương Duy năm mươi lăm tuổi.

Trọng M Lữ cuối cùng cũng đã có thể quay về Nhật Bản. Bài thơ nổi tiếng dưới đây của ông được cho là do ông sáng tác trên con thuyền trước khi rời bến.

Bầu trời trải mênh mông

Ngước mắt trông về chốn xa xăm

Vàng trắng ta đang thấy

Cớ phải vàng trắng từ thuở trước

Mặt trên đầu ngọn Misa? (*)

(*) Mikasa là tên một đỉnh núi ở Nara, Nhật Bản. Bài thơ này được làm theo thể thơ Tanka truyền thống của Nhật Bản với nhịp phách 5.7.5.7.7, người dịch đã cố gắng để có thể mô phỏng theo nhịp phách này. Nguyên văn bài thơ bằng tiếng Nhật như sau: 天の原ふりさけ見れば春日なる三笠の山に出でし月かも.

Bài thơ này có một bản dịch chữ Hán. Tấm bia khắc bài thơ vẫn còn ở Trường An cũ tức Tây An ngày nay. Bên trái tấm bia khắc bản dịch chữ Hán cả bài thơ, còn bên phải khắc bài thơ tặng T riều Hành cả Lý Bạch.

Bản dịch chữ Hán cả bài thơ như sau:

Kêu thỏ vọng Đg thiên

Thần trì Nại Lương biên

Tam Lạp sơn đỉnh thượng

Tướng hựu kiều nguyệt viên

(Dịch thơ:

Ngẩng đầu lên trời Đg

Lòng ngóng về Nại Lương (*)

Ngõ là vàng trăng sáng

Xưa ở Tam Lạp sơn(**).)

(*) *Phiên âm chữ Hán của Nara.*

(**) *Phiên âm chữ Hán của đỉnh núi Mikasa, thuộc Kasuga, Nara.*

M dù thuyền đã nát bến, nhưng do gặp bão ở trên biển, nên rút cuộc Trọng M Lữ lại quay trở về Đòng.

Nhờ một chú thỉ đoàn thuyền Kiến Đòng sứ khi ấy gồm bốn chiếc. Thanh Hà và Trọng M Lữ đi trên chiếc thuyền số một và cập bến Okinawa bình an vô sự. Nhưng sau đó thì gặp phải giông lớn trên biển trong lúc đi lên Amami-Oshima, khiến thuyền bị dạt nong tận Việt Nam ngày nay.

Khi nổ ra loạn An Sử, Trọng M Lữ bấy giờ năm mươi lăm tuổi đang ở cùng với Huyền Tông hoàng đế và Dương Quý phi.

Loạn nổ ra vào năm Thiên Bảo thứ mười bốn (755). Lúc đó Huyền Tông hoảng sợ đã cùng Dương quý phi rời Trường An để lánh về đất Thục, người ta cho rằng A Bội Trọng Mỗ cũng đi theo cùng. Như đã nói tới, đến giữa đường thì xảy ra sự kiện phản loạn của binh sĩ ở Mông Ngổ Dịch, Dương quý phi bị giết chết theo lệnh của chính Huyền Tông. Nếu Trọng Mỗ ở cùng Huyền Tông thì chắc chắn ông đã chứng kiến toàn bộ sự việc ấy.

Hết loạn, Huyền Tông từ đất Thục về lại Trường An, Trọng Mỗ trở thành tả tán kỵ thường thị. Sau khi Huyền Tông chết, trong những năm Thượng Nguyên đời Túc Tông, Trọng Mỗ được bổ làm Trấn Nam đô hộ và nhậm chức tại Hà Nội ngày nay.

Năm 766 Trấn Nam đổi thành An Nam, Trọng Mỗ được bổ làm An Nam tiết độ sứ.

Một năm sau, năm 767, Trọng Mỗ được cho thôi chức và quay về Trường An, rồi mất sau đó ba năm tại Trường An vào tháng Chạp, năm Đệ Nhị lịch thứ năm đời Đệ Tông, tức năm 770 theo Tây lịch.

Ông hưởng thọ bảy mươi tuổi...

Kể ấy, Huyền Tông, Dương quý phi và cả Lý Bạch đều không còn trên dương thế.

Ấy là lịch sử viết như vậy.

Tuy nhiên...

Lịch sử cũng truyền lại hậu thế một vài chủ thuyết khác nhau về Dương quý phi. Điểm mấu chốt trong các chủ thuyết này là Dương quý phi, tức Dương Ngọc Hoàn không chết ở Mông Ngổ Dịch mà đã lánh sang nước Bồng Lai.

Nước Bồng Lai, tức là chỉ Nhật Bản. Thật khó mà tin ngay những thuyết kiểu như thế, tuy nhiên trên thực tế đã từng có tới mấy ngôi mộ của Dương quý phi ở Nhật Bản.

M trong số đó nằm ở Nison-in(*), trên mảnh đất nhìn ra vịnh Yuya thuộc bán đảo Matsuku, tỉnh Yamaguchi. M được làm bằng đá, có hình tháp năm tầng.

(*) Tên một ngôi chùa, phiên sang âm Hán là Nhị Tôn Viện.

Có một thuyết giải thích về sự tích của ngôi mộ như sau.

Dương quý phi chết ở M Ngõ Dịch thực ra chỉ là thể thân, còn Quý phi thật đã sang đến Nhật Bản bình an vô sự.

Thuyết cũng nói rằng, người vạch ra kế này chính là Cao Lực Sĩ hoạn quan thân cận nhất của Huyền Tông hoàng đế, và Trần Huyền Lễ, kẻ đã gây ra cuộc phản loạn của binh sĩ hay nói cách khác chính là kẻ thù của Quý phi.

Cao Lực Sĩ là người được Huyền Tông ra lệnh giết Quý phi, còn Trần Huyền Lễ là một trong những kẻ chủ mưu gây ra cuộc phản loạn, là kẻ chịu trách nhiệm kiểm tra xem Quý phi còn sống hay đã chết. Vì vậy, nếu đây là mưu kế của hai người này thì việc cứu mạng và giúp Quý phi trốn thoát không hẳn là không thể.

Nói cách khác, thuyết này cho rằng kẻ chủ mưu tạo phản ở M Ngõ Dịch Trần Huyền Lễ đã rủ lòng thương đối với Dương quý phi đang sắp phải chịu cái chết. Do đó Trần Huyền Lễ đã bàn với Cao Lực Sĩ giết một đứa thối để làm thể thân và thả cho Quý phi trốn đi.

Việc này xem ra khả thi chính vì Trần Huyền Lễ sẽ là người khám nghiệm tử thi của Quý phi trên chiếc kiệu mà Cao Lực Sĩ đặt Quý phi lên, nhưng liệu lịch sử có đúng như vậy không?

M thuyết nữa thì cho rằng người ra tay ngầm cứu Dương quý phi khi ấy chính là An Lộc Sơn.

Có sách sử viết rằng, An Lộc Sơn mặc dù lớn tuổi hơn Quý phi nhưng lại trở thành con nuôi cả Quý phi là vì hai người đã thông gian với nhau. Nếu ~~ét~~ đến tuổi tác cả Huyền Tông thì khó mà nghĩ một Dương quý phi trẻ trung lại cảm thấy thỏa mãn với cuộc sống khuê phòng, hơn nữa chuyện các cung nữ lên lú dẫn tình nhân vào tẩm thất cũng không hiếm trên thực tế. Tuy nhiên, cứ giả sử rằng giữa Quý phi và An Lộc Sơn có mối qan hệ như vậy đi ~~chăg~~ nữa, thì việc An Lộc Sơn ra tay cứu mạng Quý phi trong tình huống ~~đđà~~ chuyện ~~khó~~ ~~để~~ nghĩ tới.

Ta quay lại với sự tích cả ngỗm ở vịnh Y uya.

Quý phi chất lương thảo lên một con thuyền lớn, rồi nhằm thẳng Nhật Bản và nhổ neo ở vùng bờ biển mà nay là Thượng Hải. Con thuyền ấy trôi dạt đến vịnh Y uya.

Tương truyền sau khi dẹp ~~on~~ loạn An Sử, Huyền Tông vẫn không quên được Quý phi, mới sai phương sĩ sang Nhật Bản đem tặng cho Quý phi hai bức tượng Phật. Quý phi cũng trao cho vị phương sĩ một cây trâm để tặng Huyền Tông, còn mình thì lưu lại Nhật Bản cho đến cuối đời...

~~Đy~~ là truyền thuyết Dương quý phi vượt biển đến Y uya.

Cũng phải nỗ thêm, ở khu vực Ansa thuộc ~~M~~katsuku có phát lộ một thanh gươm đồng lưỡi thuôn ~~đá~~ liền chuôi thanh gươm đồng ~~đá~~ liền chuôi đó chứng tỏ vùng đất này đã từng có sự giao lưu với ~~lạ~~ ~~đạ~~, người ta lấy đó làm ~~cả~~ cứ để cho rằng Dương quý phi đã tới đây, tuy nhiên theo ý kiến cá nhân tác giả thì ~~cả~~ cứ này không có nhiều tính thuyết phục.

Dẫu sao thì việc tồn tại một tháp đá được cho là mộ Dương quý phi ở Nison-in thuộc vùng ~~Ku~~ là có thật. Tháp đá ~~năm~~ tầng này nằm ở chính giữa, ~~ang~~ quanh còn có mười ~~lăm~~, mười sáu tháp đá ~~năm~~ tầng khác mà người ta ~~đồ~~ là mộ ~~cả~~ các thị giả đi cùng Quý phi. Các tháp đá này tương truyền được chế tác vào thời ~~Kn~~akura (*).

(*) Là thời kỳ Mạc phủ đặt tại Kamakura, kéo dài từ năm 1185-1333.

Có thuyết nữa một trong hai bức tượng đó chính là Dương quý phi Quan Âm. Tuy nhiên, sự tích của chùa Senyuji lại có nội dung hơi khác.

(*) Âm Nhật đọc là Tankai.

(*) Là tập sách địa chí giới thiệu các danh thắng ở Kyoto phát hành dưới thời Edo.

Và có một điều thú vị là **chà Senyuj** được cho là do chính **Kô Hài** dựng lên.

B tr hợ k hỷ do H Rợ Đ (s *) ka i co, k á m đ
 H hứ ba dứ s t ì củ K Đ É (**) đ đ Đ M
 H Qu đ đ g h đ s g M M ai g, k hậ đ
 T (***). B l a h g c đ h h

(*) *Tức Không Hải.*

(**) *Tức Thiên hoàng Montoku.*

(***) *Âm Nhật đọc là Senyuji.*

Ở Atsuta thần cung (*) cũng có một truyền thuyết kỳ quái như sau.

(*) *Tên một ngôi đền thần đạo ở tỉnh Ai chi.*

Truyền thuyết kể rằng chính vị thần chủ ở đó đã phái Dương quý phi nóng gặp Huyền Tông. Khi biết được Huyền Tông hoàng đế nhà Đường có ý định thôn tính luôn Nhật Bản sau khi bình định xong hơn bốn trăm châu cả Trung Quốc, vị thần chủ đã cử một người đẹp nghiêng nước là Dương quý phi tới để Đường hoàng đế khiến cho nước này rơi vào nội loạn.

Vì vậy, khi loạn An Sử nổ ra, Dương quý phi hoàn tất sứ mệnh và chết ở độ nhưng hồn phách thì bay về nước Bồng Lai, ẩn mình ở đất ấy, đất ấy chính là Atsuta.

Loạn yên, Huyền Tông sau khi trở về Trường An liền sai một phương sĩ có tên là Dương Thôn đi tìm nơi ẩn náu của linh hồn Dương quý phi, vị phương sĩ này dò la được hồn Dương quý phi đang ở nữ Bồng Lai cả Nhật Bản. Sau khi gặp linh hồn Quý phi, vị phương sĩ quay về Đường, thuật lại với Huyền Tông, Huyền Tông nghe tin thì than trời đau đớn, bệnh càng thêm nặng mà chết...

Truyền thuyết là như vậy.

Cốt truyện kiểu như thế còn có thể thấy trong *Tên họ họ di(*)* và *Điêu hư*

(*) *Là sách viết về thần tiên của đạo sĩ Đỗ Quang Đình sống ở thời nhà Đường.*

Điêu hư (*) cũng nói đến việc Từ Phú được lệnh cả Tần Thủy hoàng đế đi tìm thuốc trường sinh bất lão ở nữ Bồng Lai đã đến Atsuta và nữ Đế chính là cung Bồng Lai rồi.”

(*) Tập thơ văn chữ Hán do nhà sư Isho Tokugan thuộc dòng Lâm Tế sống ở thời Muromachi viết.

Theo sự tích cả Atsuta thần cung, năm mộ cả Dương quý phi nằm về phía Tây Bắc cả chính điện. Sau đó được di dời về miếu Kiyomizu và chôn tại đó

Hơn nữa, ở Atsuta thần cung trước đây có một cái cổng gọi là Xuân Xao M Cổng này được dựng ở phía Đg chính điện vào năm Chu Hưu nguyên niên (năm 686), đến năm Trinh Hưởng thứ ba (năm 1686) thì chuyển về lối tham bái phía Đg nhân việc cải tạo lại đền, và bị cháy rụi do cuộc tập kích cả Hoa K vào tháng Ba năm Chiêu Hòa thứ hai mươi (năm 1945). Chỉ có tám hoành phi Xuân Xao M được gỡ xuống là không bị cháy và vẫn còn nguyên. Xuân Xao M chính là tên một biệt cung cả Dương quý phi.

Như vậy, ở nhiều nơi trên đất nước Nhật Bản, vẫn còn những vùng đất hoặc hiện vật cדיen qan tới Dương quý phi.

Ở Trung Quốc cũng có một truyền thuyết tương tự.

Đệ ý hi đ hế cố kể rằng, trong số các thị tì cả Dương quý phi có một người họ Trương rất được Quý phi yêu mến. Người thị tì họ Trương đã mặc y phục cả Quý phi để chết thay cho Quý phi. Trương thị má giỏi, tư dung lại rất giống Quý phi. Nàng hay má cùng Quý phi nên thường được Quý phi và Huyền Tông hoàng đế chiều chuộng.

Trương thị vô cùng kính trọng Huyền Tông hoàng đế và Dương quý phi nên trong lòng luôn mong mỏi được đền đáp ơn nghĩa đđkhi có đp.

M ngày, khi loạn An Sử nổ ra, binh lính cả An Lộc Sơn đã tiến đánh tới tận hoàng cung. An Lộc Sơn đề đưa Quý phi ra khỏi hoàng cung và giết đi. Khi ấy, người m chết thay cho Quý phi chính là Trương thị. Nàng bước lên phía trước, nử Nô tì m được chết thay cho Quý phi,” rồi mặc y phục cả Quý phi vào, tiến đến trước mặt An Lộc Sơn và nhận lấy cái chết.

Trương thị được chôn dưới mộ thay cho Quý phi.

Còn Quý phi thì cải trang thành dân thường, trốn đến Tứ Xuyên, sau đó lên một tàu buôn và sang Nhật Bản.

Đây là thời kỳ trị vì của Nữ đế Thiên hoàng Ken (*).

(*) Phiên sang âm Hán là Hiếu Khiêm.

Cuốn sách đó cũng viết rằng, Kiến Hòa sứ Triều Hành, tức A Bội Trọng Mỗ, đã dàn xếp để Dương quý phi và Thiên hoàng Ken gặp nhau. Lúc bấy giờ, Dương Ngọc Hoàn để chứng minh mình chính là Quý phi đã đích thân mách điều Nghệ thường vũ ở trong cung.

Tại sao lại có một truyền thuyết như vậy còn lưu lại?

Một trong những lý do có thể nghĩ tới đó là Tề hựu ca của Bạch Lạc Thiên.

Bối cảnh của cuốn tiểu thuyết này là năm 805 khi ấy Bạch Lạc Thiên vẫn còn chưa cho ra đời Tề hựu ca.

Trên thực tế, thiên trường ca này xuất hiện vào năm 806 ngay sau khi Kōgō Hải về nước.

Câu chuyện trong Tề hựu ca đã trở thành bối cảnh cho rất nhiều truyền thuyết ở Nhật Bản, ấy là chuyện không có gì phải nghi ngờ.

Cao trào trong thiên trường ca này chính là đoạn một phương sĩ trong khi đi tìm linh hồn đã chết của Dương quý phi theo lệnh Huyền Tông hoàng đế đã tình cờ đến được cung Bồng Lai và gặp nàng ở đó. Quý phi đã rút cây trâm trên tóc mình, bẻ làm đôi rồi đưa một nửa cho phương sĩ mang về trao Huyền Tông.

Hồi đầu hạ vọng nhân hoàn 卅

Bất kiến Trường An kiến trần vụ

Duy tương cự vật biểu thâm tình

Đến hạp kim hoa ký tương khứ

Thoa lưu nhất cổ, hạp nhất phiến

Thoa tích hoàng kim hạp phân điển

Đi giao tâm tự kim điển kiên

Thiên thượng nhân gian hội tương kiến

Lâm biệt ân cần trung ký từ

Từ trung hữu thế lưỡng tâm tri:

Thất nguyệt thất nhật Trường Sinh điện

Dạ bán vôn nhân tư ngũ thì

Tại thiên nguyệt tác tởn đực điều

Tại địa nguyện vi liên lý chi”

Thiên trường địa cửu hữu thì tận

Thử hận miên miên vô nguyệt kỳ

(Dịch thơ:

Cờ trần ngoảnh lại mà hay

Trường An chẳng thấy, thấy đầy bịn hơi!
Lấy chi tỏ tình ra thẩn thỗi
Gửi cảnh hoa vật cũ cảm nỗi
Thoa vàng hộp khảm phân đồ
Nửa in để lại nửa thời đem đi
Chỉ in nguyện lòng ghi dạ tạc
Tựa hoa vàng bên chắc không phai
Thời cho cách trở đồn nơi
Nhân gian rồi với trên trời gặp nhau
Ấn cần dặn mấy câu lâm biệt
Lời thề ra lòng biết với lòng
Là đêm tròng thất ngòi chung
Trường Sinh sẵn điện vắng không bóng người
Xin kết nguyện chim trời liền cánh
Xin làm cây cảnh nhánh liền nhau
Thấm chi trời đất dài lâu
Giận này đặc đặc dễ hầu có người... (*)

(*) Bản dịch thơ của cố thi sĩ Tân Đà. Người dịch sử dụng bản dịch của cố thi sĩ Tân Đà cho toàn bộ bài thơ **Trường Hận ca** kể từ đây trở đi.

Sau đó phương sĩ liền quay lại Trường An.

Hầu hết các truyền thuyết về Dương quý phi ở Nhật Bản đều bắt nguồn từ bài thơ này.

Có sách cả Nhật Bản nói rằng, Bạch Lạc Thiên đã sáng tác *Tề hậ ca* dựa theo truyền thuyết vừa kể trên, nhưng khả năng ngược lại có lẽ là cao hơn. Câu chuyện trong truyền thuyết có trích dẫn một đoạn trong *Tề hậ ca*, như vậy có thể suy luận rằng truyền thuyết Dương quý phi vượt biên sang Nhật Bản được sáng tác sau sự ra đời cả *Tề hậ ca*.

Vậy nhưng...

Bối cảnh nào đã dẫn đến sự ra đời cả *Tề hậ ca* làm nguồn gốc cho các truyền thuyết?

Trước khi nói về các truyền thuyết quanh Dương quý phi, thiết nghĩ cũng nên đề cập đến một vài sự thật lịch sử ở đây: có một sự thật là Huyền Tông hoàng đế sau khi quay lại Trường An đã từng có ý định cải táng cho Dương quý phi.

Trước hết, ta hãy điểm qua những sự thật lịch sử đó

Đi từ đế bách ka hế gổ cả Nhà nhất bản Heibonsha có viết như sau: Huyền Tông sau khi về Trường An, đã bí mật cải táng, nhưng không rõ đặt ở đâu.”

Cuốn *Lh x hế gổ* (4 Đường và An Đ) cả Nhà nhất bản Chuokronsha cũng viết: Vào tháng Mười hai cuối năm 757, Huyền Tông hoàng đế trở về Trường An trong niềm day dứt khôn nguôi về năm mô đã chôn Quý phi ở ven đường M Ngõ M dù được can gián là chưa đến lúc, nhưng Thái thượng hoàng vẫn lên sai hoạn quan cải táng cho Quý phi.

Tám thân mỡ màng ngày nào nay đã trở thành bộ xương tàn, chỉ có chiếc tử thơm bằng gấm là vẫn như xưa. Chiếc tử thơm là kỷ vật nàng mang trên mình trước đây do hoạn nạn mang về lại khiến Huyền Tông chìm vào nỗi đau buồn cả kỷ niệm.”

Những đoạn trích dẫn nêu trên đều căn cứ vào các ghi chép của Dương quý phi truyện” trong *Điền gia thư* hoặc *Điền gia tư hám* do Tư Mã Quang thời Bắc Tống biên soạn.

Nhân nói đến *Điền gia thư*, phần Dương quý phi truyện” trong đó kể rằng: Khi Huyền Tông định h táng Quý phi sang một chỗ đất khác thì Quý phi được bọc bằng một tấm chăn tía trong mộ, khi ấy đã bắt đầu thối rữa. Duy chỉ có chiếc tử thơm là không mục nát mà vẫn còn nguyên.”

Tử thơm là loại tử may bằng vải đựng nhiều loại gỗ thơm khác nhau để lấy hương.

Tác giả của *Điền gia tư hám* có lẽ thì viết về việc cải táng như sau: Không có bằng chứng nào cho thấy mộ của Dương quý phi đã được sửa sang lại như cũ sau khi bị đào lên. Tại sao lại không viết rõ hơn về việc cải táng Quý phi sang một chỗ đất khác?

Sự thật thì trong *Điền gia thư* lẫn *Điền gia tư hám* đều chỉ nhấn mạnh vào chi tiết chiếc tử thơm vẫn còn nguyên vẹn, mà hầu như không đề cập gì đến việc di cốt của Quý phi có thay không.

Vì vậy mà thậm chí còn có thuyết cho rằng, chẳng há ngờ mộ ở Mộ Địa chỉ là mộ chôn nhầm, tức ý quân mộ mà nhầm sao?

Nếu chính sử không ghi rõ phải chăng là Quý phi vẫn chưa chết? Tác giả của *Điền gia tư hám* đã đặt nghi vấn như vậy.

Cũng trong sách này, ở một đoạn khác lại viết, thi thể của Quý phi tuy đã được mai táng nhưng do chiến tranh loạn lạc nên đã bị thất lạc mất.

Vậy là những hoạn nạn đảm nhiệm việc đào mộ Quý phi để cải táng đã không bảm báo với Huyền Tông về sự thật đó

Lại có chuyện kể rằng, một binh sĩ làm nhiệm vụ dọn dẹp nơi hành hình đã tìm thấy một chiếc hài của Dương quý phi ở nơi đó anh ta bèn mang về nhà nhưng từ chiếc hài tỏa ra một mùi hương rất lạ.

Ở đây có điểm gì đó khá tương đồng với những mô tả về thi giải tiên(*), người đắc đạo thành tiên khi bay lên trời sẽ bỏ lại y phục, giày dép và thi thể cũng biến mất khỏi huyết mộ.

() Đạo giáo quan niệm tiên có ba bậc: thiên tiên, địa tiên và thi giải tiên. Đạo sĩ sau khi đắc đạo có thể vứt bỏ thân xác mà lên cõi tiên hoặc làm cho thân xác biến mất, chỉ để lại y phục, mũ mào mà bay lên trời, phép đó gọi là thi giải.*

Dù sao thì trên thực tế đã có rất nhiều sách vở viết về cái chết của Dương quý phi, và thật thú vị là phần lớn trong số đó đều cho rằng Dương quý phi vẫn còn sống sau sự kiện **Ỗ Ngõ Dịch**.

Chương XVII

Đầu Suất Cung

1

Kôg Hải ơi...

Kôg Hải ơi...

Cái tiếng gọi.

M tiếng gọi rất nhỏ.

Tiếng gọi ấy đang thì thầm bên tai.

Nó loáng thoáng như tiếng côn trùng ở xa, nhưng Kôg Hải lại cảm thấy nó phát ra ngay bên tai mình. Nó có thể, mình đang nghe thấy tiếng gọi ấy ở một nơi gần hơn: ngay bên trong đầu mình.

Kôg Hải đang ngủ

Kôg Hải ý thức được việc mình đang ngủ

Nhưng không phải một giấc ngủ hoàn toàn. M con người bên trong cậu vẫn đang thức, con người ấy ý thức được rằng mình đang ngủ nhưng đồng thời cũng ý thức được rằng mình đang nghe thấy tiếng gọi.

Kôg Hải ơi?..

Tiếng gọi ấy lại cất lên.

Nhê khàng tới mức không phân biệt nổi giới tính.

Đi ông?

Hay đàn bà?

Hừm.

Kông Hải tập trung ý thức ngỗ hầu nắm bắt được tiếng gọi ấy. Ngay khi Kông Hải bắt đầu chuẩn bị để tỉnh giấc, thì giọng nữ bảo: “Koan đã!”

Nếu tỉnh dậy, người sẽ không nghe được giọng nữ này. Hãy để yên như thế và lắng nghe”..

Lắng nghe!?”

Đúng lần tròn, hãy đặt lòng tin vào thuật của ta.”Giọng nữ tiếp tục.

Đó là cái đêm sau khi Kông Hải cùng Quát Dật Thế đến gặp Liễu Tông Nguyên về.

Kông Hải đang ngủ trong phòng riêng ở Tây Môn Tự. Lúc đó chắc đã quá nửa đêm.

Giọng nữ ấy đã len vào bên trong giấc ngủ của Kông Hải từ khi nào.

Lại đây, Kông Hải.”Giọng nữ mời gọi.

Ta sẽ cho một cô gái tới đó người. Hãy đi theo cô gái ấy.” Giọng nữ dai như đũa.

Cô gái?

Trong lúc Kông Hải đang suy nghĩ thì giọng nữ tiếp tục: “Người hiểu ra rồi chứ, Kông Hải”..

Kôg Hải...

Thế nào?

Ngài Kôg Hải...

Ngài Kôg Hải.” Giọng nữ trung tính bỗng biến thành giọng nữ từ khi nào.

Ngài Kôg Hải, hãy tới đây .”

Kôg Hải choàng mở mắt, ngó đầu dậy .

Một cô gái trong bộ kimono một lớp màu xanh dương nhạt đang ngồi bên cạnh gối.

Ngài đã nhận ra chưa? Cô gái hỏi.

Đó là một cô gái đẹp. Tầm vóc trung, mỗm đỏ thắm.

Đôi mắt trong trẻo đang nhìn Kôg Hải. Bờ mỗm thắm mềm mại hơi nở một nụ cười.

Thế nào, ngài hãy dậy đi? Cô gái già Kôg Hải.

Kôg Hải chần chừ nhìn cô gái trong giây lát.

Ta hiểu rồi?..

Kôg Hải gạt đầu rồi ngồi dậy trên đệm.

Dật Thế đang say giấc ở phòng bên. Kôg Hải đưa mắt về phía vách ngăn như để thăm dò động tĩnh của Dật Thế, sau đó đứng lên.

Vậy nhờ cô chỉ lối giúp.”

Xin ngài đi lối này .”

Cô gái cũng đứng dậy, bước đi thướt tha như một cành liễu mảnh trong gió

Họ ra đến bên ngoài. Đó là trung đình của Tây Môn Tử. Trăng chiếu rọi khu vườn một màu xanh vắng vặc.

Cô gái tha thướt đi qua những cây mẫu đơn mới đơm chồi trên đồ chân trần. Chéch về phía Đông của khu vườn có một cây hòe cổ thụ. Cô gái có vẻ đang hướng về phía đó. Vừa đến gốc cây, cô gái liền dừng lại.

Đy rồi thưa ngài.” Cô mỉm cười kiêu diễm.

Là đây ư.” Không Hải dừng lại trước gốc cây, bên cạnh cô gái.

Người gọi ta đến là ai?

Không Hải hỏi, nhưng cô gái chỉ im lặng gật đầu, rồi ngược chiếc cằm trắng và nhìn lên phía trên tán cây.

Ở trên kia?”. .

Tên cây?

Ngài hãy leo lên cái cây này. Chỉ cần cả tôi đang đợi ngài trên đó”

Không Hải ngẩng lên nhìn nhưng chẳng thấy ai.

Chỉ có những cành hòe vừa mới bung chồi đang vươn ra trên nền trời đêm đen tối. Phía trên cành cây lác đác những vì sao đêm.

Ngài hãy leo lên đi.” Cô gái nở

Tên a hiểu rồi.”

Kông Hải nỗ đoạn đưa tay bám vào cành cây thấp nhất, đạp chân vào gốc cây và đu mình lên.

K lạ thay, thân mình **K**ông Hải đã leo lên được cành đầu tiên một cách rất nhẹ nhàng.

Xin ngài hãy lên nữa? Giọng cô gái từ dưới vọng lên.

Cứ thế leo lên trên, từ lúc nào **K**ông Hải đã thấy **h**àng **q**anh mình là những lá hò biếc lao ào. **M** lá non ngào ngạt. Lúc mới leo, tán lá đâu có rậm rạp đến thế này? Vậy mà giờ đây, **K**ông Hải đang ở giữa một đợt sóng lá non dập dờn. Lá hò đang phát ra những tiếng ào ào không chỉ ở bốn phía, mà còn từ hai phương trên dưới. Chắc chắn **K**ông Hải đã leo quá chiều cao của cái cây theo áng chừng lúc nhìn từ bên dưới.

Lạ thật!

Leo mãi, leo mãi cũng chỉ thấy những sóng lá biếc nối tiếp nhau. **K**ông Hải cứ âm thầm mà leo.

Ở trên nữa cơ à? Giọng cô gái.

Leo thêm một đoạn thì không còn nghe thấy tiếng cô gái nữa. Lại lạ thay, hình như càng leo thì **h**àng **q**anh càng hừng dần lên. **K**ông Hải cũng chẳng rõ khi nào thì đến đích. Chỉ biết rằng, càng leo lên thì ánh sáng phía trên đầu mình càng mạnh hơn.

M lần tưởng chừng như sắp đến nơi rồi, song ngọn cây vẫn cứ vươn mãi lên phía trên.

Cuối cùng...

K vừa bám tay và đu mình lên một cành cây to hơn hẳn các cành khác, **K**ông Hải chợt nhận ra mình đã leo tới đỉnh ngọn cây.

Trong làn không khí vừa hít vào, có vị ngọt nhẹ cùng với hương thơm ngào ngạt. Không phải mùi hương trầm được đốt lên ở đâu đó. Mặt tựa như có một thứ mật ngọt khó tả cả trái cây đang tan lẫn vào chính bầu không khí.

Không phải ngày, cũng không phải đêm, nhưng ánh trăng tràn ngập một thứ ánh sáng huyền ảo.

Ở đó có một ngôi nhà.

Ngôi nhà được dựng trên những tấm ván bắc qua một vài cành cây to. Ngôi nhà nhỏ bằng gỗ. Có ánh lửa đèn leo lét lọt ra từ khe vách. Có làn khói màu lam nhạt bay thẳng đứng lên trời từ kẽ mái.

Chắc là ngôi nhà đó.

Không Hải khẽ lẩm bẩm rồi đi chênh vênh trên những cành cây.

Không Hải dừng lại trước cánh cửa gỗ.

Vào đi, ngài Không Hải? Cái tiếng nở từ trong vọng ra.

Đã giọng một người đàn ông, đúng hơn là cả một ông lão.

Không Hải đưa tay phải đẩy cửa và bước vào bên trong ngôi nhà. Đó là gian cóàn lát ván.

Một ông già nhỏ thó râu tóc bạc phơ đang ngồi trên sàn gỗ trong ánh sáng mờ tỏ.

Trước mặt ông lão là một cái lư, lửa cháy leo lét.

Ngài Không Hải ạ, ngài đang ngồi ở độ cao chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín do tuần (*) đó. Mặt trăng còn ở bên dưới chân ngài kia.”

(*) Do tuần, nguyên ngữ tiếng Phạn là yojana, là một đơn vị đo chiều dài cổ của Ấn Độ.

Ngài vừa nở chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín do tuần, vậy thì đây là”..

Đu Suất Thiên.”Ông lão lẩm bẩm.

Vậy thì ngài chính là Di Lạc Bồ Tát phải không?

Chính vậy .”

Kông, ngài là phương sĩ và đã tu theo huyền đạo.”Kông Hải nở

Huyền đạo, tức là đạo tiên vậy.

Vì sao ngài nở vậy!”Ông lão tỏ vẻ ngờ vực.

Bây giờ tôi mới biết, làm phương sĩ cũng có thể lên tới Đu Suất Thiên nhờ phép tu tiên. Nếu cách này nhanh hơn học Hiến, M (*) thì”..

(*) Tức Hiến giáo và Mật giáo.

Kông Hải ngẫm nghĩ, ông lão đã tu theo phép của phương sĩ

Hồn nào Kông Hải.”

Ngài nhận tôi làm đệ tử được chứ, thưa Đu Ông?

Ồ lúc nào cũng được thôi”

Trả lời ông, ông lão, tức Đu Ông, liền cười vang.

2

Có một ngọn núi tên là T u Di.

Ngọn nũ mọc sừng sững ở trung tâm thế giới theo ghi chép trong **K**
hl *Nghĩ* chính là ngọn nũ này. Chiều cao **cả** nó ước chừng tám vạn
do tuần (**năm** **trăm** sáu mươi ngàn ki lô mét).

Vị thần bảo vệ phá Tây **cả** ngọn nũ ấy là Quảng **M**Thiên.

Vị thần bảo vệ phá Bắc là **Đ**Vũ Thiên.

Phá Nam là Tãg T rường Thiên.

Phá **Đ**g là T rì Quốc Thiên.

Trên đỉnh nũ ấy mọc lên một cái cây gọi là viên sinh thụ cao tới tám do
tuần (**bảy** **trăm** ki lô mét). Tương truyền trên đó có cung điện **cả** thần
hdra, tức **Đ** Thích Thiên, một trong các vị thần có nguồn gốc từ đạo
Hindu. Từ nơi cao nhất, tức cung điện Thù Thắng **cả** **Đ** Thích Thiên đi
lên trên thêm chín vạn chín nghìn chín **trăm** chín mươi do tuần nữa thì đến
Đu Suất Thiên.

Đu Suất Thiên là nơi Di Lạc Bồ Tát nghe đức Thích Ca giảng pháp để
năm tỉ sáu **trăm** bảy mươi triệu **năm** sau sẽ **hó** Phật và giảng trần.

Bồ Tát là cách gọi dành cho những đáng sắp sửa thành Phật.

Cuộc đối đáp giữa **K**ôg Hải và **Đ**h **Ô**g người điều này .

Kôg Hải ngồi **nóng** phá bên này cái lư, đối diện với **Đ**h **Ô**g.

Mg người lên tới đây , **K**ôg Hải'**Đ**h **Ô**g nheo mắt nỏ

Đạ ngài đã cứu giúp tồđem trước.”

Đà việc riêng **cả** ta. **K**oi phải đa lễ.”

Ngài nỏđđà việc riêng ư?

Phải.'Đh ông đáp ngắn gọn.

Đh ông dường như đang ngẫm nhắc Kôg Hải rằng, đây là việc riêng của ta, nên dù dẫu thế nào cũng vãn thôi

Hôm nay ngài gọi tồ lên Đu Suất Thiên là có việc gì?

Chớ vội, Kôg Hải. Ở cung Đu Suất có thứ này .Đh ông lấy ra một chiếc bình bằng gốm từ đằng sau cái lư rồi đặt lên đó

Mùi thơm ngào ngạt sức nức trong mũi

Rượu phải không ạ?

Đy là Hồ tửu.”

Yh ông là rượu bò đào.

Bỉ Dh ông đặt hai chiếc chén lư li lên trên lư.

Thật là một cái thay .”

Người thích chứ?

Đh ông rớ rượu vào hai chiếc chén.

Làm thân sa mô thì không được uống rượu nhỉ?

Tồ uống chứ.”

Sa mô Oa quốc không bị cấm rượu sao?

Nỗ về sa mô nước Oa, dù bị cấm song cũng có người thì uống, có người lại không uống.”

Người thì uống chứ gì?

Vâng.'Kôg Hải không có vẻ gì ngại ngùng.

Vậy xin mời.'Đinh ông cầm lấy chiếc chén lưu li đã rót đầy rượu bỏ đồ
đào.

Kôg Hải cầm lấy chén còn lại.

Chiếc chén lưu li trong veo có màu xanh lục nhạt là một món đồ quý
ngay cả ở Trường An.

Xin mời."

Hai người cùng nhẹ vành chén lưu li vào nhau rồi đưa lên miệng.

Dù sao cũng thật khá khen cho người đã lên được tới đây, Kôg Hải
ạ.'Đinh ông nở trong lúc đặt chén xuống.

Thì chính ngài mời tôi lên đây mà."

Đấy thực sự là Đinh Suất Thiên, ta không nở chơi. Người thường đâu
dễ mà đến được nơi này."

Tôi biết điều đó"

Ta hỏi, từ lúc nào người bắt đầu nhận ra việc này là do Đinh ông ta
làm?"

Từ lúc ngài bảo hãy lắng nghe nhưng đừng thức dậy thì tôi đã đoán ra
ngài."

Khả lắm, đó không phải là việc mà những kẻ tầm thường có thể nhận ra
được."

Đúng như lời ngài dạy, tôi đã đặt lòng tin cả mình vào tâm ngài."

Kông thể tin là sa mô nước Oa ai cũng được như người, nhưng dù sao cũng phải thừa nhận thế gian còn nhiều kẻ thật thú vị”

Đh ông lại đưa chén lên miệng.

Nơi này vừa có thể là Đ Suất Thiên, vừa có thể là Nga Quỷ Đ Ngạc, tùy thuộc vào tâm của ta và người. Người xem, chẳng hạn như thế này?..

Đh ông chưa kịp dứt lời thì một cô gái lả lợ không mảnh vải che thân đã ngồi cạnh Dh ông từ bao giờ.

Thế rồi bên cạnh Kông Hải cũng xuất hiện một cô gái trần truồng xinh đẹp, cô liền vịn vào người Kông Hải. Bả vú đầy đà chạm vào cánh tay cậu.

Đ tay thon thả, trắng ngần của cô mềm mại quần lấy cổ Kông Hải. Kông Hải liếc mắt nhìn.

Đi nhiên...

Cô gái trần truồng ban nãy từ lúc nào đã mặc trên mình bộ đồ lĩnh, sau đó thoát lại biến thành một con vượn đang nhẹ nhàng. Con vượn làm như sắp cắn ngậm đồ ăn nhai nhồm vào cổ Kông Hải song Kông Hải vẫn điềm nhiên uống rượu.

Người biến cô gái thành con vượn chính là Dh ông.

Cái này?..

Đh ông vừa cười nhả nhó vừa chìa chén lưu li ra trước mặt. Rượu bỏ vào hũng còn đầy ban nãy đã cạn rỗng, thay vào đó là một bông mẫu đơn lớn có màu đỏ y như màu rượu đang nở ra từ trong chén.

Phép đũa do Kông Hải làm.

Nhìn ra ~~nh~~ qanh hai người, chỉ thấy mẫu đơn đang chen nhau nở rộ. Chẳng thấy cô gái, cũng chẳng thấy con vượn đâu.

Trên bờ vai ~~Đ~~ ~~h~~ ~~g~~ lúc này cô gái vịn vào, nay chỉ có một bông mẫu đơn đại ~~đ~~ đang rủ rủ. Con vượn cũng đã biến thành một bông mẫu đơn tả diễm lệ, đang tỉ đài hoa nặng trĩu trên vai phải của ~~K~~ Hải.

Ngõ nhà nhỏ mà ~~Đ~~ ~~h~~ ~~g~~ gọi là cung ~~Đ~~ Suất biến mất, ánh dương quang chiếu ~~h~~ ~~g~~, gió mát thổi trên trời.

~~K~~ Hải và ~~Đ~~ ~~h~~ ~~g~~ cứ ngồi như vậy giữa cánh đồng mẫu đơn nở rộ, đối diện nhau qua cái lư.

~~Đ~~ lúc đó một cơn gió mạnh từ bên cạnh thổi tới, cánh hoa mẫu đơn bị bứt ra bay theo gió

Hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn, hàng ức những cánh hoa bị cuốn lên trời ~~h~~ theo làn gió ~~đ~~ ~~h~~ ~~g~~.

M cảnh tượng thật tráng lệ.

Ồ tuyệt đẹp! ~~Đ~~ ~~h~~ ~~g~~ bất ngờ buột ra tiếng trầm trồ.

Thế rồi...

Từ lúc nào, qang cảnh đã lại biến thành không gian bên trong cung ~~Đ~~ Suất, ~~K~~ ~~h~~ ~~g~~ Hải và ~~Đ~~ ~~h~~ ~~g~~ đang cùng nhau nâng chén đã rổ đầy rượu bỏ đào.

Vui ~~đ~~ với người thật là thích thú Nhưng chúng ta cũng không thể vui mãi như vậy được.”

~~Đ~~ ~~h~~ ~~g~~ nở vẻ tiếc rẻ.

T a hãy đi vào việc chính! ~~K~~ Hải nở

T a nghe nổi bức vẽ của ngài Triều Hành bị thất lạc, phải vậy không?

Đinh Ông gật đầu rồi nhìn sâu vào mắt Kôg Hải.

Ngài đã biết cả chuyện đời, thật không hổ là Đinh Ông?..

Thật ra, chính ta cũng từng tìm kiếm bức vẽ đó suốt một thời gian dài.”

Ờ..

Thật không ngờ nó đã qua tay Lý Bạch, rồi vào tay Liễu Tông Nguyên.”

Ngài biết bức vẽ đó viết gì không?

Mấy câu chuyện trong đó

Ngài đã từng đọc qua?

Chưa.”

Nghe nổi trong đó viết về việc ngài Triều Hành sẽ đưa Dương Quý phi trốn sang Oa quốc.”

Đinh Ông gật đầu rồi nhìn lên một tia sáng bí hiểm.

Người định dựa nỡ nội dung cả bức vẽ đó?

Phải. Kôg Hải gật đầu không chút ngần ngại.

Cứ nhìn vào mặt người, có khi ta sẽ sẩy miệng mà nói ra mất cũng nên.”

Thế thì tốt quá.”

Không đòi nào?... Đh ông nhấn mạnh, rồi nở tiếp: “... không đòi nào ta nở ra cho người biết, ấy là ta từng nghĩ vậy, nhưng tình thế đã có nhiều thay đổi.”

Thay đổi như thế nào?

Chớ có vội, Không Hải.”

Nhưng tôi muốn biết.”

Cũng được thôi”

Đh ông gật đầu.

Cũng được thôi nhưng ta có điều kiện.”

Điều kiện gì?

Đi lại việc ta nở cho người biết về bức vẽ kia, ta cần nhờ người một chuyện.”

Chuyện gì ạ?

Về bức vẽ đó ta sẽ lấy được nó và mang đến cho người.”

Ngài làm được chuyện ấy sao?

Có lẽ là được.”

Nghĩa là ngài có manh mối về tung tích của nó

Không phải là không có

Nghĩa là kẻ nào đã đánh cắp nó.

...

‘Ai đã đánh cắp nó

Đinh Ông không trả lời câu hỏi của Không Hải.

Ta hãy nỗ lực về điều kiện nhé, Không Hải’..

Vâng.”

Ta muốn người đọc cho ta nghe bức vẽ mà ta sẽ mang đến cho người.”

Ồ ngài Đinh Ông không thể đọc được chữ nước Oa sao?

Ta không đọc được. Thế nên mới phải nhờ đến người. Bằng cách đó cả ta và người đều có thể biết được bức vẽ ấy viết gì’..

Tôi hiểu rồi.”

Gật đầu ông, như chợt nhớ ra điều gì, Không Hải nhìn sang Đinh Ông.

Ngài Đinh Ông, tại sao ngài lại đòi ý

Đi gì cơ?

Tôi vẫn nhớ, ở Mộ Ngỗ Dịch, ngài đã bảo tôi chờ có dịp đáng tới chuyện này’..

Thì ra là chuyện đó’

Tôi cứ tưởng ngài gọi tôi tới đây vì chuyện đó’

Ý Không Hải muốn nói ngài bảo tôi đọc bức vẽ do A Bội Trọng Mộ Lữ viết thì khác nào tôi đi sâu hơn vào chuyện này.

Ồ không, ngay cả đến nước này, ta vẫn muốn khuyên người hãy rút lui nếu được, nhưng còn bức vẽ của ngài Triều Hành thì biết làm sao. Và lại, chẳng nào thì người cũng phải can dự vào chuyện này dù muốn hay không.”

Ngài nỗ vậy là gì?

Thật ra thì, Thanh Long Tự cũng có dính dáng rất sâu đến toàn bộ vụ việc này.”

Là sao ạ?

Lần đầu tiên, Kôg Hải để lộ vẻ ngạc nhiên trên gương mặt.

Chẳng nào thì người cũng sẽ về với họ thượng Huệ Quả bên Thanh Long Tự mà thôi”

Vâng.”

Vốn dĩ ta đã định âm thầm một mình giải quyết gọn toàn bộ sự việc này, nhưng giờ thì không được nữa rồi. Thanh Long Tự đã bắt đầu can dự.”

Ngài đang nỗ đến Phụng Mh phải không?”

Vì vậy nếu người về với Thanh Long Tự thì đương nhiên sẽ phải dính dáng tới vụ việc này .”

Nỗ cách khác, Quý phi và Thanh Long Tự trước đây đã từng có một mối liên quan nào đó phải không ạ?

Ừm.”

Mối quan hệ đó là như thế nào?

Ta đã định bụng là hôm nay sẽ không nỗ quá nhiều, nên hãy tạm cho người biết đến thế thôi”

Kông Hải tỏ ra không phạ.

Nhưng, thưa Đh ông, việc đưa Quý phi sang Oa quốc có phải là sự thật không ạ?

Thật. Về những chuyện như thế, nếu hỏi là thật hay không thật thì câu trả lời là thật.”

Vậy, thật sự là Quý phi đã sang Oa quốc?..

Chà.”

Hắn là Đh ông cũng đã trông thấy, thi thể cả Quý phi không hề có trong ngỗ mộ ở MNgỗ Dịch.”

Đg như người đã thấy đở

Việc đoc quan hệ như thế nào với ngài T riều Hành? Kông Hải hỏi.

Ta có thể kể cho người nghe bất cứ chuyện gì, nhưng chỉ là sau khi vụ việc này được giải quyết xong. Còn đêm nay ta dừng lại ở đây thôi. Ta cũng đã nói với người kha khá rồi?..

Đh ông lặng lẽ lắc đầu.

Bây Đh ông lại nhìn sang Kông Hải.

Kông Hải ạ, ta vẫn nói với người rằng, hãy nhanh chóng về với Thanh Long Tự đi. Người có thể còn có hai mươi năm, nhưng Thanh Long Tự không còn chừng ấy thời gian đâu.”

Ngài nói Thanh Long Tự tức là?..

Hồ thượng Huệ Quả.”

Tônghe nỏ thầy Huệ Quả đổ bệnh vào nỏ ngoái.”

Thời gian cho hà thượng Huệ Quả còn lại rất ít, không biết chừng?..

Nỏ đến đây , Đh ông ngập ngừng.

Kông biết chừng?

Vụ việc lần này sẽ rút ngắn thêm thời gian còn lại cả hà thượng Huệ Quả cũng nên.”

Đh ông nỏ cạ chén rượu. Có vẻ như đó là hành động thể hiện quyết tâm dừng câu chuyện đêm nay ở đây.

Vậy tởm cáo từ?..

Kông Hải giữ nguyên tư thế ngồi và lặng lẽ cúi đầu chào.

Ki ngẩng đầu lên thì Đh ông đã không còn ở đó. Cảm giác như chỗ Đh ông vừa ngồi vẫn phảng phất chút hơi ấm.

Nhưng Kông Hải biết.

Đy chỉ là cảm giác, vì thân xác Đh ông chưa từng ở đó

Kông Hải ý thức được việc mình đang dần tỉnh giấc, tựa như khi từ từ nổi lên mặt biển từ dưới đáy thăm tối om. Quang cảnh cung Đu Suất dần tan biến, thay vào đó là quang cảnh quen thuộc đang lơ mờ hiện ra trước mắt.

Ấy thư.

Sách kinh trên đó

Bú

Đèn dầu đã tắt

Những đồ vật ấy hiện lên mờ ảo trong ánh trăng xanh lọt qua khe cửa hẹp.

Đây là phòng Kôg Hải.

Kôg Hải thức giấc trong tư thế đang ngồi trên đệm. Kôg Hải biết rõ mình chưa hề bước một bước nào ra khỏi căn phòng này.

Nhưng cậu biết chắc mình đã gặp và chia tay Đôn. Tiếng thở đều đặn của Dật Thế êm đềm vang lại từ phòng bên.

Chương XVIII

Mẫu đơn

1

Sáng sớm, Quát Dật Thế chạy òng ọc vào phòng Kôg Hải.

Này , Kôg Hải!"Cậu gọi đây hào hứng.

Cái đócóphải do cậu làm không?

Gương mặt Dật Thế hơi ửng đỏ vì hưng phấn.

Cái đũa cái gì cơ, Dật Thế?

Là hoa mẫu đơn đó. Cảnh mẫu đơn cậu thường hay áp tay sáng nay đã nở hoa rồi."

Ồ"

Thỗ đừng giả tảng nữa. Lúc này, các nhà sư ở Tây Mh Tự đang nhón nháo hết cả lên rồi kìa."

Hả?

Kôg Hải tỏ ra nghi hoặc.

Kôg thể cóchuyện đólàđược."

Kôg thể hay có thể gì thì tớ không biết, nhưng tớ biết cậu vẫn thường hay áp tay lên cảnh mẫu đơn ấy, nhờ thế mà riêng cái cảnh ấy đã trở lá và

bung nởm hơn hẳn so với các cành khác cò gì?

Hừm.”

Cậu chớ cđại bảo là do ngài Kổng Tước Mh Vương làm đấy nhé.”

Tớ đâu cớ vậy .”

Thồkê đi, cứ ra đây đã.”

Kổng Hải đi ra vườn theo lời thú giạ cả Dật Thế.

M người đang tập trung trước bông mẫu đơn đỏ

Chí Mh và Đm Thắng cũng gó mặt.

Chí Mh thấy Kổng Hải đi tới, bèn cất tiếng: Tuyệt đẹp, thầy Kổng Hải.”

Kổng Hải đến bên cạnh Chí Mh và nhìn vào thì thấy một bông mẫu đơn trắng muốt vừa nở. M bông mẫu đơn màu trắng tuyệt đẹp. Cành cây trĩu hẳn nóng vì không chịu nổi sức nặng cả bông hoa, vậy mà bông hoa vẫn vươn lên kiêu hãnh. M bông mẫu đơn diễm lệ.

Hơn nữa, hoa mẫu đơn nở ra trên cành này vốn không phải màu trắng. Thế nào mà một bông mẫu đơn trắng lại nở ra trên một cành mẫu đơn đỏ.

Bằng chứng là tất cả những nụ hoa khác trên cùng một cành đều có màu đỏ.

Chuyện này sẽ lan ra khắp T rường An trong tích tắc.”Chí Mh nở

Kách tới ngắm hoa sẽ đông như trẩy hội cho mà ăm.” Đm Thắng bảo Kổng Hải.

Những cây mẫu đơn khác sau một thời gian dài chờ đến ngày đơm chồi, mãi gần đây những nụ chồi đỏ ối ấy mới bung ra và trở thành lá non, vậy mà trên cành hoa này, lá đã ỡ rộng, cò hoa đã nặng trĩu.

Ấy chết...

Kông Hải đáp lại bằng một thái độ cung cung kính kính cùng bộ mặt đầy vẻ khờ, rồi vội vàng chuồn thẳng.

Sao thế, Kông Hải?

Dật Thế đuổi theo sau và khẽ hỏi với giọng vai Kông Hải.

Như tớ đã nói này , việc này không phải do tớ làm đâu.”

Đến chính xác là cành hoa mà Kông Hải vẫn thường áp tay để thú cho hoa nở sớm hơn, nhưng đêm qua đã có cái đẩy mạnh hơn quá trình này .

Vậy thì ai làm?

Có lẽ là Đh ông.”

Đh ông? Vì sao?

Vì sao nhỉ?..

Kông Hải trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì đó rồi lẩm bẩm sau khi đi được vài bước: Chẳng lẽ là để làm bằng cho điều đã ước định?

2

Rồi vậy , đêm qua Đh ông đã đến đây . Dật Thế gật gù như vỡ lẽ.

Hai người đang ở trong phòng Kông Hải.

Kôg Hải vừa kể đầu đuôi sự việc đêm qua cho Dật Thế nghe.

Tất nhiên, Kôg Hải không thuật lại chính xác những gì mình trải nghiệm. Nếu kể rằng mình đã lên đến Đu Suất Thiên, dù cho là ở trong huyền thuật, thì câu chuyện sẽ rất dài. Kôg Hải chỉ nói với Dật Thế đại ý rằng, Đh Ông đã bí mật lẻn vào phòng mình và báo cho biết về bức vẽ cả Triều Hành. Và chắc là trên đường về, Đh Ông đã phù phép để bông hoa trên cành mẫu đơn đơm đở ra.

Cành hoa ấy vốn là cành hoa mà Kôg Hải vẫn thường hay che tay lên. Nếu không có sự tác động cả bàn tay Kôg Hải, thì dù là Đh Ông cũng không khiến cho hoa nở ra chỉ trong một đêm như vậy.

Nhưng có thật là Đh Ông sẽ lấy được bức vẽ cả ngài Triều Hành không nhỉ?

Đều đỏi thì tớ không rõ nhưng hẳn là ông ta đã có manh mối gì đó.

Thế cậu định sẽ làm thế nào, Kôg Hải?

Làm thế nào là thế nào?

Tớ cứ án binh bất động chờ đến khi Đh Ông có được bức vẽ ấy hay sao?

Kôg, ta có mấy việc cần làm.”

Việc gì?

Chẳng hạn như tới chỗ An tiên sinh?..

An tiên sinh? Dật Thế hỏi lại.

Người mà Kôg Hải gọi bằng An tiên sinh chính là An Tát Bảo. Ông ta không phải người Đờng, mà là người Hồ.

Như cách khác là người Ba Tư, hoặc dễ hiểu hơn là người Iran.

Thời kỳ này, quốc giáo của Ba Tư là Hỏa giáo, hay Bái Hỏa giáo đã có mặt ở Trường An. Hỏa từ, tức đền thờ của Hỏa giáo, cũng được dựng lên.

An là tư tế của Hỏa từ ở Trường An, không Hải đang nhờ vị tư tế này dạy cho tiếng Thiên Trúc, tức tiếng Phạn, và tiếng Hồ, tức tiếng Ba Tư.

Tát Bảo không phải tên người, mà là một chức tước. Chức tước an đặt ra để quản lý những người Tây vực sinh sống ở Trường An được gọi là Tát Bảo.”

Dật Thế cũng đã có một lần gặp An Tát Bảo.

Tại sao?

Trước kia cậu đi cùng, cậu còn nhớ An Tát Bảo từng nói chứ?

Như gì?

Về Krapan.”

Krapan?

Ông ấy nói rằng những thầy phù thủy theo tà đạo ở Ba Tư được gọi là Krapan và họ cũng đã xuất hiện ở Trường An rồi.”

Nếu thế thì sao?

Cậu còn nhớ cái tước tài bằng đá lư đào mộ Quýphi lên chứ?

Ồ tớ nhớ.”

Dật Thế bất giác rùng rợn lại như thể có một bàn tay lạnh toát sờ vào gáy .

Hình như cậu ta vừa nhớ lại những vết cào rướm máu ở mặt sau nắp áo tước lư mở tước tài ra.

Lú ấy chúng ta đào dưới đất lên được một cái sọ chó đúng không nào.”

Ừ”

T rên đây có viết mấy chữ.”

Ờ phải rồi.”

Những chữ ấy là chữ Ba Tư, cậu nhớ chứ?

Quả tình là thế thật”..

K nào làm ô uế đất này sẽ bị nguyên rã. K nào phá phách đất này sẽ gặp tai ương. Nhanh danh mọi tính linh cả đất mẹ, hãy khiến những kẻ đó khiếp sợ”..

Dòng chữ viết như vậy .

Kông những thế, trên ngực bức tượng đồng chiến binh chui ra từ cánh đồng bông cả Từ Vĩ Cường cũng có những dòng chữ bằng tiếng Ba Tư.

Hơn nữa, chẳng phải cô nàng Lệ Hương ở Hồ Ngọc Lâu, kẻ dính líu mật thiết trong việc này , cũng là người Ba Tư đấy thôi?

Đg rồi. Kông những thế, Lệ Hương còn thường xuyên qua lại nhà một đạo sĩ không rõ nhân tướng nữa chứ”..

Nỗ đoạn, Dật Thế ra vẻ gật gù là vậy .”

Nghĩa là cậu muốn hỏi thêm An tiên sinh một vài chuyện có liên quan phải không?

Ừ, đúng vậy .”

Cậu nỡ còn có nhiều việc khác phải làm đúng không?

Ờ”

Là những việc gì?

Đi. Hầu đã tìm ra ngõ nhà cả đạo sĩ mà Lệ Hương thường hay lui tới, nên tớ đang định qua đờm thính. Tớ uy nhiên”..

Tớ uy nhiên cái gì?

Việc đờm đẽ đến sau khi gặp An tiên sinh cũng chưa muộn.”

Vậy trước tiên ta sẽ đến chỗ An tiên sinh?

Tớ đang tính vậy. Vừa khéo hôm nay lại là ngày học tiếng Hồ ở chỗ An tiên sinh. Không nên vì quá chú tâm vào con yêu gái mà sao nhãng chuyện học hành”..

Được, vậy thì tớ cũng đi.”

Dật Thế vừa nỡng thì bên ngoài cửa sổ có tiếng người vọng vào.

Thầy Không Hải, thầy có đấy không”..

Là giọng Đi Hầu.

Có đây .”

Ki Không Hải hơi nhấc tấm liếp che cửa sổ lên, hai con mắt to qen thuộc nhòm vào. Là Đi Hầu.

Thầy Không Hải, ầy ra chuyện lớn rồi.”

Chuyện gì vậy?

Chả là sáng nay tổ chức nhà Lữ Gia Tường để xem xét tình hình”..

Nhà Lữ Gia Tường là nơi mà hiện giờ Lưu Vân Tiêu đang ẩn náu.

Thì biết được Lưu Vân Tiêu chết rồi, thầy Không Hải ạ.”Điền Hào nói

Sao?Hiếm khi nào giọng Không Hải lại cao vống lên như thế.

Tôi không nói đâu. Người ta tìm thấy thi thể của Lưu Vân Tiêu vào đêm qua, à mà đúng hơn là sáng sớm nay”..

Tìm thấy?

Vâng. Trong căn phòng dành cho Lưu Vân Tiêu ở nhà Lữ Gia Tường”..

Đó cuộc đã xảy ra chuyện gì? Phụng Mệnh bên Thanh Long Tự chắc chắn đang ở cùng Lưu Vân Tiêu cơ mà. Cậu ta đâu phải kẻ có pháp thuật nửa vời và dễ dàng để con yêu dọa mặt được.”

Thầy Không Hải ạ, chuyện này không liên quan gì đến việc thầy Phụng Mệnh giỏi giang hay kém cỏi cả. Dù là thầy Không Hải thì cũng không cứu nổi Lưu Vân Tiêu đâu.”

Nghĩa là sao?

Bởi vì chính Lưu Vân Tiêu đã tự kết liễu đời mình. Anh ta tự sát. Người mà đã muốn chết thì đến đức Phật cũng chẳng cứu nổi.”

Điền Hào nói liền một hơi.

Tự sát ư?

Vâng.”

Điền Hào gật gật cái cằm to tướng.

3

Chuyện là thế này.

Đêm qua, tinh thần Lưu Vân Tiêu bỗng trở nên hoảng loạn.

Đấy không phải lần đầu.

Lưu Vân Tiêu đã từng bị như vậy một lần hôm Không Hải cùng Phụng Mễ đến gặp anh ta ở nhà Lữ Gia Tường.

Mày đến rồi hả? Cuối cùng thì mày cũng đến để giết tao?

Lưu Vân Tiêu nổi dậy rồi lao vào Không Hải và Phụng Mễ. Anh ta định dùng dao chém chết hai người.

Phụng Mễ đã dùng chú trù tà khí bên trong người Lưu Vân Tiêu và tạm thời đưa anh ta trở lại trạng thái bình thường, nhưng sau khi bọn Không Hải ra về, đêm đó Lưu Vân Tiêu lại phát điên.

Mày thật ra chính là con mèo đến để giết ta chứ gì?..

Lưu Vân Tiêu gầm lên rồi lao vào Phụng Mễ.

Sau khi Phụng Mễ đè anh ta xuống và trừ tà khí thì mọi sự lại trở về bình thường. Chuyện này tái diễn liên tục suốt nhiều ngày qua. Hơn nữa, quãng thời gian giữa những lần bị tà khí nhập vào ngày càng thu hẹp lại.

Nghĩa là cơ thể Lưu Vân Tiêu đã ở vào tình trạng lúc nào cũng sẵn sàng thu hút những tà khí ấy.

Dù Phụng Mễ đã ra sức trừ bỏ, nhưng chỉ thoát một cái, tà khí lại nhập vào Lưu Vân Tiêu.

Bất E an.

Thù F ghét.

Sân F giận.

Đ mặc cho những chấp niệm ấy gặm nhấm tinh thần thì sẽ dễ dàng cảm ứng với tà khí và mời gọi chúng đến. Đ khi, ngay cả những khí vô hại cũng vô tình trở thành khí xấu khi tiếp xúc với chấp niệm của Lưu Vân Tiêu.

Chúng nhập vào Lưu Vân Tiêu.

Phụng Mh trừ bỏ chúng.

Nhưng...

Phụng Mh cũng cần phải ngủ

Thường thì Phụng Mh sẽ ngủ cùng phòng với Lưu Vân Tiêu vào ban đêm, nhưng rồi Lưu Vân Tiêu đã cự tuyệt điều ấy. Chuyện đó xảy ra vào đêm qua.

M định sẽ giết tao trong lúc ngủ chứ gì?..

Nghe kể Lưu Vân Tiêu đã trừng trừng nhìn Phụng Mh bằng một ánh mắt đáng sợ và nỗ lực.

Thời gian này, dù trừ bỏ tà khí bao nhiêu đi chăng nữa thì Lưu Vân Tiêu cũng không hoàn toàn trở lại như cũ. Bản thân tinh thần của Lưu Vân Tiêu đã thành ra như thế mất rồi, dùa khicónhập vào hay không.

Lưu Vân Tiêu không chịu ngủ khi có Phụng Mh ở bên cạnh. Dường như anh ta luôn rơi vào ảo giác.

Tao mà ngủmất thì mày sẽ nhân cơ hội đốigiết tao chứ gì?..

Lưu Vân Tiêu gằm gù trong cổ họng như một con thú

Không chỉ Phụng Mh, ngay cả Lữ Gia Tường có muốn ngủ cùng phòng cũng không được.

Không ăn, không ngủ Lưu Vân Tiêu gầy gò hẳn đi.

Đến cuộc thi vào đêm thứ tư, Phụng Mh đành phải để Lưu Vân Tiêu ngủ một mình. Nhưng trước đây, Phụng Mh đã cẩn thận làm phép trừ tà cho toàn bộ ngôi nhà và căn phòng. Đến cuối cùng mới đến Lưu Vân Tiêu.

Vậy là Lưu Vân Tiêu đã ngủ một mình. Phụng Mh ngủ ở phòng bên cạnh.

Chỉ ba canh giờ trôi qua vèo.

Nhưng khi vừa hết ba khắc(*) nữa, thì bỗng có tiếng kêu từ phòng Lưu Vân Tiêu.

(*) Trung Quốc cổ đại sử dụng canh và khắc để tính giờ. Một canh giờ có thể gồm nhiều khắc khác nhau tùy từng triều đại, ở đây có lẽ tác giả sử dụng hệ thống tính một canh bằng tám khắc. Một canh là hai tiếng đồng hồ vì vậy ba khắc tức là khoảng 45 phút.

Đến rồi hả?..

M giọng nõkhan đợ, đặc qánh. Đầ giọng Lưu Vân Tiêu.

M đến để giết tao hả. Tao biết thừa.”

Có tiếng người bật dậy khỏi giường.

M giết nôi tao à? Có giỏi thì giết đi! Sao hả?

Có vẻ Lưu Vân Tiêu đang rơi vào ảo giác.

Phụng Minh định mở cánh cửa phòng Lưu Vân Tiêu. Nhưng không mở được. Cửa đã bị chặn hoặc khóa trái bằng then.

Hình như cảm thấy có ai định mở cửa từ bên ngoài, Lưu Vân Tiêu rú lên: “Hú!”

Đi tránh gì đó sắp.

Tiếng Lưu Vân Tiêu chạy quanh phòng.

Cứ”

Tiếng hét của Lưu Vân Tiêu.

Còn lâu mới giết được tao! Mày tưởng giết được tao á?..

Nguy to rồi!

Phụng Minh vừa nghĩ đến đó thì thấy Lữ Gia Tường cùng gia nhân mang rìu tới.

Đồ đồ lấy rìu phá cửa?.. Lữ Gia Tường nhắm thẳng cánh cửa mà bổ xuống.

‘A, khoan đã?..

Phụng Minh vừa kịp nổi dậy thì nghe thấy tiếng Lưu Vân Tiêu gầm gừ như một con thú trong phòng, rồi tiếng gầm gừ dần biến thành tiếng rú

Đến đến rồi!”

Coi chừng Lưu Vân Tiêu đập lưng vào tường.

Thằng khốn này, có giỏi thì mày giết tao đi. Nghe này, còn lâu tao mới để mày giết tao. Xem đây này?..

Cái tiếng vật gì đờ nặng nề đổ xuống sàn.

Có tiếng rên khẽ.

Èi...

Im bât.

“Hồng rồi!”

Lần này thì chính Phụng Mh giằng lấy rìu từ tay Lữ Gia Tường và bỏ vào cánh cửa. Phá ong cửa, bước vào phòng, Phụng Mh thấy Lưu Vân Tiêu nằm sấp chính giữa căn phòng ngổn ngang đồ đạc, máu chảy ra lênh láng từ khuôn mặt đang ú ớ nóng sần.

Lưu Vân Tiêu đã tự chọc vào cổ mình bằng một thanh đoản kiếm.

Thấy chưa, mày đâu có giết được tao. Tao tự chết đây nhé”..

Nỗrời Lưu Vận T iêu tắtt thờ.

Thầy Khôg Hải, người đã muốn chết thì chẳng ai cứu được. Anh ta chỉ cần lấy cớ đi nhà k rồi tự treo cổ hoặc chọc dao vào họng mình là xong. Ai mà cứ kè kè theo mãi cả đời cho được? Đ. H. H. n.

King Hải chậm chậm trừa một tiếng thở dài nặng trĩu.

4

Kông Hải đang sửa soạn cùng Quất Dật Thế nhất phát thì Phụng Mh đến Tây Mh Tự tìm.

Giương mặt Phụng Mh lú nào cũng rạng ngời vẻ tài hoa, không ngờ giờ đây lại tiêu tỵ đến vậy. Không nghe ra giọng nữ dễ tưởng lầm là người khác.

Đ mắt tr ỡ s ầu, má t ọ lại.

Phụng Mh ớng tr ớc K ớng H ải với v ẻ mặt như cả ột người bệnh đã kiệt ực ến ờng t ự . Cậu ta n ớ vừa báo cáo sự việc với Ngh ỉ Mh và Trùng Mh.

Thật đáng tiếc.'K ớng H ải n ớ

Họ đang ớng ở trung ờng cả Tây Mh Tự.

Mh n ớng hi ền h ả r ớ n ớng nh ững c ảnh m ẫu đơn đang v ươn ch ời.

Sau mấy câu chào hỏi ọ ọ ả với Phụng Mh, Dật Th ế chỉ c ờ bi ết im l ặng bên c ạnh K ớng H ải.

Ngay ến bản thân K ớng H ải c ũng ch ẳng có nhiều lời ể n ớ với Phụng Mh lúc này .

Thầy K ớng H ải, thật ra t ồ đã rất tự tin.”

Thầy n ớ tự tin là sao?

T ồ cứ nghĩ mình sẽ bảo vệ ược Lưu Văn Ti ều ến cùng, dù ối thủ có pháp thuật th ế nào đi ch ẳng n ớ. Nhưng t ồ đã làm t ớ?..

Thầy ch ớ trách mình. K ớng H ải một ai ớ đã muốn tự ạo mạng mình thì làm sao có thể ng ắ lại ược?..

K ớng!” Phụng Mh ắ ầu một cách cương ết. Thầy K ớng H ải, tâm trí t ồ đã hoàn toàn bị hướng vào kẻ ịch bên ngoài. Nhưng nào phải vậy. K ớng H ải thực sự nằm ở trong tâm k ỉa.”

Phụng Mh ắp bàn tay phải lên ngực trái.

Dù có trừ bỏ bao nhiêu loài nọc trùng lẫn sâu trong thân ác người thì cũng không có nghĩa là sẽ cứu được linh hồn họ.”

Vâng.”

Lưu Vân Tiêu đã có một kế định ở ngay trong tâm mình. Nếu tổ đừng chỉ mãi mê theo kế định ở bên ngoài mà nhận ra điều ấy sớm hơn, thì tổ nghĩ Lưu Vân Tiêu đã thoát khỏi cái chết.”

...

Phật pháp chẳng phải là để làm điều đó hay sao? Chú pháp là gì đi chăng nữa thì cũng đâu có quan trọng với Phật pháp. Ý nghĩa của Phật pháp không nằm đâu khác, mà chính là ở chỗ cứu rỗi linh hồn con người. Tổ đã quên mất điều đó đi với một tăng môn, chẳng có gì đáng hổ thẹn hơn thế.”

Sâu trong đáy mắt nhìn thẳng vào Không Hải cả Phụng Minh có những tia sáng. Chính những tia sáng ấy đang làm điểm tựa để Phụng Minh thổ lộ tâm tư của mình.

Tổ sẽ bắt đầu lại.” Phụng Minh cúi đầu trước Không Hải, rồi ngẩng đầu lên nói tiếp: Tổ sẽ quay về Thanh Long Tự, và học lại từ chính con người”..

Tổ rất khâm phục thầy, thầy Phụng Minh ạ. Tổ cũng sẽ khắc sâu lời dạy của thầy vào trong tim mình.”

Dù thế nào thầy cũng sẽ về với Thanh Long Tự phải không?

Chắc chắn.”

Tổ đợi thầy ..”

Thầy phải đi rồi sao?

Các chức dịch của Kn Ngô Vệ đang chờ tở bên ngoài”..

Phụng Mh nỗ rằng trên đường sẽ ghé ạp Kn Ngô Vệ để báo cáo sự tình rồi mới về Thanh Long Tự.

Xin hãy bảo trọng.Kôg Hải củ đầu.

Cáo từ”..

Cáo từ”..

Phụng Mh củ đầu lần nữa rồi ạp quyết xay lưng bước đi.

Chờ cho đến khi Phụng Mh đi khuất, Dật Thế liền buôg tiếng thở dài: Cái gã Phụng Mh ấy thật là”..

Kôg Hải ạ, trước đây tớ chưa bao giờ thích hấn. Tớ nghĩ hấn là một tay khó chịu. Nhưng chuyện đến nước này tớ lại thấy thương hấn, song chẳng biết nỡ gì với hấn.”

Ừ”

Cđẽ hấn tốt hơn tớ tưởng.”Dật Thế lảm bảm như tự nỗ với mình.

Chương XIX

Bái Hỏa giáo

1

Trong chiếc lư đặt trên bàn thờ, lửa luôn cháy bập bùng không dứt.

Kông gian bên trong tòa nhà xây bằng gạch trắng hoàn toàn tĩnh lặng, mùi lửa hồ như đã lẫn vào không khí

Chùa Ba Tư...

Tức là đền thờ Hiên giáo.

Hiên giáo, nổi theo cách ngày nay là đạo Zoroaster. Tôn giáo này thờ thần lửa, nên còn được gọi là Bái Hỏa giáo.

Kông Hải và Dật Thế đang ngồi trước mặt An Tư Tế trong ngôi đền ấy.

An Tư Tế là người Tây Hồ. Hốc mắt lõm ra trước, sống mũi cao. Con ngươi hơi có màu xanh bích.

Mặc dù có tên riêng theo kiểu người Tây Hồ, nhưng ở Trường An, ông được gọi bằng tên chữ Hán là An.

Cảm ơn cậu đã ra tay giúp cho việc của Từ Văn Cường.”An Tư Tế nói

Ba người ngồi đối diện nhau qua một chiếc bàn kiểu Tây Hồ. Ghế là loại có tựa lưng làm bằng gỗ trắc. Sau một hồi một hồi hỏi han về Mammed, rồi chuyện đông chuyện tây với An Tư Tế, Kông Hải bèn đi vào chủ đề chính.

Thật ra hôm nay tôi đến đây là có việc muốn hỏi An Tư Tế”..

“Việc gì vậy? Tôi rất sẵn lòng trả lời cậu nếu đã có việc tôi biết.”

“Chỉ là lần trước An Tư Tế có kể cho tôi nghe về Krapan.”

“Ồ phải rồi. Tôi nhớ là có kể về Krapan với cậu.”

“An Tư Tế bảo rằng Krapan là những phù thủy thờ tà đạo ở Ba Tư”..

“Ừ, đúng. Tôi có nhớ vậy, nhưng mục đích chính của cậu là hỏi về các Krapan đúng?”

“Vâng. Nếu được, xin An Tư Tế nói chi tiết hơn về Krapan.”

Nghe Kô Hả nói xong, An Tư Tế gật đầu, khẽ háng giọng.

“Krapan là một từ Ba Tư cổ, vốn bắt nguồn từ Krp.”

Krp là gì ạ?

Krp có thể hiểu là những người làm công việc tế lễ”..

Có thể hiểu như là Bà La Môn Thiên T... rú được không ạ.”

Hoàn toàn có thể hiểu như thế. Vì tôi nghĩ các vị thần của Bà La Môn và các vị thần của Krapan đều chỉ là một mà thôi”

Như vậy nghĩa là?

Thần tộc mà Krapan thờ phụng là Deva. Cũng có những Krapan thờ Asura thuộc thần tộc Deva này.”

“Asura chính là”..

Hình như trong Phật giáo các vị gọi là A T u La.”

Đ vậy . Thế thì Deva mà các Krapan thờ phụng chính là Daeva mà các Bà La M thờ phụng, phải không ạ?

Đg vậy .”

Daeva, là từ chỉ ma chương trong Phật giáo, còn trong đạo Hindu thì có nghĩa là ma tộc.

Hình thức nguyên thủy của đạo Bà La M từng rất phổ biến ở Thiên Trúc trước đạo Hindu chính là tín ngưỡng sùng bái Deva mà các Krapan ở Ba Tư thời tiền Zoroaster thờ phụng.

Thời mà giáo tổ Zoroaster của chúng tôi bắt đầu hoàng dương đạo pháp thì ở Ba Tư vẫn còn rất nhiều người thờ phụng Deva. Zoroaster vừa phải giảng đạo cho dân chúng vừa phải chiến đấu chống lại những kẻ này .”

Đg như lời An Tư Tế nói thế lực cuối cùng còn kháng cự lại là vương tộc Kvi ở Đg Ian.

Nguyên ngữ của Kvi vốn bắt nguồn từ chữ Kiēs” có nghĩa là “trông chừng”. Nhưng sau khi đạo Zoroaster lan ra toàn cõi Ba Tư thì Kvi” đã biến nghĩa từ “trông chừng” thành kẻ thù.”

Kvi ở Đg Ian và giáo đoàn của các Krapan được Kvi bảo trợ đã liên kết với nhau chống lại những lời giảng pháp của Zoroaster, nhưng thắng lợi trong cuộc thánh chiến này rốt cuộc đã thuộc về Zoroaster và Bái Hỏa giáo sau đó dần được truyền bá tới tận nhà Đòng và Thiên Trúc.

Vương tộc Kvi cuối cùng đã cải đạo sang Bái Hỏa giáo và tiếp tục duy trì vị thế là một vương tộc ở Ba Tư, còn các Krapan thì bị đuổi khỏi đất nước và phiêu bạt đi khắp nơi trên thế giới.

Các Krapan này bị tín đồ đạo Zoroaster gọi là tín đồ tà đạo vì chống lại Zoroaster, nên đã chìm dần vào bóng đen của lịch sử.

Sự kiện ấy xảy ra trước cả khi giáo chủ Phật giáo Thích Ca M Ni ra đời.”

An Tư Tế dường như rất lấy làm tự hào vì giáo lý của Zoroaster lâu đời hơn nhiều so với giáo lý của Phật Đ

Các Krapan đã làm gì suốt thời gian sau đó

Họ làm tất cả các phép phù thủy: hô mưa, tìm đồ thất lạc, chữa bệnh vân vân. Nếu chỉ vậy thôi thì không sao, nhưng họ còn làm cả những việc ám muội nữa.”

Ám muội?

Những cách khác, nếu có thể dùng phép phù thủy để chữa bệnh thì cũng có thể dùng phép ấy khiến người ta mắc bệnh”..

Hóa ra là những việc như vậy .”

Tổng hợp những họ còn nuôi âm binh để gây bệnh hoặc giết người.”

Đó cuộc họ sử dụng loại pháp thuật gì?

Chuyện xảy ra đã hơn một nghìn năm trước nên tôi cũng không rõ họ dùng loại pháp thuật gì. Không chỉ tôi mà có lẽ trên đời này chẳng ai biết được.”

Vậy sao?

Tôi cũng từng nghe nói một trong những bí thuật của Krapan là làm người chết sống dậy”..

An Tư Tế vừa nói đến đó thì Dật Thế đột nhiên kêu lên: Người chết sống dậy?

Phải.”

Làm gì có chuyện đó! Dật Thế đúng là một người theo Nho giáo.

Người theo Nho giáo được dạy không nên bàn về thần thánh hay yêu ma, quỷ quái, không phải vì không tồn tại những hiện tượng kỳ quái trên đời này”, mà chỉ đơn giản vì giáo điều bảo chó có bàn về những chuyện như thế mà thôi

Đúng không Hải, Dật Thế đã chứng kiến rất nhiều chuyện kì quái diễn ra ngay trước mắt.

Tuy nhiên, có một thứ lý lẽ bất khả tư nghị trong con người không Hải, kỳ lạ thay, đã khiến cho Dật Thế sẵn sàng chấp nhận cả những chuyện mà hiếm khi cậu ta chấp nhận.

Nghĩa là, ngay cả đối với những chuyện kỳ quái, Dật Thế cũng có thể bị thuyết phục nếu lý lẽ ấy là hợp lý

Song le, nỗ rằng trên đời này có một phép thuật nào đó khiến người chết sống dậy...

thì hãy hướm đã.

Mất mát nảy sinh bên trong Dật Thế.

Nếu người chết sống dậy thì, nỗ thế nào nhỉ, chẳng há ra mọi ý nghĩa đều biến mất khỏi các hiện tượng trên thế giới này hay sao? Dật Thế đang nghĩ như vậy.

Chẳng phải tất cả những thứ mà con người nếm trải: nỗi buồn, niềm vui, sự cay đắng, đều sẽ mất đi ынghĩa cả chúng hay sao?

Giả sử có phép thuật nào đó giúp cho con người khỏi chết, thì chẳng phải mọi sự hài hước và vui vẻ đều biến mất khỏi đời người hay sao?

Phật pháp có câu: *hữu tử hữu sinh*. Nghĩa là có sinh ắt có diệt, hay nỗ cách khác cái gì sống thì đều phải chết. Nỗ về Phật pháp, Dật Thế tuy là kẻ ngoại đạo, song ỉ ra cũng hiểu được lý này .

Giáo lý của cả Nho lẫn Phật đều lấy cái lẽ có sinh ắt có diệt làm tiền đề tất yếu. **K**hông chỉ có vậy. **M** nguyên tắc trong nhân giới này: cha mẹ và con cái, chủ nhân và tớ, đều dựa trên cái lẽ đó mà hình thành.

Có sống mà không có chết thì gay go quá. Ấy là tâm trạng của Dật Thế lúc này .

Vì thế mà Dật Thế mới buột miệng kêu lên.

Đó là điều tôi được nghe kể. Tôi từng nghe người ta nỗ về thuật dùng kim hay gì đó nhưng cũng không dám chắc rằng thuật ấy có tồn tại trên đời này thật không.”

Hừm.” Dật Thế biểu lộ một nét mặt khờ.

Xin hỏi An Tư Tế đã bao giờ nghe nỗ có một **K**rapan nào như thế tới Trường An này chưa ạ? **K**hông Hải hỏi.

Ấy mắt An Tư Tế thoáng để lộ ra một vẻ bối rối.

Có tôi cứ nghe.” An Tư Tế đáp.

Chuyện như thế nào ạ?

Nghe **K**hông Hải hỏi, An Tư Tế bỗng sa sầm nét mặt.

Phải chăng là chuyện khờ?

Đúng vậy .”

An Tư Tế gật đầu, rồi không nỗ gì thêm.

M lát sau, An Tư Tế gật đầu thêm cái nữa với vẻ quả quyết.

Chuyện khó, nhưng tôi sẽ kể cho cậu nghe.”

Cám ơn ông.”

Lần trước gặp cậu, tôi từng nói với cậu rằng, khi ánh sáng được đem tới một vùng đất nào đó thì đồng thời, cái bóng của ánh sáng ấy cũng sẽ tới theo”..

Tôi vẫn còn nhớ.”

Như cách khác, khi những lời dạy của thần thánh được truyền bá tới một vùng đất, thì đồng nghĩa với nó những lời dạy của ma quỷ cũng sẽ được truyền bá theo sau.”

Vâng.”

Những lời dạy của Zoroaster cũng giống như vậy. Sự thờ phụng Deva đã được đem tới Trường An này cùng với sự thờ phụng Zoroaster ..”

An Tư Tế trừa một tiếng thở dài khó học.

Như ra thì thật hồ thẹn, nhưng không phải tất cả những người Ba Tư ở đây đều đến ngôi đền này. Không ít người đã tìm đến một nơi khác. Nhiều khi cùng là một người, nhưng họ cố gắng vừa đến đây lại vừa đến nơi ấy ..”

..

Nơi khác ư?

Phải. Con người ta không chỉ sợ trước đáng thần linh, mà đôi khi còn lui tới những nơi như vậy nữa.”

Họ tìm đến những nơi như thế nào?

An Tư Tế nhắm mắt lại khi nghe câu hỏi của Kôg Hải.

Đến chỗ các Krapan.”

An Tư Tế nở như để nhả một vật lạ ra khỏi miệng mình.

Như thế có nghĩa là các Krapan cũng có mặt ở Trường An này?..

Có đấy.”

Nổ đoạn, An Tư Tế lại mở mắt ra nhìn Kôg Hải.

Con người ta đôi khi cũng cần đến cái ác. Có những người Tây Hồ tìm đến Krapan để nhờ họ giết chết kẻ đã cướp người đàn ông của mình hoặc khiến cho kẻ tước đoạt ruộng đất của mình bị mất mùa.”

Quả thật là có chuyện đó sao?..

Ở Trường An này, chắc chắn có một số ít những người Ba Tư như thế?..

Họ có biết những Krapan ấy là người như thế nào và sống ở đâu không?

Tôi không biết.”

An Tư Tế lặng lẽ lắc đầu.

Những chuyện cụ thể như thế không đến được chỗ tôi. Nhưng có thể là?..

Có lẽ là?

Mammed sẽ biết được điều gì đó

‘Anh Mammed sao?’

Cho dù cậu ấy không nắm được trực tiếp thì cũng có thể giới thiệu cho cậu người nào đó biết chuyện.” An Tư Tế nói

2

Kôg Hải này, chuyện đó có thật không?

Dật Thế hỏi trong lúc bước đi bên cạnh Kôg Hải.

Hai người vừa cáo từ An Tư Tế và ra khỏi đền thờ.

Trên phố, ai nấy đều bước đi với những suy tư riêng.

Có người chất đầy các loại bình lọ trên xe lừa, chắc là mang đi bán ở chợ Đông.

Cũng có người cõng hàng trên lưng chạy tất tả.

Đàn ông và đàn bà.

Trường An với những dòng người hoạt động không ngừng nghỉ.

Chuyện gì?

Cái chuyện mà An Tư Tế nói đến ấy. Chuyện người chết sống dậy liệu có thật không?

Ừm... ..

Ồ kìa, cậu có phải mê đồ Phật giáo không đấy? Con người mà không chết thì gốc rễ của Phật giáo sẽ thế nào?

Thì sẽ thế nào nhỉ?

Cậu hờ hững vừa chứ **K**ông Hải! Cậu không qan tâm đến chuyện đó à?

Tớ qan tâm chứ. Nên mới đang đi đây .”

Đng đi đâu?

Tớ định đi đến chỗ anh **M**ammed.”

Cậu định hỏi tiếp câu chuyện ban nãy à?

Ừ”

Liệu córa được điều gì hay hóm không?

Tớ chịu. Cứ phải gặp cái đã. **K**ông Hải trả lời Dật Thế rồi bước tiếp.

Trong khi đó Dật Thế vừa đi bên cạnh vừa luô mồm lẩm bẩm điều gì đó

Bộđỏ cuộn tung sau những chiếc **x** chở hàng.

Trường An đã vào tháng Ba.

3

Chợ Tây...

Bên trong chiếc lều trắng, **K**ông Hải và Dật Thế đang ngồi trước mặt một người đàn ông vừa chớm bước sang tuổi già. Họ ngồi **ếp** bằng trên tấm thảm trải dưới đất. Xung quanh ba người có cơ man các loại bình lớn nhỏ. **Đ**à những chiếc bình Hồ.

Kông chỉ bình, mà còn có cả những chiếc ấm rót nước cổ dài và ly tách.

Mặt trời đang chiếu thẳng xuống g lều, bên trong chan hòa ánh sáng. Bên ngoài, tiếng người huyên nào, tiếng rao bán vang lên không ngớt. Thỉnh thoảng lại có tiếng xe chở hàng hoặc tiếng vó ngựa vọng tới, chứng tỏ cả lều này được dựng lên ở một chỗ cũng khá sầm uất trong chợ Tây .

Trước mặt ba người là những chiếc tách đã được rửa đầy trà, hương thơm cả trà thoang thoang tan vào không khí

Trên gương mặt người đàn ông hiện lên vẻ bối rối. Ru cầm đã có những sợi bạc, sống mũi cao. Con người nấp trong hốc mắt sâu có màu ngọc bích.

Đã một người Hồ, Mammed.

Chuyện này làm tôi khó nghĩ quá.” Mammed lắc đầu. “An Tư Tế bảo cậu tới hỏi tôi phải không?”

Vâng.”

Thôi được rồi. Nể tình cậu không Hải đã giúp đỡ tôi trong nhiều việc”..

Vậy là có người như thế phải không?

Có Mammed gật đầu quả quyết.

Krapan đàm những công việc như thế nào?

Làm những việc đúng như An Tư Tế đã nói với cậu.”

Tìm đồ vật thất lạc, tiên đoán những thứ sắp xảy ra?

Phải. Nhưng tôi nghe nói họ không nhận những việc vặt vãnh.”

Những thế nghĩa là?

Ý là tiền ấy. Chẳng hạn những người buôn bán như bọn tôi thì phải giả lễ cho Krapan một khoản bằng với số tiền bán hàng cả hai tháng.”

Một khoản lớn đấy chứ.”

Nếu có yêu cầu, họ còn làm cả những phép như yểm bùa hoặc cổ độc nữa.”

Yểm bùa sao? Dật Thế nhún mày .

Cậu biết phép đó sao?

Ở nước Oa cũng có những người làm phép yểm bùa”. . Dật Thế trả lời bằng tiếng Đờng.

Đg như Dật Thế nói ở nước Oa thời kỳ này đã bắt đầu xuất hiện phép yểm bùa . Tuy phải sau đó ít lâu thì phép này mới thực sự trở nên phổ biến ở Nhật Bản, nhưng nó cũng đã nổi tiếng đến mức mà ngay cả Dật Thế còn không hề lấy làm lạ.

Yểm bùa là một phép phù thủy sử dụng hình nhân bằng giấy hoặc các chất liệu khác, được làm giống như người cần yểm, rồi trừ ếm người ấy thông qua hình nhân.

Cứ giờ Sửu phổ biến ở Nhật Bản cũng là một trong các phép yểm bùa. Người dùng phép này sẽ đợi đến giờ Sửu(*), rồi dùng đinh nhọn tạc đóng hình nộm bằng rơm viết tên kẻ muốn yểm lên thân cây giữa rừng sâu không có người.

(*) Tức khoảng thời gian từ 1-3 giờ sáng.

Phép thứ hai gọi là cổ độc. Phép này dùng động vật để làm chú

Ví dụ người ta sẽ bắt vô số các sinh vật cùng chủng loại, chẳng hạn như cá hay rắn, thả vào một cái chum lớn rồi đập nắp lại và không cho chúng

ã uống gì. Đến một lúc, chúng bắt đầu ã thị lẫn nhau và chỉ còn lại một con duy nhất.

Người ta có thể dùng tinh linh của con vật duy nhất còn lại để làm ma và gửi đến chỗ kẻ thù hoặc giết chết nó để làm bà chủ

Ở Nhật Bản, đã từng có những quý tộc phải chịu thất thế vì bị nghi ngờ dùng phép cổ độc.

Bọn họ thường dùng những loại sinh vật nào để làm phép cổ độc? Không Hải hỏi.

Ừm, hình như bọn họ sử dụng từ rắn rết, sâu bọ cho đến cả mèo.” Mohammed trả lời.

Ồ!?

Phải.”

Không phải thời nhà Đường mà vào thời nhà Thanh, có một bộ sách nhan đề *Nam Adbtk* do Dương Phụng Huy viết, ở quyển thứ tư Cổ độc kể về một chuyện về phép cổ độc dùng mèo như sau.

Truyện rằng có một thầy vu thuật tên là Chu Mh Cao.

Người này học theo Hà Nam giáo, có thể làm những phép kỳ lạ và khắc chế được tà ma, quái.

Một đêm, Chu thấy một con mèo đi vào nhà mình.

Quái lạ!”

Chu tự nhủ chắc là kẻ nào định dùng cổ thuật để hại mình.

Chu dùng bà chủ khắc chế con mèo, bắt lấy nó cho vào trong chum.

Ngày hôm sau, có người tìm đến nhà Chu hỏi: Ông có thấy con mèo nào không?

Có chuyện gì thế?

Con mèo nhà tôi lạc đâu mất nên giờ tôi đang đi tìm nó

Trong chum đó có một con mèo đấy .”

Người kia nhìn vào chum thì quả nhiên thấy con mèo nọ trong đó

Xin ông hãy trả lại tôi con mèo. Nó thật ra là vợ tôi”

Người ấy in Chu đoán lòng thương mà cứu mạng con mèo. Nhưng Chu lắc đầu không chịu.

Tôi phải trừ hại vì dân chúng.”

Nghe Chu nói vậy , người kia tấm tức ra về.

Sau đó Chu đổ nước nóng vào trong chum giết chết con mèo.

Ít lâu sau, Chu nghe được rằng người vợ trẻ cả kẻ dùng cổ thuật nọ đang ngủ trên giường bỗng hét lên: “Nóng quá, nóng quá!” và ngã ra chết.

Toàn thân trợt hết da, máu thịt chảy ròng ròng rồi tắt thở.

Nội dung cả câu chuyện là như vậy .

Kông Hải này, nó đến mèo thì chẳng phải có một con ở nhà Lưu Vân Tiêu đây là gì? Dật Thế nắm lấy tay áo Kông Hải.

Cậu biết chuyện gì đó về con mèo hay sao?

Vâng.”

Chuyện đó như thế nào?

Kông Hải ngập ngừng trước câu hỏi của Mammed.

Nếu là vụ việc của Lưu Vân Tiêu thì tôi đã nghe Ngọc Liên kể sơ qua rồi, nhưng ví như có điều gì khó thì tôi cũng ngại cậu nữa.”

Kông a, về việc Lưu Vân Tiêu thì tôi không có gì cần giấu. Nhưng nếu đã kể về việc con mèo, thì tôi cũng lại phải kể thêm cả chuyện về vị Liễu Tông Nguyên kia nữa.”

Liễu Tông Nguyên là người đã đi cùng cậu đến ruộng bông của Từ Văn Cường phải không?

Phải. Có một vài chuyện tôi nghe được từ ông Liễu mà ông ấy nỗ lực giữ kín.”

Tôi hiểu ý cậu rồi. Nghĩ là cậu không thể tiết lộ những điều bí mật nghe được từ Liễu Tông Nguyên đúng không?

Vâng ạ. Kông Hải gật đầu.

Khi cầm giữ ở đây chính là bức vẽ của Triều Hành, tức A Bội Trọng Mỗ viết bằng tiếng Hán. Còn một chuyện nữa mà Kông Hải cũng chưa thể kể là việc thi thể của Dương Quý phi đáng lẽ phải nằm trong ngỗ mộ ở Ngõ Dịch thì đã biến mất khỏi chiếc quan tài đá từ lúc nào.

Nhất là về bức vẽ của Triều Hành, để đưa bọn Kông Hải đến chỗ hẹn, Liễu Tông Nguyên đã lên một kế hoạch kỹ lưỡng tới mức trước tiên còn cho ngựa đi vòng trong thành Trường An để chắc chắn rằng không bị bám đuôi

Chuyện về bức vẽ của Triều Hành là chuyện mà Liễu Tông Nguyên nhất mực muốn giữ kín. Thành thử không có sự đồng ý của đương sự thì không thể tùy tiện kể với người khác.

Liễu Tôg Nguyên bây giờ là nhân vật đang dự vào trung tâm quyền lực của Đốc Đệ Đổng.

Mammed hiểu điều này .

Thành thật mà anh thứ lỗi, tôi có thể kể cho anh mọi chuyện ngoại trừ điều mà ông Liễu Tôg Nguyên muốn giữ kín.”

Không sao cả. Được cậu kể cho nghe ngọn ngành đã là may mắn rồi. Ông Hải ạ, biết được cậu là người đáng tin cậy , tôi lại càng vui hơn.”

Thật không dám.”

Thế rồi Ông Hải thuật lại cho Mammed diễn biến cả vụ việc cho tới lúc bấy giờ.

4

Tôi rồi, thật là một chuyện không thể tin nổi?..

Câu chuyện của Ông Hải vừa kết thúc thì tiếng con gái vang lên.

Tám rèm buồng trước cửa ngõ lều được vén lên, ba cô gái người Hồ xuất hiện.

Trisnai.

Tursungri.

Griteken.

Đã ba cô con gái của Mammed.

Người vừa cất tiếng là cô cả Trisnai. Thỉnh thoảng ba cô sẽ biểu diễn điệu múa Hồ tuyền vũ ở quảng trường chợ Tây để tiền cả khách,

nhưng công việc chính vẫn là phụ giúp cha các cô ở cửa hàng này. Hôm nay biết có **Kôg** Hải đến và đang nói chuyện gì đó với cha mình ở trong lều, nên có vẻ các cô không thiết làm việc cho lắm.

Các cô nhân lúc bên ngoài vắng khách đã chui vào lều để nghe chuyện của **Kôg** Hải.

“**M**ày cái đứa này, hờ ra đã nghe lỏm chuyện từ lúc này đây hả?”. **M**ammed nở như quỷ trách.

“Ồ kìa, bọn con có nghe dám nghe dúi đâu nào. Bọn con vẫn đứng đường hoàng thế này từ nãy tới giờ.” **T**ursungri chu mỏ

Cha độc chiếm thầy **Kôg** Hải là **ã** gian.” Lần này là **G**riteken.

Vậy là thầy **Kôg** Hải muốn biết nơi ở của **K**rapan phải không? **T**risnai cất tiếng như để gạt hai cô ra.

Phải rồi. Nên tôi mới hỏi chuyện anh **M**ammed đây.”

Nếu vậy thì ngay ở đằng Bình **K**ang Phường ấy ạ? **T**risnai nở

Con bé này, sao lại biết cả chuyện đấy nữa?... **M**ammed để lộ vẻ mặt bất lực.

Cái gì cần biết con đều biết hết đấy nhé. Có hai lần con bắt gặp khách đến cửa hàng mình bảo là đi cho mèo ở Bình **K**ang Phường, chẳng phải thế là gì?..

Cho mèo ở Bình **K**ang Phường tức là cho vị đạo sĩ người Hán ở trong ngôi nhà giống nhà bình thường hơn là đạo quán ấy phải không? **Kôg** Hải hỏi **T**risnai.

Nào tôi đã đến đó bao giờ đâu?..

Cậu nỡ đứng đấy ~~K~~ông Hải.” Mammed trả lời thay con gái. Có lẽ đúng là chỗ mà cậu đang nỡ đến. Tuy ra vẻ như một đạo quán do người Hán làm chủ ~~M~~ thực tế, quả cũng có một người Hán làm nghề đạo sĩ ở đó những kỳ thực, nó giống như một nơi để liên lạc với ~~K~~rapan?..

Liệu có phải chính đạo sĩ người Hán ấy là ~~K~~rapan không?

Tô ~~kh~~ông nghĩ là như thế.”

Vậy sao.”

Nhưng có một điều rất lạ ~~K~~ông Hải ạ, ấy là bắt đầu từ khoảng mà hè năm ngoái, tô ~~kh~~ông còn nghe thấy những đòn đại ~~kh~~ông hay về chỗ đó nữa.”

~~Đ~~o sỹ đã bỏ nghề?

Chà, tay đạo sĩ ấy đã bỏ nghề hay là ~~kh~~ông thể liên lạc được với ~~K~~rapan thì tô ~~kh~~ông rõ nhưng theo tô biết thì suốt từ bấy tới giờ, ~~K~~rapan ở Bình ~~K~~anh Phường hình như ~~kh~~ông còn hành nghề nữa.”

Gần đây thì sao ạ? Cả đạo sĩ lẫn mèo đều biến mất khỏi ngõ nhà ở Bình ~~K~~ang Phường đúng không?

Cậu nắm rõ hệt đấy .”

Có một cô gái trẻ thường hay ra vào chỗ đó phải không ạ?

~~M~~ cô gái trẻ?

Anh ~~kh~~ông nghe Ngọc Liên kể gì sao?

Ngọc Liên ấy hả?

Có vẻ như Lê Hương trước đây thường hay lui tới nơi đó.

À chuyện đó thì tớ có nghe. Nhưng không ngờ ngỗ nhà cả đạo sĩ mà Lệ Hương thường hay lui tới lại chính là ngỗ nhà ở Bình Khanh Phường đờ

Chiem Ngọc Liên không hề biết đến ngỗ nhà đờ sao?

Có lẽ vậy. Tớ nghĩ các cô ấy chưa biết đến sự tồn tại cả Krapan đâu. Trong số những người Hồ ở Trường An cũng chỉ có một vài kẻ sẵn tiền mới biết đến Krapan mà thôi..

Hóa ra là vậy , Kôg Hải gật gù

À thế anh có biết đạo sĩ trong ngỗ nhà ở Bình Khanh Phường và Krapan hiện giờ đang ở đâu không? Kôg Hải hỏi Mammed.

Chà, cái đó thì Mammed lắc đầu. “tớ chịu chết.”

Hay là anh biết ai biết chuyện không?

Đem nào?..

Thấy cha mình tỏ vẻ dấn chiêu, Trisnai đã chui hẳn vào trong lều từ bao giờ, liền cất tiếng: Cha này , có khi cái ông ấy lại biết cũng nên?

Cái ông ấy là ông nào?

Cái ông nổ chuyện về ngỗ nhà ấy ở cửa hàng cả mình mà con vừa nhắc tới đờ

Là ai mới được chứ?

Arun Rshid, người bán thảm đờ

Ông ta ấy hả?

Vậy là có người biết chuyện phải không ạ? Không. Hải an ngang vào câu chuyện của hai cha con.

Có thì có đấy, nhưng mà”..

Nhưng mà làm sao ạ?

Ông ta không phải người có tiếng tăm tốt.”

Vậy à”..

Theo lời cậu kể thì chuyện này có liên quan tới tính mạng của Hoàng đế phải không?

Đúng vậy.”

Tôi phải giải thích ra sao với Arun Rshid về điều đó

Nghĩa là nếu không giải thích đầu đuôi sự việc thì ông ta sẽ không chịu nổi gì?

Có lẽ vậy.”

Vậy thì tôi sẽ nói cho ông ta biết trong chừng mực có thể.”

Nhưng nếu làm vậy thì một kẻ có linh cảm nhạy bén như ông ta sẽ đánh hơi ra mất.”

Đúng hơi?

Đúng hơi thấy mù tiền.”

Tiền nghĩa là sao ạ?

Thế nào ông ta cũng đòi cậu Không Hải một khoản tiền rồi mới chịu tiết lộ. Nếu biết chuyện này có thể ra tiền thì chẳng biết ông ta sẽ ra giá bao

nhiều”..

T rước mắt hăng cứ gặp ông ta cái đã, anh Mammed ạ. Chuyện tiền nong ta lo sau cũng được”..

Tồ hiểu rồi.”

Vậy khi nào tồ có thể gặp được ông ta? Không Hải hỏi Mammed.

Chương XX

Đạo sĩ

1

Kôg Hải vẫn hoạt động một cách hăng hái.

Bước sang tháng Ba, tuy bị mất gần mười ngày cho vụ việc con mèo ở nhà Lưu Vân Tiêu cũng như vụ việc những bức tượng đồng ở ruộng bông của Từ Văn Cường, song Kôg Hải vẫn đều đặn tới chỗ Bát Nhã Tam Tạng để học tiếng Phạn, rồi lui tới Đền Tàn Tự, tức đền thờ Cảnh giáo, hay còn gọi là Giáo hội phương Đông, và Thanh Chân Tự, tức đền thờ đạo Islam.

Đạo Islam thời kỳ này là một tôn giáo mới nổi đã vượt mặt Hiên giáo ở Ba Tư, do nhà tiên tri Mammad sáng lập ra ở Mecca vào năm 610 theo Tây lịch.

Khi Kôg Hải nhập Đờng, đạo Islam mới chỉ có một trăm chín mươi lăm năm lịch sử.

Đạo Islam đôi khi còn được gọi là Hồi giáo.

Phải nhắc lại nhiều lần rằng, Đ quốc Đ Đờng thời kỳ này thực sự là một quốc gia vĩ đại. Khi thành Trường An có thể nổi là một sự kết tinh kỳ diệu của lịch sử loài người.

Người từ các nước lân cận như Oa quốc, Triều Tiên, Thổ Phồn v.v. thì đã đành, nhưng người từ những xứ xa xôi như Ba Tư, Đ Thục (Ả rập), Thiên Trú cũng góp mặt đông đủ đây.

Một phần trăm dân số T rường An là người ngoại quốc.

Hơn nữa, không hiếm trường hợp ngay cả những người ngoại quốc cũng có thể leo lên đến nấc thang chính trị cao nhất. A Bội Trọng M Lữ là một người như thế.

Ta không thể thấy ở đâu trong thế giới hiện đại này một đô thị quốc tế háo độ tới chừng ấy. Trong thế giới hiện đại ngày nay, thử hỏi có quốc gia nào cho phép một người mang quốc tịch nước ngoài được trở thành nghị sĩ quốc hội?

Nếu riêng về tôn giáo, ở đây không có tôn giáo nào được bảo trợ tuyệt đối.

Hiên giáo (Zoroaster).

Mi giáo.

Cảnh giáo (Giáo hội phương Đông).

Thanh Chân giáo (đạo Hồi).

Phật giáo.

M giáo.

Đi tôn giáo bản địa của T rung Quốc là Đạo giáo.

Nho giáo.

Và còn vô số các tín ngưỡng dân gian khác không thể kể hết.

Không chỉ tôn giáo, không Hải còn ngấu nghiến hấp thu vào mình nên văn hóa và văn minh của những nước xa lạ ấy.

Một khi, nỗ lực cho đúng hơn trong trường hợp cả Không Hải thì ta nên coi việc hấp thu này là kết quả, chứ không phải mục đích. Không Hải hoạt động không ngừng nghỉ để thỏa mãn trí tò mò lúc nào cũng đầy ắp, và kết quả của quá trình ấy chính là việc hấp thu kiến thức.

Nếu nhìn dưới góc độ lịch sử, người Nhật Bản đầu tiên khoác lên mình tấm áo với khái niệm công dân toàn cầu chính là Không Hải; còn nếu xét dưới góc độ cá nhân, có thể coi Không Hải đã vượt lên khỏi một công dân toàn cầu.

Rõ ràng là Không Hải đã đạt tới khả năng tư duy trừu tượng tới mức có thể nắm bắt thế giới theo đúng như khái niệm vũ trụ ngày nay, và nắm bắt con người cá nhân mình như là một cá thể đối với vũ trụ.

Ngay khi ở nước Oa, Không Hải đã biết đến sự tồn tại của Phật Nhật Như Lai như là một nguyên lý thống nhất của vũ trụ từ Hoa Nghiêm giáo cho tới Phật giáo.

Chính vì vậy mà Không Hải mới sang Đông để tìm học Mật

Không Hải hiểu rằng, trong Mật giáo, đức Phật Thích Ca Mật Ni cũng chỉ là một bộ phận thuộc vào cái nguyên lý căn bản của vũ trụ là Phật Nhật Như Lai, tựa như một trong muôn vàn cành nhánh mọc ra từ một thân cây lớn vậy.

Có thể thấy ngay cả ở đại đô Trường An này, cũng hiếm người có tinh thần như Không Hải.

Sau khi trở về từ chỗ Mohammed, Không Hải vội đầu vào giải quyết các việc riêng của mình trong ba ngày liền.

Còn Đạt Thế thì học tiếng Đông theo kế hoạch của Đạt Thế. Mật tiêu đầu tiên của Đạt Thế khi sang Đông với tư cách một nho sinh là phải vào được Thái học. Nhưng để vào được Thái học thì phải thi. Mật với khả năng ngôn ngữ của Đạt Thế thì chưa biết có vượt qua được kỳ thi hay không. Vì

vậy, việc trước tiên Dật Thế cần làm là học tiếng Đờng để có thể đủ điều kiện đi thi.

Dật Thế hầu như đã có thể nở chuyện thoải mái với người Đờng bằng bút đàm. Tuy đã phần nào làm chủ được tiếng Đờng trong những câu đàm thoại thường nhật, nhưng để học Nho giáo thì vốn liếng ấy vẫn là chưa đủ.

Thật ra thì như Dật Thế mới là bình thường, còn Kôg Hải là trường hợp quá đặc biệt.

Nếu không tự xưng mình là người Oa, không ai dám nghĩ Kôg Hải lại là người ngoại quốc. Khả năng lý giải và khả năng diễn đạt về mặt ngôn ngữ của Kôg Hải quá dồi dào sắc.

Kôg Hải này, vậy là mình cứ để kệ việc đó hả?

Dật Thế hỏi Kôg Hải câu ấy vào buổi sáng hôm thứ tư.

Việc đó là việc gì?

Chẳng phải cậu có ý định đến hỏi chuyện về Krapan ở chỗ người bán thảm Arun Ashid hay sao?

À việc đó thì không cần vội. Đờng nào ta cũng phải chờ liên lạc từ anh Mammed.”

Nếu vậy nhờ muện mắt thì sao?

Kôg lo chuyện đó.

Đờng lúc Kôg Hải và Dật Thế đang bàn về việc ấy ở Tây Môn Tự thì người của Mammed đến.

Thầy Kôg Hải, người của anh Mammed vừa đến đây ạ.” Đờng Hải đánh tiếng.

Thấy chưa, đến rồi nhé.” Không Hải bảo Dật Thế, rồi quay ra trả lời Đệ Hân: ‘Anh đưa người ấy vào đây đi.’”

2

Không bao giờ nhìn thẳng vào người khác. Lúc nào cũng chỉ nhìn liếc từ dưới lên như để dò xét sắc mặt của đối phương. Mặc dù đang ngồi đối diện nhau, nhưng lại cố tình gằm mặt xuống và nghiêng đầu sang một bên rồi nhìn người khác theo kiểu nhưong mắt.

Arun Rshid là một gã đàn ông như thế.

Họ đang có mặt tại ngôi nhà của Arun Rshid ở Bình Khanh Phường.

Ngôi nhà được xây theo lối Đờng, tuy nhiên cách bài trí cùng các đồ vật bên trong thì hoàn toàn theo lối Hồ. Trên bức tường trong cùng có gắn một ban thờ với ngọn lửa đang cháy giống như Không Hải đã thấy ở đền thờ Hiền giáo.

Không Hải cùng với Dật Thế ngồi trước mặt Arun Rshid giữa vô số những tấm thảm đang được trải rộng ra xung quanh.

Mammed trong vai trò người giới thiệu ngồi bên cạnh ba người.

M giới thiệu về Không Hải và Dật Thế đã xong.

Đến rồi?..

Arun Rshid nắm hai bàn tay vào nhau, vừa xoa xoa vừa nói

Tức là thầy muốn biết về Chu Mạnh Đức tiên sinh, vị phương sĩ mà tổ thường hay đến xin chỉ giáo phải không?

Đúng vậy.”

Kôg Hải gật đầu trước đomắt thấn dờa đối phương.

Tất nhiên, vì thầy là người quen cả đại huynh Mammed đây, nên tồ sẽ cố gắng kể hết mọi điều mà tồ biết, nhưng ngặt nỗi có đờ chỗ không tiện nờ ra, mà ở nước các thầy cũng có những người làm công việc giống như Chu tiên sinh chứ?

Vâng. Khực thì có đây ạ?..

Thầy Kôg Hải là tãg mô nên hẳn cũng biết rõ người như Chu tiên sinh thường có quan hệ rất mật thiết tới các bí mật cả người khác.”

Tồ thừa hiểu điều đó. Nhưng điều mà tồ muốn biết là Chu tiên sinh hiện giờ đang ở đâu. Tồ không định lật tẩy bí mật cả ai cả.”

Thầy muốn biết Chu tiên sinh đang ở đâu?..

Phải. Vì Chu tiên sinh cũng ở cùng trong Bình Kang Phường này, và tồ biết là Chu tiên sinh vẫn còn cầm cát hung, vận hạn cho đến mãi gần đây. Chẳng hay tiên sinh ấy đã chuyển nhà đi đâu rồi?

À việc đó thì tồ có biết. Tiên sinh ấy chuyển đi có lẽ là vào khoảng chín hôm trước?..

Chín hôm trước? Dật Thế lắm bầm.

Chín hôm trước chính là ngày mà Dật Thế và Kôg Hải đi tới mộ Dương quý phi ở M Ngõ Dị. Sang ngày hôm sau, lúc Đ Hầu đến ngõ nhà ở Bình Ka ng Phường nghe ngóng tình hình thì đã không còn thấy ai ở đó bức tượng đồng mà mấy kẻ tấn công Kôg Hải trông thấy cũng biến mất. Nghĩ là, sau khi thuê mấy kẻ đó tấn công Kôg Hải thì Chu Mh Đc cũng nhanh chân chuồn mất.

Phải chăng thầy đã có manh mối? Arun Rshid nhìn Dật Thế.

Ồ không, tồ nào có manh mối gì. Dật Thế lúng túng đáp.

Ông có biết nơi Chu tiên sinh chuyển đến không?

Nghe Kôg Hải hỏi, Arun Rshid càng nghiêng đầu hơn nữa.

‘Ai chà’..

Ông ta lẩm bẩm, riêng ánh mắt vẫn bám lấy Kôg Hải.

Thật ra thì tôi cũng đang chết dở vì không biết Chu tiên sinh ở đâu đây. Bởi lẽ vào lúc này lúc kia, tôi vẫn hay đến hỏi ý kiến và được tiên sinh chỉ cho rất nhiều điều quý giá’..

Liệu ông có manh mối nào không? Kôg Hải không để Arun Rshid kịp nhả hết.

Nếu biết điều gì, xin ông hãy nói cho cậu Kôg Hải.” Mammed cất tiếng.

Ánh mắt Arun Rshid lia nhanh sang Mammed.

Ừm. Tiên sinh ở đâu thì tôi không biết, nhưng cũng không hẳn là không có manh mối để tìm ra.”

Ồ, nếu vậy xin ông hãy cho cậu biết’..

Chỉ có điều’..

M Arun Rshid lộ lên một tia nhìn gian xảo.

‘Anh có thể nói cho tôi nghe tại sao thầy đây lại muốn biết chỗ ở của Chu tiên sinh được chứ?’

Người đến tìm ông để hỏi chuyện là tôi nên tôi sẽ kể cho ông nghe đầu đuôi sự việc. Số là bữa trước, tôi và Dật Thế đây có đến viếng mộ Dương quý phi ở MNgôDịch thì bị mấy kẻ du đảng tấn công.”

Ờ?

Ờ may là chúng tôi không bị sát gì?..

Chuyện đời đời qan gì tới Chu tiên sinh?

Chúng tôi tìm được một tên, tra khảo ra thì hẳn bảo do được một đạo sĩ ở Bình Khang Phường thuê.”

Đắt công các thầy?

Phải.”

Và đạo sĩ đã là Chu tiên sinh?

Hắn không nhắc tới tên Chu tiên sinh. Nhưng khi tìm đến ngôi nhà của đạo sĩ ở Bình Khang Phường mà tên đó khai ra thì đúng là nhà của Chu tiên sinh.”

Nhưng tại sao Chu tiên sinh lại thuê người tấn công các thầy từ Oa quốc sang chứ?

Chính chúng tôi cũng đang muốn biết điều đó. Hoặc là chúng tôi bị tấn công vì có sự nhầm lẫn nào đó chứ?..

Hừm.”

Arun Rshid đưa ánh mắt sang Mohammed như để dò xét về sự đáng tin của câu chuyện vừa rồi.

Ông đừng lo, điều cậu không Hải vừa kể đều là sự thật cả.”

Nhưng liệu có phải do Chu tiên sinh thuê người tấn công các thầy hay không?..

Chúng tôi chưa hoàn toàn chắc chắn về điều đó. Thế nên mới cần ác minh lại.”

Nhưng đó chẳng phải là công việc của các chức dịch Kh Ngô Vệ sao? Có gì các thầy không bẩm báo với họ mà lại tự mình đi tìm Chu tiên sinh?

Chúng tôi là lưu học sinh tới từ Oa quốc. Chẳng may mắc mớ vào một vụ việc chẳng rõ đầu đuôi sự thể, ngộ nhỡ mà lộ ra ngoài, rồi bị đem đặt thì chẳng biết làm sao, cũng chẳng biết cậy ai để bảo vệ mình khỏi những điều đem đặt ấy. Thế nên nếu được, chúng tôi muốn giải quyết sao cho thật êm thấm. Giả sử Chu tiên sinh có dính dáng đến vụ việc này thì đây âu cũng là cách giải quyết không đến nỗi tệ đối với Chu tiên sinh.”

Hừm.” Arun Rshid vừa gật gù vừa nở một nụ cười trên môi

Thầy Không Hải ạ, bất cứ ai cũng có những bí mật không muốn người khác biết. Dù cho là hoàng đế bệ hạ hay chúng tôi thờ Phật. À tất nhiên là tôi không định nói thầy có những bí mật kiểu như vậy. Tôi chỉ ví dụ thế thôi”

Tôi biết chứ.”

Tôi rồi. Tôi thử tìm hiểu xem có manh mối gì không.”

Những, ánh mắt Arun Rshid lại hướng lên nhìn Không Hải.

Tình hình thế nào tôi sẽ báo lại Mammed trong hai, ba ngày tới”..

Tôi rất sự nhờ ông”..

Chỉ có điều, thầy Không Hải này”..

Vâng?

Bản thân tôi không trực tiếp biết được nơi ở của Chu tiên sinh. Tôi cần phải đòi hỏi nhiều đầu mối, vì vậy đôi khi sẽ cần đến chút tiền bạc.”

Vâng, đương nhiên là phải vậy rồi.”

Thầy biết đấy, tiền có thể cạy răng người ta, cũng có thể khóa miệng người ta mà.”

Vâng. ~~K~~ông Hải cho tay vào bọc áo, lấy ra một ~~đ~~ tiền đồng.

Tô biết làm thế này thật ~~kh~~ông phải phép, nhưng khi nào cần đến tiền ~~m~~ ông cứ lấy ở đây mà dùng. Nếu còn chưa ~~đ~~ tiền sẽ chuẩn bị thêm?..

Ấy chết, thầy là chỗ ~~q~~en biết với anh ~~M~~ammed, ~~t~~ô sao dám cầm chỗ tiền này.”

Ồ ~~kh~~ông, ~~t~~ô biết ông ~~R~~shid sẽ ~~kh~~ông nhận, nhưng số tiền này là để dành cho những người cung cấp thông tin cho ông. Bản thân ~~t~~ô cũng cảm thấy không đành lòng vì chẳng những làm mất thời gian, mà lại còn lạm vào tiền bạc ~~c~~ả một người ~~q~~en biết với anh ~~M~~ammed như ông.”

Nhưng mà?..

Tô là người mắc nợ ông, vì việc ~~c~~ả ~~t~~ô mà ông phải làm những chuyện vất vả, nên nếu ông ~~kh~~ông nhận cho, thì ~~t~~ô sẽ ~~v~~ùng áy náy .”

Sau một hồi đưa ~~q~~a đẩy lại như thế...

Thô được rồi, vậy thì ~~t~~ô cứ tạm giữ hộ thầy ở đây.” Nổ đoạn, Arun ~~R~~shid ~~đ~~ tiền nặng trĩu mà ~~K~~ông Hải đưa cho vào bọc áo.

Vậy là đã ~~o~~ng phần việc chính ~~c~~ả ngày hôm nay .

Sau đó bọn ~~K~~ông Hải còn tán gẫu thêm một lúc nữa với sự góp chuyện ~~c~~ả ~~M~~ammed rồi mới rời nhà Arun ~~R~~shid.

T rời ời, cậu ~~n~~ỗ khéo ~~q~~á ~~K~~ông Hải ạ. Làm sao mà có thể nghĩ ra được câu chuyện bịt mắt công ở mộ Dương ~~q~~ý phi như thế chứ?..

Dật Thế nói với Kôg Hải sau khi đã đi khá xa khỏi nhà Arun Rshid.

Đ thế lại làm như thể vụ việc có nhiều uẩn khúc lắm, khiến cho bất cứ kẻ nào cũng nhận thấy cơ hội kiếm chác trong chuyện này”..

Ừm”.. Kôg Hải gật đầu rồi nhìn sang Mammed đang đi bên cạnh: “Tô làm như vậy có hất thố gì không?”

Kôg hê. Cậu Kôg Hải đâu có nỡ dối, vả lại ông ta mới chính là kẻ đò tiền cơ mà”..

Nhưng tôi vẫn thấy hơi áy náy ..’Kôg Hải nói

T tiếp theo cậu định tính sao hả Kôg Hải? Dật Thế hỏi.

Tính sao là sao?

T a cứ ngồi đợi tin của Arun Rshid hả?

Đi thì vẫn đợi, nhưng không thể há miệng chờ sung.”

Thế phải làm sao.”

Tớ đã đi sẵn một nước cờ rồi.”

Nước cờ gì?

Cậu sẽ sớm biết thôi”

Kôg Hải đáp ngắn gọn, rồi ngẩng lên nhìn trời xanh T rường An.

3

Kôg Hải và Dật Thế đang ngồi đối ẩm.

Lâu rồi họ mới tới Hồ Ngọc Lâu.

Người hầu rượu cho **Kôg** Hải và Dật Thế là Ngọc Liên.

Ba người ngồi quây quạnh ló và uống Hồ tửu, tức rượu bồ đào, bằng chén lưu li.

Kôg Hải nay, vẫn có một chuyện mà tớ không hiểu..”. Dật Thế cất lời sau khi uống cạn chén rượu.

Cậu không hiểu chuyện gì?

Về cái đạo quái ở Bình **Kang** Phường ấy. Chu cũng làm những việc giống như một đạo sĩ bình thường có phải không nào?

Ừ”

Nhưng qua lời kể thì Chu không phải là người Ba Tư có phải không nào?

Có vẻ là như vậy .”

Và Arun **Rshid** thường xuyên qua lại đó là vì có nhiều chuyện muốn nhờ cậy **Krapan** có phải không nào?

Chắc là như vậy .”

Nhưng Chu không phải **Krapan** có phải không nào?

Hắn là không phải rồi.”

Tức là có một **Krapan** thật điều khiển Chu từ phía sau?

Ừm. **Kôg** Hải gật đầu.

Tại sao hấn phải làm như vậy?

Có lẽ vì nếu ra mặt thì sẽ làm khó cho những vị khách như Arun Rshid. Về phần Arun Rshid, bề ngoài nỗ lực là đến chỗ đạo sĩ để in một qẻ cát hung trong công việc làm ăn thì sẽ chẳng cần phải bận tâm tới những ánh mắt soi mói nung nọt. Còn về phần mình, Krapan hấn cũng không muốn gây sự chú ý

Hiểu rồi.”

Chuyện cậu không hiểu là chuyện ấy hả?

Không.” Dật Thế lắc đầu. Chuyện ấy thì tớ có thể hình dung ra được. Chuyện mà tớ không hiểu là chuyện khác cơ.”

Chuyện gì?

Tức là, nếu giả sử tất cả mọi chuyện lần này đều do Krapan đó gây ra?...

Chuyện lần này là chuyện nào?

Thì chuyện con mèo ở nhà Lưu Vân Tiêu và chuyện tượng đồng g chui ra từ cánh đồng bông của Từ Văn Cường ấy...”

Thế thì sao?

Thì chẳng phải hơi bất hợp lý hay sao?

Ở chỗ nào?

Ở chỗ tại sao lại đưa ra lời tiên đoán.”

T tiên đoán?

Tiên đoán rằng Đc Tông hoàng đế sẽ chết, rồi kể đến Thuận Tông hoàng đế ấy.”

Ừm.”

Nếu chú có thể giết được người, thì cứ thế mà nóng tay đâu cần phải mượn lời con mèo hay tượng đồng làm gì? Như vậy chắc ả hơn. Tớ thì chỉ nghĩ mụ đích chính cả tay Krapan này là để gây chú ý thôi chứ không phải nhằm đe dọa Hoàng đế.”

Ồ! ả sắc trong giọng nói của Kôg Hải thay đổi.

Nếu cho rằng tài năng trong chú thuật cũng giống như tài năng trong văn chương thì tay Krapan đó chẳng qua chỉ muốn khoe tài cả mình thôi đúng không nào? Nổ thật với cậu nhé Kôg Hải, nếu biết chẳng ai đọc văn mình thì tớ có thêm động vào bút Tớ viết chữ là bởi vì nghĩ rằng có ai đó sẽ xem, và biết đâu sẽ khen: Trời ạ, ả không hổ danh là Quất Dật Thế! Chú thuật cũng thế chứ còn gì nữa. Vì vậy tớ tin rằng vụ việc lần này cũng trong cùng một cái mạch ấy. Chỉ có điều, tay Krapan ở Bình Khang Phường lại lấy gã đạo sĩ người Hán là Chu Mh Đc làm bình phong để tránh sự chú ý. Nếu giả sử tất cả mọi chuyện lần này đều bắt nguồn từ một kẻ, thì tại sao kẻ ấy vừa muốn gây chú ý lại vừa muốn tránh gây chú ý mới được chứ?

Dật Thế nhột một mạch rồi mới đưa mắt nhìn sang Kôg Hải.

Kôg Hải im lặng.

Cậu thấy sao nào, Kôg Hải? Đây là chỗ mà tớ vẫn không hiểu nổi.”

Dật Thế nhìn vào mặt Kôg Hải.

Vừa nhìn vào mặt Kôg Hải, Dật Thế liền rợn người lại vì kinh ngạc.

M vẻ vui sướng đang hiện dần lên trên gương mặt Kôg Hải.

Cậu sao thế **Kô** Hải?

Đ lại lời Dật Thế, **Kô** Hải hét văng lên: Tài tình quá, Dật Thế!”

Đ vậy , Dật Thế ạ. **Đ** điểm mà chính tớ cũng không hiểu trong vụ việc lần này. Tại sao lại phải cố tình tung ra lời tiên đoán? Nhờ cậu mà cuối cùng tớ mới nhận ra.”

Nhận ra cái gì?

À không, nỗ đúng hơn thì cậu đã làm cho điều nghi vấn trong tớ trở nên thật rõ ràng.”

Nghi vấn nào?

Thì cậu chẳng vừa nỗ đến là gì, Dật Thế.”

Tớ nỗ gì?

Cậu nỗ rằng, tại sao lại phải tạo ra những việc gây chú ý như thế để làm gì?

Nhưng như thế thì sao?

Thì nghĩa là cậu thật tài tình, Dật Thế ạ.”

Kô Hải nhoen một nụ cười sung sướng. Nhưng Dật Thế vẫn không hiểu tại sao **Kô** Hải lại sung sướng đến thế.

Kô Hải à, cậu tỏ ra vui sướng vì tớ nhận ra được điều mà cậu không nhận ra khiến tớ rất vui, nhưng mà tớ không hiểu.”

Tớ cũng không hiểu Dật Thế ạ. Nhưng bây giờ thì tớ đã hiểu ra rằng cần phải suy nghĩ như thế nào.”

Cậu nỗ thế là sao?

Tức là, Dật Thế ạ, ta đã giải quyết xong câu hỏi: tại sao chúng lại mượn con mèo và tượng đồng để tung ra lời tiên đoán, và giờ thì chỉ cần suy nghĩ thêm: tại sao chúng lại làm những việc để gây chú ý nữa thôi”

Như thế là được à?

Như thế là được.”

Mà dù cậu nỗ lực, nhưng tớ vẫn chưa hiểu.”

Dật Thế chưa hết bối rối trước mặt Không Hải.

Mà nữa mới nhớ, tớ vẫn còn một việc nữa không hiểu.”

Việc gì thế?

Việc ngày hôm nay. Cậu bảo đã đi sẵn một nước cờ phải không nào?

Phải.”

Đó là nước cờ gì thế?

Dật Thế vừa nỗ lực đến dè dặt ngoài cửa phòng người.

Huỳnh Không Hải đã đến rồi ạ? Giọng một cô gái.

À! Ngọc Liên thốt lên vì đã giọng một cô gái quen.

Cửa mở ra, người bước vào là một cô gái trẻ.

Em à? Ngọc Liên nở

Đã à?

Lâu q á mới gặp các huynh?... **M Đ** chào **ng** liền nhìn **Kô** Hải nữ Huỳnh **Kô** Hải ckhách đây .”

Kách?

Vâng. **M** người to lớn. Anh ta cứ nằng nặc đồ vào đây nên em mới phải chạy lên báo cho huynh biết.”

Tên người to lớn ấy là gì?

‘Anh ta **ng** là **Đ** Hàu’...”

Nghe thấy thế, **Kô** Hải liền **qay** sang **Dật** Thế bảo: **Dật** Thế. Xem ra nước cờ đã ckhết **qả** rồi.”

EFF_EFF

4

Đ Hàu bước vào phòng khiến những tấm ván nghiêng vào nhau ken kết. **M Đ** là người dẫn lên, so với **Đ** Hàu đang đứng đằng sau thì trọng lượng cơ thể chắc chỉ bằng một nửa. Thân hình vốn đã mảnh mai cả **M Đ** nom lại càng mảnh mai hơn.

Ô chà chà hú vá thầy **Kô** Hải ạ, tồ lạnh toát cả người lú nghe tiếng mộ cổ bắt đầu **gióng** lên. **M** mấn **qá** hấn lại đi về phá **Bình** **Kang** Phường nơi cđHò Ngọc Lâu này .”

Đ Hàu vừa nỏ vừa ngồi **ếp** bằng trên sàn.

M cổ là tiếng trống điểm canh chiều. **M** cổ bắt đầu được **gió** g lên lú mặt trời sắp lặn, sau tám **trăm** hồi trống thì các cửa phường sẽ **đóng** lại. **M** phường đều có bốn cửa ở các mặt **Đg**, Tây, Nam, Bắc. **M** khi các cửa này **đóng** lại vào ban đêm thì sẽ nội bất **nất**, ngoại bất nhập.

Sách sử ghi rằng, để đánh hết tám trăm hồi trống sẽ mất từ ba đến bốn khắc, tức khoảng một tiếng đồng hồ. **Đ** với những người phải cóiệc sang phường khác, thì khoảng thời gian này đủ để cho họ **q**ay về nhà mình. **K** tiếng mộ cổ dứt hẳn, người ta không được phép ra ngoài phố lớn, nhưng có thể tự do đi lại nội trong một phường.

Tuy nhiên, giả sử một người đến chơi ở một kỹ lâu khác phường, khi nghe thấy tiếng mộ cổ cuối cùng tất là không **k**p về nhà, lúc ấy thì chỉ còn cách ở lại kỹ lâu cho tới sáng hôm sau.

Lúc này, **K**ông Hải và Dật Thế đang ở trong tình huống ấy. Diên **K**ang Phường nơi có **T**ây **M**h Tự nằm ở phía Tây thành **T** trường An.

Lúc mộ cổ bắt đầu gióng lên, Dật Thế đã hỏi **K**ông Hải: **K**ông Hải này, có sao không?

Với thân phận của Dật Thế, dù thế nào thì rồi cậu ta cũng sẽ phải tới Vụ Bản Phường, phường này nằm giáp với phía Tây của Bình **K**ang Phường. Bình **K**ang Phường có Hoa Liễu Nhai thì Vụ Bản Phường có Quốc Tử Giám, tức là tương đương với trường đại học quốc gia ngày nay vậy.

Lạ một nỗi là ở Trường An, nằm tiếp giáp với khu phố **q**an lại và khu phố thư sinh lại là một khu phố **ã** chơi. Dật Thế sẽ phải tới khu phố thư sinh, nơi có Quốc Tử Giám để học Nho giáo, nhưng vì chưa xong các thủ **t**ạ nên hiện giờ vẫn đang tá túc ở chỗ **K**ông Hải.

Bản thân **K**ông Hải cũng như vậy, mục đích cuối cùng là phải đến Thanh Long Tự, bản sơn của **M** giáo để học **M**. Thành thử đến một lúc nào đó có thể cậu sẽ phải rời Tây **M**h Tự để chuyển đến Thanh Long Tự.

Tuy nhiên...

Những kẻ mang danh **K**iến Đường sứ sang đây để học **vã** **h**á nhà **Đ**ồng sẽ phải mất từ hai mươi đến ba mươi năm cho nhiệm vụ này. **H**à thượng Vĩnh Trung, người tới Tây **M**h Tự trước **K**ông Hải đã ở Trường An tròn ba mươi năm.

Thời gian hằng còn ông anh.

Cứ thông thả mở rộng kiến văn về thành Trường An cái đã, rồi thì vào Quốc Tử Giám cũng chưa muộn... Dật Thế từng có những lúc nghĩ như vậy. Chắc chắn là vào thời gian đầu, Dật Thế đã tin rằng Không Hải cũng cùng suy nghĩ với mình.

Nhưng Không Hải có suy nghĩ khác với Dật Thế.

Không thể để mất đến hai mươi năm...

Không Hải rắp tâm đánh cắp M trong khoảng thời gian ngắn nhất có thể.

Kể lần đầu tiên biết điều ấy, Dật Thế đã tự hỏi: Cậu ta bị làm sao thế nhỉ?

Nhưng đến gần đây thì Dật Thế đã quen dần với ý nghĩ "Cậu ta là thế mà."

Vì Không Hải là một người đặc biệt...

Do không phải là tể lĩnh chính thức ở Tây Minh Tự, Không Hải không bị buộc phải tham gia cần hành hay các khóa lễ vào mỗi buổi sáng và buổi chiều cả nhà chùa.

Mở đầu vậy, Dật Thế vẫn tỏ ra lo lắng, nên mới bất giác bật ra câu hỏi: Có sao không?

"Chẳng sao cả."

Câu trả lời của Không Hải ráo hoảnh tới mức khiến Dật Thế chưng hửng. Nhưng nhờ vậy mà chính Dật Thế cũng thấy vững tâm khi quyết định ở lại đây đêm nay.

Đi! Hào đến đứng vào lúc Ngọc Liên vừa thắp đèn lên và ngồi xuống bắt đầu chuyện trò với Không Hải.

Thế rồi sao? Không Hải hỏi.

Chà, quả đúng như lời thầy Không Hải. Sau khi hai thầy về rồi, tôi vẫn đứng canh chừng trước cửa nhà Arun Rshid thêm một lát, thế là chẳng phải đợi lâu, tôi nhìn thấy Arun Rshid ra khỏi nhà?..

Ồ! Người thoát lên là Dật Thế.

Và nhé, tôi lên bám theo hắn đúng như thầy Không Hải yêu cầu, thì thấy hắn đi vào một ngõ nhà ở rìa đường của Bình Khang Phường. Theo thầy thì đây là nhà của ai?

Chà! Không Hải lắc đầu.

Tôi rời đi, đây là nhà của một phụ nữ được Vương Thúc Văn tiên sinh bao nuôi tên là Lý Hương Lan.”

‘Anh bảo sao!’ Người buột miệng kêu ré lên là Dật Thế.

Ấy! Đây. Tôi đoán thế nào chủ nhân ngõ nhà cũng hay mua rau mua cá rồi mấy thứ lặt vặt khác ở mấy hàng quán xung quanh, thế là trên đường về tôi liền rẽ vào hỏi han, thì mới biết được tên của người phụ nữ sống trong đó cũng như việc cô ta được bao nuôi đấy chứ. Tất nhiên là tôi cũng phải tiêu mất một ít tiền?..

Hay thật?.. Không Hải lẩm bẩm, đưa mắt ánh lên những tia sáng đầy tò mò.

Vì thầy Không Hải bảo tôi phải theo dõi xem Arun Rshid hoặc sai nhân của hắn đi đến đâu nên tôi bèn đợi trước cửa ngõ nhà ấy, một lát sau tôi thấy Arun Rshid đi ra. Không phải một mình mà với một người nữa.”

Ồ?..

K đi cùng là một người Hán để râu, vẻ mặt nghèo khổ. Và người đàn ông đónghe nõchính là cái gã Chu Mh Đc tiên sinh ấy?..

Làm sao anh biết đđà Chu Mh Đc?

Vì tồbám theo và nghe được câu chuyện cả hai kẻ đở

Đ Hàu kể rằng sau khi bám theo một đoạn nữa thì thấy hai người đi vào một quán rượu.

Quán đó bán loại rượu rẻ tiền, lại còn có cả gái nữa. Tồ cũng làm như không và đi vào quán, rồi ngồi nõng một chỗ gần đó để nghe nõng câu chuyện cả bọn chúng. Nhưng mà phải nõ cái gã Arun Rshid ấy bủ m thật. Tiền thì rủng rỉnh mà lại dẫn Chu tiên sinh vào một quán rượu rẻ tiền như thế.”

Ởđbọn họ nõnhững chuyện gì?Đặt Thế nõài người ra hỏi.

Nhiều chuyện lắm. Đn lúc ấy tồ mới biết Lý Hương Lan là người được Vương tiên sinh bao nõu”

Đ Hàu uống một hơi cạn bình nước mà M Đn mang đến, rồi lấy cánh tay lực lưỡng chù miệng và bắt đầu kể về cuộc nõ chuyện giữa Arun Rshid với Chu Mh Đc.

Thoạt tiên bọn chúng còn thì thà thì thịu nhưng chẳng mấy chốc sau khi rượu đã ngấm, giọng chúng bắt đầu vống lên, thành thử chẳng mấy khó khã để nghe được câu chuyện cả chúng?..

5

Chu tiên sinh?..

Arun Rshid vừa rỏrượu vào chén cho Chu Mh Đc vừa cất tiếng.

Quán rượu đầy ắp tiếng cười khà ố cả cánh đàn ông và giọng nữ là lời cả các cô gái, nhưng riêng hai người bọn họ không gọi gái, mà chỉ ghé sát mặt nhau thì thầm. Có lẽ chính những chỗ như thế này lại phù hợp để nổ những chuyện bí mật.

Nhưng câu chuyện cả bọn họ lại đang lọt vào tai Đệ Hào.

Ông thật sự không biết tông sư Drujdi đâu à?

Chu Minh Đức gật đầu trước câu hỏi của Arun Rshid.

Ta không biết.”

Đệ đưa chén rượu vừa được rót đầy lên miệng.

Không biết chừng ta có thể kiếm bầm trong vụn này đây.”

Lại là chuyện cái tên người Oa ấy hả?

Phải.”

Chuyện về tên người Oa ấy thì ta cũng được nghe tông sư Druj nói đến rồi. Hình như hắn đang gây khó dễ cho công việc của tông sư.”

Ồ vậy sao.”

Hình như có một lần tông sư trả tiền thuê người để dọa hắn nhưng không thành.”

Hắn cũng kể rằng bị kẻ nào đó tấn công lúc tới viếng mộ Dương quý phi ở Ngỗ Dịch?..

Ừm.”

Nếu cách khác thì những kẻ đả do tông sư Druj thuê phải không?

Ờ đúng vậy .”

Nhưng tại sao tông sư Drujlại thuê người tấn công tay người Oa đó

M Arun Rshid lộ lên ranh mãnh.

T a làm sao mà biết được.”

V iệc tông sư Drujấn mình liệu cđiên qan tới chuyện đđkhông?

Thì đã bảo ta không biết chuyện đđmà”..

Vừa nổ , Chu Mh đđ vừa nhìn vào mặt Arun Rshid: Ngư ời đang âm mưu điều gì phải không?

Nào đã cómưu mđgì, chỉ là đang tính thđ”

Tính chuyện gì?

Thì chuyện kiếm chác.”

Ờ”

Nếu biết cách thì có thể kiếm được kha khá từ cái tay người Oa đó kđgì mà hấn chđ phải mang sang số tiền đủ để sống ở Đđng hai mươi năm.”

V iệc cđ ngưoi không chỉ dừng ở đđphải không?

Đđ nđgì thế?

Ngưoi cđ định bỏ tiền cđ cả cả tông sư Drujnđrđ, không phải vậy sao?

Arun Rshid nhếch mép trước câu hỏi cđ Chu Mh đđ và cất tiếng cười trđm đđ thay cho câu trả lời.

Người cho ta in một chân được chứ?

Chu Mh Đc hạ thấp giọng nói

Nhưng mà Chu tiên sinh ạ, nếu không biết tông sư Drujở đâu thì”..

Đ ngạc. Ta nói là không biết tông sư ở đâu, nhưng không có nghĩa là không có cách để liên lạc”..

Cách gì vậy?

Nếu nói cho người biết thì ta mất phần à.”

Vậy phải làm thế nào?

Đọc rồi, đợi đã. Ta sẽ tìm cách để gặp được tông sư. Kì nào chuẩn bị xong ta sẽ báo cho người.”

Khoảng bao lâu?

Nhanh thì trong hôm nay hoặc ngày mai.”

Nếu lâu hơn?

Không biết được”..

Ko mô Chu Mh Đc nở một nụ cười chẳng lấy gì làm cao sang.

6

Tạm thời thì đó là phần quan trọng nhất trong câu chuyện”.. Đ Hầu nói

Sau đó bọn họ còn chuyện trò thêm một lúc rồi mới rời quán. Bọn họ chia tay nhau trước cửa quán.

Ban đầu tôi phân vân không biết bám theo ai, nhưng nghĩ rằng nào thì Arun Rshid cũng về nhà, thế là liền bám theo Chu tiên sinh.”

Chu Mh Đức không quay về nhà Lý Hương Lan, không hiểu có phải vì biết đang bị Di Hầu bám theo hay không, mà đi về hướng ngược lại.

Đến vào lúc xế chiều, tiếng mõ cổ đầu tiên vang lên. Trước khi đếm đến tiếng thứ một trăm thì Chu Mh Đức dừng lại. Đó là một ngôi miếu Kổng Tử cũ nhỏ, đã sập mất một nửa, ở rìa làng cả Bình Khang Phường.

Bên cạnh đó là một cái tháp đá bị sập, đá nằm lả lổ quanh ngôi miếu. Chu Mh Đức đứng lên trên một tảng đá. Sau khi đảo mắt nhìn quanh, Chu Mh Đức lấy trong bọc áo ra một miếng vải trắng.

Chu Mh Đức với tay buộc miếng vải trắng đó vào mái hiên của ngôi miếu. Hành động của Chu Mh Đức chỉ có vậy. Sau đó Chu Mh Đức phóng khỏi tảng đá và quay trở lại nhà Lý Hương Lan như không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi chắc chắn rằng Chu Mh Đức đã vào trong ngôi nhà họ Di Hầu liền đi tới Hồ Ngọc Lâu.

Miếng vải trắng hả? Dật Thế lắm lắm, mặt ra chiều tư lự.

Chắc là một ám hiệu nào đó? Không Hải nhỉ

Ám hiệu?

Hẳn là Chu tiên sinh làm thế để liên lạc với tông sư Druj”

Ừ nhỉ.”

Đến nào thì Arun Rshid cũng sẽ thông báo cho chúng ta biết kết quả, nên cứ bình tĩnh mà chờ đợi.”

Không làm gì cả sao?

Sao lại thế được, ở Trường An này mà không làm gì cả thì thật phí phạm.”

Cậu định làm gì?

Thôi thì lại tập trung học tiếng Phạn vậy”..

“..

Thế cũng là hay Dật Thế ạ. Cậu sẽ có thời gian để đi tìm thầy giỏi Nho”..

Không Hải nháy mắt cười với Dật Thế.

Thầy Không Hải, sau đây tôi sẽ canh chừng Chu tiên sinh hay miếng vải trắng?

Không cần đâu, thỉnh thoảng đảo qua xem chút tình hình là được rồi. Nếu cứ bám theo canh chừng thì cánh đối phương sẽ phát hiện ra và không xuất hiện nữa”..

Ừ Không Hải quay sang Ngọc Liên và Mĩ Nhân, nói Các em cho tôi một chén nữa được chứ?

Chương XXI

Tông sư Druj

1

Chóá.

Tiếng sả ả ả giống như tiếng tru cả lũ chó vọng lên trời cao, mắc vào tầng mây vừa che mặt mặt trăng và cứ ở mãi trên đó

Đm khuya...

Xung quanh không còn ai thức.

Chỉ cái tiếng giới rào trên những cành hò.

Đã một đạo quán có mái hiên khá độc.

Arun Rshid và Chu Mh Đc đang ngồi trên bậc tam cấp bằng đá dưới mái hiên. Đo quán nằm ở rìa Tây của Lan Lăng Phường, ngay bên kia tường thành là phố Chu Tước.

Tông sư bảo chờ ở đây thật à?

Giọng nói của Arun Rshid như có vẻ sợ sệt.

Ừ? Chu Mh Đc đáp.

Tối hôm kia, vì khó ngủ Chu Mh Đc tỉnh dậy vào lúc nửa đêm. Cảm thấy ngực nặng trĩu, Chu Mh Đc mở mắt nhìn lên thì thấy con mèo đen đang ngồi trên tấm chăn đắp qua ngực.

Đ mắt có màu xanh lân tangelo đang nhìn nòng Chu Mh Đc.

Người gọi ta hả? Nói bằng một giọng khả kham.

Vâng ạ.”

Chu Mh Đc run lấy bầy , gặt đầu.

Có việc gì?

Ngài còn nhớ Arun Rshid, người bán thảm chứ ạ?

T a nhớ.”

Hắn bảo muốn gặp ngài.”

Hắn lại muốn giết ai đó

Hình như không phải vậy ạ.”

Thế thì là gì?

Tô cũng không biết rõ nhưng nghe đâu có một nhà sư người Oa tìm đến chỗ hắn hỏi có biết tung tích cả tông sư Druj ở đâu không. Hắn muốn in gặp ngài để nói về chuyện đó.

Sau khi Chu Mh Đc nở nng, con mèo vẫn im lặng và nhìn sâu vào trong mắt Chu Mh Đc như để dò xét chân ý

Đi con mèo nữ T a hiểu rồi?..

Đm ngày kia ta có thời gian. Nếu đồng ý hãy thắt một miếng vải vàng ở chỗ cổ.

Con mèo nở rồi nhắc tới một địa điểm ở Lan Lăng Phường.

“Ồ trời ạ, bị con mèo đó nhìn chăm chăm thật là đáng sợ.” Chu Mh Đc nói với Arun Rshid.

Đg lú đolại cỏiếng chớa lên trời.

M con cất tiếng sả thế là những con khác liền đua nhau sả theo. Tiếng lữ chó tựa như đang đuổi theo một con thú mang điềm gở đang ăn mình trong bóng tối và lướt đi trên phố.

M mà chưa thấy đến nhĩ.”Arun Rshid sốt ruột nỡ

Tôg sư Drujhen vào đứg nửa đêm. Vẫn còn thời gian.”

Hình như Chu tiên sinh đang sợ?

Ngươi nỡ đứg. Ta đề nghị ngươi cho in một chân nếu có thể kiểm chác được từ vụnày , nhưng phải đánh lừa cả tôg sư Drujthĩ”..

Nhưng ta đâu có đánh lừa, mà chỉ gíp đỡ tôg sư thồ Ta gíp đỡ và nhận sự trả ơn.”

Dùsao thì cũng?Chu Mh Đc cóẻ khôg còn hăg hái.

Ồg chớ lo.”

Càng lú ta càng thấy khôg còn hào hứng.”

Thật ra, tôcbiết một vài bímật cả tôg sư Druj”

Bímật cả tôg sư?

Phải.”

Ngươi biết bímật gì?

Chẳng hạn như, có tin đồn về việc cô em ở ngõ nhà mà Chu tiên sinh đang nương mình là do Vương Thú Vĩ tiên sinh bao bọc, phải không nào?

Nếu là hàng xóm tình thân một chút thì ai mà chẳng nhận ra điều ấy .”

Vậy tại sao Chu tiên sinh lại có thể tá túc ở nhà người đàn bà cả Vương tiên sinh?

“...

Thấy chưa, Chu tiên sinh tắc tị chưa nào.”

‘Ai bảo ta tắc tị’

Thế tại sao Chu tiên sinh lại ở trong ngõ nhà đó

Bị dò hỏi, Chu Mịch đáp ứng.

Vì tông sư Druj bảo ta hãy náu mình ở đó lâu. Bởi chỗ đó lúc này là an toàn nhất. Khi nào có việc tông sư sẽ lại giao cho ta.”

Thế tông mới hỏi tại sao không phải đâu khác mà lại là nhà người đàn bà cả Vương tiên sinh.”

Ta không biết.”

Nhưng ông đoán được đúng không?

“...

Đông nỗ lực ông nhé. Vì tông sư Druj chính là người quen cả Vương Thú Vĩ tiên sinh. Chẳng phải tông sư và Vương tiên sinh đang bắt tay nhau làm gì đây sao?

“...

Ông cũng biết chuyện dạo gần đây trên phố Chu Tước có rất nhiều hiện tượng yêu dị chứ?

Ừm.”

Có vẻ chính đám yêu dị ấy đã dựng cáo thị ở khắp nơi trên phố Chu Tước?

Dưới ánh đèn đêm, mặt Chu Mạnh Đức dần biến sắc.

Những tấm cáo thị viết: Đức Tông bả, kẻ đến là Lý Tụng ấy mà”..

..

Có một lần đến nhà Chu tiên sinh, mà lần nào ấy nhỉ, tôi nhìn thấy một bức tượng dị rất to ở góc trong cùng, chẳng biết có phải cùng loại với đám tượng dị đang gây náo loạn trên phố Chu Tước hay không.”

Có vẻ như Arun Rshid đang dò xét sắc mặt Chu Mạnh Đức trong bóng tối.

Thờ ơ? Giọng Chu Mạnh Đức cứng đờ.

Arun Rshid nở một nụ cười.

Chẳng phải tông sư Druj đang cùng Vương Thú Vĩ tiên sinh mưu tính điều gì đây sao?

Yết hầu Chu Mạnh Đức chạy lên chạy xuống liên hồi. Có vẻ như ông ta đang cố nuốt nước bọt, nhưng cổ họng khô khốc và chẳng có chút nước bọt nào.

Xem ta tôi đã nở tròng tim đen”..

Người dựa vào đâu mà dám nở vậy .”

Ồ không, tớ chỉ phỏng đoán thế thôi. Kì tớ tự hỏi, tại sao Chu tiên sinh lại nương mình ở nhà người đàn bà cả Vương tiên sinh, thì tự nhiên sẽ suy luận ra mà thôi”.

Nghe này, chính ta đây cũng còn không hiểu rõ những chuyện như thế. Và ta cũng không muốn biết”.

Thế nhưng ông đã từng phỏng đoán về mối quan hệ giữa Vương Thú Vĩ và tông sư Druj”.

Ta không biết.”

Arun Rshid khẽ cười thành tiếng. M giọng cười rùng rợn.

Thôi hỏng rồi. Ta đã thật sự sai lầm khi chợt nảy lòng tham trước lời dụ dỗ cả người”.

Xem kìa, ông đang hỏi hặn đấy ư?

Phải. Ta đã thật sự sai lầm khi đến đây. Bây giờ vẫn chưa muộn. Ta sẽ về trước khi tông sư Drujtới”.

Sao lại nỡ những lời hèn nhát thế”.

”.

Ông đừng lo. Chẳng phải chúng ta đến đây là để báo cho tông sư Druj biết về tên nhà sư người Oa đang chạy theo đánh hơi tông sư ở khắp nơi đấy hay sao? Tớ cũng không có ý định vịn vào việc cả Vương Thú Vĩ và mấy bức tượng đồng để vô tình gì tông sư Drujdâu.”

Ông nỡ nữa!” Chu Mh Đc giơ hai tay lên rồi vùi mặt vào ống tay áo.

Người đến đây đêm nay là để đóng đếm ~~em~~ bán tông sư Druj cho tên nhà sư thì được giá hơn hay về phe với tông sư Druj thì có lợi hơn, phải không? Chu Mh Đc nở trong lúc vẫn vùi mặt vào tay áo.

Ông nở toạc ra như thế thật làm tôi khờ.”

À mà cái ý nghĩ nảy ra trong đầu người lúc này, người đã kể với ai chưa?

Ý nghĩ nảy ra trong đầu nào?

Chẳng phải người bảo rằng, Vương Thú Vĩ và tông sư Druj đang mưu tính điều gì đây sao?

Giọng Chu Mh Đc dường như hơi khác, hay là do thần hồn nát thần tính?

Thôi chết. Arun Bshid chợt dạ.

Chuyện đó thì tôi chưa kể với ai.”

Vậy hả, vậy thì tốt.”

Chu Mh Đc điềm nhiên nở. Sắc điệu khác hẳn so với Chu Mh Đc lúc trước. Giọng nở ảỵ khăn và dạ.

Chu tiên sinh”..

Đg lúc Arun Bshid cất tiếng gọi thì đám mây rẽ làm lộ ánh trăng xanh ao từ trên trời chiếu iên qua mái hiên.

T a hiểu rồi, vậy là người chưa nở với ai”..

M giọng nở như thế có rất nhiều không khí ả kẻ rãg.

Vậy thì tốt rồi.”

Dưới ánh trăng, Chu Mh Đc ngẩng đầu lên khỏi tay áo và nhìn Arun Rshid.

‘A!’

Arun R shid rú lên khi nhìn thấy khuôn mặt ấy. Vì khuôn mặt Chu Mh Đc lú ngẩng lên chính là khuôn mặt của con mèo đen.

2

Người phát hiện ra ác chết cả Arun Rshid vào sáng ngày hôm sau là một bà lão làm công việc quét dọn ở ngõ đạo quán chẳng khác nào căn nhà bỏ hoang ấy.

Bà lão mang chổi tới đạo quán như thường lệ thì thấy một bóng người đang nằm gục bên thềm. Bà lão chỉ nghĩ chắc lại là một kẻ say rượu hoặc vô gia cư nào đó vì đôi khi những kẻ như thế vẫn thường chui vào đạo quán để trú sương đêm, rồi cứ thế đi vào trong, nhưng lần này có cái gì đó rất lạ.

Nếu là đang ngủ thì không ai ngủ ở chỗ đó mà tư thế nằm ngủ cũng rất bất bình thường. Bà lão lại gần và nhận ra đó là một người ngoại quốc, một người Hồ.

Thế rồi bà lão bỗng rên.

Cổ họng người Hồ đó trống hoác như thể đã bị chó hay một loài thú nào đó dớp mất miếng thịt, gân và xương trắng lòe cả ra ngoài. Máu chảy ra từ vết cắn tạo thành một vũng đen lớn trên mặt đất, mùi máu nồng nặc quanh.

Người Hồ mở trừng mắt như sắp sửa rơi mất con ngươi, răng nhe ra như thể đã gặp phải thứ gì cực kỳ đáng sợ.

Các chức dịch liền được gọi đến.

Người này chết vì bị chó hoang tấn công và đớp rách cổ họng trong lú ngựa ngửa ở đây? Hay là đã chết trước khi bị chó hoang cắn cổ?

Nhắc đến mới nhớ, đêm qua chó sủa rất nhiều. Không có người đã nổ như vậy.

Vì nạn nhân là người Hồ, nên một vài người nữa lại được gọi đến để khám nghiệm tử thi.

Một trong số đó nữa Chẳng phải là Arun Rshid, người bán thảm đây sao?

Vậy là đã xác minh được nhân thân của xác chết.

Người đầu tiên báo tin này cho Không Hải không phải Dật Thế, cũng không phải Di Hài, mà là Mammed.

Buổi trưa sau hôm phát hiện ra xác chết, Mammed trực tiếp đến Tây Môn Tự báo tin cho Không Hải.

Sau khi ngồi nóng đối diện Không Hải và Dật Thế trong phòng Không Hải, Mammed liền vào đề luận.

Có việc này, chắc là các cậu cũng đã nghe tin rồi, Arun Rshid, người bán thảm, đã chết.”

Hả? Người thốt lên là Dật Thế.

‘Anh bảo ông ta đã chết?’

Phải.”

Nhưng tại sao?

Kô ai biết.” Mammed lặng lẽ lắc đầu. Ngoại trừ một điều.”

...

Đà Arun Rshid bị giết.”

3

Sự thể đã đến mức này thì không thể không thắc mắc em Chu Mh
Đc tiên sinh hiện giờ đang thế nào.”

Kô Hải nỗ như vậy sau khi đã tiễn Mammed ra tới cổng và trở lại
phòng mình.

Hay là để tồ đi thám thính cho.”

Đi Hàu nỗ với lại từ sau lưng Kô Hải.

Vậy thì nhờ anh việc đỡ

Tồ đi ngay đây .”

Đi Hàu này người bước đi, để lại một luồng gió này đằng sau tấm
thân hộ pháp.

Nhìn theo bóng Đi Hàu khuất dần ngoài cổng, Dật Thế lẩm bẩm:
Hừm.”

Kô miệng cậu nở một nụ cười.

Cậu sao thế?

Sao là sao?

Hiếm khi nào cậu cười kiểu đỡ

Tớ vừa cười à?..

Ờ?..

Tại sao lại hiếm khi?

Kuô mặt Dật Thế đã trở lại vẻ biểu cảm thường lệ, như đang ngậm trái đắng ở trong miệng vậy. M khi, ngay cả lúc cười, Dật Thế vẫn luôn làm vẻ mặt như ã phải trái đắng. Vì vậy Kôg Hải mới nỗ hiếm khi nào Dật Thế có một nụ cười không vị đắng như thế.

Đng giận nhé Dật Thế. Tớ chỉ thăm nghĩ hã ra cũng có lúc cậu cười kiểu ấy.”

Nhưng kiểu ấy là kiểu gì mới được chứ?

Đng bắt tớ phải giải thích. Tớ chỉ thấy rất thích vẻ mặt vừa rồi cả cậu mà thôi”

Nhưng tại sao lại hiếm chứ? Dật Thế bĩ mồm

Tớ cũng rất thích vẻ mặt cảm cái cả cậu.” Kôg Hải vừa cười vừa nỗ Nhưng mà thôi tớ không nỗ nữa.”

Nét mặt Dật Thế liền ã nóng.

Đco với cậu chỉ tỏ thiệt thân.”

Thiệt gì nào?

Tớ chả hiểu lắm. Vì chả hiểu lắm nên bị thiệt thôi?..

Thiệt thật à?

Ờ thiệt thật.”

Thế lúc này là thế nào?

Chuyện khiến tớ cười á?

Ừ”

Chả có gì to tát. Tớ chỉ chợt nảy ra một ý nghĩ lúc nhìn theo Đ Hải mà thôi”

Ý nghĩ gì?

Kông Hải à, cậu có thấy là cái ông tướng Đ Hải ấy lúc nào cũng tỏ ra thích chí hết mức mỗi khi được làm việc cho cậu không? Nếu tớ có cười thì cũng là vì nghĩ vậy thôi”

Dật Thế đang nỗ lực đến đâu thì cố gắng bước chân tắt tả vọng vào.

Thầy Kông Hải? Cố gắng gọi từ đằng sau.

Kông Hải và Dật Thế ngoảnh ra thì thấy Đ Hải, đã tưởng là ra khỏi cổng từ ban nãy rồi mà giờ lại đang đứng đây.

Có chuyện gì thế?

Cũng chẳng phải xảy ra chuyện gì đâu thầy Kông Hải. Chỉ là tớ vừa ra khỏi cổng thì bị bắt gặp.”

Bị bắt gặp? Bị ai bắt gặp?

Cái người ở chỗ Liễu tiên sinh lần trước đến đây đó thầy à mà”..

Hàn Dũ.

À phải rồi. Tớ gặp ngay lúc ông Hàn Dũ vừa đi ngựa đến, thế là bị gọi lại.”

Ông ấy bảo gì?

Cũng không có gì. Ông ấy bảo được Liễu tiên sinh cử đến và muốn mời thầy Không Hải đi ngay cùng nếu được”..

Ngay bây giờ?

Tôi thấy ông ấy nhấn nhá như vậy .”

Đi Hài đưa mắt về phía sau.

Không Hải nhìn theo thì thấy một người đàn ông đang đứng dưới cổng Tây Môn Tự và ngoái về phía mình.

Hàn Dũ. Dật Thế dùng ánh mắt lại nơi người đàn ông, rồi lẩm bầm tên ông ta.

Nhận thấy ánh mắt hai người, Hàn Dũ khẽ cúi đầu chào.

4

Không Hải và Dật Thế ngồi đối diện Liễu Tông Nguyên qua một chiếc bàn gỗ.

Vẫn là ngôi nhà cũ người bạn Liễu Tông Nguyên, nơi mà họ đã gặp nhau lần trước. Cũng giống khi ấy, ngựa chạy vòng qua mấy ngã tư rồi mới dừng lại ở ngôi nhà này .

Liễu Tông Nguyên ngồi phía bên kia với vẻ mặt buồn rầu. Mồ hôi hắc, mắt thâm quầng.

Rằng ánh mắt lúc nào cũng như muốn ước lượng sức nặng của người khác là vẫn không thay đổi.

Có chuyện gì sao thưa tiên sinh?

Sau màn chào hỏi, người vào chuyện đầu tiên là **K**ông Hải.

Liễu Tông Nguyên gật đầu, rồi trả lời bằng một giọng nặng trĩu : **H**àng

vậy...”

Chuyện gì vậy?

Mà chuyện vô cùng nghiêm trọng. Nhưng trong cung lại không có ai để **t**ôn trọng tâm sự.”

“...”

Điều mà bọn tôi đang cố gắng làm là cải cách chính sự. Bọn tôi mong một ngày nào đó có thể tạo ra một xã hội không còn lũ hoạn quan hay ngũ phẩm tiểu nhân khiến người dân vô tội điêu đứng. Bọn tôi tôn Vương Thúc Vĩ tiên sinh lên chính là vì điều đó. Có hàng nghìn việc cần làm mà bọn tôi vẫn chưa thực hiện nổi một phần trăm. Quá nửa những kẻ trong cung không hài lòng với cuộc cải cách của bọn tôi. **H**àng cũng có kẻ thù. Sơ suất mà trù mưu tâm sự nhằm người, thì mưu đồ của bọn tôi sẽ tan tành mây khói”

Hàng đã tâm sự với Vương Thúc Vĩ tiên sinh chưa?

Tôi chưa. Liễu Tông Nguyên lắc đầu.

Tại sao?

Vì vụ việc khiến tôi lúng túng lần này có liên quan trực tiếp tới Vương tiên sinh.”

Liễu Tông Nguyên trả lời với dáng vẻ như thể đến giờ thở cũng thật khó khăn.

Có thể tôi là một kẻ bất bình thường khi lại đem chuyện này ra tâm sự với một người ngoại quốc như thầy. Nhưng thầy **K**ông Hải ạ, tôi đã được

chứng kiến việc thầy cứu các thương nhân khỏi tay bọn ngũ phường tiểu nhi. Tô đã tận mắt nhìn thấy nã g lực kỳ lạ cả thầy. Và người để tô có thể trút bầu tâm sự lần này chỉ có một mình thầy mà thôi thầy Kôg Hải ạ...”

Chỉ một mình tô?

Phải. Vì chuyện mà tô muốn đem ra hỏi ý kiến thầy có liên quan tới Dương quý phi, người mà thầy cũng đang quan tâm.”

T rước tiên, ông cố hỏi kẻ qua cho tô biết sự tình được không?

Độc. À còn điều này, dù biết nói ra cũng bằng thừa, nhưng xin thầy hãy giữ kín sự việc. Tất nhiên, hàng xóm xung quanh và ngay cả thầy Kôg Hải có khi cũng biết chuyện rồi cũng nên, chẳng là từ lâu rồi Vương Thú Vĩ tiên sinh có một bao bọc và che chở cho một cô gái.”

Cô gái tên là Lý Hương Lan ở Bình Khang Phường phải không?”

Ồ Vậy là thầy đã biết rồi ư?

Liễu Tông Nguyên thốt lên kinh ngạc.

Nhưng như thế lại càng dễ nói chuyện. Thật ra thì có một người đàn ông đang ở nhờ nhà cô gái, việc này đã được sự cho phép cả Vương Thú Vĩ tiên sinh. Tuy có việc trai gái cùng sống chung trong một nhà, nhưng ngoài họ ra vẫn còn có vài người ở nữa, và chẳng Vương tiên sinh cũng đã thuận tình, nên bọn tô chẳng dám bàn sâu đến chuyện ấy.”

Vâng.”

Hiền nổi, người đàn ông đó có vẻ như chính là tay đao sĩ mà thầy Kôg Hải đang tìm kiếm.”

Chu Mạnh Đức, phải vậy không?

Thầy làm tôi ngạc nhiên quá. Đúng như vậy. M sao thầy biết? À thôi chuyện đi đằng đề sau, bây giờ hãy nghe chuyện của tôi trước đã...”

Thế rồi Liễu Tông Nguyên bắt đầu kể.

5

Này, có thấy cái tráp đựng sách ấy ở đâu không?

Chu Mh Đc gõ cửa gọi Lý Hương Lan dậy .

T ráp đựng sách! Lý Hương Lan vừa dụi mắt vừa châm đèn.

Phải. Nỡ rồi Chu Mh Đc tiến đến.

Ngọn lửa trên đèn dầu bập bùng soi sáng mặt Chu Mh Đc.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt ấy, Lý Hương Lan liền hét toáng lên: “Á”

M Chu Mh Đc bê bết máu, máu chảy nóng tận ngực, dính cả trên cổ và tay áo.

Sao hả, có thấy cái tráp đựng sách ấy ở đâu không?

M dũa kẻ nờ ở đậu, nhưng Chu Mh Đc hỏi Lý Hương Lan lúc này đã gần như mềm nhũ với giọng điệu như thể ông chủ

T ráp đựng sách! Lý Hương Lan bỗng nhớ ra.

Ấy hôm trước, lúc Vương Thụ Vĩ đến chơi có bảo: Nàng hãy tạm thời giữ hộ ta cái này, sau đi rồi để lại một cái tráp đựng sách.

Đ là một cái tráp khảm trai rất đẹp. Nhưng tại sao Chu Mh Đc lại biết về cái tráp đó

N... nếu đúng là cái tráp đó thì...”

Nó đang nằm trong đáy tủ bên bức tường cạnh phòng ngủ. Nhưng trước khi Lý Hương Lan kịp mở cửa thì Chu Mh Đức đã tìm thấy nó.

Chu Mh Đức mở tủ, lần lượt lôi các thứ ở trong ra, về hơn hờ hiện trên gương mặt bê bối máu khi hắn tìm thấy cái tráp: “Chẳng phải ở đây ư?”

Chu Mh Đức mở nắp.

“Đây, sao ngại rỗng không?”

Chẳng có gì bên trong.

“Có phải người...”

Chu Mh Đức cầm cái tráp rỗng trên tay và nhìn nóng Lý Hương Lan với bộ mặt đáng sợ.

“... đã làm gì với thứ ở bên trong này không?”

T... tôi không biết. Tôi chưa bao giờ xem bên trong đó có gì.” Lý Hương Lan chống hai tay nóng đất, nở

“Ờ...” Về mặt Chu Mh Đức đã chiêm suy tính gì đó.

Lát sau, Chu Mh Đức gật gù như đã nghĩ ra điều gì.

“Ai đã mang nó đi rồi hả?” Chu Mh Đức nhìn chòng chọc vào Lý Hương Lan.

Lý Hương Lan tưởng như mình đã chết vì sợ.

“Thôi được rồi, đến nước này thì đành chịu. Nhưng bù lại...”

Nỡ rồi Chu Mh Đức sấn sổ bước về phía Lý Hương Lan.

T a sẽ cưỡng đoạt người.”

Chu Mh Đc tón lấy cánh tay mảnh dẻ ấy. Kì bộ mặt bê bết máu cả Chu Mh Đc sán lại gần, mùi tanh phả vào mặt Lý Hương Lan. Lý Hương Lan sợ hãi tới mức không còn ý chí để mà kêu lên nữa.

Thế rồi Lý Hương Lan bị Chu Mh Đc làm nhục hai lần.

Koan khoái quá.”

Chu Mh Đc đứng dậy trong bộ dạng trần truồng, vừa đi quanh nhà vừa đánh thức bọn người ở dậy: “Chúng mày dậy đi, dậy đi!”

Lý Hương Lan thấy Chu Mh Đc sai bọn người ở.

Mở ra khuôn cửa để vào trong sân.”

Mở đem vạc lại đây .”

Còn mày đi lấy nước.”

Bọn người ở vẫn còn ngái ngủ

Tuy thấy Chu Minh Đc trong bộ dạng trần truồng, nhưng vì là vị khách đã quen mặt nên bọn chúng bắt đầu đi lấy củi bỏ vạc ra và mang nước tới theo đúng như yêu cầu.

Do có những lúc phải làm tiệc để thết đãi tới cả trăm người, nên trong nhà lú nào cũng sẵn vạc lớn.

Bọn người ở đã chất củi ngoài sân, bắc vạc lên và đổ đầy nước theo như mệnh lệnh của Chu Mh Đc.

Độc rồi, châm lửa đi.” Chu Mh Đc nở

Lửa bốc lên tức thì, những lưỡi lửa màu vàng cam bắt đầu vòn dưới chân vạc.

Lú này , LyHương Lan cũng đã sửa sang lại ổng áo và bước ra sân.

M lát sau...

Có tiếng lự bự, nước bắt đầu sôi Nước sôi to tới mức chiếc vạc lớn cũng phải rung lắc.

Thế này chắc là được rồi.” Chu Mh Đc nở Sau đây ta sẽ biểu diễn cho các người xem một màn thú vị”

Nổ đoạn, Chu Mh Đc bám tay không vào miệng vạc. Có tiếng ào và mùthị cháy bốc lên.

Cứ như thế, Chu Mh Đc đu mình lên rồi tự quăng mình vào lòng vạc đang sôi sùng sục.

Kông ai kịp ngăn lại.

Nếu đứng trong lòng vạc thì nước chỉ ngập đến rốn, nhưng toàn thân Chu Mh Đc đều dầm cả nóng làn nước đang sôi một lát sau, khuôn mặt bịn rịn chín đỏ cả Chu Mh Đc trôi lên khỏi mặt nước.

Có lẽ Chu Mh Đc không nhắm mắt, nên hai con người cũng bị nấu chín và chuyển sang màu trắng đục.

Sướng ra phết đấy .”

Chu Mh Đc lấy hai bàn tay vuốt mặt.

Thế là lớp da liền tướt nóng, để lộ ra những mô mỡ nửa trắng nửa vàng. Ngay sau đó người Chu Mh Đc chìm hẳn vào trong làn nước nóng, rồi chết.

Vậy là Chu ~~Mh Đc~~ đã chết bằng cách tự mình luộc chn mình.

6

Chuyện là thế đấy thầy ~~Kôg~~ Hải ạ. Tồ được Lý Hương Lan gọi đến vì việc ấy, nên sáng nay vừa tới ngõ nhà đó về.”

Liều Tồ Nguyên nở với vẻ mặt vô cùng khờ.

Tại sao cớ lại gọi ông?

Lý Hương Lan muốn có người để hỏi ý kiến. Có lẽ vì thế mà cô ấy liền nghĩ đến tồ người có quan hệ gần gũi nhất với Vương Thú Vã.”

Và còn vì một nhẽ nữa, ấy là Lý Hương Lan đã bị Chu ~~Mh Đc~~ làm nhục, có phải vậy không?

~~Đg~~ thế. Hiện giờ, Lý Hương Lan vẫn còn chưa hết kinh hoàng, nên không thể quyết định được là sẽ nổ thẳng chuyện đó với Vương Thú Vã, hay là ém nhẹm đi.”

Tồ hiểu rồi. Nhưng nếu chỉ là việc đó thôi thì tại sao Liều tiên sinh lại cho gọi tồ gấp đến vậy? Chẳng phải càng ít người biết việc Lý Hương Lan bị làm nhục thì càng tốt hay sao...”

Chính thế, thầy ~~Kôg~~ Hải ạ. Sau đây mới là mục đích chính cả cuộc nổ chuyện ngày hôm nay. Tồ kể câu chuyện vừa rồi với thầy vì nghĩ sẽ khó mà giấu kín được thầy, nếu xét trên tính chất cả câu chuyện tồ sắp kể sau đây.”

Câu chuyện sắp kể sau đây?

Phải, lúc đến nhà Lý Hương Lan, tồ đã vô tình trông thấy một thứ.”

Thứ gì?

Cái tráp đựng sách ở trong câu chuyện ban nãy .”

Cái tráp đựng sách?

Đg. Vì đó chính là thứ tờ đã dùng để đựng bức vẽ cả ngài Triều Hành.”

Chà chà...” Ngay đến cả Kô g Hải cũng không giữ được giọng nở bình thường khi nghe đến đây.

Liễu Tôg Nguyên im lặng.

Trong lúc im lặng, Liễu Tôg Nguyên lấy ống áo lau mồ hôi trán.

Ông bảo rằng đó là chiếc tráp đựng sách mà Vương Thú Vĩ tiên sinh gửi Lý Hương Lan giữ hộ phải không?

Đg là tờ đã nở như vậy .”

Đ chắc chắn là cái tráp đã bị đánh cắp mà Liễu tiên sinh dùng để đựng bức vẽ cả ngài Triều Hành chứ?

Kôg thể sai được. Kôg chỉ các họa tiết, mà tờ còn nhớ như in từng vết nước nhỏ trên bề mặt cái tráp ấy .”

Như vậy , người đánh cắp cái tráp ấy là Vương Thú Vĩ tiên sinh...”

Tờ buột lòng phải nghĩ như vậy. Chính vì thế lúc này tờ đang rất lúng túng. Thầy cóao kiến gì không?

Liễu tiên sinh đã nói cho Lý Hương Lan đó là cái tráp bị đánh cắp khỏi nhà tiên sinh hay chưa?

Chưa.”

Nếu vậy thì vẫn còn cách. Kô Hải nỡ

Chương XXII

A Bội Trọng Ma Lữ

1

Đật Thế này , tớ bối rồi quá...”

Hôm nay **Kôg** Hải ã nở rất lạ. Nhưng vẻ mặt thì hoàn toàn nghiêm tú.

Đật Thế nhìn **Khôg** Hải với ánh mắt khó tin. Ngọn lửa đỏ trên chiếc đèn dầu duy nhất chập chờn hắt lên mặt **Kôg** Hải.

“Có chuyện gì vậy , **Kôg** Hải?”

Kôg như tớ dự liệu.”

“Cái gì cơ?”

“~~Đ~~ nhiều chuyện.” **Kôg** Hải thở dài.

“Lẽ thường tình thôi mà.”

“Phải rồi. **Đ** phần mọi chuyện diễn ra **khôg** **suô** sê, chỉ có số **t** là **suô** sê, âu cũng là lẽ thường tình.”

“**Cũg** bởi vì cậu tài **năg** hơn người, nên cứ nghĩ mọi chuyện lúc nào cũng phải **suô** sê. Nhưng thực chất, **khôg** **suô** sê mới là lẽ thường tình của con người...”

“**Cđẽ** thế thật.”

Tớ thật bối rối khi thấy cậu gật đầu ngoan ngoãn kiểu ấy. Không Hải này, ngoan ngoãn chẳng giống cậu chút nào.”

Ừm.”

Có chuyện gì à? Lần này đến lượt Dật Thế tỏ ra nghiêm túc.

Dật Thế à, tớ cứ tưởng là tớ rất hiểu con người.”

Ờ.”

Tớ cứ nghĩ rằng, con người ta, dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa, thì rốt cuộc cũng chẳng thể thoát ra khỏi cái cũi giữa trời và đất này ...”

“ ”

Vậy mà sao lại thú vị đến thế cơ chứ.”

Thú vị?

Ừ.”

Cậu đang nói gì thế?

Tớ đang nói con người thú vị.”

Tớ tưởng là cậu đang nói cậu không hiểu cái gì cơ mà.”

Đúng vậy . Con người thú vị vì không thể hiểu hết được.”

Cái gì!?

Dật Thế không sao hiểu được điều Không Hải đang nói

Đặt Thế ạ, cho tới lúc này, tớ đã bày ra không biết bao nhiêu là mưu mẹo. Giờ ngẫm lại mới thấy, đó đều là bởi tớ cứ tưởng rằng tớ hiểu con người.”

Mi mẹo như thế nào?

Vidunhư đối với Đổng Nguyên Cát Dĩ MLữ chẳng hạn.”

Cậu đã làm gì ông ta à?

T rước lúc ông ta lên đường về Nhật Bản, tớ đã nỡ một câu.”

Câu gì?

Dù sao thì khi thiên tử Đổng Nguyên băng hà, sứ tiết Nhật Bản cũng đang có mặt ở Trường An. Lẽ nào ông lại định vờ như không biết? Làm vậy há chẳng khiến vua tởn Nhật Bản ấu mặt hay sao? Tớ đã nỡ vậy .”

Cậu đang nỡ về việc Đổng Tông hoàng đế băng hà đúng không?

Đúng rồi. Ý tớ là, sau khi sứ đoàn trở về, thì cũng nên tâu với Chúa thượng ngỗ hầu sửa sang mũ áo, sắm sanh lễ vật mà cử sứ thần sang phụng hiếu mới phải...”

Đàn Khiển Đổng sứ lần này tất nhiên không phải sang Đổng để phụng hiếu.

Nỗ thẳng ra, mục đích là cống tiến phương vật, lấy lòng triều đình nhà Đổng để nhà Đổng chấp thuận cho các lưu học sinh được lĩnh hội văn hóa Đổng. Không ngờ Hoàng đế nhà Đổng lại băng hà vào đúng dịp ấy.

Đổng Nguyên Cát Dĩ MLữ là người dẫn đầu đoàn Khiển Đổng sứ tuy đã tham dự tang lễ và bày tỏ lòng thương tiếc, nhưng không phải trên tư cách là đại diện chính thức cho triều đình Nhật Bản.

Đến như Kô g Hải nữa triều đình Nhật Bản phải cử riêng một sứ thần khâm mệnh nhà vua sang bày tỏ lòng thương tiếc mới là hợp đạo lý theo quan niệm ở thời kỳ này .

Tuy nhiên...

Nhưng như thế thì sao?

Nếu thuận lợi thì chỉ một hoặc hai năm nữa sẽ có sứ giả từ Nhật Bản sang phụng điệu.”

!?

Tớ định bụng sẽ theo đoàn thuyền từ Nhật Bản sang vào dịp đó để trở về.”

Cậu bảo trở về?

Ừ”

Nghiêm túc đấy chứ?

Kô có gì lạ khi Dật Thế la toáng lên.

Cả Kô g Hải lẫn Dật Thế đều dự định ở lại Đàng hai mươi năm để học M giáo và Nho giáo. eBookFunFree Vì mục đích ấy, họ đã phải huy động một số tiền khổng lồ nhằm sang được Đàng. Nếu quay về sau một hoặc hai năm thì có nghĩa là đã vi phạm hợp đồng, không khéo còn bị tội lưu đày .

Thì định ban đầu cả tớ là như thế. Kô g Hải gãi đầu về ý này .

Thế còn M thì sao? Hai năm liệu đã hòm hòm chưa?

Tớ đã lên kế hoạch để đạt được điều ấy .”

Bằng cách nào?

Tớ đã nỗ với cậu một lần rồi thì phải, tớ định sẽ tạo dựng cho nhà sư
Kôg Hải tới từ nước Oa một tiếng tẩn lòng lấy rồi mới đến Thanh Long
Tự để gặp hà thượng Huệ Quả.”

Bằng cách ấy thì hai mươi năm sẽ rưỡi lại còn hai, ba năm?

Cđẽ...”

Cđẽ là sao?

Dật Thế à, tớ đã mang sang đây số tiền đủ để sinh sống trong vòng hai
mươi năm. Nhưng nếu tớ tiêu hết trong vòng hai năm thì sẽ thế nào?

T rong vòng hai năm?

Tớ đã từng nghĩ giả sử hà thượng Huệ Quả đồng ý bán M với giá ấy
thì tớ cũng chấp nhận.”

Bán M?

Ừ. Tức là tớ sẽ chông hết số tiền cả hai mươi năm để mua Mật từ hà
thượng Huệ Quả.”

“..’Dật Thế không còn lời nào để nỗ

Nghe này, Dật Thế. Nếu hà thượng Huệ Quả chấp nhận và tớ thấy
thỏa đáng thì dù mua M bằng tiền hay thọ nhận M bằng tài năng cũng
đều tốt cả.”

Thật vậy sao?

Nghĩ cho cùng thì M là như vậy. M khi thầy đã quyết định truyền
lại cho đệ tử thì mua bằng tiền hay đánh cắp cũng đều được cả. K đáng
được nhận, chính vì có đủ tự tin, nên nhất định sẽ được nhận, dù cho
phương tiện đđà tiền hay là gì đi chăng nữa.”

Ừ hừm.”

Cậu thử nghĩ mà xem. Chúng ta sống ở đây hai mươi năm, nhưng có gì đảm bảo rằng chúng ta sẽ được trở về sau hai mươi năm ấy?

Hừm.”

Ngài A Bội Trọng M Lữ rút cuộc đã phải gửi thân ở ư này mà chẳng bao giờ được trở về.”

Ừ hừm.”

Trên thực tế, thuyền Kiến Đồng sứ chỉ còn sang một lần duy nhất để phóng viếng vào mà gần một năm sau đó Sau chuyến thuyền này, bản thân chế độ Kiến Đồng sứ đã bị bãi bỏ.

Có thể cho rằng, Không Hải đã đoán trước được tương lai một cách chính xác.

Giả sử chúng ta có thể trở về sau hai mươi năm thì khi ấy tớ đã hơn năm mươi tuổi. Cứ cho rằng tớ sống thêm được mười năm nữa, thì trong phần đời còn lại ấy tớ sẽ làm được những gì ở quê nhà? Có lẽ tớ sẽ chẳng thể làm nổi một nửa số việc tớ định làm...”

Những việc cậu định làm ở quê nhà là gì?

Đem nào...”

Không Hải gãi mũi

Như là việc biến Nhật Bản thành một đất nước Phật giáo chẳng hạn.”

Đất nước Phật giáo?

Tớ muốn dùng M để phò phép lên đất nước ấy .”

Cậu muốn nổi danh là không được làm việc ấy?

Không đủ

Cậu nghiêm túc chứ?

Tớ nghiêm túc. Sau khi hoàn tất việc học tiếng Phạn thì phần chuẩn bị về phá tớ coi như đã xong. Việc còn lại chỉ là học thượng Huệ Quả chuẩn bị đến đâu rồi mà thôi”

Cậu là sao?

Tức là học thượng Huệ Quả sẽ cần tìm hiểu xem tớ có phải người xứng đáng để truyền M hay không.”

Cậu là một tay chuyên môn những điều không thể tin nổi.”

Dường như Dật Thế còn chưa sẵn sàng cho việc tỏ ra bất ngờ.

Không Hải này, cậu chờ có những điều như vừa rồi trước mặt người khác đấy. Nhớ là chỉ nói với tớ thôi..”

Thì thế tớ mới nổi riêng với cậu. Tớ chưa hề nổi với ai khác. Sau này cũng thế.”

Hừm.” Dật Thế chăm chú nhìn Không Hải, rồi thở dài nữa Tớ thật không thể nắm bắt hết được con người cậu.”

Thế đấy, tớ đã từng nghĩ rồi đâu sẽ vào đấy cả.”

Ừm.”

Nhưng mà Dật Thế ơi, con người là giống thú không ngờ.”

Thế còn lại là thế nào?

Tớ bỗng nhận ra, chẳng phải mọi toan tính và mưu mẹo đều là vô ích trước cái giống người thú vị ấy hay sao? Thật ra thì là do tớ ngạo mạn mà thôi”

Hình như đã dần cận kề như vậy ...”

Tóm lại là, bây giờ thì tớ nghĩ rằng, cũng không cần phải gắng sức để quay về sớm làm gì.”

Hả!”

Nếu có thể quay về sớm thì thật tốt. Nhưng nếu không thể quay về thì cũng chẳng sao.”

“ ”

Trường An này là một cái lò luyện người.” Không Hải nhấn giọng. Phải kết thúc cuộc đời mình trong cái lò luyện người đầy thú vị là Trường An này có khi cũng lại là một điều thú vị”

Không Hải nở với vẻ mặt điềm nhiên.

Không Hải vừa nở đến đó thì từ trên trần có thứ gì đó rơi đánh tách một cái nóng sần.

Dật Thế đưa mắt nhìn theo.

Một cái hạt Không Hải lăm bằm.

Bỗng nhiên từ chỗ thứ đó vừa rơi nóng nhú lên một mẫu nhỏ màu xanh. Mẫu của một cái cây. Cái mẫu ấy thoắt thoắt vươn lên. Nó đâm ra một chiếc lá, hai chiếc lá, ba chiếc lá, rồi cứ thế to dần lên.

Chẳng mấy chốc lá đã tốt um, nhìn kỹ thì thấy bên dưới bóng lá có một nụ hoa. Nụ hoa ấy bắt đầu lớn lên trông thấy .

Ồ, em kia...”

Dật Thế vừa kịp thót lên thì cánh hoa bắt đầu hé nở, thế rồi sau vài lần hít thở, những cánh hoa cũng mọng đã âm thầm mở rộng khoe ra một màu đỏ thắm.

Bông hoa vừa nở là một bông mẫu đơn màu đỏ lớn, trĩu nặng.

Kông Hải, có người kia! Dật Thế kêu toáng lên.

Chẳng phải có một ông già chỉ lớn bằng một ngón tay đang ngồi thu lu ở giữa cánh hoa vừa mới nở và nhìn lên bọn Kông Hải đấy sao?

Kông Hải cung kính cúi đầu chào ông già, rồi khẽ nở

Tôi đang chờ ngài thưa anh ông.”

Cậu vừa bảo anh ông?

Dật Thế bèn nhòm lại vào bông hoa thì nhận ra anh ông đang ngược nhìn hai người và mỉm cười.

Thế là mình bị trúng huyền thuật rồi à...” Dật Thế kêu lên sợ hãi.

Bình tĩnh nào Dật Thế, sao ta lại không tận hưởng ngón nghề của anh ông chứ?

Kông Hải cũng mỉm cười rồi quay sang anh ông.

Chúng tôi sẽ vào chỗ ngài, hay ngài sẽ ra đây?

Người vào đây được chứ, Kông Hải?

Tôi sẵn lòng...”

Kông Hải từ tốn đứng dậy .

Ờ ơ kia...’Dật Thế nhấp nhòm.

Dật Thế à, người cũng vào đây đi. T ải nghiệm hiêm có đây ...”

Ngài bảo vào đi, nhưng mà tồ chẳng biết phải vào thế nào.”

Cậu đứng lên cạnh tớ, nhắm mắt lại!”

Nghe lời Kông Hải, Dật Thế đứng lên, lẩy bẩy tiến đến cạnh Kông Hải.

Kông Hải nắm lấy tay Dật Thế.

Nhắm mắt lại!”

Ờ... ờ...”

Dật Thế nhắm mắt lại.

Nghe neh, khi nào tớ bảo: đi thỡ thì cậu đừng nghĩ gì cả, cứ tiến lên phá trước hai bước cùng với tớ là được.”

Ờ... ừ...”

Độc chưa Đhồ...”

Dật Thế tiến lên một bước, rồi hai bước theo tay Kông Hải dắt đi.

Giờ thì cậu mở mắt ra được rồi.”

Dật Thế mở mắt ra theo lời Kông Hải thì thấy mình đã ở trong bôg hoa từ khi nào.

Kông Hải và Dật Thế đang đứng ở gần như chính giữa bông mẫu đơn khổng lồ tương đương một cái nhà. Trước mặt Kông Hải và Dật Thế, Đh ông đang ngồi trên chỗ vương đầy phấn hoa và nhìn hai người.

Bỗng có một luồng sáng đỏ mềm mại bao trùm lên hai người. Có thể thấy quang cảnh trong cả phòng cả Kông Hải từ xa.

Kông Hải thông thả ngồi xuống trước mặt Đh ông. Dật Thế cũng làm theo và ngồi xuống cạnh Kông Hải.

Tồ đoán ngài sẽ đến vào đêm nay. Kông Hải nói với Đh ông.

Ồ, sao người nghĩ vậy?

Việc bức vẽ cả ngài Triều Hành biến mất khỏi nhà Lý Hương Lan chẳng phải do ngài Đh ông gây ra hay sao?

Ha ha ha... Đh ông cười thích thú. Người đã biết rồi sao?

Nghe nói Chu Mh Đức đã ngạc nhiên khi biết bức vẽ không còn ở trong cái tráp, như vậy thì còn có thể là ai ngoài Đh ông nữa?

Quả đúng là như vậy, bức vẽ hiện đang ở trong tay ta.”

Đh ông thày phải vào bọc áo, lấy ra một quyển trạ.

Nó đây.”

Đh ông chìa ra trước mặt Kông Hải.

Đg như đã giao hẹn, ta muốn người đọc bức vẽ này cho ta nghe.”

Dật Thế nhìn Kông Hải với vẻ kinh ngạc khi nghe Đh ông nói vậy.

Ờ đây Kông Hải. Giao hẹn nghĩa là sao?

Có gì đâu, tớ đã hứa với ngài **Đh Ông** là nếu ngài đây lấy được bức **vũ** của ngài T riều Hành thì tớ sẽ đọc cho nghe.”

Cậu nỡ sao!?”

Nguồn cơn thế nào tớ sẽ kể sau.”

Kôg Hải rời mắt khỏi Dật Thế và quay sang **Đh Ông**.

Nào, bắt đầu thôi **Kôg** Hải...”

Kôg Hải giờ hai tay đỡ lấy quyển trạ **Đh Ông** đưa cho.

Trên quyển trạ có dán một nhãn giấy được viết bằng **vũ** tự **Đi Hà**.

Thừa mệnh Huyền Tông hoàng đế, **Kiến** Đờng sứ nước Oa là A Bội Trọng **M**Lữ sẽ đưa Thái Chân sang Oa quốc.”

Đà chữ **M**yo-gana, một loại ký tự kým bằng chữ Hán.

Dật Thế đương nhiên cũng đọc được dòng chữ ấy vì ngồi ngay bên cạnh.

Quyển trạ được buộc bằng một sợi dây .

Kôg Hải chậm rãi cởi sợi dây , sau đừu tón trái quyển trạ ra.

Tôi bắt đầu...”

Thế rồi **Kôg** Hải cất giọng đọc lớn câu chuyện đầy ly kỳ về Huyền Tông hoàng đế và Dương quý phi được viết trong đó với ánh mắt sáng bùng.

Thư của A Bội T rọng MLữ:

Lý đại huynh.

Dẫu thiên học bất tài, tở vẫn mạo muội viết ra những dòng này, chỉ bởi một lẽ mà thôi

Ấy là vì tở tin rằng, những trải nghiệm mà tở sắp kể ra đây là một câu chuyện ly kỳ quái dị và chằng nếu tở không ghi lại thì câu chuyện ắt sẽ bị bóp tối cả lịch sử chồ theo cái chết cả những người đã tham dự vào nó

Đây là điều bí mật cả cả một triều đình ẩn sau cái bóng cả một đóa hoa không lồ là Đ quốc Đ Đường. Ngay chính bản thân tở cũng không thể biết được hết diện mạo cả câu chuyện ấy .

Duy chỉ có một điều mà tở dám chắc, như đã nỗ ở trên, nếu tở không ghi lại thì câu chuyện kinh thiên động địa này sẽ biến mất khỏi thế gian. Dù rằng đến lúc này, để vẽ ra được toàn bộ diện mạo cả câu chuyện thì chỉ còn cách tưởng tượng mà thôi nhưng tở tin việc ghi chép lại, dẫu chỉ là một phần cả câu chuyện, vẫn sẽ mang một ý nghĩa nào đó

Nỗ theo cách thẳng thắn hơn, tở không sao có thể ngăn mình viết ra câu chuyện này. Đ với một kẻ đã lỡ tham dự vào bí mật cả người có quyền lực tối cao ở đất Đ Đòng này, thì sống để bưng chét mang theo là một việc không thể chịu đựng nổi.

Hẳn là Lý đại huynh cũng hiểu được tâm trạng này cả tở

Tở không biết có bao nhiêu cơ hội để huynh đọc được bức thư này. Và dù có cơ hội thì huynh có đọc được chữ Nhật Bản không? Có lẽ là không. M lòng, tở vẫn viết bức thư này và đề gửi cho huynh.

Xin thứ lỗi cho tở vì phải viết bằng thứ tiếng cả nước mình, thứ tiếng mà tở đã bắt đầu quên. Đây í ra cũng là một lời thanh minh từ tở kẻ đã

không nghĩ nổi mình viết ra điều bí mật cả Đ Đờng. Đờng tớ phải viết ra vì không thể nghĩ mình viết ra, chứ không phải vì muốn ai đọc được nó.

K đọc được nội dung bức thư này ở Đ Đờng chắc không có nhiều. Ở Đờng Đ (*) chỗ huynh ấy là chẳng có ai. Dẫu vậy thì bức thư này tớ vẫn đề gửi huynh.

() Tên một huyện thuộc tỉnh An Huy của Trung Quốc ngày nay. Lý Bạch đã sống ở đây đến cuối đời.*

M lý do nữa khiến tớ viết bằng tiếng Nhật, nỗ ra thì gượng gạo, nhưng câu chuyện này không phải là không có liên quan tới đất nước Nhật Bản cả tớ

Thêm nữa nó cũng cđiên qan tới Lý Bạch huynh, dù không nhiều.

Cả Huyền Tôg tiên đế lẫn Tú Tôg hoàng đế đều bắg hà trong năm nay, Cao Lực Sĩ cũng không còn trên cở đời này nữa. Không chỉ các nhân vật cả câu chuyện, mà phần lớn những kẻ thân tình có chú dnh lủ như huynh và tở cũng đang lần lượt từ giã cở đời này .

Tờ năm nay tính ra cũng đã sáu mươi hai tuổi. Chắc là không còn mấy lâu nữa.

Chao ô..

Kĩ cảm bứ viết bức thư này, chẳng hiểu sao câu chữ từ trong tớ cứ tuôn ra ào ạt không sao cưỡng lại được.

Tờ đã từng tìm cách trở về Nhật Bản nhưng bất thành và phải quay lại đây, âu cũng là do ý trời muốn tớ viết bức thư này. Lủ trở về Trường An, tở đã đọc được bài thơ *Kó T đứ* mà huynh viết cho tớ khi ấy .

Huynh và tớ gặp nhau lần đầu là khi nào ấy nhỉ?

Tờ nhớ không nhầm thì là vào năm Thiên Bảo nguyên niên.

Huynh rời Trường An vào năm Thiên Bảo thứ ba vì bất hòa với Cao Lực Sĩ kể từ đó đã mười tám năm trời chúng ta chưa gặp lại nhau.

Tính ra thì thời gian tôi trải cùng huynh ở Trường An chưa được nổi hai năm, vậy mà cho đến lúc này vẫn còn giữ được mối thâm tình để mà thư từ với huynh, thật có may mắn nào bằng.

Trường An những ngày huynh ở đó có thể ví như một bông mẫu đơn đại đỏ đỏ thắm trong độ mãn khai đang tỏa ngát hương.

Vào một ngày xuân muộn năm Thiên Bảo thứ hai, huynh được vời đến Trầm Hương Đường ở Hưng Khánh Trì, chỉ trong một loáng đã viết xong *Thư gửi huynh*. Khi ấy Huyền Tông hoàng đế năm mươi lăm tuổi, tôi bốn mươi ba tuổi và huynh cũng bốn mươi ba tuổi.

Dương quý phi mới hai mươi lăm tuổi, ngay cả ở địa vị của mình, chúng ta cũng phải thừa nhận rằng nàng mang một vẻ đẹp thật quyến rũ. Tôi hoàn toàn tán đồng với phép tỉ dụ trong thơ huynh, không thể ca ngợi Quý phi theo lối so sánh với hoa, mà chính là phải ví hoa với nàng.

Hai mươi năm trở qua, có nhiều việc đã chìm vào quên lãng, trí nhớ cũng không còn đáng tin cậy nữa, nhưng riêng hình ảnh Dương quý phi má theo nhịp *Thư gửi huynh* của huynh thì tôi vẫn nhớ như in.

Chuyện mà tôi sắp viết ra đây có liên quan đến cái chết của Dương quý phi.

Một lần kia huynh tha thứ vì tôi phải viết bức thư này bằng tiếng Nhật, thứ tiếng chẳng hề quen thuộc với huynh.

Hơn bốn mươi lăm năm tôi rời Nhật Bản, quãng thời gian tôi sống ở đất nước này đã sắp dài gấp ba lần quãng thời gian tôi sống ở tổ quốc. Thân sinh tôi đã mất, và lại chắc cũng chẳng còn ai nhớ đến tôi nữa, vậy mà khi về già, điều chiếm trọn tâm can tôi lại là những kỷ niệm về đất nước ấy.

Tồ gần như đã hết cơ hội để quay về đất nước ấy khi vẫn còn sống.

Hoặc giả, việc biên bức thư này chính là cơ hội cuối cùng để tồ được trở về Nhật Bản cũng nên.

Biên bức thư này bằng tiếng Nhật Bản, thứ tiếng mà tồ đã bắt đầu quên, t ra cũng là cách để tồ có thể bù đắp lại những gì ở đất nước ấy.

Giả như huynh đọc được bức thư này, rồi muốn trình báo về nó với ai, thì cứ tự ý huynh. Tồ không yêu cầu huynh phải làm thế nào với bức thư này cả.

Dù huynh có đốt bức thư, dẫu đã đọc qua hay chưa đọc qua, hoặc bán nó cho người khác tồ cũng không bận lòng.

Độc viết ra và gửi cho huynh, như thế là tồ đã toại nguyện rồi.”

3

Chắc là tồ không cần nhắc nhiều đến loạn An Sử ở đây làm gì.

Vì các sử gia hẳn đã biên lại đầy đủ mà chẳng phải nhờ đến những kẻ như tồ. Do vậy tồ chỉ chép lại những gì xảy ra đằng sau đó.

An Lộc Sơn tự xưng là Địch Yên hoàng đế, cải hiệu thành Thánh Vũ vào tháng Chạp năm Thiên Bảo thứ mười lăm.

Con thịnh nô của Huyền Tông hoàng đế khi nhận được tin ấy thật không có gì sánh nổi. Hoàng đế đứng dậy khỏi ngai vàng, long thể đã bảy mươi hai tuổi run lên bần bật, rồi gào lên: *Địch đế chế hễ đã bá dã nó đi mới được hòa bình*

Một tên tạp Hô do chính tay Hoàng đế ban cho ân sủng, nay lại dám xưng hoàng đế và đổi cả quốc hiệu lẫn niên hiệu thì khác nào đã mạo phạm vào thiên hạ của Hoàng đế. An Lộc Sơn đã không còn đơn thuần là kẻ chủ

mưu cả đám loạn quân nữa rồi. Hắn định lật đổ và thay thế Huyền Tông hoàng đế để đem hàng một phương, nên tôi có thể hiểu được cơn giận cả Hoàng đế.

Tôi đã trực tiếp chứng kiến cơn thịnh nộ ấy vì là bí thư giám nên có nhiều cơ hội được ở bên Hoàng đế.

Thằng đó.'Hoàng đế gọi An Lộc Sơn như vậy .

Cái thằng bẻm mép nở muốn làm con nuôi cả trăm.'

Tôi cũng biết An Lộc Sơn thực tế là con nuôi cả Dương quý phi và từng có thời rất thân thiết với Hoàng đế.

Mình gây thù với nghĩa phụ cả mi ư?

Hoàng đế như sắp sửa cảm lấy kiếm đứng lên khiến tôi tưởng đâu Hoàng đế cả thuở trước khi gặp Dương Ngọc Hoàn vừa trở lại.

Sang cuối tháng Giêng, có tin báo An Lộc Sơn đổ bệnh, tưởng rằng loạn ấy sắp chấm dứt, nhưng đâu dễ thế.

Ngày mùng mười tháng Sáu, Ca Thục Hàn dẫn hai mươi sáu vạn sáu nghìn binh sĩ ra khỏi ai Đông Quan, gặp quân cả Thôi Can Hựu là tướng dưới trướng Lộc Sơn ở cánh đồng phá Tây huyện Linh Bảo để giao chiến.

Nhưng giao chiến chưa được một ngày thì hơn hai vạn quân cả Ca Thục Hàn đã bị đánh cho tan tác.

Tin báo về khiến kinh đô Trường An rung chuyển.

Sau trận này, Huyền Tông hoàng đế quyết định bỏ lại Trường An để lánh về đất Thục .

Tôi nhận được ý chỉ vào sáng sớm ngày mười ba. Sứ giả đến báo hãy mau chuẩn bị vì Hoàng đế sẽ rời Trường An về đất Thục sau chừng một

khắc nữa.

Sứ giả truyền lệnh chỉ mang theo những đồ cần thiết, ra đi tuyệt đối bí mật mà không được nói với ai.

Đàn chạy loạn ngoài Huyền Tông hoàng đế và Dương quý phi còn có người chị Quý phi là Quắc Quốc phu nhân, tể tướng Dương Quốc Trung, Cao Lực Sĩ, Vi Kiến Tổ, Ngụy Phương Tiến, các thân vương, cung phi, công chúa và hoàng tử. Ngoài ra còn có Long Vũ tướng quân Trần Huyền Lễ lãnh ba ngàn quân cấm vệ đi theo hộ giá. Sứ giả truyền lại như vậy.

Tất cả đều phải di chuyển bí mật, những người sống bên ngoài hoàng cung, kể cả hoàng tộc, đều không được biết.

Một người tập trung ở quảng trường trước Diên Thu Môn lúc trời còn tối.

Huyền Tông hoàng đế cưỡi ngựa, Dương quý phi ngồi kiệu.

Tộc cũng được cưỡi ngựa, còn hầu hết đi bộ.

Ngoài hoàng tộc còn có các thị vệ, quyền thuộc, hoạn quan và binh lính.

Họ khởi hành giữa cơn mưa phùn.

Gương mặt ai nấy đều lộ vẻ lo lắng. Ngoài các cung nhân ở trong hoàng cung, không ai biết về cuộc ra đi này cả. Bọn họ rất lấy làm lạ khi lại có tổ là một người nước Oa đi cùng.

Trong lúc ngất ngêu trên lưng ngựa để rời khỏi hoàng cung, cảm giác âm thầm chiếm lĩnh không phải nỗi bất an, mà là sự áy náy với những người bị bỏ lại. Trong số những người bị bỏ lại, có không ít người quen và ân nhân của tổ.

Dù biết rằng buộc phải làm thế vì không có nhiều thời gian, nhưng tổ vẫn thấy canh cánh trong lòng.

Giả sử lại được về Trường An thì chắc là tở sẽ chẳng thể giao đãi với họ như trước đây được nữa.

Những người đến hoàng cung vào buổi sáng hân sẽ ngạc nhiên vì không còn ai ở đó

Thực tế đúng là như vậy, nhưng có một chuyện mà tở không ngờ tới đã xảy ra ở hoàng cung.

Chuyện này về sau tở mới được nghe kể lại, hóa ra những kẻ đầu tiên đến cướp phá hoàng cung trong tình trạng chỉ còn là một cái xác rỗng không phải An Lộc Sơn, cũng không phải binh lính của hắn ta, mà lại chính là những kẻ thuộc phe mình.

Bị kích động bởi cơn giận dữ, bất an vì bị bỏ rơi, họ đã không thắng nổi lòng tham khi đứng trước cả nữ châu báu. Dầu thế thì chúng tở cũng không thể trách được ai. Bởi ngay từ đầu, chúng tở đã bỏ rơi họ...

Chúng tở vừa đi qua cây cầu Thiên Kiện Kiều bắc qua Vị Thủy.

Thì lập tức...

Hãy đốt bỏ cây cầu này để những kẻ đuổi theo không bắt kịp chúng ta.'

Tể tướng Dương Quốc Trung đã ra lệnh cho binh lính như vậy, nhưng người nắm việc đại chính là Huyền Tông hoàng đế.

Nếu đốt bỏ cây cầu thì đúng là những kẻ đuổi theo có thể sẽ không bắt kịp chúng ta, nhưng bá tính đi lánh nạn muốn vượt qua Vị Thủy, nếu không có cây cầu thì biết phải làm sao...'

Một lời nói ấy của Hoàng đế chẳng những khiến cho cây cầu khỏi bị đốt cháy, mà còn cho thấy, nhờ loạn lạc, Hoàng đế đã lấy lại được lòng nhân từ trước đây.

Tuy nhiên...

Càng đi, số người càng giảm dần, ban đầu là một người, rồi đến hai người. Họ đều là những kẻ bỏ lại Hoàng đế hòng tự ý thoát thân.

Trong số ấy có cả họ hàng và cả Hoàng đế lẫn binh lính.

Hoạn quan Vương Lạc Khanh là người đi trước có nhiệm vụ bố trí cất đặt ở những quận huyện mà đoàn tỳ giá đi qua cũng đã bỏ trốn, thành thử chỉ còn lại chút ít khiến cho ngay cả Hoàng đế cũng rơi vào tình cảnh giữa trưa rồi mà chẳng có đến một mẫu thức ăn để cho vào miệng.

Cuối cùng, đến thân tể tướng Dương Quốc Trung phải vào trong chợ tìm mua bánh bột nướng, rồi giấu vào ống áo mà đem về dâng lên Hoàng đế.

Được tin ấy, dân chúng Hàm Dương đã họp nhau lại, đem dâng Hoàng đế cơm gạo lứt, cũng như mang đến nào bột mì, nào đậu tương.

Ngay cả các hoàng tử, hoàng tộc, hoàng thân cũng tranh nhau bốc lấy mà ăn.

Số lương thực ấy chẳng mấy chốc đã cạn, chưa ai kịp ăn no, song Hoàng đế vẫn trả tiền cho những người đem thức ăn đến, rồi ân cần慰劳 họ.

Nhìn cảnh tượng ấy, không ít người đã nhỏ lệ vì thương cảm.

Càng lúc càng có thêm những người rời bỏ đoàn hộ giá, chúng tôi phải gắng hết sức để giữ vững thân xác cho khỏi gục ngã, rồi cuối cùng cũng đến được huyện Khn Thành vào nửa đêm hôm đó.

Nhưng quan phụ mẫu huyện ấy đã chuồn đi đâu mất, bá tính trong huyện cũng hầu như trốn sạch. Có những người nông dân đang ăn thì phải bỏ trốn, đồ ăn dở vẫn còn trong bát.

Chẳng riêng gì hoàng thân quốc thích, mà đến cả Hoàng đế cũng phải lấy những thức ăn dở ấ để cho vào miệng.

Qua đó huynh có thể tưởng tượng được chúng tôi đã phải trốn khỏi Trường An đường đột đến thế nào.

Thế rồi sự việc đau lòng ở MNgôDị đã xảy ra.

Câu chuyện liên quan đến cái chết của Dương quý phi từ đây mới bắt đầu.”

4

Sau khi đến KThị Thành Dịch, trong đám lính bắt đầu có điều gì đó bất ổn.

Chúng tôi đến KThị Thành Dịch lúc trời đã khuya, nhưng có lẽ vì lầm tưởng là quân An Lộc Sơn mà dân chúng trong huyện đều bỏ trốn không một ai. Chúng tôi chia nhau vào các nhà dân nằm rải rác, nhặt nhạnh chút lương thực để làm ấm cái bụng, nhưng thành thật mà nói thì tình cảnh của cả Hoàng đế lẫn các thành viên hoàng tộc đều vô cùng thê thảm.

Mà dù vậy ...

Quãng đường từ kinh thành đến KThị Thành Dịch cũng chỉ vào khoảng bốn, năm dặm mà thôi. Dẫu đi từ tờ mờ sáng đến tận đêm khuya, chúng tôi hầu như không tiến lên được bao nhiêu.

Đó có thêm nhiều người nữa tranh thủ trốn đi trong thời gian này, thậm chí đến kẻ thường xuyên hầu cận bên cạnh Hoàng đế là nội thị giám Viên Tư Nghệ cũng đã biến mất từ khi nào.

Thế mới biết, niềm bi ai của nhà vua trong khoảnh khắc đất nước sắp diệt vong thật to lớn nhường nào?

Bản thân tồ thì càng lúc càng cảm động trước thái độ cả Hoàng đế kể từ sau khi gặp nạn.

Tồ đã kể với huynh về cuộc tranh luận giữa tể tướng Dương Quốc Trung và Hoàng đế về việc đốt hay không đốt cây cầu Tiễn Kiều, nhưng thật ra ngay từ trước khi khởi hành cũng đã có một cuộc tranh luận giống như thế diễn ra.

Đ rời khỏi kinh thành, đoàn người phải đi qua trước cửa các kho tàng trong hoàng cung, lúc ấy tể tướng Dương Quốc Trung liền ra lệnh.

Hãy đốt hết kho tàng đi! Không thể để các mối trong kho dễ dàng rơi vào tay An Lộc Sơn được.'

Hãy khoan!'

Người phản đối mệnh lệnh đại vẫn là Huyền Tông hoàng đế.

Hoàng đế ngược khuôn mặt u sầu, rầu rĩ nhìn các kho tàng.

Đ các kho tàng này thì dễ. Nhưng khi giặc vào thành dễ cướp bóc mà không còn gì để cướp bóc thì sẽ thế nào? Khi chúng đánh đến kinh đô mà lại không tìm thấy tiền cả nơi hoàng cung này, ắt chúng sẽ cướp bóc cả dân chúng trong thành. Dân chúng cũng giống như con ta. Ta làm sao cam lòng để con mình chịu khổ sở? Hãy để nguyên tiền cả lại trong cung, mặc cho chúng đến cướp bóc.'

Hoàng đế đã nở như vậy .

Đ cuộc thì không có kho tàng nào bị đốt, nhưng mĩ mai thay và đau buồn thay, những kẻ đầu tiên vào cung cướp bóc trước khi An Lộc Sơn kịp đến lại chính là những con dân mà Hoàng đế cố công bảo vệ.

Nhưng dù sao thì chính vào lúc phải trốn chạy khỏi kinh thành, thái độ cả Hoàng đế lại giữ được sự uy nghiêm đáng có và hơn thế nữa, tồ cảm

thấy như chính vì rơi vào hoạn nạn mà bản tính trước đây cả Hoàng đế lại được bộc lộ ra.

Ở huyện Kn Thành, đèn đuốc không có người này gói lên người kia mà ngủ không còn phân biệt sang hèn gì nữa.

Đm đó.

Vương Tư Lễ từ ái Đng Quan sai sứ giả đến huyện Kn Thành báo tin với Hoàng đế: 'Tướng quân Ca Thụ Hàn đã bị quân An Lộc Sơn bắt sống.'

Hoàng đế liền phong cho Vương Tư Lễ làm tiết độ sứ hai đạo Hà Tây và Lũng Tây, lệnh cho mau về đất trị nhậm thu góp tàn quân và tiểu phạt quân An Lộc Sơn ở phía Đg.

Bây giờ ngẫm lại mới thấy, các tướng sĩ phò giá Hoàng đế khi ấy có điều gì khác lạ.

Hôm sau, tháng Sáu ngày Bính Thân, chúng tôi đến MNgô Dịch.

Tướng sĩ đói khát, mệt mỏi, ai nấy đều buồn lời ta thán, thế rồi tất cả dừng lại và không đi nữa.

Tôi không được chứng kiến từ đầu chí cuối những gì diễn ra sau đó nhưng xin kể tiếp sự việc, dựa trên những điều được nghe kể lại sau này cũng như những điều mà tôi tận mắt chứng kiến.

Kể cầm đầu quân sĩ là Long vũ đại tướng quân Trần Huyền Lễ. Ông ta đứng ra trước đám quân sĩ đang tỏ bất bình và nổi giận này.

Các người nghe đây, nghịch Hồ biện bạch rằng, việc dấy loạn lần này mục đích là để tiến vào cung cấm, tru diệt tể tướng Dương Quốc Trung...

Dương Quốc Trung là anh họ cả Dương quý phi, nguyên nhân cả cuộc phản loạn lần này một phần cũng là vì sự bất hòa giữa Dương Quốc Trung và An Lộc Sơn. Là người trong cung ai mà không rõ

Nhưng mang lòng bất phạ Dương Quốc Trung không chỉ có nghịch Hồ An Lộc Sơn. Trong ngoài triều đình, có không ít người căm ghét Dương Quốc Trung là điều mà ai cũng biết.’

Kể ấy, trong đám quân sĩ dậy lên những tiếng hô lớn. Hầu này tồ chỉ được nghe kể lại, chứ không phải tận mắt chứng kiến.

Đ trở thành tể tướng, mà không, ngay cả sau khi trở thành tể tướng, Dương Quốc Trung đã làm nhiều việc vô đạo hòng gia tăng cũng như củng cố quyền lực cả mình là điều mà tồ đã từng nhiều lần nghe kể.

Tồ nghe nỡ Dương Quốc Trung thường triệt hạ đối thủ trong cung bằng những thủ đoạn như đày ra biên giới hoặc qy tội chết cho cả những tội nhẹ, thậm chí là thửiêu bằng thuốc độc.

Khỏi cần nỡ thì Lý Bạch huynh cũng thừa hiểu, lường gạt nhau và dùng mọi cách để duy trì quyền lực cả mình là chuyện thường ngày trong cung cấm.

Giữa vòng xoay ấy, Dương Quốc Trung đã gây thù chuốc oán với rất nhiều người.

Nhưng tại sao Dương Quốc Trung lại vươn tới được nấc thang quyền lực cao như thế ở trong cung? Tất nhiên, vì Dương Quốc Trung là anh trai cả Dương quý phi. Việc Hoàng đế rời bỏ chính sự và giao phó hầu hết công việc cho Dương Quốc Trung cũng là vì Dương quý phi.

Trong khi dành mọi tâm trí cho Dương quý phi, thì theo lẽ tự nhiên, Hoàng đế sẽ lơ là chính sự, nhưng trong chuyện này, trách nhiệm thuộc về Huyền Tông hoàng đế nhiều hơn là thuộc về Dương quý phi.

Nhưng Hoàng đế không thể là người bị qy trách nhiệm. Làm vậy thì khác nào tạo phản.

Việc đã đến nước này, nếu phải qy trách nhiệm, thì chỉ còn cách ép Dương quý phi, Dương Quốc Trung cùng với gia tộc ấy phải chịu trách nhiệm mà thôi

Hiện nay, Đ Đờng đang gặp phen hỗn loạn, tính mạng cả Hoàng đế cũng không dễ mà giữ được. Thuận theo lòng dân, vì kể trăm năm cả giang san, bọn Quý phi và Dương Quốc Trung chẳng phải rất đáng bị chiếu theo hình luật mà xử tội hay sao?

Quân sĩ đua nhau nổ pháo rồi đứng cả dậy, vùng nắm đấm lên trời.

Trần Huyền Lễ thảo lại những lời ấy thành văn tự, trao cho thái tử thông qua Đ Đờng Cung hoạn quan là Lý Phụ Quốc, để nhờ thái tử dâng lên Huyền Tông hoàng đế.

Thái tử nhận được biểu tấu ấy, còn đang băn khoăn chưa biết phải làm thế nào thì vừa hay có hai mươi một sứ giả do Thổ Phồn phái sang triều đình nhà Đờng vờnh đi ngang qua.

Đàn sứ thần cả Thổ Phồn cũng đang không kiếm được lương thực vì loạn lạc, mới chặn ngựa cả Dương Quốc Trung lại để ăn.

Quân sĩ liền thừa cơ ấy, hoặc do sự dồn nén quá lâu ngày không hãm được nữa, mới đứng cả dậy, hấn:

Dương Quốc Trung cùng giặc Hồ mưu phản!

K thì tuốt gươm, kẻ thì lấp tên vào cung, nhao nhao hỗn loạn. M tên cả một kẻ nào đó bắn ra cắm trúng vào yên ngựa cả Dương Quốc Trung đã mở màn cho cuộc nổi loạn.

Cả một đoàn quân rú gươm ào ào hấn về phá Dương Quốc Trung. Hoảng hồn, Dương Quốc Trung bèn thúc ngựa chạy. Tuy chạy được vào bên trong cửa Tây cả M Ngõ Dị nhưng bị quân sĩ đuổi kịp và lộ từ trên ngựa xuống. Sau đđiền bị mổ bụng, rồi chém bay đầu mà chết.

Cùng lúc, các con cả Dương Quốc Trung cũng bị quân sĩ sát hại. Chị cả cả Dương quý phi là Hàn Quốc phu nhân, chị hai là Tần Quốc phu nhân than khóc định chạy trốn nhưng bị quân sĩ bắt được và chém bay đầu không thương tiếc.

Người chứng kiến cảnh tượng ấy là ngự sử đại phu Ngụy Phương Tiến.

Ngụy Phương Tiến kêu lớn: Hỡi các tướng sĩ vì sao các người lại giết hại tể tướng Dương Quốc Trung?

Nhưng lời nói ấy chưa kịp dứt thì đám quân sĩ đã mất hết kiềm chế liền vây kín lấy Ngụy Phương Tiến rồi ra tay thảm sát.

Quân sĩ bỏ đi để lại một đồng thị bầy nhầy không phân biệt được là người hay là gì nữa.

Vì Kiến Tổ, khi ấy đang giữ chức tri môn hạ sảnh sự(*) đã rất bàng hoàng trước biến loạn. Lúc Kiến Tổ vừa từ dịch xá đi ra liền bị quân sĩ vây lấy và đâm chém bằng kiếm.

() Chức quan đứng đầu Môn hạ sảnh, cơ quan phụ trách xét duyệt các chiếu lệnh của triều đình.*

Vì Kiến Tổ ngã xuống đất, máu chảy ra từ vết thương trên đầu, nhưng có kẻ hèn: Không được giết người này, nhờ thế mà giữ được tính mạng.

Đội quân sĩ cứ thế vây kín M Ngõ Dịch. Huyền Tông hoảng để tụy ở trong dịch xá nhưng cũng bắt đầu để ý thấy sự huyền não bên ngoài, bèn hỏi tả hữu chúng thần.

Tả hữu Huyền Tông đầy loạn, đã giết chết tể tướng Dương Quốc Trung.'

Tả hữu chúng thần thuật nguyên lai sự tình.

Vì khi ấy tổ cũng đang ở trong dịch xá, nên nghe xong mới biết là bên ngoài biến.

Hoàng đế chống gậy đi ra ngoài dịch môn, hạ lệnh cho quân sĩ giải vây, song sáu quân do Trần Huyền Lễ cầm đầu nhất quyết không chịu. Nhìn ra bên ngoài dịch môn, Hoàng đế thấy thủ cấp cả Dương Quốc Trung đang bị iên và bêu trên đầu một ngọn giáo.

Chẳng những thế, thủ cấp cả các chị gái Quý phi cũng bị bêu trên mũ giáo. Cả Lưu Vĩnh Tiêu là kẻ bêu đầu Hàn Quốc phu nhân.

Hắn là từ đâu đó Quý phi cũng đang quan sát cảnh tượng ấy.

Bên trong dịch môn, cuộn cuộn những bất an và dao động.

Ngay cả chúng ta cũng sẽ bị giết mất thôi..’

Ai cũng quan quan với ý nghĩ ấy ở trong đầu.

Ngay đến tể tướng cũng nảy sinh một ý nghĩ than ôi vậy là ta sẽ phải bỏ thân trong cơn nội loạn cả nước người mà không thể trở về Oa quốc được nữa rồi, và thở than cho số phận không may cả mình.

Huyền Tông hoàng đế đi vào phòng riêng cùng với Quý phi rồi một lát lại quay ra, sau đó phái ngài Cao Lực Sĩ đến gặp Trần Huyền Lễ để dò hỏi mục đích cả cuộc phản loạn.

Xin Hoàng đế hãy chiếu theo hình luật, mau chóng xử tội Quý phi, người có quan hệ thân thích với kẻ mưu phản Dương Quốc Trung.’

Đã lời tâu lên cả Tể tướng Trần Huyền Lễ.

Ai ở trong dịch môn cũng đều nghĩ bụng: nếu Hoàng đế xử tội Quý phi, ắt là mình sẽ được cứu sống, nhưng không ai nỡ ra điều đó

Huyền Tông hoàng đế vịn vào cây gậy một cách khó khăn, tưởng chừng như sắp khuỵu xuống đến nơi. Hoàng đế dựa lưng vào tường, tư lự hồi lâu với vẻ mặt phiền muộn.

T a nên làm thế nào?

Hoàng đế ngẩng lên, nhìn chúng tồ với ánh mắt như cầu cứu.

Thô không cần hỏi. T a biết rằng dạ các người rồi...'

Lú ấy, có kẻ hầu cận bên Hoàng đế là viên tạn Vi Ngạc mới lấy hết dũng khí bước ra, chỉ nỡ một câu:

Xin Hoàng đế hãy quyết...'

Lời tâu ấy cũng thật thống thiết.

Vi Ngạc phụng, kéo lê đầu trên mặt đất khiến máu ứa ra từ trán.

Hành động ấy dường như đã khiến Hoàng đế dao động ghê gớm, nhưng có gì sâu sắc hơn tình yêu cả Hoàng đế dành cho Quý phi? Nên gương mặt Hoàng đế càng lúc càng méo ệch vì phiền muộn.

Quý phi ngày ngày ở trong thâm cung, làm sao biết được Quốc Trung mưu phản? Quý phi không cớ...'

Hoàng đế cất vắn Vi Ngạc như vậy.

Không một ai đáp lời.

Ki ấy , người lặng lẽ bước ra trước Hoàng đế là hoạn tạn Cao Lực Sĩ

Bẩm hoàng thượng...'

Ngài Cao Lực Sĩ cất lên một giọng trầm buồn. Ngài Cao Lực Sĩ là hoạn tạn hầu cận lâu năm và gần gũi với Hoàng đế hơn bất cứ ai. Ngài thấu hiểu sự đau lòng, nỗi dằn vặt cả Hoàng đế hơn bất cứ ai.

Bản thân Hoàng đế cũng hiểu điều ấy .

Sự thể đã đến mức không còn liên quan đến việc Quý phi có tội hay không cả đời nữa rồi.’

Lệ tuờ ra từ khó mắt ngài Cao Lực Sĩ

Cả Huyền Tông hoàng đế lẫn ngài Cao Lực Sĩ đều đã hơn bảy mươi. Nhân tiện nữa thì khi ấy tở cũng đã năm mươi sáu tuổi.

Nếu hỏi rằng Quý phi có tội hay không, thì câu trả lời ắt là không. Nhưng bọn Trần Huyền Lễ đã lỡ giết chết các anh chị cả Dương quý phi là Dương Quốc Trung, Hàn Quốc phu nhân, Tần Quốc phu nhân mất rồi. Nếu trong tình cảnh này giải vây và tha cho Dương quý phi, người gần gũi nhất với những kẻ bị giết, người ngày đêm hầu cận bên hoàng thượng, thì làm sao bọn chúng có thể yên lòng? Nếu hoàng thượng suy ết thấu đáo, thì tự hoàng thượng sẽ biết cần phải làm gì. Xin hoàng thượng hãy nghĩ rằng, đưa ra một quyết định khiến quần sĩ yên lòng cũng chính là cách để hoàng thượng được yên lòng...’

Ngài Cao Lực Sĩ nói bằng một giọng như sắp ho ra máu.

Sau đó sự im lặng kéo dài.

Quý phi tuy ở phòng bên cạnh nhưng hẳn đã biết toàn bộ sự việc.

Hừ...’

Hoàng đế rên khẽ, rồi bật ra những tiếng nấc rất nhẹ trước mặt quần thần. Càng kìm nén thì tiếng khó thở thiết ấy càng mạnh mẽ tuờ ra từ kẽ răng. Phần lớn những kẻ có mặt ở đó đều không kìm nổi cũng bật khó.

Đúng lúc ấy, từ đâu đó vang lên những tiếng khùng khụ khác hẳn tiếng khó thú th.

Đúng phải tiếng khó thú th.

Mặt khác là một tiếng cười.

Mặt mắt đều đỏ đờn về phía có tiếng cười ấy cất lên. Một ông già gầy gò thấp bé đang đứng trước lối dẫn vào phòng của Quý phi.

Ông ta là đạo sĩ Hoàng Hạc.”

5

Hoàng Hạc, đúng như tên gọi của mình, mặc dù thấp bé nhưng cổ dài ngoẵng như cổ hạc, còn đầu thì nhỏ xíu.

Trong ông ta có pha lẫn dòng máu Hồ, hoặc ông ta chính là người Hồ, song không ai dám chắc được điều đó chỉ biết Hoàng Hạc có sống mũi cao và trông mặt xanh như màu lưu li.

Lý đại huynh hẳn cũng biết rõ nhưng mạn phép huynh cho tôi được kể thêm về đạo sĩ Hoàng Hạc.

Vốn dĩ duyên có của việc vị đạo sĩ này theo hầu Huyền Tông hoàng đế cỡi tiên đến Quý phi.

Chuyện Dương Ngọc Hoàn trở thành Quý phi như thế nào thì ai cũng rõ

Dương Ngọc Hoàn ban đầu là vợ của hoàng tử Thọ Vương, con trai Huyền Tông hoàng đế. Thế rồi khi Huyền Tông hoàng đế gặp Dương Ngọc Hoàn đã đem lòng say đắm và cướp nàng khỏi tay Thọ Vương.

Tuy nhiên, Hoàng đế đâu có quyền lực lớn đến đâu thì cũng không thể lập tức biến vợ con trai thành cung phi của mình được. Sau nhiều ngày, Hoàng đế tưởng chừng như sắp buồn rồi thì có kẻ đứng ra hiến kế. Tôi nghe kể lại đó chính là Hoàng Hạc.

Thần muông sợ nhân tâm, không phải không có cách để đưa nàng Dương Ngọc Hoàn về bên hoàng thượng đâu ạ.’

Nếu chỉ đơn giản là muốn sở hữu bằng mệnh lệnh, thì không gì trên đời này mà Hoàng đế không thể làm theo ý mình. Bởi chẳng có hình luật nào trừng phạt nổi Hoàng đế. **K**hông chịu mệnh chỉ có hai lựa chọn, hoặc là vâng theo, hoặc là chết.

Nếu dù g đến mệnh lệnh, thì đầu là vợ cả con trai, Hoàng đế cũng thừa sức biến nàng thành cả mình.

Vấn đề chỉ ở chỗ, Hoàng đế có đủ dũng cảm để làm như vậy không mà thôi

Quả nhiên, Hoàng đế đã không làm như vậy. Bởi nó quá trái với luân thường đạo lý

Ồ là cách gì vậy ...’

Tạm thời, phải làm cho nàng thoát tỵ.’

Ồ..’Hoàng đế đột nhiên nhao hân người ra trước.

Thế rồi, Hoàng Hạc tâu tiếp như sau.

À mà cũng có người nói rằng, những lời này là cả ngài Cao Lực Sĩ nhưng dù thế nào thì chắc chắn đã có bàn tay cả đạo sĩ Hoàng Hạc ở phía sau.

Thần muôn sợ ~~in~~ tâu, đầu tiên hoàng thượng phải làm cho ngài Thọ Vương và nàng Dương Ngọc Hoàn tuyệt nghĩa vợ chồng. Lý do là vì nàng Dương Ngọc Hoàn muốn nhập đạo tiên. **Đ**ể nhập đạo tiên, trở thành đạo cô việc trước nhất là phải thoát tỵ, như thế sẽ chẳng ai định hì gì được.’

Đi sao?

Sau khi trở thành đạo sĩ trải qua một quãng thời gian vừa đủ nàng Dương Ngọc Hoàn lại hoàn tỵ, như thế cũng chẳng ai định hì gì được.’

Sau độhoàng thượng cấhể chính thức đở nằg về cung được rồi...

Hoàng đế vô cùg cảm kich trước lời tâu ấy, và sau đó mọi việc diễn ra như thế nào là điều mà ai cũg biết.

Dương Ngọc Hoàn trở thành đạo sĩ được đở vào cung Thái Chân nằm bên trong ốT uyền Cung thờ Lão Tử và phong hiệu là Thái Chân.

Kừ độđạo sĩHoàng Hạc luôn theo hầu bên Hoàng đế.

Vốn dĩ từ ờ, Hoàng đế đã tỏ ra hứng thú với ố gia, ố giáo, đạo Thần Tiên và rất tồ sùg ốg tỏ cả ố giáo là Lão Tử. ố cũg là duyên cớ để đạo sĩHoàng Hạc cấhể tiếp cận được Hoàng đế.

Hoàng Hạc thường ỳên tú trực ở bên Hoàng đế cùg với ngài Cao Lực Sĩ lần này trong chuyến chạy nạn về đất Thạ cũg có mặt ốg ta. Hoàng Hạc vừa cất tiếng cười gần sau khi nhìn chúg tồ một lượt.

Bẩm hoàng thượng, hạ thần cấchuyện muốn thưa.'Hoàng Hạc nử

Huyền Tông hoàng đế ngắg mặt lên, nhìn Hoàng Hạc với ánh mắt như muốn tìm chỗ bấu vủ.

Ồ Hoàng Hạc, khanh bảo trẩm phải làm sao? Hoàng đế nử bằng một giọng hoàn toàn kiệt sức.

Hoàng thượng hãy tới đây...' Hoàng Hạc nắm lấy tay Huyền Tông hoàng đế, rồi thì thầm vào tai: Chuyện này thần phải nửriêng...'

Huyền Tông hoàng đế cùg Hoàng Hạc biến mất vào một cấ phòng khác, hình như hai người đã nửchuyện gì đớ với nhau.

M lát sau, hai người quay ờ, đứng trước mặt chúg tồ Kồ phải do tồ tưởng tượng ra, mà đứg là đồ má ấm ngọt ban nầy cả hoàng đế đã ửng hồng trở lại, đồ mắt đã lấy lại sức sống. Kồ rõ Hoàng Hạc vừa nử

chuyện gì với Hoàng đế trong căn phòng ấy, nhưng có vẻ nó đã đem đến chút sức lực cho ngài.

Ngài Triều Hành, ngài Cao Lực Sĩ và các ngài hãy lại đây...’ Hoàng Hạc gọi chúng tôi bằng một giọng kính cẩn. Tôi có chuyện muốn bàn riêng giữa chúng ta...’

Nỡ rồi Hoàng Hạc cúi đầu.

Chúng tôi chỉ còn cách vâng mệnh.

Tôi và ngài Cao Lực Sĩ tiến đến bên cạnh Hoàng Hạc và Hoàng đế.

Các khanh nghe đây. Bọn trẫm cần có thời gian để bàn bạc về kế hoạch sắp tới. Trong lúc ấy, hãy bảo những kẻ bên ngoài chờ đợi...’

Hoàng đế cắt cử người đi làm thuyết khách để quân sĩ khoan thư cho chút thời gian.

Đi giữa chúng tôi vào căn phòng nằm ở trong cùng. Tôi... a đi thôi...”

6

Ở căn phòng trong cùng, Quý phi đang ngồi trên ghế trong tình trạng sợ hãi tột độ.

Cửa sổ được đóng kín và bị bịt bằng những tấm ván để bên ngoài không thấy gì, chỉ có chút ánh sáng lọt được vào.

Quý phi ngồi lặng lẽ trong bóng tối, nhưng vẫn có thể thấy được biểu cảm trên gương mặt.

Lý đại huynh, huynh hãy cười lên.

Lú ấy, tở cảm thấy một tình yêu mãnh liệt dành cho người cung phi xinh đẹp mà mới đó cò là người đàn bà quyền lực nhất trên mặt đất này, vậy mà giờ đây đang đứng trước một số phận mong manh như con nai cái trúng phải mĩên cở người thợ sả vậy .

Qua sắc mặt nàng có thể đoán được, nàng đã biết mọi chuyện ảy ra ngoài kia. Hẳn là nàng đã trông thấy cảnh tượng Dương Quốc Trung bị bêu đầu từ trong cở phòng tối này. Và nàng cũng thừa biết, thứ mà các tướng sĩ đồ lầy chính là mạng sống cở mình.

Quý phi ngồi trên ghé, hai bên tả hữu là hai chàng trai. Đ là những chàng trai mà tở đã từng gặp. Đ Long và Bạch Long, hai đệ tử cở Hoàng Hạc.

Nhìn thấy Huyền Tông hoàng đế bước vào, Quý phi toan đứng dậy, nhưng Hoàng đế nhẹ nhàng ngả lại, rồi tự mình ngồi xuống bên cạnh Quý phi.

Ngọc Hoàn à, vậy là ổn rồi. T a sẽ không để nàng phải chết.’

Hoàng đế đưa tay ra nắm lấy tay Quýphi.

Thưa các vị..’

Người lên tiếng là Hoàng Hạc.

Những điều tở sắp nở ra đây nhất thiết không được để lộ ra với người ngoài...’

Hoàng Hạc nhìn chúng tở một lượt: tở Cao Lực Sĩ Huyền Tông hoàng đế, Quýphi, và chắc chắn rằng tất cả đều đã gặt đầu.

Ban này, tở đã tâu trình chuyện này với hoàng thượng, nhưng m phép giảng giải lại cho các vị ở đây một lần nữa.’

Hoàng Hạc vươn cổ ra trước, khiến nó đã dài ngẩng lại càng dài ngẩng hơn, đôi mắt xanh ánh lên sắc lẹm.

Tô không thể đoán ra được vì sao một kẻ như mình lại ở đây, trong thời khắc trọng đại này. Tô một người ngoại quốc đến từ nước Oa, không phải người nước này. Nhưng một khi đã được triệu vào đây thì hẳn là phải có lý do cả nó

Tất nhiên, chẳng mấy chốc rồi tô sẽ biết điều độ nhưng ngay lúc này thì tô chưa thể đoán ra điều gì, chỉ cần cách chờ những lời tiếp theo của Hoàng Hạc.

T bước tiên tô xin nỗ ngay, chúng ta có cách để cứu được mạng sống của Quý phi.'

Hoàng Hạc hạ thấp giọng để không lọt ra ngoài, nhưng vẫn đảnh rọt.

Thật không?

Thật vậy . Hoàng Hạc gật đầu trước câu hỏi của Quý phi.

Nếu giờ là đêm tối và chỉ có một mình Quý phi thì ba thầy trò bọn tô có thể đưa Quý phi ra khỏi đây và lánh đi một cách dễ dàng. Ngặt nỗi lại đang là ban ngày. Tô không tin các tướng sĩ chịu chờ đến đêm. Vả lại, dù có trốn được khỏi đây, thì đường đến đất Thục còn xa, mà hồi kinh thì không thể, đã thế quân sĩ lại có đến hơn ba ngàn. Hết nào thì cũng sẽ bị bắt mà thôi'

Ngẫm ra thì Quý phi sinh ở đất Thục, cha là Dương Huyền Diễm, làm chức tư hộ ở Thục Châu, nhưng cha mẹ mất sớm, bèn được người chú ruột là Dương Huyền Kêu đem về nuôi lớn, rồi trở thành vợ của Thục Vương.

Dương Quốc Trung, Hàn Quốc phu nhân, Quắc Quốc phu nhân, Tàn Quốc phu nhân đều không phải anh, chị ruột mà chỉ là anh, chị họ của Quý phi(*).

() Dương Quốc Trung, Hàn Quốc phu nhân, Quắc Quốc phu nhân, Tần Quốc phu nhân là con ruột của người chủ Dương Huyền Kiêu nhưng vẫn được Dương quý phi gọi là anh chị do ở Trung Quốc phân ngôi thứ theo tuổi mà không theo ngôi thứ về chi nhánh trong họ mạc như ở ta.*

Vậy ông nỗ sẽ cứu Quý phi bằng cách nào? Ngài Cao Lực Sĩ hỏi Hoàng Hạc.

T rước tiên, Quýphi sẽ tạm thời phải chết.'Hoàng Hạc nỗ

ông bảo sao!'Ngài Cao Lực Sĩ kêu lên.

Quý phi chau mày, dòng sinh khí vừa trở lại trên gương mặt bỗng một lần nữa biến mất.

Quýphi sẽ tạm thời phải chết.'

Người không hề tỏ ra kinh ngạc trước câu nỗ cả Hoàng Hạc là hai đệ tử và Huyền Tông hoàng đế.

Ví thử chúng ta cứu được Quý phi ra khỏi nơi đây, thì ai dám chắc đám tướng sĩ sẽ chịu yên? Những kẻ chủ chốt ở đây, kể cả Huyền Tông hoàng đế, chắc chắn sẽ bị giết không chừa một ai.'

Hừm...'Ngài Cao Lực Sĩghì giọng, gật đầu.

Dù có đưa được hoàng thượng và Quý phi về đến đất Thục, nhưng khi ấy đám tướng sĩ ở đây sẽ mặc sức làm loạn, rồi mộ thêm người và hội quân với An Lộc Sơn là chuyện rõ như ban ngày.'

...

Nghĩa là, Quýphi nhất định phải chết trước đã.'

ông muốn nỗ gì?

Xin các vị hãy nghe cho kỹ thưa Quý phi và ngài Cao Lực Sĩ ~~đều~~ mà
tôi vừa nói tới...’

Là gì?

Sau khi Quý phi chết, ta sẽ làm cho Quý phi sống lại.’

Ýg là giả chết?

Kôg.’

Hoàng Hạc lắc đầu.

Ki chúng ta truyền rằng Quý phi đã chết, chắc chắn trong đám tướng
sĩ sẽ có kẻ đến để kiểm tra tử thi. Cđẽ Long vũ đại tướng quân T rần Huyền
Lễ sẽ đích thân làm việc đó.’

Đi sao...’

Số lượng ác chết mà tên Trần Huyền Lễ ấy từng nhìn thấy không chỉ
một trăm hay hai trăm. Nên nếu giả chết, hắn sẽ chẳng khó khăn gì mà vạch
mặt được chúng ta.’

Vậy thì tức là ông đã tìm được người thế thân cho Quý phi...’

T trong tình thế này, đâu có dễ tìm được một kẻ thế thân.’

Vậy rốt cuộc kẻ của ông là gì?

Ngài Cao Lực Sĩ Ngài hiểu thế nào về bọn tở?

Về các người?

Bọn tôi là những kẻ theo nghề pháp thuật.’

Pháp thuật...’

Lẽ dĩ nhiên, cả ngài Cao Lục Sĩ lẫn Quý phi và tở đều biết rõ điều này. Nhưng Hoàng Hạc đặt ra câu hỏi ấy nhằm muốn nói điều gì?

Đỗ sĩ bọn tở là những kẻ chuyên về phép trường sinh bất lão và phép bất tử của con người.' Hoàng Hạc nói

Ta không đến nỗi không biết rằng, các môn đồ của đạo tu tiên rất thông thạo các bí thuật như thế. Nhưng ta không tin các phép trường sinh bất lão hay bất tử có thật trên đời này. Ngay như Tần Thủy hoàng đế kia, từng sai bọn phương sĩ nước Tề là Tử Phác, nước Yên là Lư Sinh đi tìm tiên nhân biết cách chế ra thuốc trường sinh bất tử, vậy mà cuối cùng vẫn phải chết đầy thối'

Ngài Cao Lục Sĩ thuật lại cả một đoạn trong ~~Đ~~ cả Tư M Thiên cho Hoàng Hạc nghe.

Hoàng Hạc bèn ngắt lời ngài Cao Lục Sĩ

Tất nhiên là tở biết chuyện đó.'

Hoàng Hạc nói như thể dễ dàng.

Bản thân bọn tở cũng biết trên đời này không có phép nào khiến người ta sống mãi. Người ta nỗ lực thánh nhân ra hóa thành tiên, bất lão bất tử, rồi bay lên trời, hay bị thiêu trong lửa mà không chết, ấy đều là truyền thuyết cả. Đ chẳng qua chỉ là câu chuyện do tâm trí của những kẻ khát khao sự bất tử tạo ra mà thôi'

Có lẽ hiểu ra rằng cứ mặc cho Hoàng Hạc nói mà đừng xen vào thì sẽ đỡ nhọc hơn, nên ngài Cao Lục Sĩ hầu như không cắt ngang câu chuyện của ông ta nữa.

Tuy không có phép bất lão, nhưng lại có phép trì hoãn tuổi già.'

Bằng cách nào?

Ngài Cao Lực Sĩ ngài trông bao nhiêu tuổi?

Hoàng Hạc hỏi ngược lại câu hỏi của ngài Cao Lực Sĩ

Tuổi của người?

Phải. Hoàng Hạc gật đầu.

Ngài Cao Lực Sĩ chăm chăm nhìn Hoàng Hạc. Dù nhìn từ góc độ nào thì cũng chỉ chừng năm mươi lăm tuổi là cùng, nhưng đó là vẻ bề ngoài, chứ thực tế chắc phải khác xa so với suy đoán trong đầu tôi

Sáu mươi tuổi?

Ngài Cao Lực Sĩ. Vậy thì Hoàng Hạc lắc đầu: Không phải!

Bốn mươi tuổi? Hay là tám mươi tuổi?

Sai rồi, tôi nay vừa tròn một trăm linh ba tuổi.'

Cả ngài Cao Lực Sĩ tôi Quý phi lẫn Huyền Tông hoàng đế đều sống người trước câu trả lời ấy.

Các vị nghe này, con người có thể dùng ý chí để khiến tốc độ già đi của mình chậm lại chỉ còn bằng một phần mười người khác.'

...

Ngài Cao Lực Sĩ không còn biết nói gì.

Các vị từng nghe nói đến Thi giải tiên bao giờ chưa...' Hoàng Hạc hỏi tiếp."

Thi giải tiên.

Lý đại huynh là người có hứng thú với đạo tiên, nên hẳn đã đọc qua, tổ thì từng xem Bao Phác Tử cả Cát Hồng nên cũng phân biệt được thế nào là Thiên tiên, Địa tiên và Thi giải tiên.

Nhưng tổ không dám cất lời vì sợ phá ngang câu chuyện.

Đi.’

Người gật đầu là Huyền Tông hoàng đế.

Nỗ về tiên nhân có thể phân thành ba loại là Thiên tiên, Địa tiên và Thi giải tiên. Người vẫn đang còn sống, thân xác trường sinh bất lão và bay lên trời, ấy là Thiên tiên. Địa tiên cũng là người vẫn đang còn sống. Cuối cùng là Thi giải tiên...’

Hoàng Hạc lia mắt nhìn quanh một lượt.

Trong các loại tiên nhân thì đây là hạng tiên nhân thấp nhất. Những kẻ tu luyện chưa đủ và không thể giữ nguyên được thân xác cả mình, chỉ có linh hồn bay lên trời sau khi chết và thành tiên, ấy là Thi giải tiên...’

Theo những gì tổ được nghe thì thật thế cả những người đã thoát ra khỏi xác (thi giải) để hóa thành tiên sau khi chết sẽ tiêu biến.

Dẫu đã được chôn chặt dưới đất, nhưng khi đào lên và mở nắp quan tài ra, người ta chỉ còn thấy quần áo và những đồ tùy táng, hài cốt đã bay đi đâu mất cùng hồn phách.

Hoàng Hạc kể chuyện ấy cho tất cả cùng nghe.

Tóm lại, cách nào cũng là cách. Dù là Thiên tiên, Địa tiên hay Thi giải tiên thì trên đời này chẳng có ai mà không phải chết. Nhưng như hạ thần vừa trình tấu, ta cố kéo dài tuổi thọ bằng một cách...’

Đi Hoàng Hạc nhìn thẳng vào Hoàng đế nữ

‘Ấy là thi giải thuật.’

Kanh nỡ dùng thi giải thuật!?

Huyền Tông hoàng đế nhao người ra trước.

Vâng.’

Hoàng Hạc hướng ánh mắt sang Quý phi.

Nếu dùng phép này, phổi sẽ ngừng thở, máu sẽ ngừng chảy, tim sẽ ngừng đập, trên da sẽ không còn chút hơi ấm, tóm lại không khác gì một xác chết. Trong thời gian thi triển phép này, mỗi ngày Quý phi chỉ thở đúng một lần, tim chỉ đập đúng một nhịp và tốc độ già đi sẽ chỉ bằng một phần nghìn của người khác.’

‘e.ff.’

Dùng thi giải thuật đưa Quý phi vào trạng thái chết tạm thời, rồi giao cho Trần Huyền Lễ khám nghiệm là kế hay nhất.’

Liệu có lộ không? Huyền Tông hoàng đế hỏi.

Không có chuyện đó

Nhưng sau khi khám nghiệm rồi thì làm gì?

Ta sẽ phải tạm thời chôn Quý phi xuống đất.’

Sao!?

Nếu không bọn chúng sẽ nghi ngờ. Ta không được để mất thi thể Quý phi, nhưng cũng không thể mang Quý phi theo cùng vào đất Thục. Tất

nhiên, dù để trong bao lâu thì cơ thể Quý phi cũng sẽ không bị thối rữa. Nếu ta mang theo một thi thể không thối rữa thì tất là Trần Huyền Lễ sẽ nghi ngờ...’

‘...’

Sau khi chôn rồi, đợi đến một dịp tốt, ta sẽ đào mộ lên và đưa Quý phi ra.’

Đi đến khi nào?

Trong tình thế này thì thần không dám chắc là khi nào. Có thể là sau một tháng, ba tháng, cũng có thể là sau một năm hoặc hai năm nữa...’

Hai năm!?

Có lẽ là sau ba hoặc bốn năm thì vẫn chưa hề gì...’

Sau đó nữa thì sao?

Đều do tự thuộc vào sinh lực bên trong cơ thể Quý phi.’

‘...’

Mặc dù mỗi ngày Quý phi vẫn thở một lần như thần đã tâu, nhưng sinh khí bên trong cơ thể Quý phi sẽ bị bào mòn dần. Suốt thời gian đó Quý phi không được ăn uống gì. Trong vòng từ bảy đến tám năm, cơ thể sẽ teo tóp đi, Quý phi sẽ rơi vào cái chết thật sự trong lúc ngủ

Một Quý phi tái mét không còn một giọt máu, mờ run run.

Khi tu luyện lâu năm như thần có thể dùng phép thở để tự mình thi giải vào ban đêm trong lúc ngủ rồi tự hồi sinh vào sáng hôm sau. Nhưng Quý phi không thể tự làm vậy. Thi giải thuật phải do người khác thi triển và giải phép thì Quý phi mới hồi sinh được.’

Vậy thi giải thuật thì phải làm như thế nào?

Con người có hai cách để thành tiên, đó là Thiên đan pháp và Địa đan pháp...’

Thiên đan pháp là phép hấp thụ dương khí của trời đất vào trong cơ thể bằng hít thở, rồi luyện khởi trong đó

Địa đan pháp là phép dùng tiên dược để thành tiên.

Trong trường hợp này, ta sẽ phải dùng đến Địa đan pháp.’

Địa đan pháp?

Tâu vâng. Trong các loại thuốc bí truyền cả thần có loại thuốc gọi là Thi giải đan. Thần sẽ cho Quý phi uống thuốc này, sau đó đâm một vài cây kim vào cơ thể Quýphi.’

Kín ghê là sao?

Đến thần thì phạm thì sẽ dễ hiểu hơn là giải thích. Bạch Long đâu...’

Dạ! Nghe Hoàng Hạc gọi, chàng trai tên Bạch Long liền đứng phắt dậy .

Hai chàng trai trẻ tên là Bạch Long và Địch Long vẫn im lặng ngồi quỳ một chân trong góc phòng suốt từ bấy đến giờ, mãi đến lúc này thì mới nhớ ra sự có mặt cả họ.

Cởi áo ra...’

Hoàng Hạc ra lệnh, Bạch Long bèn tháo đai, cởi đạo phục và đứng đó trong bộ dạng không một mảnh vải che thân. Cơ thể săn chắc, nước da trắng khiến người khác không khỏi ên lòng.

Các vị hãy nhìn xem.’

Hoàng Hạc quay ra nói với mọi người, rồi tiến về phía Bạch Long.

Kể từ khi nào, trên bàn tay phải cả Hoàng Hạc đã có năm cây kim dài. Trong lúc đó Bạch Long hướng đôi mắt đen láy cả mình về phía Quý phi như không muốn rời.

Đầu tiên, Hoàng Hạc đâm lúc cây kim thứ nhất vào ngay bên dưới rốn cả Bạch Long.

Cây kim dài cỡ năm tấc.

Cây kim gần như nằm gọn trong bụng Bạch Long.

Cây thứ hai đâm xuyên qua giữa hai đốt sống lưng...

Cây tiếp theo ở ngay phá trên tim.

Cây tiếp theo vào cổ họng.

Cdê hầu như không cảm thấy đau nên mặt Bạch Long chẳng hề biến sắc.

Trong lúc đó Bạch Long vẫn chỉ dán mắt vào Quýphi.

Quýphi cũng không rời mắt khỏi Bạch Long.

Thế rồi cây kim cuối cùng được đâm vào sau gáy .

Cây kim nhọn hoắt mất hút vào giữa lớp tóc chỗ gó cổ.

Đến lúc cây kim xuyên vào hết thì cơ thể Bạch Long bỗng mất hết toàn bộ sức lực và đổ sập xuống.

Hoàng Hạc đỡ lấy tám thân ấy, rồi đặt nằm lên sàn.

Xin Hoàng thượng và Quýphi hãy kiểm tra xem.’

Huyền Tông hoàng đế và Quý phi đưa tay ra trước mũi và áp tai lên tim Bạch Long theo lời Hoàng Hạc, một lát sau họ đứng dậy...

Không còn thở. Tim cũng ngừng đập...’

Làn da cũng lạnh ngắt...’

Huyền Tông hoàng đế và Quýphi như đang lâm bầm với chính mình.

Kiểm này là để đưa cơ thể vào trạng thái thi giải, còn thi giải đan uống vào trước đó là để bảo vệ cơ thể đang ở trong trạng thái thi giải. Nếu không có thi giải đan, thì chỉ chưa đầy một tháng, cơ thể sẽ dần thối rữa từ những chỗ xa tim nhất. Nếu trên cơ thể có sẵn vết thương, nó sẽ bắt đầu thối rữa từ đó’

Hoàng Hạc rút kim ra theo thứ tự ngược với lú đầu, đến cây cuối cùng thì lòng ngực Bạch Long, mới đó còn ngừng thở và tim cũng ngừng đập, bỗng phập phồng trở lại.

Như vậy là Bạch Long đã bắt đầu thở.

Huyền Tông hoàng đế áp tai lên ngực Bạch Long.

Ồ tim đang đập này .’

Mở mắt nhìn lại, chẳng mấy chốc, Bạch Long bắt đầu mở mắt.

Thật là kỳ diệu...’

Huyền Tông hoàng đế thốt lên đầy vẻ thán phục khi nhìn Bạch Long đứng dậy.

Hoàng thượng thấy sao ạ? Hoàng Hạc hạ thấp giọng hỏi.

Quý phi à, nếu là cách này thì...’

Huyền Tông hoàng đế nhìn sang Quý phi, nhưng dù đang lâm vào cảnh cù đường thì Quý phi cũng không thể có ngay câu trả lời.

Nhìn thấy Quý phi như vậy , Hoàng Hạc mới nở miệng cười .

Hạ thần biết trong lòng Quý phi vẫn chưa quyết...’

Lú ấy, Bạch Long đã mặc xong y phục, quay trở lại ngồi yên một chỗ bên cạnh Bạch Long và theo dõi sự việc.

Hoàng Hạc nhìn Quý phi.

Bởi vì thần vẫn chưa quyết...’

Không thể tin được là Hoàng Hạc lại lia mắt về phía Bội Trọng Môn Lữ tử. Vậy là đã đến lúc tôi được thông báo về lý do mà mình có mặt ở đây .

‘Phải rồi...’ Huyền Tông hoàng đế gật đầu.

Vấn đề ở đây là, ta sẽ làm gì sau khi cứu được Quý phi?

Ừm.’

Nếu như cuộc tạo phản của An Lộc Sơn được dẹp yên thì không phải là vấn đề gì lớn.’

Đầu Hoàng Hạc muốn nói thì ngay cả tông cũng hiểu.

Sau mười năm nữa, khi cứu được Quý phi ra và dẹp yên loạn quân của An Lộc Sơn...

Thì sẽ trừng phạt tất cả những kẻ phải chịu trách nhiệm trong cuộc dấy loạn lần này, mà đứng đầu là Trần Huyền Lễ. Việc đó không phải là thượng sách, tuy nhiên Quý phi hẳn sẽ không để yên cho Trần Huyền Lễ khi mà cả gia quyến đã bị sát hại ngay trước mắt.

Việc cần làm là cứu Quý phi nhưng không báo cho Trần Huyền Lễ biết, rồi bắt hết bọn Trần Huyền Lễ, sau đó mới để Quý phi bắt đầu lộ diện.

Nhưng sẽ là vấn đề nếu như loạn An Sử chưa được dẹp yên.

Nếu nghe thấy Quý phi vẫn còn sống và lại hầu hạ bên cạnh Hoàng đế, thì bọn Trần Huyền Lễ sao có thể ở yên, nhất định bọn chúng sẽ theo về với An Lộc Sơn. Còn nếu trừng trị bọn chúng thì Hoàng đế sẽ đánh mất nhân tâm.

Bởi nếu cho đến khi ấy, Huyền Tông hoàng đế vẫn còn sống, thì công lao không thuộc về ai khác mà chính là của Trần Huyền Lễ, vì nếu sau đây Hoàng đế đi đến được đất Thục thì một phần không nhỏ là nhờ vào Trần Huyền Lễ.

Nếu rơi vào tình thế ấy, ngài có thể chăm nom cho Quý phi, đừng để Quý phi cảm thấy phiền lòng được chứ?

Vừa nghe đến đó một cảm giác rùng mình và hoang mang âm thầm chiếm to

Trường hợp loạn An Sử chưa yên và sứ giả cũng không đến, chẳng phải tôi sẽ là người duy nhất có thể an ủi Quý phi trong những giây phút buồn chán hay sao?

9

Đầu cuộc, Quý phi đã đồng ý với phương kế của Hoàng Hạc.

Đó hẳn là một quyết định vô cùng khó khăn, nhưng chẳng còn nhiều thời gian nữa.

Việc không được phép tiết lộ ra bên ngoài.

Nhưng không thể vì thế mà làm quá loa cho ông chuyện, đâu chỉ là hình thức, song cũng cần tạo ra một cái chết hợp lý cả Quý phi.

Người được chọn làm việc này là ngài Cao Lực Sĩ

Theo kế hoạch, sau khi cho Quý phi uống thi giải đan, ngài Cao Lực Sĩ sẽ dẫn Quý phi ra vườn sau, nơi có một Phật đường, rồi làm như giết chết Quý phi bằng cách thắt cổ.

Tiếp theo, Hoàng Hạc sẽ đâm kim vào các huyệt vị trên người Quý phi, khiến Quý phi rơi vào trạng thái chết tạm thời, rồi gọi Trần Huyền Lễ vào khám nghiệm tử thi.”

10

Than ôi..

Tại sao tôi lại sinh ra với một số phận lạ lùng đến vậy?

Chào đời ở nước Oa, từ khi còn trẻ đã vượt muôn sóng cả, băng qua hàng vạn dặm bể, để được hầu cận bên hoàng đế Đế Tông, tưởng sẽ phải cam lòng

chịu thác ở đây này mà chẳng thể nào về lại cố quốc. Thế rồi vào khắc chót, tôi lại cố được cơ hội đặt chân lên mảnh đất quê hương.

Chẳng những thế, tôi còn can dự vào một trong những chuyện bí mật nhất trong những chuyện bí mật của Đàng Trong, ấy là nhận lãnh trọng trách đưa Dương quý phi sang đảo Thu Tân (*).

(*) Âm Nhật đọc là Akitsushima, tên gọi cũ của Nhật Bản.

Tham gia vào nghi thức bí mật này chỉ có Dương quý phi, Huyền Tông hoàng đế, ngài Cao Lực Sĩ Hoàng Hạc, hai đệ tử của ông ta là Bạch Long, Địch Long, cộng với tôn nữ là bảy người cả thầy .

Ngoài chúng tôi ra không một kẻ nào khác biết được nghi thức bí mật này .

Lý đại huynh, nếu huynh hiểu được tiếng nước Oa, thì huynh chính là người thứ tám vậy đó

Tôi được kẻ thật lòng mình.

Chúng kiến những cây kim nhọn hoắt và sáng loáng bằng thép nguyên vào làn da trắng muốt của Quý phi, quả tình là đến một kẻ sắp bước sang tuổi sáu mươi như tôi cũng không khỏi cảm thấy một sự thêm muốn thắm kín.

Sau khi mặc lại quần áo cho Quý phi lúc này đã rơi vào trạng thái thi giải, mọi sự chuẩn bị đã đâu vào đấy, ngài Cao Lực Sĩ liền hô lớn trong lúc đi sang phòng bên: Quý phi chết rồi!

Chính tay ta đã thắt cổ Quý phi đến chết...'

Vừa vẩy vẩy dải lụa trên tay vừa để lệ tuôn ra ào ạt từ hai mắt, ngài Cao Lực Sĩ đã hét lên như thế.

Mặc dầu vậy thì bọn Tôi vẫn Huyền Lễ vẫn không chịu giải vây .

Chúng tôi để cạnh thi thể Dương quý phi những quả lệ chi(*) vừa được đưa tới từ phương Nam, đặt nàng lên giường, đắp cho nàng một tấm chăn thêu và

qan ở chính giữa sân dịch trạm. Huyền Tông hoàng đế để cho bọn Trần Huyền Lễ vào khám nghiệm.

() Túc quả vải, thứ quả Dương quý phi rất yêu thích.*

Sau đó thi thể Quý phi được cho vào một chiếc qan tài bằng đá và chôn trên một gò cao nằm về phía Bắc con đường cái cách M Ngõ Dịch về phía Tây chừng nửa dặm.

Quý phi được chôn cất xong, thế rồi chúng tặc cũng đến được đất Thọ.

Trần Huyền Lễ cùng bọn tướng sĩ dấy loạn không ai bị trách tội...

Đã quyết định cả Huyền Tông hoàng đế.”

11

Đi mãi mà chưa có cơ hội để đào Quý phi lên.

Trên đường vào đất Thọ, Huyền Tông hoàng đế đã nhường ngôi cho thái tử.

Ngài Lý Hanh, con trai thứ ba cả Huyền Tông hoàng đế lên ngôi và trở thành Tư Tông hoàng đế, ngài Huyền Tông trở thành thái thượng hoàng.

Ngài Túc Tông đã cơ ở Linh Vũ nằm về phía Tây Bắc Trường An, chiêu mộ binh sĩ từ những tộc người ở miền xa xôi bao gồm cả người Hồ, chẳng hạn như người Hồi Hột, rồi năm sau thì khôi phục được Trường An, Lạc Dương.

Lại nữa về kẻ cầm đầu quân phản tặc là An Lộc Sơn, trước đó hắn đã bị con trai mình là An Khánh Tự giết chết.

An Lộc Sơn cũng thật là thân như bọt nước vậy.

Nghe nói, sau khi lấy được Trường An, An Lộc Sơn không còn nhìn thấy gì, mắt gần như bị mù. Thân thể lại mắc nhiều chứng bệnh, dẫn đến tính tình cuồng bạo, không ai dám động đến.

Lời đồn đại còn nữa hẳn bị mắc ung nhọt nên phải chăng là một phần cơ thể đã bắt đầu rửa nát?

An Lộc Sơn định phong An Kánh là con trai cả người vợ trẻ là Đan phu nhân, lên làm thái tử, nên mới bị Kánh Tự căm ghét mà giết chết.

Tú Tông hoàng đế lấy lại được kinh đô sớm hơn đã định cũng là vì có những nội tình như thế về đảng An Lộc Sơn.

Thái thượng hoàng Huyền Tông trở lại Trường An một năm sau khi chạy khỏi đột tửc năm Chính Đức thứ hai.

Có một điều vẫn luôn day dứt trong tim thái thượng hoàng Huyền Tông, ấy là việc cả Quý phi. Ông lẽ phải đào mộ lên và cứu Quý phi ra ngay sau khi về kinh đô nhưng tình hình đã có nhiều thay đổi so với dự tính ban đầu cả chúng tôi

M trong những thay đổi đó là giờ đây Huyền Tông hoàng đế đã trở thành thái thượng hoàng, ngài Lý Hanh đã trở thành Tú Tông hoàng đế. M Tú Tông hoàng đế thì không hề biết rằng Quý phi vẫn còn sống trong chiếc qan tài bằng đá chôn dưới đất kia.

Vì lẽ Tú Tông hoàng đế sẽ không vui gì với việc Quý phi vẫn còn sống và Thái thượng hoàng định đào ngôi mộ đó lên. Hoàng đế đã phải mất bao công sức để lập lại trật tự ở Trường An, nếu giờ đây Quý phi vẫn còn sống thì nhà Đờng lại rơi vào đại loạn mất.

Cũng không ai nghĩ rằng T rần Huyền Lễ sẽ chịu ngồi yên.

Còn một việc nữa là An Kánh Tự, con trai An Lộc Sơn, vẫn còn sống.

Như Lý đại huynh cũng biết, ba năm sau khi ám sát cha mình là An Lộc Sơn, An Kánh Tự đã bị phó tướng cả An Lộc Sơn là Sử Tư Mh giết chết, nhưng vào thời điểm thái thượng hoàng Huyền Tông hồi kinh thì hắn vẫn đang còn sống.

Tóm lại là vào thời kỳ này, tình hình ở cả trong lẫn ngoài đất nước đều chưa yên, tương lai Đ. Đ. cũng còn chưa biết thế nào. Tú Tông hoàng đế hiện tại đang có nhiều quyền lực hơn thái thượng hoàng Huyền Tông, nên không thể trái hoàng đế mà đào mộ Quý phi lên được.

Nếu Tú Tông hoàng đế biết được, chắc chắn Hoàng đế sẽ ra lệnh để nguyên mộ đó và coi như Quý phi đã chết.

Giả sử có một cách, thì cách duy nhất ấy là bí mật đào Quý phi lên, và sau đó sẽ bí mật đưa Quý phi sang Oa quốc mà không cho ai biết.

Nhưng làm thế nào để không cho ai biết?

Thời gian càng trôi đi, việc đó sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

Ở mộ Quý phi lúc nào cũng có vài người canh giữ, và lại dù có giấu được người khác lúc đào thì cũng không thể bỏ được dấu vết của phần đất đã bị đào lên. Những kẻ canh mộ khi phát hiện thấy dấu đất đã bị đào bới sẽ sinh nghi và biết đâu sẽ đào lên để kiểm tra. Sau khi kiểm tra mà không thấy thì thể Quý phi bên trong quan tài, thì sự việc sẽ lập tức bại lộ và người bị tình nghi số một sẽ là thái thượng hoàng Huyền Tông.

Ki ấy, nếu không lựa lách khéo léo, người ta sẽ biết ngay là có bàn tay của Thái thượng hoàng ở đằng sau.

Đ. bí mật đào quan tài của Quý phi lên mà không bị ai phát hiện thì chắc chắn phải trông cậy vào tài cán của ngài Cao Lực Sĩ nhưng suy nghĩ của ngài Cao Lực Sĩ dường như đã đổi khác so với hồi ở Đ. Ng. Dịch.

Xem chừng trong thâm tâm, ngài Cao Lực Sĩ phản đối việc đào Quý phi lên và làm cho Quý phi sống lại.

M. cho ý kiến của ngài Cao Lực Sĩ Hoàng Hạc tâu với Thái thượng hoàng rằng, hoàn toàn có thể đào quan tài của Quý phi lên được, nhưng Thái thượng hoàng dường như đã quyết ý nên dứt khoát bảo rằng:

Ta không thể hành sự mà không cho Cao Lực Sĩ biết.'

Hơn nữa còn phải chuẩn bị một con thuyền mới để sang Oa quốc.

Một đêm nọ, tể được Thái thượng hoàng gọi đến. Tể kín đáo tới dinh Thái thượng hoàng nằm ở trong cung.

Khi tể tới nơi thì đã có hết mọi gương mặt ở Ngõ Dích nữa.

Thái thượng hoàng Huyền Tông.

Cao Lực Sĩ

Hoàng Hạc.

Bạch Long.

Đinh Long.

Và tể A Bội Trọng Mũ.

Sau khi cho những kẻ khác lui ra, chúng tể bắt đầu vào chuyện ngay.

Chẳng phải đã đến lúc đào Quý phi lên rồi sao...

Thái thượng hoàng nở như vậy với gương mặt đã hằn sâu những nếp nhăn.

Nhìn ánh nến nhảy múa trên gương mặt Thái thượng hoàng và nghe giọng ngài nói, tể không còn thấy ở ngài mấy may hình bóng của cái thời mà ngài dẫn dắt Đế Đổng này đi đến phồn vinh. Trước mặt tể chỉ còn là một ông già chẳng thiết gì hơn chuyện của chính mình.

Đêm nay ta gọi các khanh đến để bàn xem khi nào thì đào lên được.' Thái thượng hoàng nói

Khanh thấy sao, Hoàng Hạc, đêm mai có được không?

Nếu hạ thần được lệnh...'Hoàng Hạc nói rồi hạ thấp đầu.

Ồ nếu vậy thì...’

Thái thượng hoàng vừa nổ đến đờ thì ngài Cao Lực Sĩ liền cất tiếng.

Xin ngài chớ vội...’

Khanh vừa bảo vội?

Vâng ạ.’

Ngài Cao Lực Sĩ gặp người.

Hằng còn chưa đến lúc.’

Đi ngài Cao Lực Sĩ tâu lên Thái thượng hoàng những điều mà tờ viết ở trên với một giọng nhát gừng.

Nếu vậy thì bao giờ? Theo khanh thì bao giờ mới là tốt?

Thần không thể nổ được là bao giờ.’

Không nổ được thì còn nổ làm gì.’

Thần không thể nổ được là bao giờ, nhưng thần biết bây giờ chưa phải lúc. Xin Thái thượng hoàng hãy nghĩ cho ạ.’

Nghe đến đó Thái thượng hoàng đưa ánh mắt về phía tờ

Còn khanh thì sao, Tờ triều Hành Khanh nghĩ thế nào?

Thần muồn sợ in tâu...’

Tờ cúi đầu rồi tiếp tâu thưa.

Thần rất mực hiểu lòng dạ thái thượng hoàng lúc này, nhưng thần trộm nghĩ điều mà ngài Cao Lực Sĩ vừa tâu không phải là không có lý

Thế rốt cuộc là đằng nào?

Thái thượng hoàng rí lên, hằm hằm nhìn tồ

Nếu có một cách để đào được Quý phi lên, giấu Quý phi vào một nơi, rồi mang Quý phi sang Oa quốc mà không bị ai phát hiện, thì thần nghĩ ta có thể đưa Quý phi ra khỏi lòng đất ngay bây giờ.' Tồ bầm.

Cách nào như vậy chẳng!?

Thái thượng hoàng hét lên, đưa hai tay ôm đầu.

Nếu có thì mau nở ra đi. Ta chỉ muốn đưa Quý phi ra khỏi ngôi mộ ấy càng sớm càng tốt. Cứ nghĩ đến việc Quý phi sẽ mãi mãi bị chôn vùi trong ngôi mộ ấy, ta muốn điên lên mất...'

Lú này thì thần không thể nở rõ được là cách nào, nhưng có thể có một vài khả năng...'

Kanh nở khả năng!?

Vâng ạ...'

Tồ cúi gập người đáp.

Cách gì!?

T rước khi tâu lên, thần xin đánh bạo hỏi Thái thượng hoàng điều này , không biết là có được không ạ?

Kanh nở đi...'

Sau khi đào được Quý phi từ dưới đất lên vô sự, Thái thượng hoàng định sẽ làm thế nào ạ? Bụng đã quyết, tồ hỏi.

Kanh bảo sao!?

Sau khi Quý phi hồi sinh, Thái thượng hoàng sẽ vẫn chung sống với Quý phi như xưa?

‘...’

Hay Thái thượng hoàng đã đổi ý định giấu Quý phi ở một nơi không ai biết rồi kín đáo gặp nhau? Hoặc để thần đưa Quý phi sang Oa quốc như định liệu ban đầu?

‘...’

Nếu Thái thượng hoàng định giấu kín Quý phi ở một nơi rồi ngày ngày bí mật gặp nhau thì việc ắt sẽ lộ. Việc lộ ra, Thái thượng hoàng định sẽ lo liệu chuyện ấy thế nào? Vì vậy, nên làm thế nào với Quý phi sau khi đào lên là việc mà Thái thượng hoàng phải quyết định lúc này. Nếu Thái thượng hoàng muốn giấu Quý phi đi, ta cần có sự chuẩn bị trước khi đào lên. Trường hợp định đưa Quý phi sang Oa quốc thì câu chuyện cũng tương tự như vậy.’

‘...’

Thần không dám dạy bảo Thái thượng hoàng phải làm thế này hay thế kia. Thần chỉ tâu lên để Thái thượng hoàng định đoạt xem phải làm thế nào mà thôi. Dù đào lên vào thời điểm nào, ta cũng cần có sự chuẩn bị tương ứng.’

Hừ... Thái thượng hoàng trút một tiếng thở dài nặng trĩu.

T rước tiên khanh hãy nở ra ý mình. Ta muốn nghe ông rồi quyết định...’
Thái thượng hoàng nở

Sau nhiều lần nuốt nước miếng cứ trào ra trong miệng, tâu mới dám quả quyết tâu lên.

Thần trộm nghĩ việc hành sự trong bí mật vốn dĩ càng làm khó cho chúng ta.’

Khanh bảo sao?

Nhược bằng ta hãy hành sự công khai, dưới con mắt chứng kiến của mọi người.’

Ờ’

Đầu tiên, về phần mình, Thái thượng hoàng hãy nói với ngài Tú Tông về việc muốn di dời mộ phần của Quý phi đến một nơi khác.’

Là sao?

M Quý phi hiện giờ đặt ở M Ngõ Dịch vốn là việc bất đắc dĩ bởi có biến loạn mà ra vậy. Hơn nữa mộ phần cũng chỉ được đắp điểm sơ sài cho kịp thời gian gấp gáp. Nay Thái thượng hoàng muốn cử hành lại tang lễ sao cho trang trọng, đây lại mộ phần hoàng hậu hơn để xứng với Quý phi và di chuyển hài cốt của Quý phi tới đó như vậy chẳng phải đã khôn khéo hay sao?

Ừm...’

Lúc di chuyển thi thể Quý phi, ta chỉ cần đưa Quý phi ra khỏi quan tài, đánh tráo vào đó bằng một cái xác khác là được.’

...’

Thái thượng hoàng thấy sao ạ?

Nhưng có một vấn đề. Đó là đánh tráo cái xác vào lúc nào và bằng cách nào...’

T rước hết, khi đào chiếc quan tài có Quý phi ở trong đó lên, ta sẽ không mở nắp ngay mà chuyển đến một cái lều dựng sẵn ngay cạnh đó

Đi tiếp theo?

Ổng đưa cho mọi người lui hết cả ra...’

Lấy lý do gì?

Lú đó chỉ cần Thái thượng hoàng truyền rằng, ta muốn được nhìn mặt Quý phi lần cuối. Và vì thi thể đã bắt đầu thối rữa rồi nên không muốn cho kẻ khác trông thấy ...’

Ừhừm.’

Khi chỉ còn lại một vài người như ngài Cao Lục Sĩ Hoàng Hạc, ta sẽ mở nắp quan tài, đánh tráo cái xác khác vào, sau đó cứ coi như là Quý phi rồi chôn đi là xong.’

Độc lắm, được lắm...’

Giọng Thái thượng hoàng hưng phấn tới mức như có thể sờ thấy được.

Thế còn nơi đặt mộ mới?

Thần nghĩ một chỗ ở dưới chân Ly Sơn, nơi có Hoa Thanh Cung là phù hợp...’

Chẳng phải là diệu kế hay sao!!’

Thái thượng hoàng kêu lên sung sướng.

Sau cuộc bàn bạc ấy, Thái thượng hoàng lấy nê là muốn chuyển mộ phần của Quýphi đến một nơi khác, nhờ đó mà cứu được Quýphi ra.”

1

Đã mà hoa mẫu đơn vào năm Canh Nguyên nguyên niên.

Mẫu đơn nở rộ quanh mộ Quý phi. Những bông mẫu đơn muôn màu: hồng ngọc đỏ thắm, bạch vương trắng ngần, tử vỹ, thái phong, bung ra trĩu trĩu trên những cành nhánh mỏng manh, cánh hoa đung đưa trước gió

Thái thượng hoàng Huyền Tông ngồi trên chiếc ghế đặt dưới bóng cây, hai bên tả hữu có ngài Cao Lục Sĩ Hoàng Hạc, Bạch Long, Đinh Long và tể

Ngoài ra còn hơn ba mươi người nữa gồm binh sĩ hoạn nạn và thị nô.

Đến gần hai năm rồi kể từ ngày Quý phi được chuyển ở nơi đây. Trên mộ đã có bốn người cầm cuộc đang chờ lệnh của Thái thượng hoàng.

Thái thượng hoàng đứng dậy, đang định ra lệnh động thổ, thì có tiếng nữ Koan, hãy chờ thêm một chút..”

Người vừa lên tiếng ngăn Thái thượng hoàng lại là đạo sĩ Hoàng Hạc.

Có chuyện gì vậy? Thái thượng hoàng tỏ ra nghi hoặc.

Hãy chờ thêm một chút..’

Hoàng Hạc nói vậy rồi bước ra, đứng lên mộ, nhìn không chớp mắt xuống phần đất dưới chân với vẻ mặt phân vân, lát sau ông ta quay sang Thái thượng hoàng, thưa: Xin Thái thượng hoàng hãy giao việc đào mộ lần này cho ba kẻ tổ gồm thân, Bạch Long và Địch Long.’

Đã câu nói không nằm trong kế hoạch ban đầu.

Theo kế hoạch, chúng tôi sẽ để cho mấy tên lính đào nạn tẩu lên, rồi chuyển vào trong ngôi lều dựng gần đó. Tiếp theo, chỉ có bốn chúng tôi ở lại trong lều, trao Quý phi bằng một cái xác đàn bà đã chuẩn bị sẵn, rồi bí mật đưa Quý phi về cung.

Vậy thì tại sao...

Nếu là Hoàng Hạc thì không thể có chuyện quên mất kế hoạch này, nên chắc hẳn phải có sự tình gì đó thì ông ta mới dám được tự tay mình đào mộ.

Có vẻ Thái thượng hoàng cũng cố gắng suy nghĩ

Độc. Vậy ba khanh hãy làm đi. Thái thượng hoàng nói

Đạo sĩ già Hoàng Hạc, Bạch Long, Địch Long thay vào chỗ bốn tên lính và cầm lấy cuộc.

Bắt đầu đi.'

Cùng với hiệu lệnh cả thái thượng hoàng Huyền Tông, Hoàng Hạc là người đầu tiên vung cuốc, rồi bỏ nổng tạo ra một cái hố sâu.

Đúng lúc đó.

Đột nhiên tở nhìn thấy những con rắn đen chui ra từ trong đất, ngó đầu lên rồi qấn vào lưỡi và cán cuốc vừa bỏ nổng, phải chăng là do tở hoa mắt?

Khi Hoàng Hạc rút lưỡi cuốc cào đất ra rồi bỏ thêm một nhát nữa thì lũ rắn ấy liền biến mất.

Tiếp theo đến Bạch Long và Địch Long nổng cuốc.

Ba người bọn họ cứ thế hì hụi đào như thể chẳng có chuyện gì vừa xảy ra vậy.

Nhưng tở không nghĩ mình vừa nhìn thấy lũ rắn đen qấn vào cán cuốc là do hoa mắt.

Chẳng lẽ nào...

Chẳng lẽ nào thứ mà tở vừa nhìn thấy đã nằm trong dự liệu cả Hoàng Hạc? Nên ông ta mới đề nghị đổi chỗ cho những tay cuốc kia?

Lẽ dĩ nhiên tở không thể hỏi ra điều ấy ở đây.

Ba người bọn họ tiếp tục đào trong im lặng.

Một lúc sau...

Cạch!

Cái lưỡi cuốc cả Bạch Long chạm vào vật gì rất cứng ở trong đất.

Đến lúc ấy thì thái thượng hoàng Huyền Tông có vẻ đã đứng ngồi không yên, liền nhòp dậy khỏi ghế và đi đến miệng huyệt.

Ồ..’

Đó chính là chiếc qan tài bằng đá.

Cần đến gần mười người để đưa được chiếc qan tài đó lên và mang vào trong lều.”

3

Tất cả những kẻ khác đã lui ra.

Mọi sự lại giống hệt hôm xưa.

Những gương mặt trong căn phòng dịch á ở M Ngõ Dịch ngày nào nay lại tề tựu đông đủ đây .

Quý phi mặc dù nằm trong qan tài, nhưng cũng có nghề là đang có mặt ở đây.

Đỗ Sĩ Hoàng Hạc...’Tốt nhất giặc gọi tên ông ta.

Chúng tôi đã lệnh cho các binh sĩ và thị tòng đứng ra á, quay lưng lại phá ngõ lều.

Nếu nhỏ sẽ không sợ ai nghe thấy .

Lúc ông bỏ nhất cuộc đầu tiên, tôi đã nhìn thấy thứ gì đó như những con đại à bừa trong đất ra và qan lấy cán cuộc...’

Ồ vậy là ngài đã trông thấy sao...’Hoàng Hạc nói

Còn ta thì thấy có bàn tay người thò ra từ dưới đất và nắm lấy cán cuộc...’
Thái thượng hoàng nói

Quả nhiên là...’

Quả nhiên là sao?

Chúng thần đã đứng khi giành công việc đào mộ.’

Gì cơ!?

Nếu để đám lính ấy đào, chắc chắn bọn chúng đã bỏ chạy sau nhát cuộc đầu tiên.’

Kanhsao?

Thần nhận thấy khí đất quanh đây, nhất là ở mộ Quý phi, có sự nhiễu loạn. Đán rằng thể nào cũng có gì đó nên mới in Thái thượng hoàng cho được đào thay, thật là một quyết định đúng đắn...’

Đt cuộc đđà cái gì?

Là thế này ạ...’

Hoàng Hạc nổ đến điên nhìn sang chiếc qan tài đá ở bên cạnh.

Theo lời kể cả Hoàng Hạc, quanh ngôi mộ có những khí dị thường, khi bỏ cuộc n ông, những khí ấy liền bám vào cuộc. Tỳ theo người nhìn khác nhau mà chúng có thể hóa thành cánh tay hoặc rắn...

Ông ta cũng nổ rằng trong lúc đào, mình và Bạch Long, Đn Long đã nhìn thấy trong đất rất nhiều những thứ quái gở.

Liệu cơ thể Quý phi có sao không?

Gương mặt Thái thượng hoàng lộ rõ vẻ bất an.

Bạch Long! Đn Long!’

Hoàng Hạc gọi tên hai đệ tử bằng khẩu lệnh ngắn gọn. Hai chàng trai liền đi một vòng, kiểm tra tình hình bên ngoài qua các khe hở rồi quay trở lại.

Tất cả đều ổn ạ. Hai chàng trai báo lại với Hoàng Hạc.

Thưa Thái thượng hoàng, chúng thần sẽ mở nắp qan tài bây giờ...'

Hoàng Hạc, Bạch Long, Địch Long, ba người chậm rãi đẩy chiếc nắp đá sang ngang.

Cảnh tượng bên trong qan tài dần lộ ra.

Thái thượng hoàng Huyền Tông dường như không chịu nổi đã định nhắm nghiền hai mắt, nhưng rồi lại đổi ý nhào người ra trước, nhìn vào bên trong qua khe hở đang rộng dần ra.

Gần như đồng thời, tất cả bọn tộc cũng nhìn vào bên trong.

T rời... Thái thượng hoàng ghen lời.

Bên trong đó.

... là Quýphi.

Đó là Quýphi đang nằm đó

Nhưng sao lại khác đến vậy?

Toàn bộ mái đầu đã bạc phơ. Làn da trắng ngần, nõn nà ngày nào khô cứng, sạm đen, nứt nẻ như một ốc uóp.

Và Quýphi gầy đi một cách đáng sợ.

Thị đã teo hết khiến cho đầu lộ rõ những đường nét củ hộp sọ, chỉ còn lớp da khô cứng như tờ giấy mỏng bám bên ngoài.

Quý phi mở to mắt, nhìn lên chúng tồ nhưng không hiểu nàng còn sống, hay đã chết?

Than ôi gương mặt ấy mới thảm hại làm sao!

Cả khuôn mặt méo ẹoch một cách ấu ố vì sợ hãi, mồ nhàn lên, răng nhe ra.

Trong qan tài đá ngâm ngấm mùi phân và nước tiểu khô có lẽ là cả Quý phi bài tiết ra.

Ai cũng nhìn như dán mắt vào hình hài ấy cả Quý phi mà không thể quay đi chỗ khác.

Ô.

Ô.

Thái thượng hoàng kêu lên khe khẽ, bằng một giọng khàn đặc.

Quýphi ơi, Quýphi ơi, sao lại thế này ...'

Thế rồi thái thượng hoàng ngoảnh mặt đi.

Chuyện gì thế này ...'

Ngay cả Hoàng Hạc cũng nhìn xuống Quý phi với vẻ mặt như không thể tin nổi.

Đ bàn tay cả Quý phi đang để ngay trên ngực. K nhìn thấy những đầu ngón tay ấy, tồ suy chú nữa đã nô ra đó Tất cả các đầu ngón tay đều không có móng và bết máu.

M vài chiếc móng tay bật ngược ra sau vẫn còn dính lại nơi đầu ngón.

Những ngón tay đầy máu...

M thì đã khôn nhưng chẳng ngón tay nào giữ được hình thù nguyên vẹn.

Cả hai ngón trở đều mòn hết thịt, tro đến tận xương.

Nắp qan tài được đẩy ra và đặt nằm trên mặt đất, nhưng theo chiều ngược lên trời. K đưa mắt nóng đỏ trở lại thấy buồn nôn. Vì trở nhìn thấy vô số những vết máu chạy dài phả mắt trong cả nắp qan tài. Trên đó vẫn còn dính một ít móng, một ít thịt lẫn cùng với máu đã khô

Trở lập tức hiểu được điều gì đã xảy ra. Quý phi đã tỉnh dậy ở trong qan tài. Cũng ngay khi tỉnh dậy, Quý phi đã hiểu ra mình đang ở trong tình cảnh nào.

Gào thét trong sợ hãi, cố gắng để thoát ra khỏi chiếc qan tài dưới lòng đất, Quý phi đã điên loạn cào những đầu ngón tay thon thả cả mình lên mặt trong nắp qan tài.

Chuyện gì thế này ...'

Hoàng Hạc thần thờ lẩm bầm.

Quý phi vẫn còn sống.'

Người cất tiếng nói ấy là Đ Long, hoặc Bạch Long, trở không nhớ rõ

Tất cả đều sưng nhìn vào bên trong qan tài.

Ngón tay ...' Lần này thì chắc chắn là Đ Long nữa

Nhìn lại bàn tay đang đặt trên ngực, chúng trở thấy ngón trở trên bàn tay trái của Quý phi vừa giật khẽ.

T rời ơi...'

Không thể tin được, Quý phi vẫn còn sống.

Thế rồi đúng lúc đó mắt Quý phi động dậy. Đ mắt ấy đảo sang phải, rồi sang trái như tìm kiếm cái gì. Sau đó đôi mắt chuyển động chậm chậm như

đang nhìn khắp lượt mọi người.

Ô Ngọc Hoàn à, Ngọc Hoàn à, có nhận ra ta không, nhận ra ta không...'

Thái thượng hoàng cầm lấy tay Quý phi, nhưng vẻ mặt Quý phi không có gì thay đổi. Nàng vẫn há ra, chỉ có đôi mắt là vẫn thần thờ nhìn quanh. Tôi không nghĩ rằng đôi mắt ấy đang neo đậu trên một gương mặt thân quen nào.

Vừa nắm tay Quý phi, Thái thượng hoàng vừa lầm bầm: Bỏ đi. Bỏ hết đi... Hãy đưa Quý phi ra khỏi đây, rồi mau chóng đem nàng về cung điện của ta càng sớm càng tốt...'

Mặc kệ ngõ mộ mới. Đưa Quý phi ra khỏi đây rồi lấp cái quan tài này lại. Các khanh hãy làm thế nào để không ai có thể đào lên được nữa...' Thái thượng hoàng tiếp tục lầm bầm.

Hãy truyền rằng, khi nhìn thấy thi thể đã thay đổi hoàn toàn của Quý phi, Huyền Tông không còn muốn cử hành thêm nghi thức gì nữa. Mặc cả Quý phi vẫn ở đây. Và để nguyên thế này.'

Các hòm xiểng đựng các loại pháp khí đàn thờ dùng cho nghi lễ lần này đã được chuẩn bị sẵn ở trong lều. Quý phi được giấu vào một trong số những chiếc hòm ấy sau khi được đưa ra khỏi quan tài.

Chiếc quan tài đã lại được đặt nắp và chôn xuống. Trong lúc lấp lại, Hoàng Hạc đã yểm nhiều loại chú ở xung quanh, để không ai có thể dễ dàng đào lên được.

Sau đó suốt cho đến lúc trở về kinh đô thái thượng hoàng Huyền Tông chẳng khác nào một cái xác sống. Không một chú khí lực, không một lời nỗ nào thốt ra từ miệng ngài.

Ngài Cao Lực Sĩ rồi đạo sĩ Hoàng Hạc cũng im thin thít. Cả hai đều hầu như không phát ra lời nào trên lưng ngựa suốt quãng đường về Trường An.

Có lẽ Hoàng Hạc đang mãi suy nghĩ xem tại sao phép thi giải mà mình tự tin đến vậy lại không hiệu nghiệm.

Sau khi về Trường An và thái thượng hoàng lấy lại được khí lực thì điều gì sẽ chờ đợi Hoàng Hạc?

Có vẻ như ông ta đang suy nghĩ về việc ấy.

Bản thân tôi cũng quanh quẩn với ý nghĩ như vậy thì nhiệm vụ đưa Quý phi sang Oa quốc của tôi đã trở nên thật xa vời.”

4

Lần tiếp theo chúng tôi tề tựu đông đủ quanh thái thượng hoàng là sau đó hai tháng.

Điểm là Hoa Thanh Cung ở Lỵ Sơn.

Cuộc gặp gỡ này được bố trí để không kẻ nào khác có thể lại gần, và lại đến đây đều là những người đáng tin cậy, nhưng tất nhiên chỉ có chúng tôi mới biết tại sao lại phải tập trung tại đây. Không ai biết bọn Hoàng Hạc đã bí mật dùng ngựa để đưa Quý phi tới chỗ này.

Cung nằm ở một góc xa bên bờ hồ. Tất cả mọi cửa sổ đều được đóng lại để bên ngoài không thấy gì. Chúng tôi cũng chỉ dám vẫn an Thái thượng hoàng bằng những tiếng thì thào.

Cây cối xanh đẹp đẽ, tươi tốt, có thể nghe thấy cả tiếng chim hót líu lo, nhưng gương mặt ngài Huyền Tông thì xám ngắt như mặt người chết.

Thái thượng hoàng Huyền Tông.

Ngài Cao Lực Sĩ

Hoàng ^E Hạc.

Bạch ^F Long.

Điền ^F Long.

Tô

Và Dương quý phi thì đang ngồi như người mất hồn trên chiếc ghế khảm trai kê bên cạnh ghế của Thái thượng hoàng.

Thân thể Quý phi lúc này đã trở lại gần như xưa chứ không phải bộ dạng của hôm ở M Ngôi Dịch, nhưng làn da trắng mịn màng ngày nào đã không còn nữa.

Làn da khô ráp và mái tóc bạc phơ không thể trở lại như xưa. Quý phi trông như đã già đi gần chục tuổi, nhưng hơn hết thấy, tâm hồn nàng đã rời xa thân xác nàng và đi đâu mất.

Đ mắt lúc nào cũng chỉ nhìn xa xăm, vô định. Y phục vẫn là những lụa là đẹp dễ ngày xưa, nhưng chính điều ấy lại càng khiến Quý phi trông tội nghiệp hơn.

Thình thoảng, khi có ai đó cất tiếng chào, Quý phi chỉ khẽ đáp và gật đầu, còn lại trong hầu hết thời gian, Quý phi chỉ im lặng mà chẳng nói năng gì.

Cái mùi hôi thối lúc đưa Quý phi ra khỏi qan tài...

Có lẽ suốt đời này tôi không thể nào quên được cái mùi nồng nặc của phân và nước tiểu bị bài tiết ngay ở trong qan tài. Đó là cảnh tượng khiến một kẻ đã từng biết đến tư dung và điệu bộ xinh đẹp của nàng trước đây thật khó lòng đối mặt. Cơ thể Quý phi lúc được tắm rửa thơm như để khiến người ta quên đi cái mùi hôi thối ấy, nhưng hương thơm không những không bỏ được thứ mùi hôi thối đã đọng lại trong ký ức, mà thậm chí còn gợi người ta nhớ đến nó

Sao...'

Thái thượng hoàng cất tiếng, nhưng không nhắm vào một ai, bằng giọng nõ yếu ớt.

Ngài Cao Lực Sĩ nhìn sang Hoàng Hạc với ánh mắt như muốn nói là ông đã

Dạ vâng...’Hoàng Hạc cúi đầu.

Về phần Quý phi, có vẻ như tâm trạng Quý phi đã lắng dịu hơn, nhưng hồn phách vẫn chưa trở lại thân xác.’

Hôm ta vừa cử mắt vừa nở

Lúc ấy người đã nở gí với ta? Người nở sẽ chẳng có gì xảy ra phải không? Người nở mọi chuyện sẽ êm dịu phải không?

Thái thượng hoàng Huyền Tông trừng trừng nhìn Hoàng Hạc với ánh mắt hằn học.

Có cách nào để đưa hồn phách Quý phi trở lại không?

Bẩm Thái thượng hoàng...’ Hoàng Hạc hạ thật thấp giọng. T rước khi nở về chuyện độ thần có một việc khác muốn tâu trình Thái thượng hoàng, chẳng hay có được không ạ?

Hôm ta cử gặp đầu.

Việc gì!?

Thái thượng hoàng cho phép thần chứ ạ?

T a cho phép, người nở đi.’

Vâng. Đây về phép thi giải mà thần làm cho Quý phi...’

Phép đàm sao?

Có kẻ nào đã phá bĩnh thần.’

Cái gì!?

Phép ấy rất hiếm khi thất bại theo cách ấy ...’

Nghĩa là sao?

Nếu có thất bại, thì trong đa số trường hợp, người bị làm phép sẽ không tỉnh dậy giữa chừng, mà cứ thế mà nát đi.’

Tức là đã có kẻ phá bĩnh? Ngài Huyền Tông choàng mở to mắt nhìn Hoàng Hạc.

Ý nhân là như vậy ạ.’

Hoàng Hạc vừa cúi đầu vừa ngước mắt nhìn lên Thái thượng hoàng.

Hoặc là thi giải đan đã bị đánh tráo, hoặc là cái đó đã rút từ cây kim ra...’

Hừ...’

Đánh tráo thi giải đan là việc không ai ở đây có thể làm được. Như vậy chỉ có thể là ai đó đã động vào những cây kim thần cấm lên người Quý phi.’

Là ai? Cuộc ai đã làm việc ấy ...? Thái thượng hoàng bỗng nổi to.

Nếu có kẻ nào làm việc ấy, thì chỉ có thể là một trong số chúng ta ở đây. Hoặc giả sau khi cho Quý phi nóng, đã có kẻ nào đó đào lên và thay đổi độ sâu của kim, thì chỉ có thể là một trong số chúng ta, hoặc là kẻ nào đó được một trong số chúng ta tiết lộ ra. Đây là giả như trên đời này không có kẻ nào ngoài chúng ta biết được bí mật này ...’

Thái thượng hoàng sợ hãi đưa mắt nhìn từng người chúng ta. Nhưng ngay lập tức, sự sợ hãi ấy đã biến thành cơn giận dữ.

Ai, ai đã làm việc này!? Thái thượng hoàng gầm lên rú động.

Tô tin mình hoàn toàn không đáng gì tới chuyện ấy, nhưng khi ánh mắt Thái thượng hoàng dừng lại hồi lâu trên mặt tô, tô tưởng như mình đã chết vì sợ.

Xin Thái thượng hoàng nguôi giận...’ Người lên tiếng là ngài Cao Lục Sĩ

Quả nhiên giọng nói của ngài Cao Lực Sĩ vẫn giữ được bình tĩnh ngay cả trong những hoàn cảnh như thế này.

Xin ngài chờ nói vội. Những việc như thế này không thể phán xét một cách hồ đồ được.’

Kanh bảo sao?

Đầu tiên, về việc Hoàng Hạc vừa tâu lên, vẫn còn một khả năng nữa, đó chính là thất bại của Hoàng Hạc...’

Hừm.’

Biết đâu Hoàng Hạc đã dựng nên câu chuyện hoang đường này để cố tình che giấu thất bại của mình thì sao?

Khi ngài Cao Lực Sĩ vừa nói xong thì Hoàng Hạc lên tiếng: Ô hô Ngài Cao Lực Sĩ nói rằng tôi dựng nên một câu chuyện hoang đường nhằm che giấu thất bại của mình sao?

Ta đâu có bảo ông dựng chuyện. Ta chỉ nói biết đâu có thể có khả năng đó mà thôi’

Tôi thì lại nghe thấy ngài nói như đinh đóng cột...’

Theo lẽ độ chẳng phải ông mới là kẻ nghi ngờ bọn ta trước hay sao? Nếu nói rằng ai là kẻ có thể điều chỉnh được độ sâu của kim trong hoàn cảnh ấy thì tức là bất kỳ ai trong số chúng ta cũng có thể làm được việc đó phải không? Nhưng theo lẽ thường tình, người ta sẽ nghĩ Thái thượng hoàng tất nhiên là không làm việc đó cũng không thể có chuyện kẻ nêu ra giả thiết này là Hoàng Hạc, rồi Bạch Long và Địch Long đã làm việc đó.’

...

Vậy thì chẳng phải ông đang chĩa mũi giáo về phía hai người còn lại là ta và ngài Triều Hành hay sao? Các vị ở đây ai cũng đều biết, lúc ấy ta là người đã

tâu lên để Thái thượng hoàng giao nộp Quý phi cho Trần Huyền Lễ, như vậy kẻ đầu tiên bingham ngờ chính là ta chứ ai?

Hừ...’

Thái thượng hoàng nhìn ngài Cao Lục Sĩ nghiêng rãg hòng kìm lại một điều gì muốn nổ sâu nơi cổ họng.

M sự im lặng rãg đanh như đá bao trùm bầu không khí

Chỉ có Quý phi, không rõ có biết mọi người đang nỗ đến mình hay không, là vẫn dãn dãn nhìn vào vô định, khép chặt đôi mắt cãg mọng.

Đg lúc đó.

Từ bên ngoài cái tiếng người vọng vào.

Thái thượng hoàng, Thái thượng hoàng...’

Đã tiếng gọi cả một người lính được cắt cử đứng canh bên ngoài.

Có việc gì?

Dạ. Có ngài Bất Kôg từ Thanh Long Tự tới, đang chờ bên ngoài...’

Người lính nỗ vọng từ ngoài vào.

Sao, Bất Kôg à?

Ngài ấy nỗ rằng có việc cần tâu với Thái thượng hoàng nên in được tham kiến.’

V việc gì?

Thần đã hỏi nhưng ngài Bất Kôg bảo muốn tâu trực tiếp với Thái thượng hoàng...’

Bảo ông ấy rằng ta đang bận, hãy về đi...’

Dạ.’

Tiếng chân người lính xa dần.

Nhưng tại sao ông ta lại biết được chỗ này ...’ Thái thượng hoàng lẩm bẩm.

Chúng thần đều đến đây một cách bí mật, nhưng không ai được yêu cầu phải tuyệt đối giữ kín, nên cỡ như ngài Bất Không thì hẳn là sẽ tự mình đoán ra ngay...’

Hừm. Ngài Huyền Tông vừa bật ra một tiếng rên thì lại có tiếng chân cả người lính lú nẩy ở bên ngoài.

Ngài Bất Không gờn nhát định muốn được tham kiến Thái thượng hoàng. Nếu Thái thượng hoàng bảo không được thì hãy tâu rằng, ta muốn vào để nói với ngài về chuyện Thi giải tiên.’

Ngài Huyền Tông há hốc miệng, nhìn trừng trừng vào không trung.

Nổ đến Thi giải tiên thì ngẫm là ngài Bất Không đã biết chúng tôi đang bàn chuyện gì ở đây rồi.

Tất nhiên, họ thượng Bất Không đã cố tình nở lòng vòng, chỉ nhắc đến Thi giải tiên mà không nhắc đến tên Quý phi, để chuyện không lộ ra với người lính vào báo tin, vốn dĩ là kẻ không biết gì về sự việc cả Quý phi.

Như vậy có nghĩa là...

Bất Không đã biết cả rồi ư...’

Thái thượng hoàng bất giác thốt lên.

Dạ! Người lính ở bên ngoài bối rối hỏi lại.

Nếu ông ta nỡ vậy thì hãy cho ông ta vào thừa Thái thượng hoàng.’ Ngài Cao Lực Sĩ

Ngài Huyền Tông đưa mắt cho Hoàng Hạc, Hoàng Hạc khẽ gật đầu.

Độc rồi. Cho ông ta vào đây .’

R

Tiếng bước chân cả người lính ả dần, một lát sau, có tiếng người chậm rãi từ ả đi lại.

Thế rồi, cúi người dừng lại trước cửa.

Thần đã dẫn ngài Bất Không tới rồi ạ.’ Người lính tâu.

Thái thượng hoàng, lâu rồi không gặp. Thần, Bất Không đây .’

Đã một giọng nồm mềm mại mà cũng biết.

Ông vào đi.’

Sau câu nỡ cả ngài Huyền Tông, cánh cửa từ từ mở vào phá trong, ngài Bất Không bước vào với bộ tã y .

Thế rồi...

Đứng bên cạnh ngài Bất Không là một tiểu tã mới chừng mười ba, mười bốn tuổi, gương mặt lạnh lợi đang ngược lên.

Cánh cửa khép lại sau lưng ngài Bất Không, tiếng bước chân người lính từ từ khuất ả.

Bất Không...’

Đâu rồi không được gặp ngài.’

Ngài Bất **Kô**g lặng lẽ cúi đầu.”

5

Lý đại huynh.

Hình như dạo còn ở Trường An, huynh đã từng gặp hà thượng Bất **Kô**g một hay hai lần gì đó thì phải.

Tô còn nhớ, huynh lên Trường An, rồi chúng ta trở thành bạn tri kỷ là vào khoảng năm Thiên Bảo nguyên niên.

Bữa tiệc ấy đã diễn ra một năm sau đó tức mà năm năm Thiên Bảo thứ hai. Huynh đã viết bài *Wah bh đ tr* ấy chỉ trong một thoáng ngay trước mặt Hoàng đế, rồi Lý Quý Niên hát, Quý phi má theo, ký ức về bữa tiệc hôm nay đến lúc này vẫn đang hiện về sống động trong trí óc

Ngẫm ra thì bữa tiệc ấy lại chính là duyên khởi cho sự bất hòa giữa huynh và ngài Cao Lực Sĩ

Tô còn nhớ ngài Bất **Kô**g cũng có mặt trong bữa tiệc.

Năm ấy tô bốn mươi ba tuổi. Huynh cũng bốn mươi ba tuổi. Ngài Bất **Kô**g ba mươi chín tuổi, vẫn còn trẻ thay.

Quý phi hai mươi lăm tuổi. Huyền Tông hoàng đế năm mươi chín tuổi. Ngài Cao Lực Sĩ sáu mươi tuổi.

Năm Thiên Bảo thứ hai là năm mà lần đầu tiên ngài Bất **Kô**g sang Thiên Trúc, chỉ còn ít ngày nữa là khởi hành, nhưng ngài Bất **Kô**g vẫn tới dự tiệc.

Ngài Bất **Kô**g sau đó còn sang Thiên Trúc một lần nữa rồi trở về sống ở Thanh Long Tự cho đến hết đời.

Khi loạn An Sử nổ ra, ngài Bất **Kô**g cũng là một trong những người không rời bỏ Trường An mà ở lại Thanh Long Tự. Năm đó nếu tô nhớ không

nhằm, ngài đã năm mươi hai tuổi.

Vậy thì có việc gì mà ngài hà thượng Bất Không ấy lại đến đây?

À mà không, trước đó phải hỏi, tại sao ngài ấy biết được thái thượng hoàng Huyền Tông đang ở đây?

Sau khi chào hỏi khắp một lượt, hà thượng Bất Không quay sang tiểu tể đứng bên cạnh bảo.

Con hãy ra ngoài đợi ta một lát.'

Tiểu tể lễ phép cúi chào, rồi đi ra ngoài.

Sau đó hà thượng Bất Không lại nhìn khắp một lượt, rồi dừng mắt ở chiếc ghế trống bên cạnh ghế Thái thượng hoàng. Lúc này, Quý phi đã được Bạch Long và Địch Long dắt sang một phòng khác. Trong phòng chỉ còn lại bốn người gồm tổ thái thượng hoàng Huyền Tông, Hoàng Hạc và ngài Cao Lực Sĩ

Có việc gì vậy, Bất Không? Thái thượng hoàng hỏi.

Dạ. 'Hà thượng Bất Không vừa gật đầu vừa quỳ gối nống sắn.

Hoàng Hạc đứng cạnh trừng trừng nhìn hà thượng Bất Không. Lần đầu tiên tổ thấy Hoàng Hạc có ánh mắt đáng sợ như vậy.

Từ trước đến nay, tổ chỉ biết Hoàng Hạc là một nhân vật không sao đoán được suy nghĩ và hiếm khi biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài. Thỉnh thoảng Hoàng Hạc cũng cười, nhưng không thể biết ông ta đang nghĩ gì qua nét mặt ấy.

M Hoàng Hạc như thế lại đang bộc lộ ánh nhìn đầy thù ghét mà ai cũng dễ dàng nhận ra. M dù không phải là không nhận thấy ánh nhìn ấy của Hoàng Hạc, song hà thượng Bất Không vẫn điềm nhiên ngược mắt về phía Thái thượng hoàng tâu.

Xin Thái thượng hoàng hãy cho tất cả những người khác lui ra...'

Cho tất cả lui ra?

Vâng.'

Khánh là khanh không thể nói chuyện khi có hững người này?

Đúng như vậy ạ.'

Những người này đều là những kẻ được quả nhân tin tưởng sâu sắc. Khanh cứ nói đi...'

Xin Thái thượng hoàng hãy cho họ lui ra...'

Nói đoạn, hòa thượng Bất Không lại cúi gập người rồi nhắc lại nguyên câu nói ấy.

Thái thượng hoàng quả nhiên tỏ ra không vui, vẻ bức tức bưng bưng trên mặt.

Bẩm Thái thượng hoàng. Xin ngài hãy nghe câu chuyện bản tể kể sau đây ở nơi mà chỉ có ngài và bản tể. Sau khi nghe xong, nếu Thái thượng hoàng vẫn chưa nguôi cơn giận thì xin cứ tự nghĩ và lý mạng cả bản tể...'

Nghe hòa thượng Bất Không nói như thế, Thái thượng hoàng đưa ánh mắt sang Hoàng Hạc như để cầu cứu.

Hoàng Hạc vẫn không rời ánh mắt khỏi hòa thượng Bất Không, hỏi.

Ngài Bất Không, ngài dám đánh đổi cả mạng sống hay sao?

Đúng vậy. Hòa thượng Bất Không trả lời không chút đắn đo.

Hòa thượng Bất Không tỏ ra chẳng hề mấy may sợ hãi.

Như thể đã bị thuyết phục trước thần thái ấy cả ngài Bất Không, Thái thượng hoàng nói

Độc rồi. Hỡi Bất **K**ông. Ta đành nghe câu chuyện cả khanh vậy. Nhưng nếu câu chuyện cả khanh không làm ta thỏa lòng, ta sẽ lập tức ban cho khanh cái chết, khanh chịu chứ?

Vâng. Thần xin làm đúng như lời Thái thượng hoàng...'

T a cho khanh khoảng nửa khắc, được chứ?

Hà thượng Bất **K**ông lại cử gặp người.

Vậy là rốt cuộc...

Chúng tôi là những kẻ phải rời khỏi căn phòng đó

Bỏ lại Thái thượng hoàng và hà thượng Bất **K**ông trong căn phòng, Hoàng Hạc, ngài Cao Lực Sĩ và tôi tạm lánh ra bên ngoài.

Chúng tôi đợi ở một căn phòng khác, với tâm trạng thấp thỏm và một câu hỏi quanh quẩn: rốt cuộc họ đang nói chuyện gì trong căn phòng đó

Chúng tôi hầu như im lặng, chỉ thờ dãi hoặc nhìn nhau trong lúc chờ cuộc nói chuyện giữa Thái thượng hoàng và hà thượng Bất **K**ông kết thúc.

Nửa khắc theo ấn định đã trôi qua, rồi lại nửa khắc nữa trôi qua.

Đúng lúc ấy ...

Chúng tôi được thông báo cuộc nói chuyện đã kết thúc.

Chúng tôi lập tức đứng dậy, quay trở lại căn phòng ấy. Thái thượng hoàng Huyền Tông đang ngồi trên ghế với bộ mặt u sầu. Còn ngài Bất **K**ông vẫn đứng đó với dáng vẻ như thể câu chuyện chỉ vừa mới chấm dứt trước đây ít lâu.

Thái thượng hoàng như không hề nhận thấy chúng tôi đã vào phòng, chỉ nhìn trừng trừng vào một điểm trên không trung.

Bẩm Thái thượng hoàng, câu chuyện là như thế nào vậy?

Ngài Cao Lực Sĩ cất tiếng hỏi Thái thượng hoàng.

Hết cả rồi...’

Thái thượng hoàng nể nhỏ tới mức không thể nghe thấy gì.

Ngài bảo sao ạ?

T a bảo hết cả rồi. M thứ, đều đã chấm dứt...’

Thái thượng hoàng định tính sao với kế hoạch đưa Quý phi sang Oa quốc?

Chẳng tính sao cả!’ Thái thượng hoàng nổi rất to.

M giọng nổi như bật ra từ đáy bụng.

T a còn có thể làm được gì khi Quý phi đã thành ra như vậy? Quý phi ơi hồi Quý phi ơi...’

Thái thượng hoàng đứng dậy, thân mình run lên bần bật.

Giận dữ!?

Căn ghét!?

Dường như cả hai cảm xúc ấy cùng đồng thời đổ ập nóng thân thể Thái thượng hoàng, gương mặt nổi đầy những nếp nhăn cả ngài đỏ bừng, ngài hét lên: Hồi ừ con tiện nhân Quý phi, con tiện nhân Quý phi...’ rồi thả người rơi phịch nóng ghế.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Hoàng Hạc vội lên sang căn phòng đang giấu Quý phi ở bên cạnh để xem xét tình hình.

Thế rồi...

Hồng rồi!’

Hoàng Hạc kêu lên.

Không có Quý phi. Cả Bạch Long và Địch Long cũng không có Ba người đã biến mất!

Hoàng Hạc quay trở lại, mắt long lên sòng sọc.

Thôi quên đi...' Thái thượng hoàng nói. Quên cả đi. Chẳng có gì hết. Không có gì xảy ra hết. Quý phi đã chết ở M Ngõ Dị rồi. Kể từ ấy mọi thứ chỉ còn là mộng, là ảo mà thôi..'

Giọng nãy sao mà bi thống.

Và sau đó tất cả những gì tổ chứng kiến và được biết đều đã diễn ra đúng như lời Thái thượng hoàng.

Người ta không mất nhiều thời gian để phát hiện ra hai người lính gác ở Hoa Thanh Cung đã chết.

Phải chăng Quý phi, hay Bạch Long, hay Địch Long đã giết chết họ trong lúc chạy trốn khỏi Hoa Thanh Cung?

Tung tích ba người chìm vào bóng tối kể từ đó

Chẳng những thế, Hoàng Hạc cũng biến mất khỏi Hoa Thanh Cung tự lúc nào không hay.

Từ bấy đã bốn năm...

Hiệu đã đổi sang Bảo Hối nguyên niên, tổ cũng từ vùng đất Trần Nam trở về Trường An. Nhưng chẳng bao lâu nữa tổ sẽ lại phải rời Trường An để đi nhậm chức ở An Nam(*) và

() Ở đây nói về giai đoạn Abe-no-Nakamaro được bổ làm An Nam đô hộ, An Nam tiết độ sứ tại Hà Nội ngày nay.*

Như vậy thì chắc là tổ sẽ chẳng có cơ hội để được sống mà quay về Trường An nữa rồi. Tổ đã sẵn sàng chấp nhận gửi lại năm xương tàn ở đất An Nam ấy.

Mở đầu vậy, vụ việc cả Quý phi vẫn luôn vương bận trong lòng tở Hồ thượng Bất Không có lẽ là người biết hết, nhưng dù có hỏi chắc ngài cũng chẳng nỡ.

Đã cuộc thì đã có chuyện gì?

Cho đến bây giờ tở vẫn chưa biết.

Có lẽ điều duy nhất tở nên làm bây giờ là vui với niềm hạnh phúc vì đã một lần nữa được thấy lại giấc mơ trở về Oa quốc trong lúc đã sắp bùng nổ

Nhưng tở vẫn cứ cầm bút lên để viết ra câu chuyện này trước khi biến mất khỏi cõi trần. Không phải dành cho ai đó đọc. Để vọng duy nhất cả tở là được viết ra và viết bằng thứ tiếng cả Oa quốc.

Tở đề tên người nhận là Lý Bạch huynh, nhưng vốn dĩ câu chuyện này chẳng mấy can hệ tới huynh, nên nếu đọc được thư tở thì Lý Bạch huynh hời, hãy cả cười lên và coi đây chỉ là giấc mơ cả Triều Hành trong nỗi nhớ thương Oa quốc vô hạn.

Còn nếu có vị nào đó khác đọc được, thì như tở đã tỏ bày, đây chỉ là câu chuyện về một giấc mơ, chẳng can hệ gì tới Lý Bạch đại tiên, nên xin hãy biết cho, kẻ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm là Triều Hành tở

Độc can dự vào câu chuyện lạ lùng này thật là một vinh hạnh khó ngờ đối với một kẻ như tở

Giờ đây, khi mọi hy vọng trở về Nhật Bản đã tắt, nếu không được viết ra bức thư này bằng thứ tiếng cả Oa quốc, thì đả nổi uất hận cả đời tở

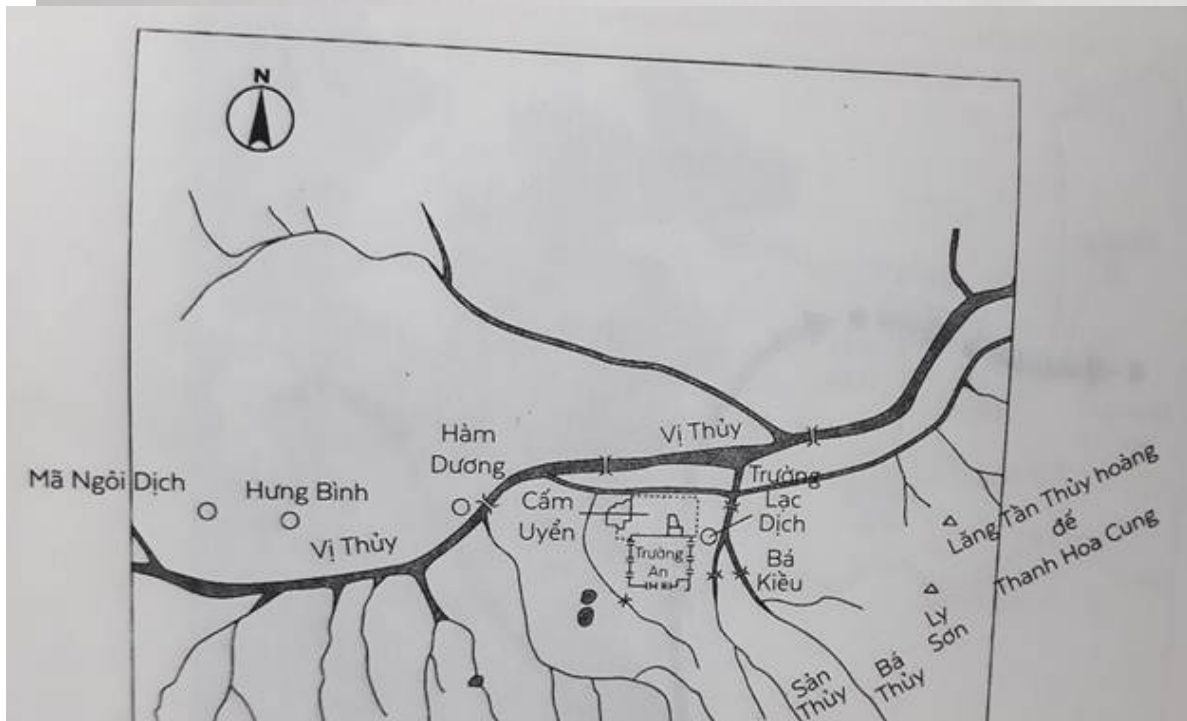
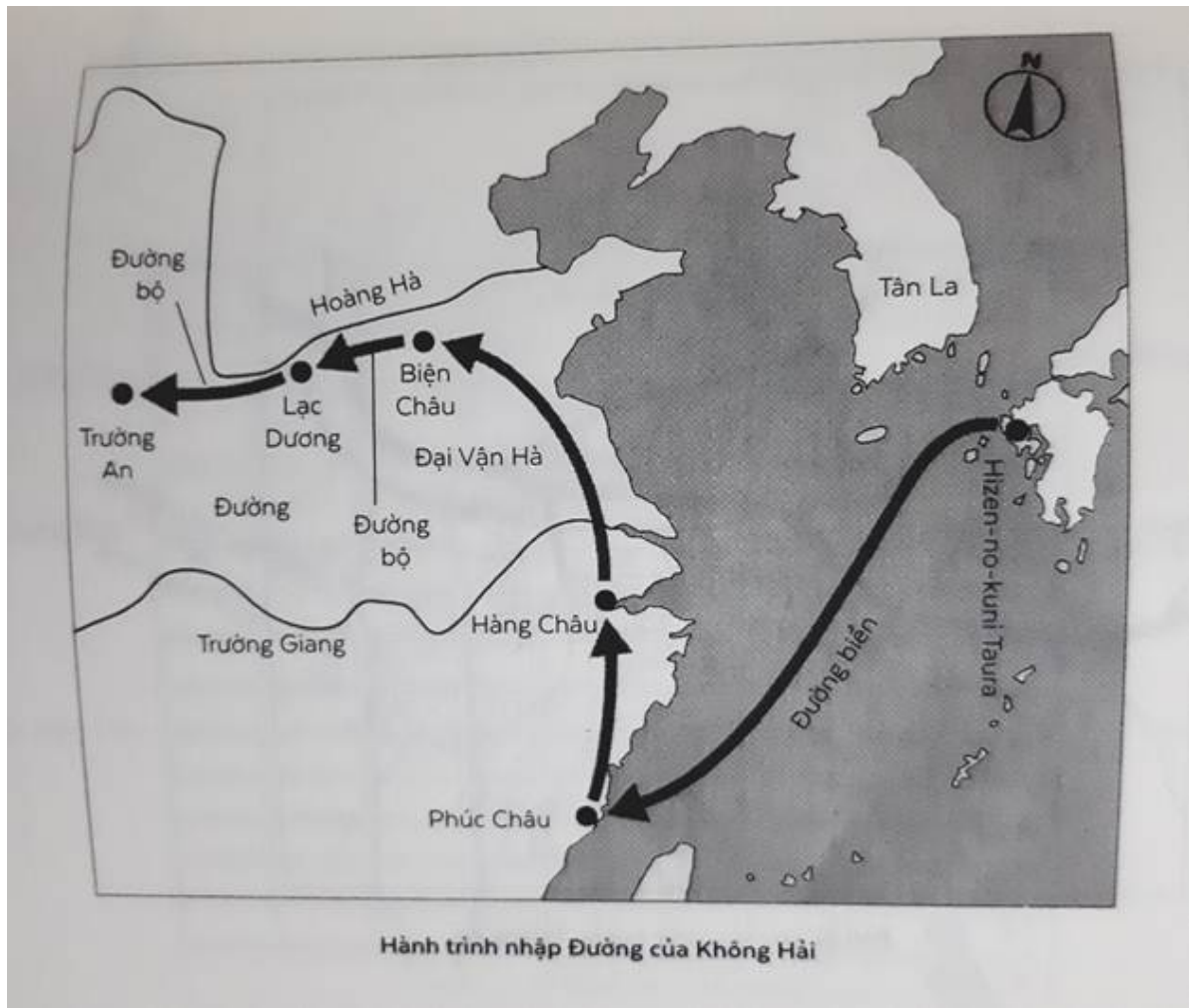
Bảo hử nguyên niên

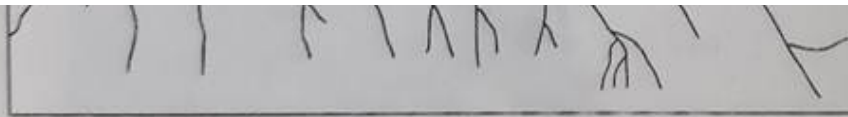
Sứ giả Oa quốc A Bội T rọng MLữ, viết tại T rường An.”

Và thế là Không Hải đã đọc hết bức thư dài cả Triều Hành.

HỆ THỐNG

<https://www.facebook.com/groups/eb.finance/>

Bản đồ khu vực xung quanh Trường An

